

ஆய்த எழுத்து

தமிழியல் ஆய்வு இதழ்

காலாண்டிதழ்

AN INTERNATIONAL JOURNAL OF TAMIL STUDIES
ISSN : 2278 - 7550

visit us: www.pallavipathippakam.in

பல்லவி பதிப்பகம்

ISSN : 2278-7550

அக்டோபர் - 2014

ஆய்த எழுத்து

தமிழியல் ஆய்வு இதழ்

INTERNATIONAL JOURNAL FOR TAMIL STUDIES ISSN : 2278-7550

மலர் : 2 விலை: ரூ.150/- அக்டோபர் - 2014 இதழ் : 4

கௌரவ ஆசிரியர்

முனைவர் அ. அறிவுநம்பி
புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி

சிறப்பாசிரியர்

முனைவர் சொ. சுப்பையா
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி.

ஆசிரியர்

முனைவர் சி. தியாகராசன்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம்.

இணை ஆசிரியர்

முனைவர் க. இரமேஷ்
திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம், வேலூர்.

துணை ஆசிரியர்கள்

முனைவர் போ. சத்தியமூர்த்தி
மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.

முனைவர் தா.க. அனூராதா

பதிப்பாசிரியர்

நல். நடராசன்
தமிழியல் ஆய்வு மையம், ஈரோடு.

ஆசிரியர் குழு

முனைவர் மு.குருவம்மாள்
காந்திகிராம கிராமியப் பல்கலைக்கழகம், திண்டுக்கல்.

முனைவர் உ. அலிபாவா
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சி.

முனைவர் ப.சு. மூவேந்தன்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம்.

முனைவர் ஓ. பாலகிருஷ்ணன்
பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்.

முனைவர் கோ. பாலசுப்ரமணியன்
திராவிடப் பல்கலைக்கழகம், குப்பம், ஆந்திரப்பிரதேசம்.

மன்னர் மன்னன் மருதை
மலையாப் பல்கலைக்கழகம், கோலாலம்பூர், மலேசியா.

முனைவர் சீதாலட்சுமி

நன்னியாங் தொழில்நுட்பப் பல்கலைக்கழகம், சிங்கப்பூர்.

முனைவர் ஐ. சாமிக்கண்ணு ஜெபமணி

சுல்தான் ஐடிரிஸ் கல்வியியல் பல்கலைக்கழகம், மலேசியா.

முனைவர் துரை முத்து சுப்ரமணியன்

அம்பவன் அஃப்தான்ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி, மலேசியா.

முனைவர் இரா. விஜயராணி

பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி, திருச்சி.

முனைவர் ரெ. முத்துராஜன்

அண்ணாமலைப்பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம்.

முனைவர் பா. ஆரோக்கியதாஸ்

போப் ஜான் பால் கல்வியியல் கல்லூரி, புதுச்சேரி.

கவிஞர் தங்கம் மூர்த்தி

சாகித்திய அகாதெமி உறுப்பினர், புதுக்கோட்டை.

திரு. பா. கு. சண்முகம்

உலகத்தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம், மலேசியா.

முனைவர் வே. நாசூர்கனி

ஜமால் முகமது கல்லூரி, திருச்சி.

வெ.ச.சீனிவாசன்

நந்தா கலை அறிவியல் கல்லூரி, ஈரோடு.

இரா. சந்திரசேகரன்

அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி, நாமக்கல்.

முனைவர் க.தமிழ்ச் செவ்வன்

வி.ஐ.டி பல்கலைக்கழகம், வேலூர்.

முனைவர் இ.ஆர். இரவிச்சந்திரன்

உருமு தனலெட்சுமி கல்லூரி, திருச்சி.

Dr. P.T.Kingston

Fakulti Bahasadan Komunikasi University
Pendidikam, Sultan Idris, Malaysia.

முனைவர் துரை.மணிகண்டன்

பாரதிதாசன் உறுப்பு கல்லூரி, திருச்சி.

முனைவர் சி.சிதம்பரம்

காந்தி கிராமம் பல்கலைக்கழகம், திண்டுக்கல்.

முனைவர் ச.கவிதா

கற்பகம் பல்கலைக்கழகம், கோவை.

முனைவர் மு. அமிர்தகடேசுவரர்

தேசியக் கல்லூரி, திருச்சி.

முனைவர் கி.சங்கரநாராயணன்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.

Visit us

www.pallavipathippakam.in

படைப்புகள் வரவேற்கப்படுகின்றன...!

ஆய்த எழுத்து - காலாண்டிதழ் தமிழியல் ஆய்வுக்கான புதியகளம். இவ்விதழ் ஜனவரி, ஏப்ரல், ஜூலை மற்றும் அக்டோபர் மாதங்களில் வெளியாகிறது. பேராசிரியர்கள், அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள், தமிழ் ஆர்வலர்கள் போன்ற எவரும் கட்டுரை எழுதலாம். சங்க இலக்கியம் முதல் நவீன இலக்கியம் வரையிலான இலக்கிய ஆய்வுகள், நாட்டுப்புறவியல், இலக்கணம், மொழியியல் ஆய்வுகள் மற்றும் தமிழோடு தொடர்புடைய பிற துறைகள் அனைத்தும் பொருளாகலாம்.

கட்டுரைகளில் கூறப்படும் கருத்துகளுக்கு அக்கட்டுரை ஆசிரியரே பொறுப்பாவார். கட்டுரையாளர்களின் கருத்து இதழ் ஆசிரியர் குழுவின் கருத்தினை பிரதிபலிப்பன அல்ல. படைப்புகளைச் சுருக்கவும், திருத்தவும் ஆசிரியர் குழுவிற்கு முழு உரிமை உண்டு. கட்டுரைகள் ஆய்வுத் தரமுடையவைகளாக அமைதல் வேண்டும். ஆய்வுப் பொருளுக்கு முரண்பட்டதாக அமையும் கட்டுரைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது. படைப்புகளைத் திருப்பி அனுப்ப இயலாது.

ஆய்த எழுத்து - தமிழியல் ஆய்வுக்கான புதியகளம். 2013 ம் ஆண்டு முதல் காலாண்டிதழாக ஆண்டுதோறும் ஜனவரி, ஏப்ரல், ஜூலை மற்றும் அக்டோபர் மாதங்களில் இவ்விதழ் வெளியாகிறது. கல்லூரி, பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், ஆய்வு மாணவர்கள், தமிழறிஞர்கள், தமிழ் ஆர்வலர்கள் போன்ற பலரும் இவ்விதழில் ஆய்வு கட்டுரை எழுதி வருகின்றனர். இவ்விதழுக்கு கட்டுரை அனுப்ப விரும்புவோர் கீழ்க்காணும் வழிமுறைகளைப் பின்பற்றலாம்.

1. பொருள்: சங்க இலக்கியம் முதல் நவீன இலக்கியம் வரையிலான இலக்கிய ஆய்வுகள், நாட்டுப்புறவியல், இலக்கணம், மொழியியல் ஆய்வுகள் மற்றும் தமிழோடு தொடர்புடைய அனைத்தும் இதன் பொருளாகலாம்.

2. அளவு: எம்.எஸ். வேர்ட்டில் (MS Word), ல் A4 அளவில், 1.5 வாக்கிய இடைவெளியில்(Lining Space), 12 புள்ளி எழுத்தளவில் மூன்று முதல் ஆறு பக்கங்களுக்குள் கட்டுரை அமைய வேண்டும்.

3. முகவரி: கட்டுரை தலைப்பின் கீழ் ஆசிரியர் பெயர், பதவி, முகவரியும், கட்டுரை முடிவின் கீழ் இதழ் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி, மின்னஞ்சல் முகவரி மற்றும் அலைபேசி எண்களும் இடம்பெற வேண்டும்.

4. கட்டுரை அனுப்பும் முறை: கட்டுரையை pallavipublications@gmail.com (Or) ayidhaezhuthu@gmail.com என்ற மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு அனுப்பலாம்.

5. சந்தா: தனி இதழ் விலை ரூ. 150/- இதழைத் தொடர்ந்து பெற விரும்புவோர் உறுப்பினர் கட்டணம் செலுத்தலாம். ஒரு ஆண்டிற்கு 4 இதழ்கள் தபாலில் அனுப்பி வைக்கப்படும்.

1 ஆண்டுக்கட்டணம் (குனி நபர்) ரூ. 600/-

1 ஆண்டுக்கட்டணம் (நூலகம்/ கல்வி நிறுவனங்கள்/ சங்கங்கள் மற்றும் பிற..) ரூ. 800/-

வாழ்நாள் கட்டணம் ரூ. 5000/-
புரவலர் கட்டணம் ரூ. 10, 000/-

6. கட்டணம் செலுத்தும் முறை: உறுப்பினர் (சந்தர்)/ கட்டணத்தை PALLAVI PATHIPPAKAM என்ற பெயரில் வரைவோலையாக(DD) ஈரோட்டில்

மாற்றிக்கொள்ளத்தக்க வகையில் (Payable at ERODE) அனுப்பலாம். இணையவழி, (Net Banking), அலைபேசி (Mobile Banking) வங்கி பரிவர்த்தனை உடையவர்கள் NEFT முறையிலும் பணம் செலுத்தலாம். A/C Name: PALLAVI PATHIPPAKAM. A/C Type: CA, A/C No : 33679969977. Bank: STATE BANK OF INDIA, Sathy Road, Erode -638 011. IFSC : SBIN0016100.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து இதழ்களையும் எங்களது www.pallavipathippakam.in இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம் (Download) செய்து கொள்ளலாம்.

பல்லவி பதிப்பகம்

194, கண்ணா காம்ப்ளக்ஸ், இரண்டாவது தளம், மேட்டூர் சாலை, ஈரோடு - 638 011.

பேசி: 0424-2251545, 94422 51549, 97919 51549.

மின்னஞ்சல்: ayidhaezhuthu@gmail.com
pallavipublications@gmail.com

பொருளடக்கம்

1. வேற்றுமையியலில் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும்	- முனைவர் மு. அமிர்தகடேசுவரர்	5
2. சிலப்பதிகாரம்: துன்பமாலை - கண்ணகி தன்நிலையும் பெண்நிலையும்	- முனைவர் சு. அரங்கநாதன்	9
3. இருளர் இனமக்களின் தொழில்முறைகள்	- சி. பிரியதர்ஷினி	13
4. நன்னூல் புதியலில் உத்திகளின் பயன்பாடு	- புலவர் கோ.சுந்தராமப்பாள்	15
5. 'பெய்யெனப் பெய்யும் மழை'யில் பெண்ணியத்தின் புதிய பரிமாணங்கள்	- ஆ. கோதை ஆண்டாள்	21
6. டி.கே.எம்.காதரின் சிறுகதைகளில் குடும்ப உறவுச் சிதைவுகள்	- முனைவர் எஸ். நாகூர் கனி	25
7. அருள் ஒளி அன்னை தெரசா காவியத்தில் மனித நேயப் பண்புகள்	- சகோ. பி.ரெஜினா	28
8. பதிற்றுப்பத்து காட்டும் சேரநாட்டின் வரலாறு	- ப.பிரதீபா	33
9. குறிஞ்சித் திணை மாந்தர்களின் உளவியல்	- பு.பிரியங்கா	37
10. நற்றமிழ் இதழில் திருக்குறள்	- சு. இளவரசி	41
11. சிறு தெய்வ வழிபாட்டில் பரியூர் காளி	- அ. லதா	44
12. தமிழில் இணைய இதழ்கள்	- பி.தாரணி	47
13. ஒப்பியல் நோக்கில் வள்ளுவரும் பர்துருஹரியாரும்	- சி.மாலதி, முனைவர் ச.கவிதா	52
14. மணிமேகலையில் புரட்சிப் பூக்கள்	- முனைவர் மு.கவிதாதேவி	55
15. சங்க இலக்கிய தாவரங்களின் மருத்துவப் பயன்கள் (நொச்சி, வெட்சி)	- முனைவர் பா.ஆரோக்கிய தாஸ்	59
16. சங்க இலக்கியத்தில் வெறியாட்டு	- சி.சங்கீதா	62
17. இலக்கணை	- முனைவர் வீ.இராமமூர்த்தி	64
18. சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் பாதுகாப்பு உத்திகள்	- பா.புனிதா	67
19. கலித்தொகையில் குற்றங்களும் தண்டனைகளும்	- பொ. ஜயப்பன்	71
20. தமிழர் வாழ்வில் முத்தமிழ்	- முனைவர் சு.லலிதா	75

21. மானிடவியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியம் காட்டும் திருமணம்	- அ.விஸ்வநாதன்	78
22. பெரும்பாணாற்றுப்படையும் விருந்தோம்பலும்	- முனைவர் மு.வையாபுரி	82
23. சங்கப்பாடல்களில் நடனக்கலை	- பா.தட்சிணாமூர்த்தி	86
24. தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று: தொல்காப்பியம் முதல் தற்காலம் வரை	- முனைவர் கி.சங்கர நாராயணன்	89
25. தொல்காப்பியத்தில் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்	- ஆ.சுரேஷ்	92
26. அருந்ததியர் வரலாறு: வாய்மொழி வழக்காறு, இலக்கியம் மற்றும் வரலாறு வழிக் கட்டமைத்தல்	- முனைவர் ச. சீனிவாசன்	95
27. அரியலூர் மாவட்ட தமிழ் வளர்ச்சியில் வீரமாமுனிவரின் பங்களிப்பு	- செ. செல்வகுமார்	100
28. சங்க இலக்கிய தலைவியின் களவும் - தாயின் உள்ளமும்	- ஜெ. சூர்யா	104
29. சிறகுகள் முறியும் சிறுகதையில் வாழ்வியல் நிலை	- பா.தீபா	106
30. புத்துப்பாட்டில் சொல்வளம்	- அ. செந்தில்	108
31. இணைய இதழ் சிறுகதைகளில் குடும்பம்	- கு. டாலி ஆரோக்கியமேரி	112
32. சங்க இலக்கியம் காட்டும் கலைஞர்கள்	- அ.இளையராஜா	116
33. புரட்சியாளர் அம்பேத்கர் வழியில் தலித் இலக்கியம்	- சி. மனோகரன்	120
34. தமிழியக்கங்களின் வளர்ச்சியும் செயல்பாடுகளும்	- மு. பாலசுப்பிரமணியன்	123
35. பெண்ணிய வாசிப்பில் உதயண குமார காவிய முதன்மைக் கதை மாந்தர்கள்	- மு.பத்மா	127
36. கம்பராமாயணத்தில் புறநானூறு	- முனைவர் போ.சத்தியமூர்த்தி	131
37. வாஸந்தி நாவலில் பெண்ணிய நோக்கு	- கு. அங்கயற்கண்ணி	138
38. வாஸந்தியின் நாவல்களில் குடும்ப உறவுகள்	- கு. அங்கயற்கண்ணி	141
39. எண்ணங்களின் எச்சங்கள்	- முனைவர் ம. ஜெயந்தி	144
40. கவிஞர் மு. மேத்தாவும் படைப்புகளும்	- உ. அலிபாவா	146
41. சந்திராலோகமும் இலக்கண ஆக்கமும்	- முனைவர் தி.நெல்லையப்பன்	150
42. கலைஞரின் சங்கத்தமிழ்	- முனைவர் இரா. மலர்விழி	153

வேற்றுமையியலில் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும்

வேற்றுமை சொல்லிலக்கணத்துள் ஒரு பிரிவு. மொழியியல் நோக்கில் தொடரியல் சிந்தனை எனக் கூறலாம். பெயர்ச் சொற்களோடு இணைந்து பொருள் வேறுபாடு செய்யும் பண்புடைய “வேற்றுமை” பற்றி தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தில் “வேற்றுமையியல்” “விளிமரபு”, வேற்றுமை மயங்கியல் எனும் மூன்று இயல்களில் விளக்கியுள்ளார்.

**முனைவர்
மு. அமிர்தகடேசுவரர்,**

உதவிப் பேராசிரியர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
தேசியக்கல்லூரி,
திருச்சி-620 001.

சற்றேறக் குறைய முந்நூறு வருடத்திற்கு முன்னால் வாழ்ந்தவர் சுவாமிநாத தேசிகர். திருவாவடு துறைமடத்தில் தீட்சை பெற்ற சிவ நெறியினர். தருநெல்வேலி மயிலேறும்பெருமாள்பிள்ளையிடம் தமிழ் கற்றவர். இவர் 131 நூற்பாக்கள் கொண்ட “இலக்கணக் கொத்து” எனும் நூலைத் தமிழுக்கு வழங்கியுள்ளார். இவர் தமது நூலில் “வேற்றுமையியலில்” வேற்றுமையிலக்கணத்தை நுட்பமாக கூறியுள்ளார். நூலாசிரியரான இவரே தம் நூலுக்கு உரை எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. வடமொழியிலும் இவர் வல்லார்.

தொல்காப்பியரின் “வேற்றுமையியல்” சிந்தனையைச் சுவாமிநாத தேசிகர் செய்த இலக்கணக்கொத்தின் “வேற்றுமையியல்” சிந்தனையோடு ஒப்பீட்டு நோக்கில் இக்கட்டுரை வேற்றுமை இலக்கணத்தை ஆய்கிறது.

வேற்றுமை விளக்கம்

இலக்கணக்கொத்து ஆசிரியர், “உருபு ஏற்றத்தையும் உருபையும், உருபு நோக்கி வந்தவை” எனும் மூன்றையும் வேற்றுமை என்பார். மேலும் அவர் எழுதிய உரையில் வேறுபடுதலாலும், வேறுபடுத்தலாலும், வேற்றுமையை முடித்தலாலும் வேற்றுமை என்று பொருள் உரைப்பார் என்று குறிப்பிடுவார்.

தொல்காப்பியர் வேற்றுமையை “இயற்கைய” என்று குறிப்பிடுகிறார். “..... உருபு நிலை திரியாது ஈறுபெயர்க்காகும் இயற்கைய என்ப. உருபினையும் வேற்றுமை என்று தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார். வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங்காலை” என்று அவர் கூறுவதால் “வேற்றுமை” பொருண்மை நிலையிலும் உள்ளது என்பது அறியலாகும்.

உருபு விளக்கம்

உருபுக்கு ஒரு பொருளே உரிமை. எனினும் வேறு பொருளையும் விரும்புகிறது என்பார் இலக்கணக் கொத்தாசிரியர். “உருபு” எனும் சொல்லுக்கு தெளிவான விளக்கம் இல்லை. “உறுப்பு” என்று சொல்லாது “உருபு” என்றே சொல்கிறார் தொல்காப்பியர்.

கட்புலனாகா நின்ற இயற்கை தன்மையதாய் விளங்கும் “வேற்றுமைப் பொருள் நிலைக்கு” கண்ணுக்குப் புலனாகும் “எழுத்து உருவம்” பெற்ற ஐ முதலான எழுத்துக்கள் “உருபு” எனப்பட்டன. “உரு” கொண்டதால் “உருபு” ஆயிற்று. உருபு “வேற்றுமைப் பொருள் நிலை” சுட்டுவதால் இடைச்சொல்லாயிற்று என்பது எம் கருத்தாகும்.

வேற்றுமை எண்ணிக்கை

தொல்காப்பியர் “வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப” என்கிறார். “மொழிப” என்று தமக்கு முன் உள்ள மரபைச் சுட்டி “விளிகொள்வதன் கண் விளியோடெட்டே” என்று விளியையும் சேர்த்து எட்டு என்பது அவர் கொள்கையாம். எனினும் வேற்றுமையிலில், “விளி” வேற்றுமை பற்றி கூறாது, விளி வேற்றுமைக்கு மட்டும் அதன் தனிப் பன்பு கருதி “விளிமரபு” எனும் இயல் வகுத்துக் கூறுவார்.

வடமொழி இலக்கண ஆசிரியர் பிரகல்பதி வேற்றுமை ஏழென்றார். ஆனால் அகத்தியரோ “விளி”யோடு சேர்ந்து வேற்றுமை எட்டென்றார். தொல்காப்பியர் முதலில் தொல்லாசிரியர் கருத்தைக் கூறி, பின்பு தன் கொள்கையாக வேற்றுமை எட்டு எனத் துனிந்தார் என்பது சேனாவரையர் விளக்கமாகும். இலக்கணக்கொத்து ஆசிரியர் எட்டு வேற்றுமைகளைக் குறிப்பிட்டு, வடமொழி கருத்தையும், தமிழ் நூல் கருத்தையும் சுட்டுவார். எண்ணுமுறையில் எழுவாய்க்கு அடுத்து “விளி” வேற்றுமையைக் கூறுவார். எட்டாம் வேற்றுமையாக இடப்பொருளை விளக்குவார். மேலும் இவர் உருபுகளுக்குத் தொல்காப்பியர் போல் எண்ணுமுறைப் பெயர் சுட்டவில்லை. வேற்றுமைப் பொருளை மட்டுமே கூறி கூத்திரம் செய்வார். உருபை அங்கு காட்டாமல், உதாரணத்தில் மட்டுமே குறிப்பிடுவார்.

எழுவாய் வேற்றுமை

தொல்காப்பியர் எழுவாய் வேற்றுமை என்பது பெயர் தோன்ற நிற்கும் நிலையென்றும், பயனிலை கொள்ளுமென்றும் விளக்கம் தருகிறார். இலக்கணக் கொத்தாசிரியர் பதின்மூன்றாவது கூத்திரத்தில் “வினை முதல்” என்று எழுவாயைக் குறிப்பிடுவார். ஆனால் அதற்கு விதி கூறும் கூத்திரத்தில் “எழுவாய்” என்று குறிப்பிடுவார். மேலும் இலக்கணக் கொத்தாசிரியர்

எழுவாய் வேற்றுமையைப் பெயர் என்றும், அதன் தன்மை பயனிலையைக் கொள்வது என்று தொல்காப்பியர் கருத்திற்கு உடன்படுவார்.

எனினும் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை, குன்றா வினை. ஏது பொருள், கருத்தா, தெரிநிலை, தெரியா நிலை, தடுமாற்றம், தொழில் பெயர், கருத்தாகருவி என்பனவற்றைக் கொள்ளும் என்பார். எழுவாய்க்கு உருபு இல்லை என்று கூறியவர் உதாரணம் காட்டுமிடத்து சாத்தனை வெட்டினான் என்பதில் எழுவாயாகாமல் வேறுபொருள்படுகிறது. எனவே, “சாத்தனானவன் வெட்டினான்” என உருபு கொடுத்தாலே எழுவாயாகும் என்று உரை எழுதுகிறார். எழுவாய் உருபின் பொருள்பட சில சொற்கள் வருமென்பது அவர் கருத்தாகும்.

“இருவினை முதலாலொருவினை யும்முள்” என்று இரண்டு எழுவாய் சேர்ந்து வந்து ஒருவினை கொள்ளும் என்கிறார். உதாரணம்: “ஆசிரியன் மாணாக்கனுக்குப் படிப்பித்தான்” என்பதில் ஆசிரியன், மாணாக்கனுக்கு என்ற இரு சொற்களும் எழுவாய் என்பது அவர் கருத்து. ஆனால் மாணாக்கனுக்கு என்பது செயப்படும் பொருளாக உள்ள நிலையில், இரண்டு வினைமுதல் ஒருவினைக் கொண்டு முடிகிறது என்று கூறுவது பொருத்தமாக இல்லை.

ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

இலக்கணக் கொத்தாசிரியர் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு “ஐ” என்பதனைச் சூத்திரத்தில் கூறாது, தாம் எழுதிய உரையில் உதாரணங்களில் மட்டும் குறிப்பிடுவார். மற்ற வேற்றுமைகளுக்கும் இம்முறையையே பின்பற்றுகிறார். இரண்டாம் வேற்றுமையைச் செயப்படுபொருள் வேற்றுமை என்று குறிப்பிடுகிறார். கருத்துண்டாதல், கருத்தின்றாதல், இருமையுமாதல், ஈருருபு இணைதல், கருத்தாவாதல், அகநிலையாதல், தெரிநிலையாதல் என்னும் ஏழுபொருண்மையில் செயப்படுபொருள் வரும் என்பார். இவையாவும் இயற்றுதல், எய்துதல், வேறுபடுத்தப்படுதல் எனும் மூன்றினுள் ஏழும் அடங்கும் என்பார்.

“இரண்டா குவதே

ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

யெவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்பு

அவ்விரு முதலில் தோன்றும் அதுவே”

என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாகும். இரண்டாம் வேற்றுமைக்குப் பொருள் செயப்படும் பொருள் என்பதை நேரே கூறாது, வினையே வினைக்குறிப்பு அவ்விரு முதலில் என்று குறிப்பிடுவார். இதற்கு உரையாசிரியர்

சேனாவரையர் செய்யப்படுபொருளைத்தான் அவ்விரு முதலில் என்று குறிப்பிடுகிறார் என்பார். இலக்கணக்கொத்து ஆசிரியருக்கும் இக்கருத்தில் வேறுபாடில்லை.

தொல்காப்பியர் இரண்டாம் வேற்றுமைக்குக் காப்பு முதலாகச் சிதைப்பு ஈறாக இருபத்தெட்டு பொருட்களை விரிக்கின்றார். இலக்கணக்கொத்து ஆசிரியர் ஏழு பொருண்மைகளை விரிக்கின்றார். ஆனால் அவையாவும் தொல்காப்பியர் கூறும் பொருண்மையுள் அடங்கிவிடுகின்றன.

ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி

“மூன்றா குவதே

ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி
வினைமுதல் கருவி அனைமுதற்றதுவே”.

என்று தொல்காப்பியர் “ஒடு” எனப் பெயர் பெற்ற வேற்றுமைச் சொல் எண்ணுமுறையால் மூன்றென்றார். அது வினைமுதலும் கருவியும் என்னும் இரண்டு முதலைப் பொருண்மையாகக் கொண்டது என்பார். சேனாவரையர் “ஒடு” என்ற உருபோடு, “ஆன்” என்ற உருபையும் தழுவுகிறார். ஆனால் தொல்காப்பியர் மூன்றாம் வேற்றுமையைக் குறிப்பிடும் நூற்பாவில் ஆன் உருபைக் கூறவில்லை. ஆனால் வேற்றுமை மயங்கியலில்,

“ஓம்படைக் கிளவிக் கையும் ஆனும்
தாம் பிரிவிலவே தொகைவரு காலை”

எனும் நூற்பாவில் “ஆன்” உருபைச் சுட்டுகிறார். உரையாசிரியர்கள் “ஆன்” என்பது மூன்றாம் வேற்றுமை என்று விளக்கம் தருகின்றனர். “ஒடு” உடனிகழ்ச்சிப்பொருள். “ஆன்” கருவிப் பொருள். ஆனால் “ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி, வினை முதல் கருவி அனைமுதற்றதுவே” எனும் அவர் கூற்றின்படி “ஒடு” உருபு “கருவியில்” வருவது எங்கனம்?

இலக்கணக்கொத்தாசிரியர் மூன்றாம் வேற்றுமையைக் “கருவி” என்று குறிப்பிடுகிறார். “அகம்புறம் ஒற்றுமையாகும் கருவி” என்பார். மேலும் இந்நூற்பாவிற்குக் காட்டிய உதாரணங்களில் “ஒடு” உருபைக் காட்டாது “கருவிப்” பொருளான ஆன் உருபை மட்டுமே கொள்கிறார். மேலும் இதற்கானப் பொருண்மைகளைச் சுட்டும் பொழுது முதல்துணை, காரக ஏது, ஞாபகஏது எனும் மூன்றனுள் அடக்குவர். வினை, நிமித்தம், வேற்றுமை, வினை முதல், காலம்

ஆகியன அவர் சுட்டும் பொருண்மைகளாகும். ஆனால் பொருண்மை விரிக்கும் நூற்பாவிற்கு உரையும், உதாரணமும் கூறாமல் அடுத்த வேற்றுமையை விளக்கச் சொல்வார். இவர் கூறும் இவ்விளக்கம் வடமொழிச் சிந்தனை வழியாய் உள்ளதால் தமிழ்மொழி மரபிற்கும் பொருந்தவில்லை. “இன் ஆன் ஏது” என்று தொல்காப்பியர் சுட்டும் பொருண்மை ஒருசார் இலக்கணக் கொத்தாசிரியர் சுட்டும் ஏதுப் பொருண்மையோடு ஒரோவழி ஒன்றுபடலாம்.

கு எனப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

“நான்கா குவதே

கு எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
எப்பொருளாயினுங் கொள்ளுமதுவே”

என்று தொல்காப்பியர் “கு” எனும் உருபுடைய நான்காம் வேற்றுமை “எப்பொருளானாலும் கொள்ளுவது” அதன் இயல்பு என்பார். இலக்கணக் கொத்தாசிரியர் நான்காம் வேற்றுமையைக் “கொள்வோன்” என்று குறிப்பிடுவார். இவ்வேற்றுமைக்குரிய பொருண்மைக்குக் கொள்ளும் பொருண்மையை மட்டே விளக்கி அதன் வகையைக் கூறுகிறார். “கு” உருபைக் காட்டுகளில் மட்டும் குறிப்பிடுவார்.

ஆனால் தொல்காப்பியர் “கொள்ளும்” பொருண்மையன்றி காதல், சிறப்பு, அதற்கு வினையுடைமை, அதற்குடம்படுதல், அதற்கு படுபொருள், அதுவாகு கிளவி, அதற்கு யாப்புடையது எனும் பொருண்மைகளை விரிப்பார். ஆனால் இலக்கணக் கொத்தாசிரியர் கொள்ளுதல் பொருள் மட்டுமே கொள்வார்.

இன் எனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி

இலக்கணக் கொத்தாசிரியர் “இன்” எனும் ஐந்தாம் வேற்றுமைச் சொல்லை “நீக்கம்” என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுவார். மேலும் அது இயங்கும் மற்றும் இயங்காப் பொருட்களில் நீக்கமாக நிகழும் என்பார். தொல்காப்பியர் “இதனின் இற்றிது என்னும் அதுவே” என்று ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருண்மையைச் சுட்டுவார். அது “வண்ணம் முதலாகப் பற்றுவிடுதல் ஈறாக” முப்பது பொருள்களில் ஐந்தாம் வேற்றுமை வரும் என்பார் தொல்காப்பியர். ஆனால் இலக்கணக் கொத்தாசிரியர் “நீக்கல்” பொருளை மட்டுமே கொள்வார்.

அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

“ஆறாகுவதே அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி, தன்னினும் பிரிதீனும் இதனதிது எனும் அன்னக்கிளவிக் கிழமைத் ததுவே” என்பார்

தொல்காப்பியர். தனக்குரிமையாயும், பிரிதான் வந்த “உரிமை என உரிமைப் பொருண்மையில்” அது உருபு வருகிறது. இலக்கணக் கொத்தாசிரியர் ஆறாம் வேற்றுமையை குறை என்று குறிப்பிடுகிறார். ஒன்றாய்த் தோன்றல், வேறாய்த் தோன்றல், உரிமையாய்த் தோன்றல் என்ற மூன்று பொருளில் ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருட்கள் அடங்குமென்பார். அவற்றுள் உரிமையாய்த் தோன்றல் என்பதான்றே தொல்காப்பிய மரபோடு ஒத்து வருகிறது. மற்றது வடமொழிச் சிந்தனை வழியாக உள்ளது.

கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

“கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி வினைசெய் இடத்தின் நிலத்தின் காலத்தின் அனைவகைக் குறிப்பின் தோன்றும் அதுவே”

என்று தொல்காப்பியர் “கண்” எனும் பெயர்பெற்ற வேற்றுமைச் சொல் வினை செய்யும் இடம், நிலம், காலம் ஆகியவற்றில் தோன்றுமென்பார். கண், கால், புறம், உள், உழை, கீழ், மேல், பின், சார், அயல், புடை, தேவகை, முன், இடை, கடை, தலை, வலம், இடம் என்ற பத்தொன்பது பொருள்களில் தோன்றும் என்கிறார்.

சேனாவரையர் தவிர மற்றைய உரையாசிரியர்கள் பத்தொன்பதையும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபாகக் கொள்வர்.

இலக்கணக் கொத்து ஆசிரியர் ஏழாம் வேற்றுமையை இடம் என்று கூறுவார். தமது உரையில் “கண்”, “உள்” என்பதை உருபாக காட்டுகளில் குறிப்பிடுகின்றார். உரிமை, இருவகை, ஓரிடம், எங்கும் என நான்கு பொருண்மையாகத் தோன்றுமென்கிறார். சில புதிய பொருண்மைகளையும், ஏழாம் வேற்றுமைக்கு கண்டறிந்து கூறுகிறார். உதாரணமாக அருஉரு நிலையில் வரும் என்பார். உதாரணம்: பாலின் கண் கூடு. பால் உருவம், கூடு அருவம் ஆகும். மற்றொன்று ஒருவினைத் தொழிற்பெயர். உதாரணம்: கூதாட்டத்தின் கண் தூக்கம் வந்தது. இவை போன்ற தொல்காப்பியத்தில் காணப்பெறாத இடங்களையும் சுட்டியிருப்பது இவர்தம் மதிநுட்பத்திற்குச் சான்றாகும். எனினும் வடமொழிவழிச் சிந்தனையாக இவர் விளக்கம் அமைகிறது.

தொகுப்புரை

தொல்காப்பியர் வடமொழி இலக்கண நூலான “ஐந்திரம்” அறிந்தவர். வடமொழி இலக்கண மரபைச் சுட்டினாலும் தமிழ்மொழியின் தனித்தன்மை மரபையே

வேற்றுமையியலில் கொள்கையாகக் கொண்டார்.

“சுவாமிநாத தேசிகர் வடமொழியிலும், தமிழ் மொழியிலும் புலமை பெற்றவர்.” எனினும் வடமொழி இலக்கணச் சிந்தனை வழியே தமிழ் மொழியில் உள்ள வேற்றுமை இயலைச் சிந்தித்துள்ளமை அறியலாகும்.

இவர் வேற்றுமை உருபுகளுக்கு எண்ணுமுறைப் பெயர் வழங்காமல் பொருண்மை அடிப்படையிலேயே பெயரிடுகிறார். எழுவாய் வேற்றுமைக்கு அடுத்து விளியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். விளியை எட்டாவதாக கொள்வது தமிழ்மரபு. மேலும் சுவாமிநாத தேசிகர் “அழைத்தல்” தவிர விளிவேற்றுமை ஒன்றுமில்லாததால் “விளிக்குச்” சூத்திரம் செய்யவில்லை என்று காரணம் கூறுவார். ஏனெனில் வடமொழி இலக்கண நோக்கில் இவர் சிந்தனை செய்வதில் முரண்பாடு ஏற்படுகிறது. தமிழ் மரபிற்கும் பொருந்தவில்லை.

தொல்காப்பியர் விளியையும் எட்டாம் வேற்றுமை என்று துனிந்து கூறினார். மேலும் அவன் தனிப் பண்பு கருதி வேற்றுமையியலில் அதனைக் கூறாது, விளிமரபு என்று தனி இயல் அமைத்தார்.

தொல்காப்பியத்திற்கும் இலக்கணக் கொத்திற்கும் கால இடைவெளி மிக நீண்டது. மாற்றங்கள் பல தோன்றுவது இயற்கை. அவ்வகையில் சுவாமிநாத தேசிகர் வேற்றுமை உருபுகளுக்குத் தமிழில் பல புதிய பொருண்மைகளைக் கண்டறிந்து உதாரணம் காட்டியிருப்பது நுட்பமான அரிய செயலாகும்.

துணைநூற்பட்டியல்

1) சேனாவரையர் (உ.ஆ) - தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் - அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், (மறுபதிப்பு 1996).

2) சீனிவாசனார், ச (ப.ஆ) - முப்பெரும் இலக்கண நூல்கள், மீனா கோபால் பதிப்பகம், பதிப்பு 2006.

சிலப்பதிகாரம்: துன்பமாலை - கண்ணகி தன்நிலையும் பெண்நிலையும்

முன்னுரை:

முனைவர் சு. அரங்கநாதன்

உதவிப் பேராசிரியர்
தமிழ் மற்றும் பண்பாட்டுப்புலம்
தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப்
பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 15.

இலக்கியம் என்பது நீண்ட கால சமுதாயத்தின் பதிவுப்பெட்டகம். இது முக்கால சிந்தனைகளின் துளிர்ப்பு. அந்த அடிப்படையில் தமிழ் இலக்கியம் என்பது பாரம்பரிய மிக்க வரலாற்றை உடையது. அதன் வளர்ச்சியும் நீட்சியும் பல்வேறு பரிமாண வெளிப்பாடு. அதன் புனைவு, கற்பனை, உவமை, உள்ளுறை என்ற பல்வேறு உத்தி முறைகளுக்கு அப்பாற்பட்டு அது வெளிப்படை என்னும் முன்னேற்பாடு இல்லாத ஒன்று என்பதை ஒரு போதும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. எந்த ஒரு படைப்பும் இறந்த காலத்தின் நிகழ்காலத் தொடர்ச்சி என்பதே நிதர்சனமான உண்மை. சிலப்பதிகாரம் என்பதே முன்னேற்பாட்டின் பிரதிஷ்டை என்பதில் ஐயமிருக்காது. ஆனால் அது ஒரு இறந்தகாலத்தின் நிகழ்காலத் தொடர்ச்சி என்பதோடு அது எதிர்காலத்தின் புரட்சிப் பறை என்றளவிற்கு அது கருத்தாழமும், சொற்பொருட்ச்செறிவினையும் உடையது. சிலப்பதிகாரம் என்பது சாதாரண மக்களின் அதாவது கண்ணகி, கோவலன் என்ற இருவரின் கதையல்ல. அது கண்ணகி, கோவலன் என்ற ஆண், பெண் என்னும் குறியீட்டு நிலையைச் சார்ந்தது.. இப்படித்தான் தமிழிலக்கியம் மட்டும் அல்ல உலக இலக்கியங்கள் அனைத்தும் பார்க்கப்பட வேண்டும்.

தமிழ் இலக்கிய வகைமைகளில் நீண்ட நெடிய பாடல்களாக, பல்வேறு நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கியதாக, கிளைக்கதைகள் கொண்டதாக அமைந்திருப்பது காப்பிய இலக்கியம். இவ்விலக்கியங்களின் தோரண வாயில் சிலப்பதிகாரம் ஆகும். இச்சிலப்பதிகாரம் மூன்று அடிப்படைகளைக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளது.

“அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற்று ஆவதூஉம்
உரைசால் புத்தினிக்கு உயர்ந்தோ ரேத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதூஉம்”

இச்சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தில் மூன்று காண்டங்களும் 30 காதைகளும் என உட்பிரிவுகள் திறம்பட பகுக்கப்பட்டு அதனுள் வரவேண்டிய கதை நிகழ்வுகள் கணக்கிடப்பட்டு காப்பியத்தில் பாத்திரங்கள் எங்கு பேச வேண்டும். ஆசிரியர்

எங்கெல்லாம் தனது கருத்துரைகளை இடவேண்டும் என்று திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் எந்த ஒரு பகுதியையும் நீக்கி விட முடியாது. காரணம் அது உடலின் அனைத்து உறுப்புகளைப் போன்றது. அதில் ஒன்றை நீக்கிவிட்டால் அது ஊனமுற்றுவிடும். அந்த நிலையில் 18-வது காதை துன்பமாலையும், 19-வது காதை ஊர்க்கூழ்வரியும் காப்பியத்தில் மிக முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகிறது. கோவலன் இறந்த அந்த மாலைப்பொழுதின் பெருந்துன்பத்தையும் அதன் பின் பாண்டியன் அவைக்கு நீதிகேடகச் செல்வதற்கு முந்தைய கதை நிகழ்வு இவ்விரண்டு பகுதிகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் கண்ணகி தன் துன்பநிலையை எடுத்துரைப்பது ஒருபுறமும், அதன் உட்பிணைப்பில் பெண்களின் நிலையையும் இளங்கோவடிகள் முன்வைப்பது பெண் இருப்பை அவர் கேள்விக்குள்ளாக்கி விடை காண முயற்சி செய்வதே என்பதை நிறுவுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

துன்பமாலை

துன்பமாலை என்னும் காதை கோவலனின் இறப்பினைக் கண்ணகிக்கு கொண்டு சேர்க்கும் பொருட்டு அமைக்கப்பட்டது. அதாவது ஆய்ச்சியர் குரவை முடிந்து பெண்ணொருத்தி அங்கே பேசப்படும் கொலைச் செய்தியைக் கண்ணகியிடம் கூறுவதாகும். இதில் கண்ணகியின் ஆற்றொணா துயரம் சொல்லப்படுகிறது.

துயர மொழியினைக் கூற வந்த பெண் தயங்க நிற்கும் போதே, கண்ணகி அவளிடம் மதுரைக்குச் சென்ற காதலன் வரக்காணேன். அதனால் நெஞ்சு கலங்கித் துன்புறுகிறது. மூச்சும் கொல்லன் ஊதும் துருத்தியும் தோல்வியுறுமாறு அழல் எழ உயிர்க்கின்றது. ஆதலால் அயலார் கூறியது யாதோ? என்று கண்ணகி தன்னிலையை உரைக்கின்றாள்.

“காதலன் காண்கிலேன் கலங்கினோய் கைம்மிகும்
ஊதுலை தோற்க உயிர்க்குமென் நெஞ்சன்றே
ஊதுலை தோற்க உயிர்க்குமென் நெஞ்சாயின்
ஏதிலார் சொன்ன தெவன்வழி யோதோழி!”

(துன்பமாலை - 12-15)

இப்படி தொடர்ந்து 15 வரிகள் கண்ணகியின் தன்னிலைப் புலம்பலாக இருக்கிறது. அதாவது நல்ல பகற் பொழுதிலேயே நடுங்கச் செய்யும் துன்பம் மிகுதியாயிற்று. அதுவுமின்றி என் கணவனைக் காணாது உள்ளம் பெரிதும் வருந்துகிறது. மேலும் என் கணவன் வரக்காணேன் ஆதலால் இனி எனக்கோர் அடைக்கலமும் உண்டோ? என் தலைவனுக்கு யாரோ

வஞ்சகம் செய்து விட்டார்கள் என்றே என் நெஞ்சம் மயங்குகிறது. என்று கண்ணகி கோவலன் இறந்தச் செய்தியை அறிவதற்கு முன்னரே துயரமுற்று புலம்புவதைப் பார்க்க முடிகின்றது.

“அன்பனைக் காணாது அலவுமென் நெஞ்சாயின்
மன்பதை சொன்ன தெவன்வாழி யோதோழி”
(துன்பமாலை 18-19)

ஒரு கட்டத்தில் கண்ணகியின் மனதில் கோவலனுக்கு மிகப்பெரிய துன்பம் நேர்ந்துள்ளது என்பதைக் கூறுகிறாள். இது கண்ணகி கோவலன் மீது கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பின் வெளிப்பாடாக அமைகின்றது. அதாவது என் கணவன் வரக்காணேன்! ஆதலால் இனி எனக்கோர் அடைக்கலமும் உண்டோ? என்கிறாள். இது புலம்பெயர்ந்த கண்ணகியின் நிலை மாத்திரமல்ல. புலம்பெயர்ந்து தனிமைப்படுத்தப் பட்ட எந்த ஒரு பெண்ணின் நிலையும் இதுவாகத்தான் இருக்க முடியும். மேலும், என் தலைவனுக்கு யாரோ வஞ்சகம் செய்து விட்டார்கள் என்றே கண்ணகி நெஞ்சம் மயங்குவது அடிமனத்தில் இயல்பாக உருவாகும் உலகநடப்பியல் நிகழ்வின் வெளிப்பாடாக பார்க்க முடியும்.

“தஞ்சமோ தோழி தலைவன் வரக்காணேன்
வஞ்சமோ உண்டு மயங்கும் என் நெஞ்சன்றே”
(துன்பமாலை: 20-21)

இவ்வாறு தன்னிலை குறித்த கண்ணகியின் புலம்பல் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது என்ற நிலையில், அரசன் உறையும் அரண்மனையிலிருந்த அழகு பொருந்திய சிலம்பினைச் சிறிதும் சத்தம் இல்லாமல் கவர்ந்த கள்வன் என்று கூறி ஒலிக்கும் வீரக்கழல் புனைந்த ஊர்க் காவலர் கோவலனைக் கொலை செய்தனர் என்றாள் தோழி.

“அரைசறை கோயில் அணியார் ஞெகிழும்
கரையாமல் வாங்கிய கள்வனாம் என்றே
குரைகழல் மாக்கள் கொலைகுறித்தனரே”
(துன்பமாலை: 25-28)

கோவலன் கொலைக்களப்பட்டச் செய்தி கேட்ட கண்ணகியின் நிலை இங்கே தன்நிலையாகவே பார்க்கத்தக்கது. அதாவது கண்ணகியின் தன்நிலை இங்கே பொங்கி எழுதலில் தொடங்குகிறது. உண்மையில் ஒரு பெண்ணின் நிலை உளவியல் அடிப்படையில் இழப்பு என்பது பொங்கி எழும் எழுச்சியின் பார்ப்பட்டது. அதன் பின்னர் விழுந்தாள், அழுதாள், கதறி மயங்கினாள் என்பது கண்ணகியின் தன்நிலையாகும்.

“பொங்கி எழுந்தாள் விழுந்தாள் பொழிகதிர்த்
திங்கள் முகிலோடும் சேண்நிலங் கொண்டெனச்
எங்கணா என்னா இனைந்தேங்கி மாழ்குவாள்”
(குன்பமாலை: 30-33)

இதனைத் தொடர்ந்து நடைமுறை வாழ்வில்,
அதாவது சாமான்ய பெண்களின் நிலைப்பாட்டையும்,
அதிகாரக் கட்டுமானத்தையும் தகர்த்தெறியும்
சொல்லாடலை இளங்கோவடிகள் கண்ணகி என்னும்
பெண் குறியீட்டின் மூலம் முன்வைக்கிறார்.

“இன்புறு தங்கணவர் இடர்ளி யகமழ்க்கத்
துன்புறு வனநோற்றுத் துயருறு மகளிரைப்போல
மன்பதை அலர்தூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப
அன்பனை இழந்தேன்யான் அவலம் கொண்டழிவலோ
நறைமலி வியன்மாப்பின் நண்பனை இழந்தேங்கத்
துறைபல திறமழ்க்கித் துயருறு மகளிரைப்போல
மறனொடு திரியும்கோல் மன்னவன் தவறிழைப்ப
அறனெனும் மடவோய் அவலம்கொண் டழிவலோ
தம்முறு பெருங்கணவன் தழலெரி யகமழ்க்கக்
கைம்மைசூர் துறைமழ்க்குங் கவலைய மகளிரைப்போல
செம்மையின் இகந்தகோல் தென்னவன் தவறிழைப்ப
.....”
(குன்பமாலை: 34-44)

என்று கண்ணகி அதிகாரத்தைக்
கேள்விக்குள்ளாக்குகிறாள். தனக்கு ஏற்படும்
துன்பக்கேடுகளை ஏற்று, காரணங்களைத் தேடாமல்,
அதிகாரத்திற்கு அடிபணிந்து, சமூக அடக்குமுறைக்
கோட்பாடுகளை ஏற்று முடங்கிக் கிடக்கும் பெண்களைப்
போல நான் இருக்க மாட்டேன் என்பது கண்ணகியின்
தன்நிலை. இங்கே பிற மகளிரின் நிலை என்பது சமூக
அடக்குமுறையில் காணப்படும் பெண் நிலை.

மேலும், உடன்கட்டை ஏறுதலையும், கைம்மை
நோன்பினையும் உடைத்தெரியும் புரட்சிப்பெண்ணாக
கண்ணகியின் கோபக் கனல் இருக்கிறது. அன்றைய
சமூகக் கட்டுமான நிறுவனத்தில் உடன்கட்டையும்,
கைம்மை நோன்பும் இங்கே 20 வரிகளுக்கு மேலாக
விவாதப் பொருளாக இருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது.
இப்பிறவியில் புகழை விட்டு நீங்கிப் கள்வனின் மனைவி
என்ற பழியினை ஏற்று அவலம் கொண்டு அமுது
அழிந்துவிடுவேனோ? என்ற வினா கண்ணகிக்கு
மாத்திரமாக இளங்கோவடிகளால் பாத்திருக்க முடியாது.

“காணிகா,
வாய்வதின் வந்த குரவையின் வந்தீண்டும்

ஆய மடமகளிர் எல்லீரும் கேட்டமின்
ஆயமடமகளிர் எல்லீரும் கேட்டைக்க
பாப்திரை வேலிப் படுபொருள் நீயறிதி”

எனும் வரிகள் சிலப்பதிகாரத்தின் லட்சிய வரிகள் அதாவது
பெண் அடிமைத்தனம், பெண் அடக்குமுறை, பெண்
குறித்த பண்பாட்டுச் சொல்லாடல்கள், பெண்விடுதலை
என்ற இளங்கோவடிகளின் அதிகார மையத்திற்கு
எதிரான குரலாக ஒலிக்கிறது. இதில் “தம்மோடு
பொருந்திய பெருமைமிக்க கணவன் சுடுகின்ற தீயிலே
மூழ்கவும், பல நீர்த்துறைகளில் மூழ்கிக் கைம்மை
நோன்பு கொண்டு வருந்தும் மகளிரைப் போல,
நீதியினின்றும் நீங்கிய கோலையுடைய பாண்டியன்
தவறு செய்ய, இம்மையிலும் புகடை விட்டு நீங்கிப் பழி
ஏற்று அவலம் கொண்டு அமுது அழிவேனோ?” என்பது
கண்ணகியின் வஞ்சினம். இதில் இளங்கோவடிகள்
அதிகார கட்டுடைப்பைச் செய்கிறார்.

இங்கே கண்ணகியின் கோபம் தன்னிலை
குறித்ததாகப் பார்க்க முடியாது. காரணம் கண்ணகி எனும்
கதாபாத்திரத்திற்குள் இளங்கோவடிகள் தன்
எண்ணங்களையும் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார் என்றே
சொல்ல வேண்டும். இவ்வரிகளைத் தொடர்ந்து
கண்ணகியின் குமுறலும், கோபமும் நீள்கிறது.

“காய்கதிர் செல்வனோ என்கணவன்
கள்வனோ அல்லன் கருங்கயல்கண் மாதராய்
ஒள்ளொரி உண்ணுமில் வுரென்ற தொருகுரல்”

மேற்சொன்னவாறு அல்லலுற்று ஆற்றாது
அமும் கண்ணகி “எல்லோரும் காணுங்கள்! தீமை
நீங்கும் பொருட்டு, குரவைக் கூத்தினுள் வந்து திரண்ட
ஆயர்குல மகளிர் எல்லாரும் கேளுங்கள்! “காய்
கதிர்ச்செல்வனே! பரந்த அலைகளையுடைய கடலை
வேலியாக உடைய இவ்வுலகில்
நிகழ்வனவற்றையெல்லாம் நீ அறிவாய்! ஆதலால் நீயே
சொல்! என் கணவன் கள்வனா? எனக் கேட்டு உள்ளம்
நைந்தாள். அப்போது, “கரிய கணல் போலும்
கண்களையுடைய மாதே! நின் கணவன் கள்வன்
அல்லன், அவனைக் கள்வன் என்று கூறிய இவ்வூரைத்
தீ பற்றியுண்ணும்” என்று ஒரு குரல் விண்ணிலிருந்து
ஒலித்தது.

இங்கே இளங்கோவடிகள் தனது காப்பியக் கதை
நிகழ்விற்கும், கதை நகர்த்தலுக்கும் அசாரி எனும்
உத்தியைப் பயன்படுத்துகிறார். இது அவரது
படைப்பாற்றலையும், கதைத் தொடர்ச்சிக்கான உத்திப்

பயன்பாடாகவும் பார்க்க இயலும்.

ஆனால் அது ஒரு படைப்பின் நிறைவிற்கான முறை என விவாதத்திலிருந்து விலக்களிக்கலாம். ஆனால் கண்ணகி குறித்த சொல்லாடல் முழுவதும் அதாவது துன்பமாலை முழுவதும் கண்ணகி எனும் பெண் பாத்திரம் உரையாடும் எதிர் பாத்திரங்கள் அனைத்தும் பெண்பாத்திரங்களாக அமைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. பெண்விடுதலை குறித்த சொல்லாடல்களை சங்ககாலம் தொடரே நாம் இலக்கியங்களில் பார்க்கிறோம். குறிப்பாக பாரதியிலிருந்து, பெரியார், இன்றைய பெண்ணியக் கவிஞர்கள் என அது மிகப்பெரிய அவதாரம் எடுத்திருக்கிறது.

கண்ணகி தன் கணவன் கள்வன் அல்ல என்பதை பெண்களிடம் மட்டும் விவாதிப்பது ஏன் என்ற கேள்வி எழுகிறது? அது அந்த கதை நிகழ்வில் அங்கு பெண்கள் மட்டும் இருந்தார்கள் என்று எளிய விளக்கம் கொடுத்து தப்பிவிடலாம். ஆனால் அவ்வரையாடல் கதை நிகழ்வுகளைத் தாண்டி ஏதோ அழுத்தமான பதிவுகளைத் தர முயல்கிறது என்றே தோன்றுகிறது.

காரணம் இளங்கோவடிகள் படைத்திருக்கும் துன்பமாலை வரிகள் வெறும் செய்தியாக, அதாவது கண்ணகியின் துன்பநிலை குறித்த கோபக் குமுறலாக இல்லை. மாறாக இளங்கோவடிகள் ஒரு ஒப்பீட்டை முன்வைக்கிறார். அதனை பின்வருமாறு விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

கண்ணகி தன் கணவனை இழந்ததற்கு
துன்பப்படுதல்

கண்ணகி தன் கணவன் கள்வன் அல்ல என
நிரூபிக்க சபதம் எடுத்தல்

தவறிழைத்த பாண்டியனைக் கேள்விக்
குள்ளாக்குதல்

பிற மகளிரைப் போல் அடங்கிக் கிடப்பதில்லை
என வஞ்சினம் உரைத்தல்

பிற மகளிரைப் போல் விதலை கோலம் பூண்டு
கைம்மை நோன்பிருக்க முடியாது எனல்

இவ்வாறு தன்னிலை குறித்த கண்ணகியின் சொல்லாடலில் இறுதி இரண்டு சொல்லாடல்கள் இளங்கோவடிகளின் சமகாலத்திய பெண் நிலையின் வெளிப்பாடு என்று எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

இறுதியாக எந்த ஒரு படைப்பிலும் ஏதோ ஒரு கதாபாத்திரத்தின் வழி உணர்தல் என்பதை விட, படைப்பின் அனைத்துக் கதாபாத்திரத்தின் வழியிலும் வாசகன் தன்னிலையை விமர்சனம் செய்து கொள்ளுதல் என்பதே சரியான வாசிப்பாக இருக்க முடியும். அந்த நிலையில் சிலப்பதிகாரத்தின் துன்பமாலை பகுதி கண்ணகிக்கானதல்ல! மாறாக காப்பியத்தின் சமகாலத்திய பெண் நிலை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே இக்கட்டுரையின் முடிவாகும்.

பயன்கொண்ட நூல்கள்

1. சிலப்பதிகாரம், மூலமும் தெளிவுரையும், ஜெ. ஸ்ரீசந்திரன், வர்த்தமானன் புதிப்பகம், ஏ.ஆர்.காம்பளக்ஸ், 141 உஸ்மான் சாலை, தி.நகர். சென்னை - 17.

2. சிலம்பில் சில மணிகள், முனைவர் ச.வே. சுப்பிரமணியன், மெய்யப்பன் புதிப்பகம், 53, புதுத்தெரு, சிதம்பரம் - 608 001.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து

இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து
பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)

செய்து கொள்ளலாம்.

இருளர் இனமக்களின் தொழில்முறைகள்

இருளப் பழங்குடி மக்கள் தங்கள் உணவுக்காக வேட்டைத் தொழிலை முதன்மைத் தொழிலாகவும் உழவுத் தொழிலை துணைத் தொழிலாகவும் மேற்கொண்டு வந்தனர். ஆனால் தற்பொழுது வன இலாகா அதிகாரிகளின் வற்புறுத்தலின் காரணமாக மலைமேல் இருந்த குடியிருப்புகளில் பெரும்பாலானவர்கள் மலையடிவாரத்தில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். இதனால் வேட்டைத் தொழிலை விட்டு வேளாண்மைத் தொழில் ஈடுபடலாயினர்.

சி. பிரியதர்ஷினி
திருச்சி - 12.

நீலகிரி மலைப்பகுதியில் வாழும் இருளர்கள் கி.பி.1863 வரை இடம் விட்டு இடம் மாறிப் பயிரிடுதல், காட்டுப் பொருள்களைச் சேகரித்தல், வேட்டையாடுதல் ஆகிய தொழில்களைச் செய்து வந்தனர். இன்று அரசுத் துறைகளிலும் சிறு தொழில் பிரிவுகளிலும் பலர் வேலைவாய்ப்பைப் பெற்றுப் பணிபுரிந்து வருகின்றனர். இருளர் இன அறிமுகம், தேன் எடுத்தல், வேட்டையாடுதல், விவசாயம், வணிகம் ஆகிய நிலைகளினின்று இருளப் பழங்குடி மக்களின் தொழில்களை அறியலாம்.

இருளர் இன அறிமுகம்

இருளர்கள் கறுத்த மேனி உடையவர்கள். உரம் வாய்ந்த கைகள், ஒரு வேட்டித்துண்டு, குழிவிழுந்த கண்கள், பார்வையில் துல்லியம், தோளிலே ஒரு தொங்கும் பை, கையில் நீளமான கழி, இதுவே இவர்களின் அடையாளமாகும். “தமிழகத்தில் இரண்டாவது பெரிய பழங்குடிச் சமூகமாக விளங்குபவர்கள் இருளர்கள் ஆவர். கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் இவர்கள் கோவையை சுற்றிய சமவெளிப் பகுதிகளில் வாழ்ந்து வந்தனர். பின்னர் பகைவர்களின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி அடர்ந்த காட்டுப்பகுதிகளுக்குச் சென்றுவிட்டனர். இருளர் என்ற பெயர் தொடக்கத்தில் இவர்களுக்கு இல்லை. புதிய இடங்களில் வாழ்ந்திடாமல் அடர்ந்த இருண்ட காட்டுக்குள் சென்று வாழ்ந்ததால் “இருளர்கள்” என்று அழைக்கப்பட்டனர். “வேடர்” என்பதே இவர்களுக்கு தமிழ்நிலம் வழங்கிய பெயராகும். காடர் என்றும் முதுவன் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.”

தேன் எடுத்தல்:

இருளர் இனமக்கள் தாவரக்கொடிகளால் ஏணி செய்து அதைப் பாறை இடுக்குகளில் கட்டி அதில் தொங்கியபடியே தேன் எடுக்கின்றனர். தேன் சேகரிப்பதற்கு ஆண்கள், பெண்கள் இருவரும் சேர்ந்தே செல்லுகின்றனர். “தாவரக்கொடியில் மால் செய்து பாறைகளில் கட்டி இறங்கும் போது முன்னோர்களையும், கடவுள்களையும் வழிபடுகின்றனர். எலியோ பிற விலங்குகளோ மாலைக் கடித்து விடலாம். இதனால் மால்(ஏணி) கட்டித் தேனெடுக்கும் வரை அதனைப் பாதுகாக்க உடன் பிறந்த சகோதரர்களைக்

காவலுக்கு வைப்பதில்லை. மனைவியுடன் பிறந்த மாமன் மைத்துனர்களையே பாதுகாப்புக்கு வைத்துக் கொள்ளுகின்றனர்.”²

வேட்டையாடுதல்:

சமவெளி இருளர்கள் வேடர், வேடுவர், வேட்டைக்காரன் போன்ற பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றனர். “இருளர் இனமக்களில் ஒரு தனிமனிதனோ அல்லது ஒரு சில வேட்டைக் குழுவோ வேட்டைக்குச் சென்று வேட்டையாடினால் வேட்டையில் கிடைத்த இறைச்சி வாழிடத்திலுள்ள அனைவருக்கும் சமமாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றது.”³ இருளர்கள் சிறு விலங்குகளை வேட்டையாடுவதில் கூட பல உத்திமுறைகளைக் கொண்டிருந்தனர்.

விவசாயம்:

இருளர்கள் மலைச்சரிவுகளில் “புனல்” விவசாயம் எனப்படும் காட்டெரிப்பு வேளாண்மையை செய்து வருகின்றனர். மொச்சை, அவரை, கீரை, திணை, சாமை, எள், கடுகு முதலியவற்றை இவர்கள் பயிரிடுகின்றனர்.

“கோவை இருளர்களின் காட்டெரிப்பு வேளாண்மை கொத்துக்காடு” எனப்படுகின்றது. கொத்து கொண்டு கிளறிய இடத்தில் ராகி, அவரை, துவரை போன்ற பயிர்களைப் பயிரிடுகின்றனர். தேன்கனிக் கொட்டைப் பகுதி இருளர்கள் தங்களின் காட்டுப் பொருட்களை விங்காயத்து வேளாண் சாதியினிடம் கொடுத்துத் தங்களுக்கு வேண்டியதைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றனர். குறிப்பாக கிழங்கையும், தேனையும் கொடுத்து கேழ்வரகினைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றனர்.

வணிகம்:

முற்றிலும் காட்டு வாசிகளான இவர்கள் மூலிகை, வேர்கள், மணம் தரும் மலர்கள், கிழங்குகள், தேன், மெழுகு மற்றும் உபரியான விளைச்சல் பொருள்களை விற்று தங்கள் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்கின்றனர். பெரும்பாலும் பண்டமாற்று முறை உப்பு, எண்ணெய், மிளகு, மிளகாய் வற்றல், புளி, நெல், துணிகள், கம்பளி போர்வை, இரும்புப் பொருட்கள் முதலியவற்றுக்காக நடைபெறுகின்றது.

இருளர் இன ஆடவர்கள், காட்டு மரங்களைக் கூலிபேசி வெட்டுதல், தேன் எடுத்தல், கூலி, விவசாய வேலைகள் செய்தல் போன்ற வேலைகளைச் செய்து வருகின்றனர்.

இருளர் இனப்பெண்கள் கூடை முடைதல்,

கண்ணி வலைப்பின்னுதல், துடைப்பான் செய்தல், பாய் பின்னுதல், படல்கள் செய்தல், கூலிவேலை செய்தல் போன்ற தெல்களைச் செய்து வருகின்றனர்.

இன்று இருளப் பழங்குடி மக்களில் பெரும்பாலானோர் கட்டிடம் கட்டும் தொழிலுக்கும், கோட்டு கவரிங் தொழிலுக்கும் சென்று வருகின்றனர். ஒரு சிலர் கேரளா, கர்நாடகா போன்ற மாநிலங்களுக்குச் சென்று முறுக்குச்சுடுதல், வீட்டு வேலை செய்தல், காவல் காத்தல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டு வருவதால் இளைஞர்கள் தற்பொழுது கிராமங்களிலிருந்து இடம் பெயர் ஆரம்பித்துள்ளனர். “தற்பொழுது ஆதிவாசிகளின் மூலிகை மருத்துவப் பயன்பாட்டினை அறிந்து கொள்ள மத்திய அரசு வனஇலாகா அதிகாரிகளின் துணை கொண்டு வனப்பகுதிகளில் உள்ள மூலிகைகளைச் சேகரிப்பதற்காக இருளப் பழங்குடி மக்களைப் பயன்படுத்தி வருவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.”⁵

முடிவுரை:

இருளர்கள் காட்டு வாழ்க்கையினைப் பழகிக் கொண்டவர்கள். இவர்களுக்கென்று ஒரு பண்பாட்டினை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளனர். எந்த நிலையிலும் பிறரிடம் கை ஏந்துவதில்லை. பிறர் பொருள்களைத் தீருவதும் சுரண்டுவதும் கிடையாது.

துணைநூல்கள்:

1. பக்தவத்சல பாரதி, தமிழகப் பழங்குடிகள், மணி ஆப்செட், சென்னை - 5, முதல்பதிப்பு, 2007.
2. டாக்டர். கே.ஏ.குணசேகரன், தமிழக மலையின மக்கள், நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 068. முதல்பதிப்பு, செப்டம்பர் 1994.
3. க.குணசேகரன், இருளர் ஓர் அறிமுகம், ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை - 600 018, முதல்பதிப்பு, ஜூன் 2008.
4. இல.சிவகாமி, நீலகிரி இருளர்கள், அரசு கலைக்கல்லூரி, உதகை.
5. நீலகிரி, பண்டைய பழங்குடியினர் ஓர் அறிமுகம், ஆதி திராவிடர் மற்றும் பழங்குடியினர் நலத்துறை, உதகை, 1991.

நன்னூல் பதவியலில் உத்திகளின் பயன்பாடு

ஆய்வு முன்னுரை

புலவர் கோ.சுந்தராமப்பாள்,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ் உயராய்வுத்துறை,
உருமு தனலட்சுமி கல்லூரி,
காட்டுர்,
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 019.

முதலாம், வழிநூல், சார்பு நூல் என்னும் மூவகை நூற்களுள் 'நன்னூல்' ஒரு வழிநூல். தொல்காப்பியத்தின் கருத்துக்களைப் பெரும்பாலும் தழுவிச் சிறுபான்மை தன் காலத்து இலக்கணச் செய்திகளை ஆங்காங்கே பதிவு செய்திருக்கும் பவணந்தியாரின் 'நன்னூல்', வழிநூலாகத் திகழ்வதற்குரிய எல்லாத் தகுதிகளையும் பெற்றுள்ளது. 'எந்நூல் கற்பினும் நன்னூல் கற்காவிடின் தமிழ்ப்புலமை நிரம்பாது, என்பது தமிழறிந்தார் எண்ணம். தமிழிலக்கண வரலாற்றில் நூலாசிரியரைப் புறந்தள்ளிப், பண்படை பெற்று 'நன்னூல்' என வழங்கப்படும் ஒரே இலக்கண நூல் இது. அதனுள் 'பின்னோன் வேண்டும் விகற்பம்'¹ என்னும் அடிப்படையில் எடுத்து மொழிந்திருக்கும் பகுதியே பதவியலாகும். இந்தப் பதவியலில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் உத்திகளால் விளக்கம் பெறும் இலக்கண உண்மைகளை ஆராய்வதையே இக்கட்டுரை தனது தலையாய நோக்கமாகக் கொள்கிறது.

1. பவணந்தியார் 'வேண்டிய விகற்பம்' பதவியலே

தொல்காப்பியத்தில் அதிகாரத்திற்கு ஒன்பது இயல்கள் எனப் பதினெட்டு இயல்களில் தமிழ்மொழியின் எழுத்து, எழுத்தால் அமைந்த சொல் ஆகியன பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் முழுமையாக நிகழ்ந்துள்ளன. பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்றெல்லாம் வகைப்படுத்தி ஆராயப்பட்டுள்ளன. என்றாலும் ஒரு சொல்லின் உள்ளடக்கத்தை உற்று நோக்கி அவ்வுள்ளடக்கக் கூறுகளைத் தனித்தனியாகப் பகுப்பாராய்ச்சிக்கு உட்படுத்த வேண்டும் என்னும் எண்ணம் பவணந்தியாருக்கே தோன்றியது. தற்கால மொழியியல் அடிப்படையில் ஆசிரியர் பவணந்தியார் சொல்லைப் பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சந்தி, சாரியை, விகாரம் எனப் பல கூறுகளாகக் ஆராய்ந்திருக்கிறார். தமிழின் தலையிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தில் காணப்படாத இந்தச் சிந்தனை நன்னூலில் 'பதவியல்' என்னும் தலைப்பில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. 'புதம்' என்றால் சொல். அந்தச் சொல்லைப் பல கூறுகளாகக் ஆராய்ந்திருக்கும் பகுதிக்கு நன்னூலார் இட்டிருக்கும் பெயர் 'பதவியல்'. அந்தப் பெயரே அதன் உள்ளடக்கத்தைப் புலப்படுத்தும். சொல்லின் வகைகளைத் தொல்காப்பியம் ஆராய்ந்தது. சொல்லின் உள்ளடக்கத்தை நன்னூல் ஆராய்ந்தது. மொழி வரலாற்றிலும் மொழியியல் வரலாற்றிலும் இது

ஒரு வரவேற்கத்தக்க நேர்முக வளர்ச்சி எனலாம்.

1.1 முதனூலும் வழிநூலும்

‘விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதனூல்’² என்பதும் அதனை அடியொட்டித் தோன்றுவது வழிநூல் எனவும் வழங்கப்படும். தொடர்ந்து வரும் நூல்களும் வழிநூல்கள் எனக் கொள்ளப்பட்டாலும் முதனூலை அடுத்துத் தோன்றியவொன்றே ‘உண்மையான வழிநூல்’ என்னும் பெருமைக்குரியதாம். இதனைத் தொல்காப்பியம் ‘அதன் வழித்தாகும்’³ என ஒருமையில் குறித்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. மேலும்,

“தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்து
அதர்ப்பட யாத்தலொடு அனைமர பினவே”⁴

என்னும் நூற்பாவால் அது நான்கு வகையாக அமையும் என்பதையும்,

“சொல்லாக் பட்டன எல்லா மாண்பும்
மறுதலை யாயினும் மற்றுஅது சிதைவே”⁵

“முதல் வழியாயினும் யாப்பினும் சிதையும்
வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே”⁶

என்னும் நூற்பாக்களால் முன்பாட்டுக்காரனுக்குப் பின்பாட்டுக்காரனாகவே வழிநூல் அமைதல் வேண்டும் என்பதை உவமத்தான் எடுத்துமொழிகிறது தொல்காப்பியம்.

1.2 உத்தி - ஓர் விளக்கம்

‘உத்தி’ என்பதற்கான பொருள் வரையறைத் தொல்காப்பியம் கூறவில்லை. ‘நூற்பொருள் வழக்கொடு’⁷ எனத் தொடங்கும் நன்னூல் நூற்பாவிற்கு உரையெழுதிய சிவஞான முனிவர்,

“ஓர் இலக்கண நூலால் உணர்த்தப்படும் பொருளை நூல் வழக்கோடும் உலக வழக்கோடும் பொருந்த உணர்த்தி, அப்பொருளை மற்றோர் இலக்கிய நூற்கண்ணும் ஏற்கும் இடமறிந்து, இவ்விடத்திற்கு இஃது ஆம் எனக் கருதித் தக்க வகையாகச் சொல்லுவது தந்திர உத்தியாம்.”⁸

எனக் குறிப்பிடுவதால் உத்தி என்பதன் பொருண்மை விளக்கம் பெறுகிறது. நூலாசிரியரின் ஆக்கத்தில் பயன்பட்ட உத்திகள் கற்போனின் புலமைக்கேற்ப வெளிப்படுகின்றன என்பது

பேராசிரியரின் நுட்பம். ‘உத்தி என்பது உய்த்துணர் அறிவினால் ஆக்கப்பட்ட பின் வளர்ச்சி’⁹ என்பது அறிஞர் ச.வே.சுப்பிரமணியனார் கருத்து. ‘நேரடியாக அமைவன்’ எனவும், ‘பெயர்க்குறிப்பின்றி வருவன்’ எனவும் உத்தியை இருவகையாகப் பகுக்க முடியும். இலக்கணத்திற்கானவை, இலக்கியத்திற்கானவை, இரண்டிற்குமானவை எனவும் பகுத்து ஆராய முடியும். இனி எழுவகை மதம், பத்து வகை அழகு என்பனவற்றுள் சில உத்தியுள்ளும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இதற்கான காரணத்தை,

“மதத்தினுள்ளும் அழகினுள்ளும் வருவன் சிலவற்றை உத்தியுள்ளும் கூறியது என்னையெனின் கொள்கை வகையான் மதம் என்றும் சிறப்பு வகையான் அழகு என்றும் இம்மதம் அழகு என்பவையெல்லாம் புத்தி நுட்பத்து அமையும் வகையால் உத்தி என்றும் கூறப்படும் என்க”¹⁰

எனச் சிவஞான முனிவர் விளக்குவார். இவற்றையெல்லாம் தொகுத்து நோக்கினால், நூற்பொருள் சிறக்க இலக்கியத்தைப் பொருத்தவரையில் படைப்பாளனாலும், இலக்கணத்தைப் பொருத்தவரை உரையாசிரியர்களாலும் பயன்படுத்தப்படும் படைப்புத் தொழில்நுட்பமே உத்தி என்பது பெறப்படும்.

2.1. உத்தியால் உருவாக்கம் கொண்ட பதவியல்

எழுத்திகாரம், சொல்லதிகாரம் ஆகிய இரண்டிலும் தொல்காப்பியம் சொல்லின் வகையை ஆராய்ந்ததேயன்றி அதன் உள்ளடக்கத்தை ஆராய்ந்திலது. யாப்பிலக்கணத்துள் சீர் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு அதனுள் அமைந்து கிடக்கும் அசைகளையும் அவை உருவாவதற்குக் காரணமாகிய எழுத்துக்களையும், எழுத்துக்களின் வகைகளாகிய குறில், நெடில், ஒற்று ஆகியவற்றையும் ஆராய்வது யாப்பிலக்கண ஆய்வு நெறியாகும். அதுபோலத் தொல்காப்பியம் தமிழ்ச் சொற்களை ஆராயவில்லை. அவ்வாறு ஆராய்வது தமிழ்நெறியன்று என்பதை அவர் அறிவார். ஆனால் காலத்தின் தாக்குதலுக்கு ஆளாகித் தப்பிக்க இயலாத பவணந்தியார் அந்தப் பணியைச் செய்திருக்கிறார். ‘பகாப்பதம்’, ‘பதம்’ என்னும் பகுப்புக் கோட்பாடு வடமொழிக்குரியது. வடமொழி தழுவிவது. வடமொழிப் புலமைகொண்ட பவணந்தியார் வடமொழிச் சிந்தனையுடனேயே பதவியலை அமைத்திருக்கிறார்.

“எழுத்தே தனித்தும் தொடர்ந்தும் பொருள்தரின் பதமாம். அது பகாப்பதம் பகுபதம் என

இருபாலாகி இயலும் என்ப”¹¹

எனத் தொடங்கிச்

“செய்யென் ஏவல் வினைப்பகாப் பதமே”¹²

என்பது முடிய நன்னூலார் எடுத்துரைக்கும் பதம் தொடர்பான அனைத்து இலக்கண விளக்கங்களும் விதிகளும் வடமொழி இலக்கணத்தை உட்கொண்டவை என்பது அறிதற்குரியது. எவ்வளவு இயலுமோ அந்த அளவிற்குப் ‘பகாப்பதம், பகுபதம்’ என்னும் தொடர்களைப் பயன்படுத்தியதில் பவணந்தியார் மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கிறார். இவ்வாறு தான் புதுமையாகக் கண்டறிந்த பகாப்பதம், பகுபதம் என்பது பற்றிய சிந்தனையின் வெளிப்பாடுகளை ஆங்காங்கே இடையீடன்றித் தொகுத்துச் சொல்வதற்குத் ‘தன்குறி வழக்கம் மிகவெடுத்துரைத்தல்’¹³ என்னும் உத்தியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார் என உரையாசிரியர் சங்கரநமசிவாயர் விளக்கிக்காட்டுகிறார்.

2.1.1. தன்குறி வழக்கம் மிகவெடுத்துரைத்தலும் தானாட்டித் தனது நிறுத்தலும்

‘தன்குறி வழக்கம் மிக எடுத்து உரைத்தல்’ என்பதற்குத் ‘தான் கண்டறிந்த ஒன்றினைப் பெருமிதம் பொங்கத் தொடர்ந்து பல நூற்பாக்களில் புதிவு செய்தல் என்பதாகக் கருதலாம். ‘பகாப்பதம்’, ‘பகுபதம்’ என்பன பவணந்தியாரின் பல இடங்களில் அத்தொடர்களைப் பயன்படுத்துகிறார். அது பற்றிச் சென்ற பத்தியில் விளக்கப்பட்டது. பகுபத உறுப்புக்களில் காலம் காட்டும் உறுப்புக்களை ஆராய்கின்ற நன்னூலார், இடைநிலைகளைப் பற்றிக் கூறி இறுதியாகக் காலம் காட்டும் விசுதிகளைப் பற்றிக் கூறுகிறார். இவ்வாறு முந்தைய தமிழ் நூல்களில் காணவியலாது, தான் கண்டறிந்து பயன்படுத்திய பகுபதங்களுக்கான உறுப்புக்களையெல்லாம் தெளிவாக ஆராய்ந்து, அவ்வறுப்புக்களுள் ஒன்றாகிய விசுதிகளைத் தொகுத்து ‘றவ்வொடு உகரம் உம்மை நிகழ்பு அல்லவும்’¹⁴ என்னும் நூற்பாவில் விளக்கிக்காட்டுகிறார். இவருடைய இந்த இலக்கணத் திறனை உரையாசிரியப் பெருமக்கள் ‘தானாட்டித் தனது நிறுத்தல்’ எனக் குறிப்பர். தான் முன்வைத்த பதம் பற்றிய கொள்கையைக் கைவிடாது இறுதிவரையில் நிலைநிறுத்திக் காட்டுகிறார் என்பது கருத்து.

2.2.1. மாட்டெறிந்து ஒழுகல்

முப்பத்திரண்டு உத்திகளுள் ‘மாட்டெறிந்து

ஒழுகுதல்’ என்பதும் ஒன்று. சொல்லாகிய பதத்தினைப் பகுபதம், பகாப்பதம் என இரண்டாகப் பகுத்து, அப்பகுபதத்தின் உள்ளடக்கமாகிய உறுப்புக்களைக் கூறும் நூற்பா பின்வருமாறு அமைகிறது.

“பகுதி விசுதி இடைநிலை சாரியை

சந்தி விகாரம் ஆறினும் ஏற்பவை

முன்னிப் புணர்ப்பன முடியும்எப் பதங்களும்”¹⁵

விகாரம் ஓர் உறுப்பாகாது. அல்வழிப் புணர்ச்சியிலும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியிலும் ஏற்படும் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் ஆகிய மாற்றங்களும் செய்யுளில் பயின்றுவரும் வலித்தல், மெலித்தல், நீட்டல், குறுக்கல், விரித்தல், தொகுத்தல் ஆகிய மொழியியல்புகளும் விகாரங்கள் என அழைக்கப்படும். இந்த விகாரங்களைப் ‘பகுபதம்’ பெற்றுவரும் எனப் பவணந்தியார் கூறியது மாட்டேறாக அமைந்துவிடுகிறது. ஒன்றின் இலக்கணத்தை அது பெற்றுவரும் மற்றொன்றுக்கும் மாட்டிக் கூறுவதற்கு ‘மாட்டேறு’ என்று பெயர். புணர்ச்சியோடு தொடர்புடைய விகாரங்களைப் பகுபதமும் பெற்றுவரும் என்னும் கருத்து இந்த உத்தியின் பயன்பாட்டினாலேயே பெறமுடிகிறது என்பது அறியத்தக்கது. இவ்வாறு மொழிந்திருக்காவிடின், பகுபதத்தில் ஏற்படும் விகாரங்களுக்கு இலக்கண ஏற்பு இல்லாமல் போயிருக்கக் கூடும்.

2.1.3. பண்புப்பெயர் புணர்ச்சியில் உத்திகளின் பங்கு

புதுவிவலை அமைத்து மொழியியல் வரலாற்றில் இடம்பெற்ற பவணந்தியார் மற்றொரு புரட்சியையும் செய்திருக்கிறார். தமிழில் பண்புப்பெயர் என்பது ‘ஆகிய’ என்னும் பண்புருபால் அறியப்படும். பசுமையாகிய புல் ‘பசும்புல்’. பவணந்தியார் இதனை மாற்றி, ‘மை’ விசுதியால் அறியப்படும் என்றும் அந்த மையும் விசுதியென்னும் தனித்தன்மை இல்லாதது என்றும் அது சேர்ந்தே பண்புப்பெயர் ஆகும் எனவும் மாற்றத்தைச் செய்திருக்கிறார். ‘மை’ என்பது தொழிற்பெயர் விசுதியாகவும் பண்புப்பெயர் விசுதியாகவும் பயின்று வரும். வெகுளாமை என்றவிடத்து, ‘சினத்தினைச் செய்யாமை’ என்னும் பொருள்பட எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர் விசுதியாகவும் ‘வாய்மை’ என்றவிடத்து ‘மெய்யினது தன்மை’ என்னும் பொருள்படப் பண்புப்பெயர் விசுதியாகவும் நின்றல் காண்க. இப்பண்புப்பெயர் விசுதிகளை நன்னூலார் தனித்த கவனத்தோடு ஆராய்ந்திருக்கிறார். ‘செம்மை சிறுமை’¹⁶

எனத் தொடங்கும் நூற்பாவில் 'மை' விசுவாசம் பண்புப்பெயர்களைத் தொகுத்து, அவற்றைப் பண்பிற்பகாநிலைப் பதம்' எனச் சுட்டுகிறார். பண்பைச் சுட்டுகிற ஒரு சொல் பகாப்பதமாய் நிற்கும் நிலையில் அதனைப் 'பண்புப்பகாப்பதம்' என்றலே பொருந்தும். ஆனால் பவணந்தியார் மேற்கண்ட 'மை' விசுவாசம், பகுதியாகிய பண்புப்பொருண்மையிலிருந்து விலகித் தனக்கென ஒரு பொருள் பெறாது என்பதனை உணர்த்த, அதாவது பொருள்நிலையில் அவ்விசுவாசம் பிரிக்க முடியாது என்பதை உணர்த்த 'பண்பிற்பகாநிலைப் பதம்' எனக் குறிக்கின்றார். இங்கே பண்பு என்றது பொருண்மை. அதிலிருந்து அவ்விசுவாசம் பகுத்தல் இயலாது. இவ்வாறு தான் எடுத்துக்காட்டிய சொற்களின் பொருண்மை நிலையை விளித்துரைப்பது 'சொற்பொருள் விளித்தல்' என்னும் உத்தியின்பாற்படும்.

2.1.4. உத்தியால் செய்யப்பட்ட உதவி

இலக்கண விதிகளைச் சுருங்கச் சொல்வது என்பது இலக்கண ஆசிரியர்தம் கொள்கையாகும். தமிழில் இலக்கண விதிகள் எல்லாம் செய்யுள் நடையில் அமைந்திருப்பதற்கு இது ஒரு இன்றியமையாத காரணம். செய்யுள் சுருக்கம் தழுவிவது. ஆனால் பவணந்தியார் பண்புச்சொற்களில் அமைந்திருக்கும் 'மை' விசுவாசம் கொள்ளும் மாற்றங்களை 'ஈறுபோதல்' எனத் தொடங்கும் நூற்பாவில் பட்டியலிடுவதோடு பண்புச்சொற்களின் தொகுதியையும் 'செம்மை சிறுமை' எனத் தொடங்கும் நூற்பாவில் எடுத்துக்காட்டுகிறார். 'பண்புச்சொற்கள்' என்பன எவற்றைக் குறிக்கின்றன என்பதைச் சிந்தித்து அறிய வேண்டியது கற்பார் கடமை. ஆனால் கற்பாருக்குத் துணைசெய்வதைப்போல நூலாசிரியரே எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தந்துவிடுகிறார். இவ்வாறு தான் சொல்லும் நுட்பமான இலக்கணத்தைக் கற்பார் புரிந்து கொள்ளுதற்கு ஏதுவாக எடுத்துக்காட்டுக்களையும் உடன்மொழிவது எடுத்துக்காட்டல் என்னும் உத்தியின்பாற்படும்.

2.1.5. 'மை' யின் மாற்றமும் மற்றைய விகாரங்களும்

புணர்ச்சியில் 'நிலைமொழி' ஈறும் 'வருமொழி' முதலும் அடைகின்ற சில மாற்றங்கள் விகாரங்கள் எனப்படுகின்றன. 'பதவியல்' என்பது சொற்களைப் பகுதி முதலியனவாகப் பகுத்துக் காணும் பகுதி. பகுப்பிலக்கணம் காணப்படும் இந்தப் பகுதியில் புணர்ச்சியிலக்கணத்தை விதந்தோதுகிறார் பவணந்தியார். 'மை' யீற்றுப் பண்புப்பெயர்களை முழுமையாகப் பகுதியாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை

பவணந்தியார் கருத்து. அதாவது செம்மை என்பதனை "செம்+மை" எனப் பகுதி விசுவாசம் கொள்ளக்கூடாது என்பதாம். புணர்ச்சியில் இந்தப் பண்புச்சொல்லின் விசுவாசம் மட்டுமல்லாது முழுமையான சொல்லும் மாற்றத்திற்கு ஆளாகிறது. எனவே 'மை' என்னும் விசுவாசம் அடையும் மாற்றங்களோடு பண்புப்பெயர் அடையும் மாற்றங்களையும் எடுத்து விளக்குகிறார். அதாவது விசுவாசம் மட்டுமல்லாது நிலைமொழியே மாற்றத்திற்கு ஆளாகிறது என்பதையும் உடன் கூறுகிறார். வேறொரு வகையாக விளக்கினால், விசுவாசம் புணர்ச்சியைக் கூறவேண்டிய காலத்துப் பதப்புணர்ச்சியையும் ஒருங்கே கூறுகிறார் பவணந்தியார்.

"ஈறுபோதல் இடைஉகரம் இய்யாதல்
ஆதிநீடல் அடியகரம் ஐய்யாதல்
தன்னொற்று இரட்டல் முன்னின்ற மெய் திரிதல்
இனமிகல் இணையவும் பண்பிற்கு இயல்பே"¹⁷

என்னும் நூற்பாவில் குறிப்பிட்டுள்ள விகாரங்களுள் 'ஈறுபோதல்' ஒன்று மட்டுமே பண்புப்பெயர் விசுவாசம் 'மை' சந்திக்கும் கெடுதலாகும். மற்ற மாற்றங்கள் எல்லாம் முழுமையான பண்புச் சொல்லுக்குரியன என்பது விளங்கும். இவ்வாறு விசுவாசமான மாற்றங்களைச் சொல்லுகிற நூற்பாவிலேயே பதப்புணர்ச்சியையும் ஒருங்கே முடித்துக் காட்டுவது 'ஒப்பின் முடித்தல்' என்னும் உத்தியின்பாற்படும்.

2.1.6. எடுத்தமொழியின் எய்தவைத்தல்

பண்புப்பெயர்களுள் பெரும்பான்மை 'மை' விசுவாசத்தில் முடியும். 'மை' விசுவாசத்தில் முடியாத வேறுசில பண்புச்சொற்களும் உள. அழகு, அன்பு என்பனவும் பண்புப் பெயர்களே. பவணந்தியார் கூறும் 'ஈறுபோதல்' என்னும் விகாரங்கள் எல்லாம், அவர் எடுத்துக்காட்டிய செம்மை முதலிய பண்புப்பெயர்களுக்கே பொருந்தும் ஏனைய 'மை' யீறு பெறாத பண்புப்பெயர்களுக்குப் பொருந்தாது. தான் எடுத்துக்காட்டியவற்றுக்கே தன்னுடைய இலக்கணத்தைப் பொருத்தியுரைக்கும் உத்திக்கு 'எடுத்தமொழியின் எய்த வைத்தல்' என்பது பெயர். நன்னூலார் இந்த இடத்தில் இந்த உத்தியினைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதை அறியமுடிகிறது.

3. வினையெனப்படுவது 'வேற்றுமை' கொள்ளும்

வினைப்பகுதிகள் ஏவல் வினைகளாகச் செயல்படுவதைப் பற்றி நன்னூலார்,
"செய்யென வினைவழி விப்பி தனிவரின்
செய்வி என் ஏவல் இணையின் ஈரேவல்"¹⁸

என்னும் நூற்பாவில் ஆராய்கிறார். ‘செய்’ என்னும் வினைப்பகுதி தனியாக வந்து ஏவற்பொருளைத் தரும். மேலும் வி,பி என்னும் இரண்டு விகுதிகளைத் தனித்தனியே சேர்த்துக் கொண்டு ‘செய்வி’, ‘நடப்பி’ என ஒரேவலாக நிற்கும். மேலும், ‘நடப்பிப்பி’, ‘வருவிப்பி’ என அவ்விரண்டு விகுதிகளும் தன்னொடு தானும் தன்னொடு பிறிதும் இணைந்து ஈரேவலாக நிற்கும். இந்தக் கிடக்கையை மட்டுமே நூற்பா உரைக்கிறது. ஆனால்,

1. ‘செய்’ என்னும் வினைப்பகுதி வேறுசில விகுதிகளைப் பெற்றும் ஏவலாக அமையும். (எடுத்துக்காட்டு) போக்கு, பாய்ச்சு, உருட்டு, நடத்து, பயிற்று, எழுப்பு என்றாற் போல்வன.

2. சில பகுதிகள் வலித்தல் விகாரங்களைப் பெற்று பிறவினைப் பொருளைத் தருவதும் உண்டு. (எடுத்துக்காட்டு) திருந்து... திருத்து, தோன்று.... தோற்று.

3. வேறுசில தன்னொற்று இரட்டித்துப் பிறவினைப் பொருளைத் தருமாறு அமைந்துள்ளன. (எடுத்துக்காட்டு) உருகு - உருக்கு, ஆடு... ஆட்டு.

மேற்கண்ட பிறவினைச் சொற்களுக்குரிய மாற்றங்களுக்கான விதிகள் நன்னூலில் வேறு இடங்களில் இல்லை. அதனை உணர்ந்து கொண்ட உரையாசிரியர் இவற்றை ‘உரையிற்கோடல்’ என்னும் பெயரால் தொல்காப்பியத்திலோ நன்னூலிலோ உத்தியேதும் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ‘சொல்லிய அல்ல பிற அவண் வரினும்’¹⁹ என உத்திகளின் வரம்பின்மையைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது. ‘பிற’ என்றதனால், உரையிற்கோடல், உடம்பொடு புணர்த்தல், ஏற்புழிக் கோடல், மொழிந்த பொருளோடொன்ற அவ்வயின் மொழியாததனையும் முடித்தல் என்பன போன்ற உத்திகளையெல்லாம் தழுவிக்கொள்ள முடியும்.

4. ‘அன்’ எனும் விகுதியும் தன்மையும் படர்க்கையும் பதங்களைப் ‘பகுபதம், பகாப்பதம்’ எனப் பிரித்தாராயும் பவணந்தியார் தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களின் விகுதிகளைப் பட்டியலிடுகிறார். அவற்றுள் ‘அன்’ என்னும் விகுதியை இரண்டு முறை²⁰ அவர் குறிப்பிடுவதற்குச் சங்கர நமசிவாயர் பின்வரும் விளக்கத்தை எழுதுகிறார்.

“‘அன்’ என்னும் தன்மை ஒருமை விகுதி தொன்றுதொட்டதன்றி இலக்கியம் கண்டமையின் எதிர்து போற்றல் என்னும் உத்தியால் தழீஇக் கொண்டது ஆதலின் அதனை வலியுறுத்திப் பின்னும் ‘அன்’ என விதந்தும்”²¹

என்னும் சங்கர நமசிவாயர் விளக்கத்தால் ‘அன்’ என்னும் விகுதி தன்மை ஒருமை, ஆய்பால் படர்க்கை ஆகிய இரண்டு பால்களுக்கும் விகுதியாக அமையும் என்பது விளங்குகிறது.

“வந்தனென், பரிசில் கொண்டென் செலற்கு’ என நின்ற என் நயந்தருளி, ‘ஈதுகொண்டு, ஈங்கனம் செல்க, நான்’ என என்னை யாங்கு அறிந்தனனோ, தாங்கரும் காவலன்”²²

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் பகுதியில் ‘வந்தனென்’ எனத் தன்மை ஒருமையிலும், ‘அறிந்தனன்’ என ஆண்பால் படர்க்கையிலும் ‘அன்’ விகுதி பயின்று வந்துள்ளமை காணலாம். இவ்வாறு இல்லாத ஒன்று புதிதாகத் தோன்றுமாயின் அவற்றையும் உள்ளடக்கிப் போற்றிக் கொள்வது ‘எதிர்து போற்றல்’ என்னும் உத்தியாம்.

5. முடித்துக் காட்டல்

தொடக்கம் முடிவு நோக்கியது. முழுமை தேக்கியது. ‘தொடங்குவார் சிலர் அதை முடிப்பதில்லை’²³ என்பார் கவிஞர் சுரதா. நன்னூலாசிரியர் பவணந்தியார் தமிழிலக்கணத்திற்குத் தனது கண்டுபிடிப்பான பதவியலைப் ‘பகுதி விகுதி’²⁴ என்னும் நூற்பாவில் ஆராயத் தொடங்குகிறார். ‘எதிர்முறை மும்மையும் ஏற்கும் ஈங்கே’²⁵ என்னும் நூற்பாவில் காலங்காட்டும் விகுதிகளைப் பட்டியலிட்டு நிறைவு செய்திருக்கிறார். ஆராயப்போகும் பொருளாகிய பதத்தை முன்னெடுத்து மொழிந்து பல்வகை நூற்பாக்களால் அதன் அகக்கூறுகளாகிய பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சந்தி, சாரியை, விகாரம் என்பனவற்றைப் பதின்மூன்று நூற்பாக்களில் நிரல்பட ஆராய்ந்து, பதத்தின் இறுதிநிலையாகிய விகுதியை இறுதியாக ஆராய்ந்து அவற்றுள் காலங்காட்டும் விகுதிகளின் பட்டியலையும் தொகுத்துரைத்து பவணந்தியார் வினை முடித்த வீரராகத் திகழ்கிறார். ஒரு பணியைத் தொடங்கியவரே முடித்துவைப்பது என்பது அரியது. பவணந்தியார் செயற்கரிய செய்திருக்கிறார்.

ஆய்வு முடிவுரை

மேற்கண்ட பத்திகளில் பொருத்தமான தரவுகளின் அடிப்படையில் உத்தி பற்றி ஆராயப்பட்ட கருத்துக்களைத் தொகுத்துரைக்கும் வகையில் இம்முடிவுரை அமைகிறது. படைப்புத் தொழிலின் நுண்திறனாகக் கருதப்படும். உத்தி பற்றிய பொருள் வரையறைத் தமிழிலக்கண நூல்கள் தெளிவாக எடுத்துரைக்கவில்லை. தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் உத்தி பற்றிய எண்ணிக்கையில் முப்பத்திரண்டு என ஒத்திருப்பினும் பெயர்க்குறியீடுகளில் வேறுபடுகின்றன. உத்தியின் இன்றியமையாமை வழிநூலுக்கே என்பாரும் முதலூலுக்கே என்பாரும் தத்தம் கருத்துக்களை எடுத்து மொழிந்திருக்கின்றனர். மதம், அழகு என்னும் நூற்பொருளின் நேர்முகச் சிறப்புத்தன்மைகளில் சில உத்திகளிலும் இடம்பெறுவதைப் பற்றிச் சிவஞான முனிவர் சிந்தித்திருக்கிறார். இருபத்து மூன்று நூற்பாக்களில் அமைந்த பதவியலில் புதினோரு வகை உத்திகளைப் பயன்படுத்தி உரையாசிரியர் எடுத்துரைக்கும் இலக்கண உண்மைகள் நன்னூலைப் பொதுவாகவும் பதவியலைச் சிறப்பாகவும் ஆராய்வதற்குத் துணைசெய்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. உத்தியைப் பயன்படுத்தி உரையாசிரியர்கள் எடுத்துரைக்கும் இலக்கண உண்மைகளை உற்றுநோக்குவோர்க்கு அக்காலக் கல்வி பற்றிய புரிதல் திறனின் பன்முகப் பரிமாணத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதைச் சொல்லி இக்கட்டுரை தன்னை நிறைவு செய்து கொள்கிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பவணந்தி முனிவர், நன்னூல், நூ.எண். 7
2. மேலது, நூ.எண். 6
3. தொல்காப்பியர், தொல்பொருள், நூ.எண். 650.
4. மேலது, நூ.எண். 652.
5. மேலது, நூ.எண். 1604.
6. மேலது, நூ.எண். 1605.
7. பவணந்தி முனிவர், நன்னூல், நூ.எண். 15
8. சிவஞான முனிவர், மேலது உரை
9. சுப்பிரமணியன் ச.வே., கம்பனின் இலக்கிய உத்திகள்,

ப.68

10. சிவஞான முனிவர், நன்னூல் உரை, நூ.எண். 14
11. பவணந்தி முனிவர், நன்னூல், நூ.எண். 128
12. மேலது, நூ.எண். 137
13. சங்கர நமசிவாயர், மேலது உரை
14. பவணந்தி முனிவர், நன்னூல், நூ.எண். 145
15. மேலது, நூ.எண். 133
16. மேலது, நூ.எண். 135
17. மேலது, நூ.எண். 136
18. மேலது, நூ.எண்.138
19. தொல்காப்பியர், தொல்.பொருள், நூ.எண். 665
20. பவணந்தி முனிவர், நன்னூல், நூ.எண். 140
21. சங்கர நமசிவாயர், மேலது உரை
22. பெருஞ்சித்திரனார், புறநானூறு, பா.எண். 208
23. சுரதா கவிஞர், நீர்க்குமிழி திரைப்படப்படல்
24. பவணந்தி முனிவர், நன்னூல், நூ.எண். 133
25. மேலது, நூ.எண். 145.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து
இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து
பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)
செய்து கொள்ளலாம்.

‘பெய்யெனப் பெய்யும் மழை’ யில் பெண்ணியத்தின் புதிய பரிமாணங்கள்

ஆய்வு முன்னுரை

ஆ. கோதை ஆண்டாள்,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
காந்திகிராம கிராமியப்
பல்கலைக்கழகம்,
சின்னாளப்பட்டி,
திண்டுக்கல் - 624 302.

தீரப்பட்ட பாடலாசிரியராக நுழைந்து கவிஞரானவர் சிலர். கவிஞராக இருந்து தீரப்பட்ட பாடலாசிரியராக அறியப்பட்டவர் பலர். அவருள் கவிஞர் வைரமுத்தும் ஒருவர். ஒரு படைப்பாளி என்னும் முறையில் கவிதை, கட்டுரை, புதினம் என இலக்கியத்தின் பல பரிமாணங்களிலும் அவருடைய சிந்தனைகள் பதிவாகியிருக்கின்றன. என்றாலும் அவருடைய பன்னிரண்டு கவிதைப் படைப்புக்களும் ‘கவிஞர்’ என்பதையே முன்னிலைப்படுத்துகின்றன. அவருடைய மிகச்சிறந்த கவிதைத் தொகுப்புகளுள் ஒன்றாகத் திகழ்வது ‘பெய்யெனப் பெய்யும் மழை’ ஆகும். மானுட உணர்வுகளின் பன்முகப் பதிவுகளால் சிறக்கும் அதனுள் அவரையும் அறியாமல் பதிவாகியிருக்கும் பெண்ணியம் தொடர்பான புதிய பரிமாணங்களை ஆய்வு செய்வதையே இக்கட்டுரை தனது நோக்கமாகக் கொள்கிறது.

ஆய்வெல்லையும் ஆய்வுக்களமும்

கவிஞர் வைரமுத்து படைத்துள்ள ‘பெய்யெனப் பெய்யும் மழை’ என்னும் கவிதை நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள,

1. மெளனத்தில் புதைந்த கவிதைகள்
2. சிரிப்பு
3. பால்வினையாளி
4. இதுபோதும் எனக்கு
5. நண்பா உனக்கொரு வெண்பா
6. பூக்களும் காயம் செய்யும்
7. இல்லறமற்றது.....
8. தோழிமார் கதை
9. சில குரல்களுக்கு ஒலியில்லை
10. வாழ்க
11. இப்படி எத்தனைக் காதல் கதைகளோ
12. மெய்ப்பொருள்
13. துறவு

என்னும் தலைப்பில் அமைந்த பதின்மூன்று கவிதைகள் மட்டுமே இவ்வாய்வின்

எல்லையாகவும் ஆய்வுக்கான களமாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன.

பெண்ணியத்தின் புதிய பரிமாணங்கள் - ஒரு விளக்கம்

இதிகாசங்களிலும் இலக்கியங்களிலும் பெண்ணைப் பற்றிய பதிவுகள் மீயுயர் நிலையில் இருப்பதுபோல் தோன்றினாலும் உற்று நோக்கின் ஆணாதிக்கத்தின் எச்சங்களாகவே அவை திகழ்கின்றன. ஒரு பொருளின் பன்முகத் தோற்றத்தையே பரிமாணம் என்னும் சொல் குறிக்கிறது. ஆணாதிக்கம் என்னும் கருத்தாக்கம் ஒரு பக்கம் இருந்தாலும் பெண்ணொருத்தி மரபு சார்ந்த தன் இயல்புகளுக்கு மாறாக ஒழுக்கும் ஒழுக்கத்தையே இக்கட்டுரை புதிய பரிமாணம் என்னும் சொல்லால் குறிக்கிறது. தமிழ்க் கவிதைக்களம் கண்டிராத பெண்ணியத்தின் துல்லியமான வெளிப்பாடுகளை வைரமுத்துவின் பெய்யெனப் பெய்யும் மழையில் காணமுடிகிறது.

வைரமுத்துவின் புதிய பெண்ணியம்

காதலின் தலை வெளிப்பாடு பெண்ணிடமிருந்து புறப்படல் ஆகாதது களவியல் மரபு. சொல்ல முடியாமலேயே மற்றொருவனுக்கு மனைவியாகிவிட்டதைப் பதிவு செய்பவளைக் காட்டுவது வைரமுத்து கண்ட புதிய மரபு. பரத்தையிடம் சென்று வந்தவனோடு ஊடுவது பழந்தமிழ்க் கவிதை மரபு. ஒருவனையே இருவரும் கட்டிக்கொண்டு வாழலாம் என்பது வைரமுத்து கண்ட புதிய பெண்ணியம். 'சொல்லித் தெரிவதில்லை மன்மதக் கலை' என்பது மரபு. தன்னைக் கையாள வேண்டிய முறை பற்றிக் கணவனுக்கு வகுப்பெடுப்பவள் வைரமுத்து கண்ட புதிய மனைவி. குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட கோவலனை விடுவிப்பதற்காக வழக்கறிஞராக மாறியவள் அன்றைய கண்ணகி. மேகநோய் தந்தவன் கணவனே ஆனாலும் அவனைக் கொல்லத் துணிந்தவள் வைரமுத்து கண்ட பெண். 'பெய்யெனப் பெய்யும் மழை' யில் காணப்படும் பெண்ணியத்தின் இத்தகைய புதிய தோற்றங்கள் பின்வரும் பத்திகளில் ஆராயப்படுகின்றன.

பெய்யெனப் பெய்யும் மழையில் பெண்மையும் காதலும்

பெண்மையில் பிரிக்கப்படாத உணர்வாக இலக்கியங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பது காதலே. சங்க இலக்கியத்திலிருந்து தற்காலத் திரையிசைப்பாடல்கள் வரை காதலைப் பாடாத இலக்கியமோ திரைப்படமோ இல்லை எனலாம். 'எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது தானமர்ந்து வரூஉம்'¹ இயல்பினதாதலின் இது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகிப் போனதெனலாம். புதுக்கவிதைப்

படைப்பாளர்களில் மரபின் நிழலில் ஒதுங்கி இளைப்பாறும் சிலருள் வைரமுத்துவும் ஒருவர். அதனால் காதல் என்னும் மரபார்ந்த சிந்தனையையும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் உண்மை அன்புக்காக ஏங்கித் தவிக்கும் உள்ளங்கள் சிலவற்றையும் ஒருங்கிணைத்துப் புதிய கவிதைத் தொழில் செய்வதில் அவர் தனித்து விளங்குகிறார்.

“காதல் மிகுந்து கண்ணீர் பொசிந்து
இன்னொரு பாகம் இரண்டறக் கலந்து
உதடுகள் மோத உடலம் உடைந்து
உயிரின் தரைவரை உள்ளே புகுந்து
அற்புத அனுபவம் அடையவில்லையேல்
பொற்புதம் பற்றும் புண்ணியம் எதற்கு”²

என வினா எழுப்பும் வைரமுத்து காதலால் அமைந்த இல்லறத்தைத் துறவறமாகிய விண்ணில் பாய எத்தனிக்கத் துணைபுரியும் ஓடுதளமாகக் காண்கிறார்.

“இல்லற ஓடுதளம் இல்லாத விமானம்
துறவற வானத்தில் எழும்புதல் எங்ஙனம்?
.....
சிறறின்பங்கள் தீர்ந்த புள்ளியில்
பேரின்பத்தின் பிரபஞ்சம் திறக்கும்”³

என்னும் வரிகளில் 'காதல் அடைதல் உயிரியற்கை'⁴ என்னும் தமிழியல் உண்மையைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். இந்தக் காதல் உணர்வைச் சமுதாயத்தின் எழுதப்படாத விதிகள் தடைபோட்டு இடைமறிப்பதையும் அதனால் பெண்ணுள்ளங்கள் சில தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் அவ்வுணர்வை அந்தரங்கத்திலேயே அடக்கம் செய்துவிடுகின்ற கொடுமையையும் அவர் பாடியிருக்கிறார்.

உள் நெஞ்சுக்குள்ளே
ஓம்ம நான் முடிஞ்சிருக்க
எங்கே எத்தீசையில்
எம்பொழப்பு விடிஞ்சிருக்கோ

தவிப்புக்கு ஒருத்தன்
தாலிக்கு வேறொருத்தன்
எத்தனையோ பெண்தலையில்
இப்படித்தான் எழுதிருக்கோ?

ஏழப்பொம்பளைக
எதுவும்சொல்ல முடியாது
ரப்பர் வளவிக்குச்
சத்தமிட வாயேது?”⁵

என்னும் வரிகளில் மென்மையான காதல் நெஞ்சின் மெளன அலைகளை உணர முடிகிறது. தாம்பத்தியத்தில்

வெளிப்படும் காதலின் கனஅளவைப் பொருத்தே இல்லறக் கட்டுமானம் வலிவடைகிறது. தாம்பத்தியத்தில் ஏற்படும் சறுக்கலே ஒட்டு மொத்த இல்லறச் சகடம் கவிழ்ந்து விடுவதற்குக் காரணம். உளவியலார் சுட்டிக்காட்டும் இக்கருத்தாக்கத்தைக் கவிதையில் வடித்துக் காட்டும் முயற்சி இக்கட்டுரையாளர் அறிந்தவரை வைரமுத்து ஒருவராலேயே முன்னெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘மலரினும் மெல்லிது காமம்’⁶ அதன் நுட்பத்தை உணர்வதைப் பொருத்தே இல்லற வெற்றி அமையும். வன்மை கொண்ட கணவனிடம் மென்மையை எதிர்நோக்கும் மனைவியின் உள்ளக்கிடக்கையை விரசம் இல்லாமல் கவிதையில் விருந்து வைத்திருக்கும் முதல் தமிழ்க்கவிஞர் வைரமுத்து எனலாம்.

இஃதில்லை யான் கேட்டது! மென்மை வேண்டும் எனக்கு!
.....
பிரவாகம் பிறகு, சாரலில் தொடங்கு!
ஏது செய்தால் உயிர் மலரும்? நான் சொல்ல மாட்டேன்!
.....
வீணை தடவக் கோடரி கொண்டு வந்தவனே!
இடிகளை அனுப்பியா பூக்களை நலம் கேட்பது?”⁷

என்னும் வரிகள் எல்லாம் உயிரின் ஏக்கத்தை உரிமை முழக்கமாக வெளிப்படுத்தி நிற்பன. ஏழு திணையும் எண்ணற்ற துறையும் வகுத்து அகப்பொருள் ஆராய்ந்த எந்தத் தமிழ்க்கவிஞரும் எண்ணிப் பார்த்திராத பாடுகளும் இது. ‘தோழிமார் கதையும்’ தமிழ்க்கவிதைக்குப் புதிய பாடுகளத்தை அறிமுகம் செய்யும் முயற்சிதான். இரண்டு பெண்களுக்கிடையே நிகழ்ந்த மலரும் நினைவுகளில் பூப்படையும் நிகழ்வைக்கூட பெண்மை பட்டத்திற்கு வரும் நிகழ்வாகக் காட்டியிருக்கும் கவிஞர் வைரமுத்தின் கவியாற்றல் பெரிதும் போற்றத்தக்கதாம்.

கற்பியலைக் காதல் களமாக்கிய வைரமுத்து

பொதுவாகக் காதல் என்பது திருமணத்திற்கு முந்தைய நிகழ்வாகவே இலக்கியங்களில் குறிப்பாகக் கவிதைகளில் சித்தரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. தமிழ்க்கவிதை உலகில் மனைவியைக் காதலியாக நோக்கிய கவிஞர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவு. புதுக்கவிதை படைப்போர் பலரும் காதலைத் திருமணத்தின் முன்னிகழ்வாக பதிவு செய்திருக்கின்றனர். வைரமுத்து திருமணத்திற்குப் பின் நிகழ்வுறும் இல்லறத்தில் காதல் மணம் கமழச் செய்திருக்கிறார். ‘மனைவியெனும் மானிடத்து மட்டுமே மையல் வளர்த்து’⁸ என்பது வைரமுத்தின் வாய்மொழி. இல்லறத்தில் தனது தேவைகளைப் பட்டியலிடும் கவிஞர்,

“நான் குளிக்க நனையும் நீ இதுபோதும் எனக்கு!”⁹

“பரிமாற நீ பசியாற நாம்! இதுபோதும் எனக்கு.”¹⁰

என்று பாடும் கவிஞர், திருமணத்திற்கு முன் தலைவன் சுவைத்த வெளிப்பாடுகளையெல்லாம் திருமணத்திற்குப் பின் கணவன் சுவைத்ததாய்க் கவிதைப் புரட்சி செய்திருப்பதை அறியமுடிகிறது.

“அதிராத சிரிப்பு! அனிச்சப் பேச்சு!

உற்சாகப் பார்வை உயிர்ப் பாராட்டு

நல்ல கவிதைமேல் விழுந்து வழியும் உன் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்!

இருந்தால் போதும் எது வேண்டும் எனக்கு?”¹¹

என்று எழுதுகிறார் வைரமுத்து. கவிதைத் தொழிலுக்குப் பெரும்பாலும் ஏற்றது களவியலே. தமது ‘குடும்ப விளக்கு’ என்னும் காப்பியத்தில் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் இதனை மாற்றிக் கற்பியலில் காதலை மணக்க வைத்தார். அவருக்குப் பிறகு மனைவியைக் காதலியாக நோக்கிய சிலருள் தனிச்சிறப்புக்கு உரிய கவிஞராக வைரமுத்து திகழ்கிறார் எனலாம்.

விற்பனைப் பெண்டிரின் வேதனை பாடிய வைரமுத்து

ஆணாதிக்கத்தின் எச்சமே பாலியல் தொழில் என்பது பரவலான கருத்து. அது பெரும்பாலும் உண்மைதான் என்றாலும் அதுவே முழு உண்மையாகாது. நெறிபிறழ்ச்சி என்பது ஆணுக்கு மட்டுமன்று ஒட்டுமொத்த மானுடத்திற்கும் பொதுவானது. என்றாலும் ஆணால் எய்ட்ஸ் என்னும் பால்வினை நோய் தன் கணவனாலேயே பரவினால் கடுமையான நடவடிக்கைக்கு அவனை உட்படுத்த வேண்டும் என்னும் கருத்தாக்கத்தை வைரமுத்து முன்வைக்கிறார்.

“கலவிக்குப் போய்வந்த காமத்து நோயைத் தலைவிக்கும் ஈவான் தலைவன் - கலங்காதே காவலனாய் வந்தவனே கண்ணகிக்கு நோய்தந்தால் கோவலனைக் கூசாமல் கொல்”¹²

கொலையும் செய்வாள் பத்தினி என்னும் பழைய கருத்தாக்கத்திற்கும் கொலைகாரனாக மாறிய கணவனைக் கொலை செய்யவேண்டும் என்னும் இப்புதிய கருத்தாக்கத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினைப் புரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

“ஒட்டவைத்த புன்னகை ஒலிப்பதிவுப் பேச்சு அவரவர் தேவை தீர்ந்தும் அவள் தேவை தீராத வெறுமை”¹³

எனப் பால்வினையாளியாகிய பெண்ணின் அனிச்சைச் செயல்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் வைரமுத்து.

“சிகரெட் வாசனை கழிய

சற்றே திறந்த ஜன்னல்வழி கசியும்

பெண்ணுரிமை கோஷங்கள்”¹⁴

என்னும் கவிதைப் பதிவினால் நிழல்களின் ஒப்பத்தங்களைவிட நிஜங்களின் போராட்டத்தையே கவனிக்கிறார் என்பது புலனாகலாம்.

பெய்யெனப் பெய்யும் மழையில் தாய்மை

பெண்மை தாய்மையில் நிறைவடைகிறது. என்னதான் பெண்ணுரிமை முழக்கம் பேரிடியாக எழுந்தாலும் எந்த நிலையிலும் தாய்மையைத் தவிர்த்த பெண்ணுரிமை கருத்தில் நிறைவில்லை. தாய்மையை எதிர்க்கும் எந்தப் பெண்ணுரிமை முழக்கமும் ஈன முனகலாய் இற்று மடிந்துவிடுவதைக் காணலாம். வைரமுத்தின் பெரும்பாலான படைப்புக்களில் தாய்மையைப் பற்றிய பதிவுகள் தனிச்சிறப்போடு துலங்குகின்றன. தேர்வில் மதிப்பெண் குறைந்ததால் நஞ்சருந்தி மாண்டு விட்ட தன்மகனுக்காக உருகி மடியும் ஒரு தாயை வைரமுத்து பதிவு செய்திருக்கிறார்.

“பூட்டாத குச்சுவீட்டில் புயல்காத்து புகுந்திருச்சே!

சந்ததிக்கு ஏத்திவச்ச சரவெளக்கு அணைஞ்சிருச்சே!”¹⁵

என்னும் தாயின் விசம்பலும் புலம்பலும் தமிழ்க்கவிதை உலகிற்குப் புதிய பரிமாணம் ஆகலாம்.

“நிறைமாத கர்ப்பினியாய்

நின்று நின்று நகரும் பேருந்து”¹⁶

எனப் பேருந்தின் நகர்வில் தாய்மையின் தள்ளாடிய நடையைக் காணும் கவிஞர், சிறுமி ஒருத்தி பூக்களைத் தடவிப்,

“பிள்ளை உறக்கம் கலைக்காமல்

முத்தமிடும் தாய்போல்”¹⁷

மகிழ்ந்தாள் எனக் காட்டுகிறார். குழந்தைகளுக்குப் பூக்களை உவமமாக்கும் கவிதை மரபில் பூக்களுக்கு மழலைகளை உவமமாக்கும் கவித்திறன் காணத்தகுந்தது. காதல் திருமணம் செய்து, ஆண்மக்கள் இருவருக்குத் தந்தையான வைரமுத்து தாய்மையைப் புறக்கணிக்கும் எந்தப் பெண்ணுரிமை முழக்கத்தையும் தான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதைக் குறிப்பாகக் காட்டவே தன்னுடைய பெரும்பாலான படைப்புக்களில் தாய்மையை முன்னிறுத்துகிறார். ‘கருவாச்சி காவியம்’ தாய்மை பேசும் ஒரு தமிழ்ப்பனுவல் என்பதை அதனைக்

கற்போர் உணர்வர். தாய்மையையும் ‘ஆணாதிக்கச் சதி’ என்னும் தெளிவற்ற கருத்தாக்கத்தையும் வைரமுத்தின் படைப்புக்கள் வழிமொழிந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஆய்வு முடிவுரை

நடப்பியலின் அடிப்படையில் கவிதைத் தொழில் செய்கிறபோது, பல நேர்வுகளில் மரபுக்கு மாறுபட்டு அமைந்துவிடுவது என்பது இயல்பு. மரபை முன்னிறுத்தி நடப்பியலை அதற்குள் திணிக்க எத்தனிப்பது கவிதையில் செயற்கைத் தன்மையைக் கொண்டு வந்துவிடும். காண்பதைக் கவிதையாக்குவது இருப்பதைக் கவிதையாக்குவது, பெண் மனங்களை மொழியால் படம்பிடிப்பது என்னும் கவிதைக் கோட்பாடுகளால் வைரமுத்தின் பெண்ணியம் சார்ந்த பதிவுகள் உள்ளத்தோடு உறவாடுகின்றன. கவிதைகளைத் தள்ளிவைத்துக் காண்பது வேறு. கைக்குழந்தைகளைப் போல அள்ளிவைத்துக் கொஞ்சுவது என்பது வேறு. உண்மை, அன்பு, தூய்மை, தாய்மை, ஆதங்கம், வேதனை என்னும் உணர்வுகளால் உந்தப்பட்டுக் கவிதை யாத்து வரும் வைரமுத்து படைத்த பெண்ணியம் சார்ந்த கவிதைகள் இரண்டாவது வகையைச் சார்ந்தவை என்பது மேற்கண்ட சான்றுகளால் ஓரளவு புலனாகலாம்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல்காப்பியர், தொல்.பொருள், நூ.எண். 1168
2. வைரமுத்து, பெய்யெனப் பெய்யும் மழை, ப225
3. மேலது, பக்.226-227.
4. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைத் தொகுதி 1, ப69
5. வைரமுத்து, பெய்யெனப் பெய்யும் மழை, ப55
6. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எண்.1289
7. வைரமுத்து, பெய்யெனப் பெய்யும் மழை, பக். 169-170
8. மேலது, ப105
9. மேலது, ப99
10. மேலது, ப101
11. மேலது, ப102
12. மேலது, ப104
13. மேலது, ப93
14. மேலது
15. மேலது, ப174
16. மேலது, ப212
17. மேலது, ப214

டி.கே.எம்.காதரின் சிறுகதைகளில் குடும்ப உறவுச் சிதைவுகள்

இஸ்லாமியத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகளில் குறிப்பிடத்தக்கவர்

முனைவர் எஸ். நாகூர் கனி,

இணைப்பேராசிரியர்,
முதுகலை & தமிழாய்வுத்துறை,
ஜமால் முகமது கல்லூரி
(குன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 020.

டி.கே.எம். காதர். இஸ்லாமியத் தமிழ்ச் குடும்பங்களில் காலத்திற்கும் நின்று நிலவும் வாழ்வியல் சிக்கல்களை மையப்படுத்திய சிறுகதைகளைப் படைத்தவர். டி.கே.எம். காதரின் 'பனிப் படலம்' சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகளில் பேசப்பட்டுள்ள குடும்ப உறவுச்சிதைவு சார்ந்த செய்திகளை உளவியல் சமூகவியல், விளக்கவியல், அணுகுமுறைகளில் ஆய்வதே இவண் தலையாய நோக்கமாகும்.

தனி மனித வாழ்வின் இயல்புணர்வுகளைக் கொண்டது மனித உறவு. தனி மனிதனையும் அவனது வாழ்வையும் அர்த்தமுள்ளதாக மாற்றுவது அவனது உறவேயாகும். குடும்பத்தின் அடித்தளமாக இருப்பவர்கள் தனி மனிதர்கள், சமூக இயக்கத்தின் அடித்தளமாக உள்ளது குடும்பம், "ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் கட்டுப்பட்டு வாழ்க்கையைக் கூட்டுப் பொறுப்பில் நடத்துவதையே குடும்பம்"¹ என்கிறோம். தனிமனித உறவின் நீட்சியே குடும்ப உறவாக ஏற்றம் பெறுகின்றது.

மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தங்களுக்கிடையே ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகின்ற உறவு மனித உறவு எனப்படும். மனிதர்கள் தனித்து வாழ்வது என்பது இயலாததாகையால் ஒருவரை ஒருவர் சார்ந்து வாழ வேண்டியவர்களாகின்றனர். சார்ந்து வாழ்வதற்கான தனி மனித நற்புணர்வுகளின் வெளிப்பாடு தனிமனித உறவாகவும், சார்ந்து வாழ்கின்ற மனிதர்களிடையே உண்டாகும் உறவு குடும்ப உறவாகவும் சமூக உறவாகவும் வகைப்படுத்தப்படுகிறது.

குடும்ப உறவினை இரத்த உறவுகள் என்றும்(Consanguineal relation) மண உறவுகள்(Affinal relation) எனவும் உறவல் முறை உறவுகள்(Fictive Kindship Relation) என்றும் மூன்று விதமாக பாகுபடுத்துவர்.

குடும்ப உறவுகளில் தாய் தந்தை வழி அமையும் உறவுகள் இரத்த உறவுகள் என்றும், கணவன்-மனைவி மணமுறை உறவுகளில் வழி அமையும் உறவுகள் மண உறவுகள் என்றும் தத்து எடுக்கும் குழந்தை வழி அமையும்

உறவுகள் புனைவியல் வழி (உறல்வழி உறவு) உறவுகள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இவை முறையே முதல் நிலை, இரண்டாம் நிலை, மூன்றாம் நிலை உறவுகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

குடும்ப உறவுகளில் தவறான புரிதல்கள், சுயநலம், வறுமை, ஒழுக்கக்கேடான செயல்பாடுகள், அன்பின்மை, பொறுப்பற்ற செயலை மேற்கொள்ளல், விட்டுக் கொடுக்காத தன்மை, தீயாக மனப்பான்மை இல்லாதிருத்தல், சகிப்புத்தன்மைக் குறைவு, அறச்செயல்களில் ஈடுபடாமை என மனித உறவுச் சிதைவுக்கான காரணங்களை விரித்துக் கொண்டே செல்லலாம்.

“Human relationship in the present day faces various problems due to the unwanted evils such as. Selfishness, self sympathy non co-operation, pride, ego, non tolerance, regarding other’s religion, lack of knowledge regarding the religious rituals, non-adjustment in-gratitude an so on”² எனும் கூற்றிற்கிணங்க மனித உறவுச்சிதைவுக்கான காரணங்கள் அமைகின்றன. டி.கே.எம். காதரின் பனிப்படலம் சிறுகதைத் தொகுதியில் பத்துச் சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இச்சிறுகதைகளுள் பனிப்படலம், விடிவு, நிஜமும் நிழலும், ஒரு பவுன் மஹர், துணைப்பறவை, நினைவுப்பரிசு, சலனப்பட்ட இதயங்கள் ஆகிய ஏழு சிறுகதைகள் குடும்ப உறவுச் சிக்கலை மையப்படுத்தியனவாகத் திகழ்கின்றன. இச்சிறுகதைகளில் இடம்பெற்றுள்ள மனித உறவுச் சிக்கல்களைக் கணவன் மனைவி உறவுச்சிதைவு, தாய், தந்தை, மகன் உறவுச்சிதைவு, மாமனார்-மருமகன் உறவுச்சிதைவு, மாமா - மருமகன் (தங்கை மகன்) உறவுச்சிதைவு எனும் பகுப்பிற்குள் அடக்கலாம்.

கணவன் மனைவி உறவுச் சிதைவு

“ஒருவரை ஒருவர் நேசிப்பதற்கு இல்லறத்தைப் போன்று வேறு எதனையும் காண மாட்டீர்கள்”³ என்றார்கள் நபிகளார். இல்லற அமைப்பில் கணவன் மனைவி என்ற இரு எதிர் இணைகள் மையக் கூறுகளாக அமைகின்றன. இவ்விருவருக்கும் இடையில் பாலுறவு, பொருளாதார உறவு, உற்றுழி உதவும் உறவு, ஆதிக்க உறவு எனப் பல்நிலை உறவுகள் இடம்பெறுகின்றன. மனித உறவுகளில் கணவன் மனைவி உறவே முதன்மையானதாகும். மானுட மதிப்பைக்கூட்டும்

இக்குடும்ப உறவில் ஏற்படும் உறவுச் சிதைவுக்கான காரணங்களாக சுய கௌரவத்தைக் காக்க வேண்டிய ஆணின் செயல்பாடும் சமூக அந்தஸ்து எனும் காரணத்தைக் காட்டி கணவனை ஏளனப்படுத்தும் பெண்ணியச் செயற்பாடும் காரணமாகின்றன. மாமனார் தன்னை அவமானப்படுத்துவதாக உணரும் ஹமீது வருந்துகிறான். மனைவி அவளுக்குரிய தலாக் உரிமையைப் பயன்படுத்தி தன்னை விட்டு அவள் பிரிந்து செல்வது தனக்குப் பெரிய அவமானமாக இருக்கும் என எண்ணிய ஹமீது, “பெருத்த மனச்சங்கடம் அவனுக்குத் தன்னை அவமானப்படுத்தும் முயற்சியும் புரிந்தது அவனுக்கு அதுவரையில் ஹமீது பொறுத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. தன் மானத்தையும் கௌரவத்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள அவனே முந்திக் கொண்டான். ஆம் ஜமீலாவை ஹமீது துணிந்து ‘தலாக்’ சொல்லி விட்டான்”⁴ (துணைப்பறவை) என, கணவன் மனைவி உறவுச் சிதைவு பற்றி டி.கே.எம் காதர் விளக்குகிறார். ‘நினைவுப்பரிசு’ எனும் சிறுகதையில் வரும் காசிம், இறந்தவர்களை (மவுத்தானவர்களை) அடக்கம் செய்யக் குழி வெட்டும் தொழிலைச் செய்ய, அவனை மணக்கும் ஆயிஷா, அத்தொழிலை இழிதொழில் எனக்கூற கோபமுறும் காசிம், மிகுந்த உள்போராட்டத்திற்குப் பின் அவளைத் தலாக் கூறுகிறான்.

“ஆயிஷாவும் சும்மா இருக்கவில்லை. அடிக்கடி அவனுக்குத் தொந்தரவு கொடுத்தாள். இடித்துக் கூறினாள். பழித்துச் சொன்னாள். கேவலமாகப் பேசினாள் ஆயிஷா. இனி உன்னோடு வாழ முடியாது உன்னை ‘தலாக்’ சொல்லப் போகிறேன்”⁵ எனும் காசியின் கூற்றுவழி கணவன் மனைவி உறவுச் சிதைவுக்கு ஆயிஷாவின் கேவலமான பேச்சுக்கள் காரணமாயின என்பதை அறியலாம்.

பெற்றோர் (தாய் தந்தை), மகன் உறவுச் சிதைவு

அவையத்து மகனை முந்தி இருத்தப் பாடுபடுகின்ற தந்தை, மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டு ஈன்ற பொழுதிலும் மிக மகிழ்ந்த தாய் இருவரும் மகனின் திருமணம் காரணமாக மகனோடு முரண்படுகின்ற போக்கினைச் சிறுகதைகளுக்குள் காணமுடிகிறது. மகன் விரும்பும் பெண்ணை மருமகளாக ஏற்க மறுக்கும் பெற்றோர், பெற்றோர் பார்க்கும் பெண்ணை மணக்க விரும்பாத, அல்லது வேண்டா வெறுப்பாக மணக்கும் மகன் என்கிற சிக்கல்களை மையப்படுத்தி வரும் இஸ்லாமியச் சிறுகதைகளுக்கிடையில் டி.கே.எம் காதரின் சலனப்பட்ட இதயங்கள் கதை வேறுபடுகிறது. வெளிநாட்டில் தந்தையுடன் வாழும் மகன் (முஸ்தபா),

தந்தையின் விருப்பத்திற்காக மணம் செய்து கொள்கிறான். தந்தை இறந்த பிறகு, தாய்நாடு வந்து தாயைப் பார்க்கும் மகனைத் தாய்நாட்டில் ஒரு திருமணம் செய்து கொள்ள முஸ்தபாவின் தாய் வற்புறுத்த முதல் மனைவி, இரண்டு குழந்தைகளுடன் முஸ்தபா இரண்டாவது திருமணமும் செய்து கொள்கிறான். பெற்றோர் மீது வெறுப்பு ஏற்பட அவர்களின் வற்புறுத்தலும் தவறான வழி நடத்தலும் காரணமாகின்றன.

மாமனார்-மருமகன் உறவுச் சிதைவு

கணவன்-மனைவி மண உறவின் மூலமாக மாமனார் மருமகன் உறவு அமைகிறது. மாமியார் மருமகன் உறவு போலவே குடும்ப உறவுச் சிதைவுக்கு முக்கியக் காரணமாக இவ்வறவு திகழ்கிறது.

மகளின் நகைகளை அடகு வைத்துச் சிரமப்படும் மருமகனின் மீது கோபமுறும் மாமனார் மகளைக் கணவனை விட்டும் பிரித்துத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்து வருகிறார். “உங்களின் போக்கு நல்லா இல்லே... நீங்க மாறி இருக்கீறிங்க... என் மீது நீங்க கோபப்பட்டாலும் படாவிட்டாலும் இனிமேல் என் மகளை இங்கே விட்டு வைக்க மாட்டேன்”⁶ என்கிறார். மகளுக்குச் செய்யும் சீர் வரிசைகளை மாமனார் சபையில் படிக்கக் கூறுவதும் மருமகன் தான் கொடுக்கும் மஹர் பற்றி மட்டும் கூறுமாறு வேண்டுவதும் (ஒரு பவுன் மஹர்), மூத்த மருமகனின் சொல் கேட்டு இளைய மருமகனை வெறுப்பதும் (துணைப்பறவை) மாமனார் மருமகன் உறவுச் சிதைவு குறித்த செய்தியைப் பேசுகின்றன.

மாமா மருமகன் உறவுச் சிதைவு

தங்கையின் கணவன் இறந்துபோக தங்கையின் மகனைப் படிக்க வைத்து உயர்த்திவிடும் ஆதம்சா ஒரு கால் நடக்க இயலாத தன் மகளை மணந்து கொள்வான் என எதிர்பார்க்கிறார். அவரின் எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்ற மறுக்கும் ‘ஹாதி’ தன் தாய் மாமா செய்த உதவியை மறந்து வாழ்கிறான்.

அவன் தகப்பனில்லாதவன் ஆயிற்றே என்று தான் இரக்கப்பட்டு, அவனைப் படிக்க வைத்து ஒரு பட்டாதாரியாக்கினேன். அதைப்பற்றியெல்லாம் அவன் கொஞ்சமும் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை”⁷ என்று வருந்துகிறார் ஆதம்சா. மாமா மருமகன் உறவுச் சிதைவினை ‘விடிவு’ எனும் சிறுகதை வழி ஆசிரியர் டி.கே.எம். காதர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

மனித உறவுகள் உணர்வுகளில் மிதப்பவை, பிறர் மன உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள இயலாத நிலையில்

மனித உறவு சிக்கலாகிறது. சிதைந்து போகும் உறவுகள் மீண்டும் சேர்வதற்கான வாய்ப்பினை இழந்து விடுகின்றன.

அன்பின் பிணைப்பால் உயிரோட்டமாக அமைய வேண்டிய உறவுகள் மனவேறுபாட்டால் பிரிகின்றன. இதனால்தான் நபிகள் பெருமனார் “இறை நம்பிக்கையாளன் நேசத்தின் சிகரமாவான். மக்களை நேசிக்காதவனிடமும் மக்களால் நேசிக்கப்படாதவனிடமும் எந்த நன்மையும் இல்லை”⁸ (நூல்: பைஹகி) என்றார்கள். மனித உறவுச் சிதைவு நேசிப்பு, சகிப்புத்தன்மை குறைவு முதலியவற்றால் ஏற்படுகிறது. டி.கே.எம். காதரின் இஸ்லாமியப் பின்புலத்தில் வெளியான சிறுகதைகளில் குடும்ப உறவுச்சிதைவுக்கான காரணங்கள் - மிக நுட்பமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. உறவுச்சிதைவைத் தவிர்க்கும் வழி முறைகளைச் கூறிக் சிறுகதைகளை முடிக்கும் டி.கே.எம் காதரின் நடை மிக சிறப்பாக உள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. விசாலாட்சி, மகளிர் கல்லூரி, தமிழ்ப்புதினங்களில் மனித உறவுகள், ப.273.
2. மேலது, ப.41
3. K.V.S. ஹபீப் முகமது, (தொ.ஆ) வேதவரிகளும் தூதர் மொழிகளும், ப.148
4. டி.கே.எம். காதர், பனிப்படலம், ப.69
5. மேலது, ப.88
6. மேலது, ப.24
7. மேலது, ப.29
8. K.V.S. ஹபீப் முகமது, (தொ.ஆ) வேதவரிகளும் தூதர் மொழிகளும், ப.141.

கலைச்சொற்கள்

தலாக் - விவாகரத்து
மவுத் - இறப்பு
நூல் பைஹகி - நபிகளாரின் பொன்மொழிகள் தொகுப்பு அடங்கிய நூலின் பெயர்.

அருள் ஒளி அன்னை தெரசா காவியத்தில் மனித நேயப் பண்புகள்

முன்னுரை

சகோ. பி.ரெஜினா,

உதவிப்பேராசிரியை,
தமிழ்த்துறை,
நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி
(குன்னாட்சி),
கோவை - 641 018.

சீயநலமுள்ள மனிதவாழ்வில் பிறர் நலத்தைத் தனது உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர் அன்னை தெரசா அவர்கள். அன்னையின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அவரது வரலாற்றை புதுவைக் கவிஞர் துரை.மாலிறையன் அவர்கள் 'அருள் ஒளி அன்னை தெரசா காவியம்' என்ற காவியத்தில் அன்னையின் மனிதநேயப் பண்புகளையும், அன்னையின் தியாக வாழ்வும், மனிதர்களை மனிதநேயமுள்ளவர்களாக மாற்றிய நிலையை இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

முதியோர் இல்லம்

ஒரு முறை அன்னை வழியில் கிடந்த நோயாளியையும், சாலையில் கிடந்த பெண் இருவரின் நிலையைக் கண்டு வேதனையுற்ற அன்னை இறப்போர் நல இல்லமாக கல்கத்தாவில் உள்ள காளிகோவிலை மாற்றி அதற்கு 'நிர்மல் இதயம்' என்று பெயரிட்டார். இவ்வில்லத்தில் ஆதரவற்றோர், சாகும் நிலையிலுள்ளோருக்கு தகுந்த பராமரிப்பு நல்கி மறுவாழ்வளித்தார்.

குழந்தைகள் காப்பகம்

லோயர் சர்குலர் தெருவில் சிசுபவனம் அதாவது 'குழந்தைகள் காப்பகம்' ஒன்றினைத் தொடங்கினார். அதில் குப்பைத் தொட்டியில் தவிக்கின்ற பிள்ளை, சாலை ஓரத்தில் கிடந்த பிள்ளை, தாய், தந்தையை இழந்த பிள்ளை, நோயுற்ற பிள்ளை, தவறான வாழ்க்கையில் பெற்றெடுத்த பிள்ளை, மற்றும் பல நிலைகளில் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளுக்குப் வாழ்வளித்தார். புலன்கள் செயலிழந்த குழந்தைகளுக்கு உதவினார். ஊர், பேர் தெரியாத குழந்தைகளுக்கு புகலிடம் அளித்தார். குழந்தைகளை வளர்க்க பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளானார். எல்லா முயற்சிகளும் ஆதரவற்றவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவே செய்தார்.

தொழுநோயாளருக்கு மறுவாழ்வு இல்லம்

கோப்பரா என்னுமிடத்தில் அமுகிய நிலையில் புழு அரித்த தொழுநோயாளிகளில் இயேசுவைக் கண்டார். அன்னை கள்ளமில்லாத புன்சிரிப்பு நிறைந்த அன்பினால் தன் கையால் அவர்களின் புண்களைக் கழுவித்

தூய்மைப்படுத்தி அவர்களுக்கு மறுவாழ்வை வழங்கினார்.

“நோய்நீங்கி நலமுடைந்தோர்
நோகமல் வாழ்வதற்குத்
தாய் அங்கு மறு வாழ்வில்லம்
தன்னையும் தொடங்கி உள்ளார்” (அருள்ஒளி
அன்னைதேரசா காவியம் பா.எ. 424)

குணமானவர்களுக்கு இல்லம் கட்டிக் கொடுத்தார், அவர்கள் அங்கு பயிர்த்தொழில் புரிய வழி வகுத்தார், தென்னை நாரால் கயிறு திரிக்கப் பயிற்சியளித்தார், அதோடு அன்னையின் சகோதரிகள் அணிந்திருக்கக்கூடிய ஆடைகளை நெய்வதற்குரிய பயிற்சியளித்தார், இன்று வரை உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் பணிசெய்யும் அன்னையின் சகோதரிகள் அனைவரும் இவர்கள் நெய்யும் ஆடைகளைத் தான் உடுத்துகிறார்கள்.

குழந்தைகளைப் பேணுதல்

மோத்திசில் சேரியில் தன்னுடைய முதல் பணியைத் தொடங்கினார். குழந்தைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார். அன்னையின் ஆரம்பப் பணியே அன்பினை மையமாகக் கொண்டு சேரிலுள்ள குழந்தைகளுக்கு கல்வி கற்பித்தார். அதோடு உடுத்த உடை கொடுத்தல், தூய்மைப்படுத்துதல், வாய்மையைக் கற்றுக் கொடுத்தல், தூயரம் போக்குதல், நோயை தீர்த்தல், உணவளித்தல், பலவிதமான கல்வியைக் கற்றுக் கொடுத்து சேரிக் குழந்தைகளின் வாழ்வில் ஒளியேற்றினார். கருவைச் சிதைப்பதை விட பெரிய பழியில்லை. வேண்டாத குழந்தைகளை என்னிடம் கொடுத்து விடுங்கள். குழந்தைகள் கடவுளின் செல்வம், தன் கருவைக் காக்கும் தாயன்பு சிறக்க வேண்டும் என்று அங்குள்ள மக்களுக்கு சொல்லிக் கொடுத்தார்..

பகைவரை மன்னித்தல்

அன்னையின் பணிக்கு எதிராக கொதித்தவர்களுக்கு தலைமையேற்றவர் காளிகோயில் பூசாரி. காச நோயில் பாதிக்கப்பட்ட போது அனைவரும் அவரை கைநெகிழ்ந்தன. அந்நிலையில் அவரின் தவறை மனதார மன்னித்தார், அன்னையின் அன்பை உணர்ந்த அவர் அன்னையிடம் தவறு செய்தோரை பேணிக் காக்கும் இனிய உள்ளம் கொண்ட அன்பு பொருந்திய தெய்வத்தை இந்த உலகிலேயே கண்டேன். முப்பதாண்டு காலம் முறையோடு பூசை செய்தேன்

அப்பயன் கருதி காளி உருவில் இறங்கி வந்து நேரில் நன்மைகள் செய்தீர்கள், ஒப்புக்காக என்னை மன்னிக்காமல் மனதார என்னை மன்னித்தீர்கள். உமக்கு பல்வேறு வகையில் நான் துன்பம் இழைத்தேன். நான் செய்த துன்பத்தை எல்லாம் மறந்து எனக்கு நிறைவாக பணி செய்தீர்கள் என்று கூறி மண்டியிட்டு வேண்டினார்.

“ஒப்புக்கு மன்னிக்காமல்
உளமார மன்னித்தீர்”

(அருள்ஒளி அன்னைதேரசா காவியம்
பா.எ.305)

அன்னை அவரை மன்னித்து ஏற்றதால் பூசாரியின் வாழ்வில் அன்னையால் ஒரு பெரிய மனமாற்றத்தையும், மறுமலர்ச்சியையும் ஏற்படுத்த முடிந்தது.

பிறரில் மனித நேயத்தை உருவாக்குதல்

பிறந்த நாள் அன்பளிப்பை அளித்தவள்

அன்னை செய்தித்தாளில் விடுத்த செய்தியை பெற்றோர் வழியாக கேட்டறிந்தறிந்த பத்து வயது சிறுமி தன்னுடைய பிறந்த நாள் பரிசாக தனது தந்தை கொடுத்த நூறு ரூபாயை தவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஏழைகளுக்கு தந்து உதவிச் செய்ய வந்தேன் என்று கூறி அன்னையிடம் கொடுத்துச் சென்றாள்.

சர்க்கரை அளித்தவள்

மற்றொரு நாள் ஐந்து வயது குழந்தை அன்னையின் அருகில் வந்து தான் சேர்த்து வைத்திருந்த சர்க்கரை பாட்டிலை தந்தார். உனக்கு சர்க்கரை ஏது? என்று அன்னை கேட்க குழந்தை திடுக்கிடும் வகையில் முந்தைய நாட்களில் சர்க்கரையை தொடர்ந்து உண்ணாமல் சேர்த்தேன் என்று கூறியது. அன்னை குழந்தையின் அன்பில் ஒன்றியதோடு வியப்பில் ஆழ்ந்தார். குழந்தைகள் ஏழைகளுக்கு தங்களாலான உதவிகள் செய்ய வேண்டும் என்ற மனப்பக்குவத்தை உருவாக்க கூடிய வகையில் அன்னையின் கைமாறு கருதாத பணி அமைந்திருந்தது.

அரிசி அளித்தவள்

ஒரு நாள் இல்லத்தில் ஒரு பருக்கை அரிசியில்லாத நிலையில் அனைவரும் நீரையே பருக எண்ணியிருந்த நேரத்தில் அன்னை இறைவனிடம்

தனது தொண்டர்களோடு மன்றாடிக் கொண்டிருந்த வேளையில் வாயிலின் மணியொலிக்க ஒரு சகோதரி சென்று பார்த்த போது ஒரு பெண் அரிசி மூட்டையுடன் வந்து உங்களுடைய அருள் பணிக்கு கொடுத்திட வந்தேன். இந்த அரிசியை பல தியாகங்கள் செய்து வாங்கி வந்தேன் என்று சொல்லி கொடுத்துச் சென்றாள்.

வாய் கட்டி வயிறு கட்டி

வழங்கவே சேர்த்தேன் என்றால்

வந்தனர் அரிசியோடு ஒர்

வள்ளலார் என்றால் தெய்வம்

தந்ததே அன்றி மாந்தர்

தந்ததாய் நினைக்கல் ஆகுமோ? (அருள்ஒளி அன்னைதெரசா காவியம் பா.எ. 380, 381)

அன்னையின் தியாகம் நிறைந்த பணிவாழ்வு ஒன்றே ஏழைகளின் உள்ளத்தைத் தூண்டியதோடு அவர்கள் தங்களால் இயன்ற உதவிகளைப் பிறருக்குச் செய்யத் தூண்டுகோலாக விளங்கினார். அந்த வேளையில் ஒரு வேளைக்கு உரிய அரிசியோடு ஒரு ஏழைத்தாய் வள்ளலாக வந்து உதவியது மனிதர் தந்தது அல்ல தெய்வம் அனுப்பியதாக அன்னை உணர்ந்தார்.

மெத்தை பாய் கொடுத்து உதவுதல்

ஒருநாள் இசுலாமியர் ஒருவர் அன்னையிடம் நாங்கள் எல்லோரும் தொலைவிலுள்ள வேறு நாட்டுக்குச் செல்ல இருக்கிறோம். எனவே எங்களிடம் இருக்கும் மெத்தை பாய், இவைகளை இங்குக் கொடுத்து உதவிட வந்தோம் என்று சொல்லி அன்னையிடம் கொடுத்துச் சென்றார்.

அந்த சமயம் முதியவர்களின் குளிரைப் போக்க அன்னை புதிதாக வாங்க எண்ணியிருந்த நேரத்தில் இறைவன் மனிதர் வழியாக வந்து அன்னையின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தார். நாம் மற்றவர்களின் முன்னிலையில் முன் மாதிரியான வாழ்வு வாழ்ந்தால் மற்றவர்கள் தாங்களாகவே முன் வந்து உதவி செய்வார்கள் என்பது மேற்கூறிய சான்றுகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

இராணுவத்தினர் உதவுதல்

கல்கத்தாவில் இனக்கலவரம் நடைபெற்றது அப்போது பள்ளியில் இருக்கும் பல நூறு மாணவரின் பசியைப் போக்க எண்ணித் துணிவுடன் அன்னை வெளியே வந்த போது படை வீரர்கள் அன்னையை

உள்ளே போகமாறு பணித்தனர், தெரு முழுவதும் பிணங்கள் நிறைந்து கிடந்தன. அன்னை திரும்பி உள்ளே செல்லாததால் தாங்கள் வைத்திருந்த அரிசியை மறைக்காமல் உண்பதற்குக் கொண்டு போங்கள் என்று எடுத்துக் கொடுத்து உதவினர். அன்னையின் அரக்கவுணர்வு இராணுவ வீரர்களின் மனதையும் கரைய வைத்தது.

காதலர் உதவுதல்

ஒரு சமயம் அன்னையின் இல்லத்திற்குக் காதலர் இருவர் வந்து பண உதவி செய்தனர்.

“உரிய நன்னாளில் உற்ற

உறுதொகை எடுத்துச் சென்று

பெரியசீர் அன்னை யின்பால்

பேணியே அளித்து வந்தார்” (அருள்ஒளி அன்னைதெரசா காவியம் பா.எ.126)

காதலர் இருவரும் தங்களின் திருமணத்திற்கு வீணான ஆடம்பரச் செலவு செய்ய வேண்டாம் மாறாக அதற்குரிய பணத்தை அன்னையின் இல்லத்தில் உள்ள ஏழைகளுக்கு உதவும் பொருட்டு கொண்டு போய் கொடுப்போம் என்று முடிவெடுத்தனர். அதன்படி அன்னையிடம் கொடுத்தனர். அன்னை அதைப் பெற்றுக் கொண்டு இறைவனுக்கு நன்றி கூறினார்.

மருந்து தந்து உதவுதல்

அன்னை தனது சகோதரிகளுடன் மருந்துக் கடைக்காரரிடம் ஒரு பட்டியலைக் காட்டி இலவசமாக மருந்து தருவீரா? என்று கேட்க, கடைக்காரர் இக்கடைக்குத் தவறாக வந்து விட்டீர் என்று கூறினார். அன்னையின் அமைதியான பிரார்த்தனை இரக்கமில்லாத மருந்துக் கடைக்காரரின் மனதை மாற்றியது. உடனே கடைக்காரர் தாங்கள் என் அன்பளிப்பாக இதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி உயர்ந்த மனம் படைத்தவராக மருந்தைத் தந்தார். இறைவனைச் சார்ந்து ஜெப, தவ வாழ்வு வாழ்ந்தால் எதையும் பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கை உணர்வை ஏற்படுத்தினார்.

இறப்பில் அமைதி

அன்னை ஒருமுறை தம்மில்லத்தில் இறக்கும் தருவாயில் இருந்த முதியவரிடம் ஐயா என்ன வேண்டும் என்று கேட்க? விலங்கைப் போல் அனாதையாகத் தெருவில் இறந்திருப்பேன். அம்மா என் வாழ்வில்

இதுவரை வெறுப்பு அன்றி உதவிகள் எதையும் காணவில்லை உம்மாலே அன்பையும், பரிவையும் புதுவகையான பாசப்பொலிவையும் உணர்ந்தேன். நீர் எக்குறை வைத்தீர்? நான் இது வேண்டுமென்று கேட்க என்று சொல்லி சற்று நேரத்தில் அமைதியாக உயிர் துறந்தார்.

தெய்வ அன்பை உணர்த்துதல்
முன்பு நாள் வரையில் இன்னார்
முகிழ் அன்பைக் கண்டதில்லை
இனிஅவர் சாகப் போகிறார்
அன்பென்றால் என்ன வென்றே

அறிந்தபின் இறந்தால் நன்றே (அருள்ஒளி அன்னைதெரசா காவியம் பா.எ.142)

ஒருசமயம் உயிர் பிரியச் சற்று நேரமிருக்கும் முதியவருக்கு அன்னை விலை உயர்ந்த, அரிதான நல்ல மருந்தை தேடிச் சென்று பெற்று வந்து பெரியவருக்குத் தந்தார். இதைப் பார்த்த மருத்துவர் நிலையில்லாத உயிருக்கு எதற்கு நீர் இதைத் தந்தீர்? என்று கேட்டனர் அதற்கு அன்னை அவரிடம் ஐயா! படைத்தவன் இறைவன் நீவீர் சொன்னது சரியானது தான் ஆனால் முன்பு வரை இவர் முழுமையான அன்பைப் பெற்றதில்லை. இன்பமும் அனுபவித்தது இல்லை. இனி இவர் சாகப் போகிறார் அன்பு என்றால் என்னவென்று அறிந்து பின் இறந்தால் நல்லது எனவே அரிய மருந்தைத் தந்தேன் என்றார். முதியவர் சாகும் முன்பாக தெய்வத்தின் அன்பை உணர வைத்தார்.

எயிட்ஸால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்

அன்பால் தான் அமைதியைக் காண முடியும். தாய்மை தொண்டினை அனைவருக்கும் எங்கள் அன்புடன் கூடிய பண்பினால் செய்கின்றோம். எயிட்ஸ் நோயால் பாதிக்கப்பட்டோர் முழுமையான அமைதி கண்டு எம்முடைய இல்லங்களில் வாழ்ந்த பின்னர் இனிய உயிர் நீங்கும் வகையில் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியான விதத்தில் பணியாற்றுகின்றனர்.

சிறிறின்ப விடுதி பெண்கள்

சிறிறின்ப விடுதிக்குள்ளே இருந்த முப்பது பெண்களை மீட்டு வந்தோம். அவர்கள் அவ்வாழ்வை விட்டு எங்களோடு சேர்ந்து பலருக்கும் பல்வேறு உதவிகளை செய்து வாழ்ந்தார்கள்.

வழி தவறும் பெண்கள் மீது அன்பு

ஆண்கள் தவறு செய்கின்றனர், பெண்களும் தவறு செய்கின்றனர், ஆனால் இறுதியில் வீணான பழியைச் சும்பவர்கள் பெண்கள் மட்டுமே, தவறு செய்து விட்டு ஆண்கள் மறைந்து கொள்வர், மாட்டிக் கொள்வதோ பெண்கள். வறுமையின் காரணமாக தீய வழியில் செல்லும் போது உடம்பினால் கெடுகிறார்களே தவிர அவர்கள் உள்ளத்தில் கெடுவதில்லை எனவே ஒழுக்கத்தால் தவறும் பெண்களை ஒதுக்காதீர்கள். திருந்திட வாய்ப்பு தந்து சிறந்திட வைப்பீர். இல்லையேல் விருந்து இடம் எங்கள் இல்லம் விரும்பி நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்வோம் என்றார்.

திருடர்களுக்கு உதவுதல்

இராஞ்சியில் உள்ள 'தொருந்தா' என்னுமிடத்தில் இருந்த கன்னியர்கள் அன்னைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்கள். திருடர்களின் தொந்தரவு காணாமலாக இரவு நேரத்தில் தூங்க இயலவில்லை என்று எழுதி இருந்தனர். அதற்கு அன்னை என் அன்புப் பிள்ளைகளே திருடர்களுக்கு ஏன் நீங்கள் வருந்துகின்றீர்கள். திருடர்கள் பொருள் ஆசையால் உண்ணும் உணவு ஆர்வத்தால் திருட வருகிறார்கள். இறைவன் கொடுத்த செல்வத்தைத் திருடுதல் அவர்களின் தேவைக்கு என்றால் ஒருபோதும் தடுக்காதீர்கள் அவர்களுக்கு உதவுங்கள் என்று எழுதினார்.

அன்னையின் பொதுமைப் பண்பு

மதங்களுக்குள் பகையில்லை. அன்னையின் உள்ளன்பில் ஏழைகள் எல்லோரும் தங்கி இளைப்பாறினர். அன்னையின் இல்லத்திலுள்ள ஏழைகளுக்குப் பலர் பொருள்களை வாரி வழங்கினர். அன்னை சாகும் தருவாயில் இருக்கும் இந்து மனிதருக்கு இறுதியாகக் கங்கை நீரையும், இசுலாமியருக்குத் திருக்குரான் ஓதுவதும், கிறிஸ்தவர்களுக்கு நோயில் பூசுதல் சடங்கும் செய்தார்.

கருக்கலைப்பை, சண்டையை எதிர்த்தல்

அன்னை இந்திராகாந்தி ஆட்சி செய்த நாட்களில் அன்னை தெரசா அவர்கள் ஆண்டவன் படைப்பனவற்றை அழித்திட நினைக்கும் எண்ணம் வேண்டவே வேண்டாம் என்னும் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். அன்னை, அரசாங்கத்தால் தூண்டப்பட்ட கருக்கலைப்பைத் துணிவாக எதிர்த்தார். அமெரிக்கா அதிபர் கூட்டத்தில் அன்னையின் உரையில் சண்டையால் உலகத்தை அழிக்க விரும்புவதைக் கண்டித்தார்.

வாழ்வை இழந்தவர்க்கு வாழ்வளித்தல்

ஆஸ்திரேலியாவில் முதியவர் ஒருவர் அன்பு செய்பவர் இல்லாமையால் தீமை செய்யும் மதுவால் புகழின் நிலையை இழந்து வாழ்ந்தார். அன்னை அவரது இல்லம் சென்று இல்லத்தைத் தூய்மைப்படுத்தி அவரது வீட்டில் விளக்கை ஏற்றி வைத்து வந்தார், பின்னர் அவரது சகோதரிகள் அப்பணியைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தனர். சில மாதங்கள் கழித்து அவர் அவர்களிடம் மனம் திறந்து பேசினார். சகோதரிகள் அவரிடம் அன்பு காட்டியதால், அவரது வாழ்வு மாறுபட்டது.

“அன்னையின் பொன்னடிக் கென்

ஆயிரம் வணக்கம் செய்தேனாங்

பன்னரும் பணிசெய்கின்ற பாரதத்தாயே! (அருள்ஒளி அன்னைதெரசாகாவியம் பா.எ.623)

என்றார். பின்னர் மூன்று மாதங்களுக்குப் பின் அன்னைக்குக் கடிதம் எழுதினார் அதில் என்னை வாழ வைக்க ஏற்றிய ஒளி விளக்கு இன்னமும் என் வீட்டில் எளிவதைக் கண்டு மகிழ்கின்றேன் என் பழைய வாழ்வை மாற்றிய அன்னையே நீர் பல வகையில் பணிச்செய்கின்ற பாரதத்தாய் என்று அன்னையை பாராட்டினார்.

இறை விருப்பத்தை நிறைவேற்றத்தல்

அன்னை இந்திய நாட்டு மக்களை மட்டும் அன்பு செய்யவில்லை இறைவனின் அழைப்பு எந்தச் திசையிலிருந்து வந்தாலும் அந்த மக்களுக்கு உதவி செய்ய உடனே புறப்பட்டுச் சென்று விடுவார். உரோம், சீனா, பாகிஸ்தான், எத்தியோப்பியா, ஆஸ்திரேலியா, இரஷ்யா, பங்காளதேசம் போன்ற உலகின் எல்லா திசைகளுக்கும் சென்று மக்களின் தேவைக்கு ஏற்ற பணிகளைச் செய்தார்.

சமாதானப் பணி செய்தல்

அன்னை தன் மடலில் ஏழைகளுக்காக முறையிட்டு அழுகின்றேன் ஏற்று அருள் செய்வீர் என்று அமெரிக்க அதிபர் புஷ்ஷீக்கும், ஈரான் அதிபர் சதேன் உசேனுக்கும் கடிதம் எழுதினார், அதில் ஏழைகள் தண்டனை பெற்றுத் தவிப்பதைப் போக்க வேண்டும் இறைவனின் அன்பைக் காட்டச் சண்டையை நிறுத்திச் சமநிலை காட்டுங்கள், கள்ளமில்லாத உள்ளங்களைக் காப்பதும், உலகில் அமைதியை நிலைநாட்டுவதும் நமது கடமை, எனவே போரை நிறுத்துங்கள் என்று ஒளவையாரைப் போல, கண்ணனின் தூது போல

அமெரிக்கா நாட்டு அதிபருக்கு கடிதம் எழுதி போரை நிறுத்தச் செய்தார். ஈராக் வந்து பணியாற்ற அன்னைக்கு அழைப்பு வந்தது.

எல்லோர்க்கும் எல்லாமுமாதல்

அன்னையின் வற்றாத தொண்டு, உழைப்பு, சொல்லில் இனிமை, வேதனை, துன்பம், துயரம், தொல்லை, போன்ற நிலைகளில் சேர்வுற்றோருக்கு அன்புப் பார்வையால் ஆறுதல் தந்தவர். எந்தக் குழந்தையையும் தன் நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்திடும் நல்ல பாங்கும் அன்னை. ஏழைகளின் திருக்கோலத்தை ஏற்று அவர்களின் எளிய வாழ்வை இறுதி மூச்சு வரை வாழ்ந்து காட்டியவர்.

“பொம்மைபோல் வாழ்ந்திருக்கும்

பொய்யர்கள் போலில்லாமல்

நம்மையும் நன்மை செய்ய

நடப்பித்தார் என மகிழ்ந்தே” (அருள்ஒளி அன்னைதெரசா காவியம் பா.எ.274)

தொகுப்புரை

அன்னை தெரசா அவர்கள் தனது எளிய வாழ்வாலும், தன்னலமற்ற அன்பாலும், எல்லோருக்கும் நன்மையே செய்தார். உலக வாழ்வில் ஏழையாக வாழ்ந்தார், இறைவன் அவருக்கு கைமாறாக இவ்வுலகிலே எல்லா மகிமையும், நன்மையும் அளித்தார். ‘நடமாடும் புனிதை’ என்று அனைவரும் கூறும் வகையில் அவரது வாழ்வு அமைந்திருந்தது. எனவே நாமும் அன்னையின் மனிதநேயப் பண்புகளை நமதாக்கி வாழ முற்படுவோம்.

பதிற்றுப்பத்து காட்டும் சேரநாட்டின் வரலாறு

ப.பிரதீபா,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அறிஞர் அண்ணா அரசு
கலைக்கல்லூரி,
நாமக்கல் - 637 002.

செவ்வியல் மொழியான தமிழ் மொழி மூவாயிரம் ஆண்டு

பழமையும் இலக்கிய வளமும் கொண்டது. தமிழகம் மூவாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த தன்மையை விளக்குவது சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். அவ்வகையில் சங்க காலத் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாக விளங்கிய சேரநாடு, அந்நாட்டை ஆட்சி செய்த வேந்தர்கள், சேரநாட்டின் வளங்கள் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் விரிவாக காணப்படுகின்றன. பதிற்றுப்பத்து முழுமையும் சேரர்களைப் பற்றி இயற்றப்பட்ட நூலாகும். இந்நூலைக் கொண்டு சேர நாட்டையும் சேர வேந்தரையும் வளங்களையும், தொன்மைச் சிறப்புகளையும், சேரநாடு பேரரசாக உருவெடுத்த நிலையையும் இக்கட்டுரை வழி ஆராயப்படவுள்ளன.

சேரநாடு

சங்க இலக்கியங்களில் சேரநாடு “குடபுலம்” என்று வழங்கப்படுகிறது. இந்நாடு மலைகள் நிறைந்து விளங்கியதால் மலைநாடு எனவும் வழங்கப்பட்டது. சேரல் என்றால் மலை அடுக்கு என்று பொருள். சேர்-சேர்த்து, பிணை, அடுக்குகள், அடுத்தடுத்து பிணைந்து நெருங்கி இருப்பதற்குச் சேரல் என்று பெயர். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையானது பல அடுக்குகளைக் கொண்டது. அம்மலையை உட்கொண்டு மலைக்கும், கடலுக்கும் இடையில் உள்ள நாடு முழுவதும் சேரல் நாடு எனப்படும். அதனால் அந்த நாட்டு அரசர்களுக்குச் சேரலர் என்ற பெயர் அமைந்தது¹ என்பர் அ.சிதம்பரனார். கடல் சேர்ந்த நிலம் சேர்ப்பு என்றும் அந்நிலத்துத் தலைவர்களைச் சேர்ப்பர் என்றும் கூறுவது வழக்கு. எனவே சேர்ப்பு நாடே பின்னர் சேரநாடு என வழங்கப்பட்டது என்று கூறுவர். இச்சேர்ப்பர் பின் சேரர் சேரலர் எனவாகிப் பிற்காலத்தே கேரளர் என அழைக்கப்பட்டனர். மலைகளும் கடலும் சூழ்ந்த காரணத்தால் குடபுலம் சேரநாடு எனப் பெயர் பெற்றது.

சேரநாட்டின் தொன்மை

மூவேந்தர்களுள் சேரரே மிகத் தொன்மையானவர்களாகவும் சிறப்பு மிக்கவர்களாகவும் விளங்கினர் என்பது அறிஞர்களின் கருத்தாகும். சேரரின் குடிப்பழமையைச் சுட்டுவதற்கு வில்லிபாரதம் ‘இவன் செந்தழலோன் மரபாகி யீரேமுலகும் புகழ் சேரன்’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. சங்கப் பாக்கள் வானவர் எனக் குறிப்பிடுவது சேரர்களைத் தெய்வத்தோடு தொடர்புபடுத்துவதாக அமைகிறது. அசோகர் கல்வெட்டுக்களில் சேரர் ‘கேரளபுத்திரர்’² எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். செல்யுகல் நிகேட்டர் விடுத்த கிரேக்க தூதரான மெகஸ்தனிஸ் சேரர்களைச் ‘சேர்மா’ (Charmae) என்று குறித்துச் செல்கிறார்.

பிளினி என்பார் சேர வேந்தரைக் 'கேளோபோத்திராஸ்' எனக் குறிக்கிறார். மற்றொரு கிரேக்கப் பயணியான தாலமி எழுதியுள்ள குறிப்பில் 'கேரளபோத்திராஸ்' (Carelabothras) என எழுதியுள்ளார். மூவேந்தரையும் ஒருங்கே சுட்டும் போதும் சேரரே முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றனர். மூவேந்தர்க்குரிய பூமலை நாடு ஆகியவற்றை சுட்டும் போதும் சேரநாடும் சேரருமே முதலாவதாக குறிக்கப்படுகின்றனர். இம்மரபு சேரரின் தொன்மையையும் சிறப்பையும் காட்டுவதாக அமைகின்றன.

எல்லைகள்

சேரநாடு மேற்கே மேலைக் கடலையும் கிழக்கே மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளையும் தெற்கே பொதிய மலையையும் வடக்கே தபதி ஆற்றங்கரையையும் எல்லைகளாகக் கொண்டு அமைந்த பேரரசு நாடாக விளங்கியது. வடக்கிலுள்ள வானியாறும் தெற்கிலுள்ள பொன்வானியாறும் சேரநாட்டின் வடக்கு தெற்கு எல்லைகளாகக் கூறுவர். சேரநாட்டின் எல்லைகளை,

“வடக்குத் திசைபூமி வான்கீழ்தென் காசி
குடக்குத் திசை கோழிக் கோடாம் - கடற்கரையின்
ஓரமே தெற்காகும் உள்ளெண் பதின்காதம்
சேரநாட் டெல்லையெனச் செப்பு”

என்ற பழம்பாடல் கூறுகிறது. எண்பது காத பரப்பளவு கொண்டதாக இச்சேரநாடு விளங்கியதாக சி.பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகிறார். சங்க காலத்தின் ஆரம்ப காலக்கட்டங்களில் குட்டநாடு, குடநாடு என இருபிரிவாக இருந்த சேரநாடு பின் பூமி, கொண்கான நாடு, புன்னாடு, கொங்கு நாட்டின் ஒரு பகுதி ஆகியவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது.

மலைகளும் ஆறுகளும்

சேரநாடு மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளைக் கொண்டிருந்தது. இம்மலைத் தொடர் வடக்கு தெற்காக நீண்டு செல்லும் தன்மையது. ஆயிரை, கொல்லி, நன்றா, பாயல், நேரி போன்ற மலைகளைக் கொண்டதாக இந்நாடு விளங்கியது. இம்மலைகளில் உருவாகும் ஆறுகள் இந்நாட்டை வளமுடையதாகச் செழுமையுறச் செய்தன. ஆன்பொருரை, காஞ்சியாறு, குடவனாறு, காரியாறு, பேரியாறு போன்ற ஆறுகள் வற்றாத நீர்வளம் பெற்றிருந்தன. இந்நாட்டில் இயற்கை வளம் செறிந்த உம்பற்காடு வேழக்காடு எனும் காடுகளும் இருந்தன.

நகரங்கள்

சேரநாட்டின் தலைநகரமாக வஞ்சி எனப்படும் கருவூர் விளங்கியது. இதனை மேனாட்டார் கர்வூரா (Karoura) என அழைத்தனர். சிறந்த துறைமுகமாக முசிறி விளங்கியது. மேலைநாட்டார் இதனை 'முசிறிஸ்' என அழைத்தனர். தொண்டி, மாந்தை, நறவு ஆகிய நகரங்கள் கடற்கரைப் பட்டினமாகவும் துறைமுகங்களாகவும் விளங்கின. தொண்டி-திண்டிஸ் எனவும் நறவு-நவ்றா எனவும் மேலைநாட்டாரால் அறியப்பட்டன. கொடுமணம் உயர்ந்த ஆபரணங்களுக்கும் பந்தர் முத்துக்களுக்கும் பெயர் பெற்ற இடங்களாகத் திகழ்ந்தன.

சேரநாட்டின் வளங்கள்

மக்களின் வாழ்வு வளமாக அமைய ஏதுவாக சேரநாடானது பல வளங்களும் நிறைந்து விளங்கியது. சேரநாட்டில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்கு நிலப்பொருள்களும் வளைந்து மிகுந்த வளமுடன் திகழ்ந்ததை,

“கடலவும் கல்லவும் யாற்றவும் பிறவும்
வளம்பல நிகழ்தரு நனந்தலை நன்னாட்டு
விழவுஅறு பறியா முழவுமிழ் மூதூர்” (புதிற்.15)

குமட்டுர்க் கண்ணனார் இப்பாடலில் பாடுகிறார். நானிலப் பொருள்கள் மட்டுமல்லாது பிறநாட்டுப் பொருள்களும் சேரநாட்டு அங்காடிகளில் குவிந்து கிடந்ததை பிறவும் எனக் குறிக்கிறார். இந்நாட்டு மக்கள் இடையறாது விழாக்களைக் கொண்டாடிய வண்ணம் இருப்பர். இங்குள்ள மூதூர்களில் முழுவின் இசை கேட்வாறே இருக்கும். இந்நாட்டு மக்கள் துன்பமில்லா நிறைந்த நல்வாழ்க்கையினை உடையவர்களாய் உள்ளனர். இவர்கள் உண்ணத் தகுந்ததை நிரம்ப உண்டதால் நாத்தடித்து குழறும் மழலை நாவினால் மெல்லிய சொற்களை வழங்கும் தன்மை கொண்ட யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகளை இனிதாக இயக்குபவர்கள் இவ்வுலகத்தோர் பொருட்டு நீ வாழிய என சேர மன்னனை வாழ்த்துவர்.

“போர்வல் யானைச் சேர லாத
நீவா ழியரிவ் வுலகத் தோர்க்கென
உண்டுரை மாறிய மழலை நாவின்
மென்சொற் கலப்பையர் திருந்துதொடை வாழ்த்த” (புதிற். 15)

எனும் பாடலால் சேரரின் மக்களைக் காக்கும் பண்பும் மக்களின் வளமான வாழ்வும் அறிய முடிகிறது. சேர

மன்னர்களால் காக்கப்படும் நாடு தேவைப்படும் காலங்களில் மழை பொழிந்து விளங்கும். மக்கள் பசியும் நோயும் நீங்கி பல வளங்களும் பெற்று வாழ்வார். அவ்வாறு மழை பெய்யாது பொய்த்துப் போகும் காலங்களில் மூங்கில்கள் வாடி குன்றுகளின் பசுமை நீங்க, கதிரவனின் வெப்ப மிகுதியால் அருவிகளில் நீரின்றி காய்ந்து கிடக்கும் வறட்சியான காலங்களிலும் பேரியாற்றின் நீரானது கரையை உடைத்துக் கொண்டு பாயுமளவுக்கு நீர்வழியும் தன்மைத்தாக விளங்குவது சேரநாடு (பதிற். 43). இந்நாட்டு உழவர்கள் இப்பேரியாற்றின் கரையில் பொன்றர் பூட்டும் விழா கொண்டாடி மகிழ்வார். சேரநாடானது என்றும் மாறாத விளைச்சலையுடைய வயல்களையும் நீங்காத புதுவருவாயினையும் கொண்டிருந்ததை “மறாஅ விளையுள் அறாஅ யாணர்” (பதிற்.60) எனும் பாடலடி காட்டுகிறது.

வளம் நிறைந்த மருத நிலங்களில் பெரிய வாயினைக் கொண்ட எருமை கொழுத்தி மீன்கள் துண்டுபடும்படி வயல்களில் நடந்து வளமான இதழ்களையுடைய செங்கழுநீர் மலர்களை மேய்ந்தது. பின்னர் அது பசிய மிளகைக் கொடிகள் படர்ந்த பலா மரத்தின் நிழலில் காட்டு மல்லிகையின் படுக்கையில் துயில் கொண்டது. அப்போது மஞ்சளானது தன் மெல்லிய இலையில் எருமையின் முதுகினைத் தடவித்தர வாயினின்றும் செங்கழுநீர் மலர்களிலிருந்து தேன் வெளிப்பட்டு மணக்கும்படி அசைபோடும் வளமுடையதாக சேரநாடு விளங்கியதை,

“கொழுமீன் குறைய ஒதுங்கி வள்ளிதழ்க்
கழுநீர் மேய்ந்த கயவாய் எருமை
பைங்கறி நிவந்த பலவின் நீழல்
மஞ்சள் மெல்லிமலை மயிர்ப்புந் தைவர
விளையா இளங்கள் நாற மெல்குபு பெயராக்
குளவிப் பள்ளிப் பாயல் கொள்ளும்
குடபுலம்” (சிறுபாண். 41-47)

சிறுபாணாற்றுப்படையின் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஆட்சி புரிந்த நாடு வளம் செறிந்த நாடாக இருந்ததை,

“வண்பிணி யவிழ்ந்த கண்போல் நெய்தல்
நனையுறு நறவின் நாடுடன் கமழ” (பதிற். 51)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. சேரநாடு தாழை மடல் விரித்து மணம் பரப்பும் கடல் துறையும் குளிர்ந்த கடல் பரப்பும் கொண்ட நல்ல நாடாகத் திகழ்ந்தது.

“கமழந் தாழைக் காணலம் பெருந்துறைத்
தண்கடற் படப்பை நன்னாடு” (பதிற். 54)

புன்செய் நிலமான முல்லை நிலப்பகுதிகளை உழுது பயிர் செய்யும் உழவர்கள் மணிகள் அசையும் காளையகளைக் கொண்டு ஏர் பூட்டி உழுது கலப்பையின் கொழுச் சென்ற படைச்சாலின் பக்கத்தே அசைகின்ற ஒளிக்கதிர்களையுடைய அழகிய மணிகளைப் பொறுக்கி எடுப்பார். இவர்கள் தினைப்புனத்தை ஒழுது தினைப்பயிர் செய்வார். வரகின் தாளினைக் கொண்டு வேய்ந்த மணம் மிகுந்த காட்டு மல்லிகையின் கொடி படர்ந்த குயிருப்புகளைக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் விருந்தினர்க்கு மென்மையான தினை மாவினை அளித்து விருந்தோம்பும் பண்பினர் என்பதை,

“ஏனல் உழவர் வரகுமீது இட்ட
கான்மிகு குளவிய வன்புசேர் இருக்கை
மென்தினை நுவணை முறைமுறை பகுக்கும்
புன்புலம் தழீஇய புறவுஅணி வைப்பு” (பதிற். 30)

இப்பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. இதன்மூலம் சேரநாடு நானில வளங்களையும் கொண்டதென உணர முடிகின்றன.

சேரநாட்டை ஆண்ட வேந்தர்கள்

சேர நாட்டை ஆட்சி செய்த சேர வேந்தர் பல பெயர்களில் வழங்கப்படுகின்றனர். இவர்களைச் சேரல், சேரலர், சேரமான் என்ற பொதுப்பெயரிலும் வானவன், வானவரம்பன், குட்டுவன், குடக்கோ, பொறையன், இரும்பொறை, கடுங்கோ, கோதை என்ற சிறப்பு பெயர்களிலும் அழைக்கப்பெற்றனர். இச்சேர வேந்தர் இரு கிளையினராகக் காணப்படுகின்றனர். ஒருவர் உதியன் மூலமாக 30 சேரர்களை அறிய முடிகின்றன. மற்ற சோழ பாண்டிய வேந்தர்களுக்கு மாறாக சேரர்கள் ஒற்றுமையாக இருந்தனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் கொண்டு தெளியலாம். சேர அரசர்களில் தயாதி அரசர்கள் கூடச் சண்டையிட்டுக் கொள்ளவில்லை³ என்பார் மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி.

சேரநாடு பேரரசாக உருவான விதம்

சங்க காலத் தொடக்கத்தில் சேரர்கள் குட்ட நாட்டில் வசித்தனர். பின் வடக்கு நோக்கிப் பரவி குடநாட்டிலும் ஆட்சி செய்தனர். சேர வேந்தர்களின் இரு மரபினரில் இரும்பொறை மரபினர் வஞ்சி நகரத்திலிருந்து ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டனர். ஊதியன் மரபினர் தொண்டியிலும் மாந்தை, நறவு போன்ற பிற நகரங்களில் இருந்து

கொண்டு போர்களில் ஈடுபட்டு சேரநாட்டின் எல்லையை விரிவுபடுத்தினர். பூழி நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று தன் நாட்டோடு இணைத்துக் கொண்டதை,

“பூழி நாட்டைப் படையெடுத்துத் தழீஇ” (புதிற்.பதிகம். 4)

என்ற தொடர் காட்டுகிறது. மேலும் நேரிமலையையும் அயிரை மலையையும் இவர்களின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். உம்பற்காட்டையும் அகப்பாவையும் வென்றதைப் பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாம் பதிகம் கூறுகிறது. கொண்கானத் தலைவனான நன்னனை வென்று தன்கீழ்க் கொண்டு வந்ததால் நன்னன் உதியன் என சேரரின் குடிப்பெயரை(உதியன்) வைத்துக் கொண்டதன் (அகம்.258) மூலம் அறிய முடிகிறது. இடையர்களின் தலைவனான கழுவளை அடக்கி காழரை வென்றதை,

“ஆன்பயம் வாழ்நர் கழுவள் தலைமடங்கப்” (புதிற். 7)

எனும் பாடலடி புலப்படுத்துகிறது. இது மட்டுமல்லாது இடும்பில், கொடுகூர், வியலூர் போன்ற ஊர்களையும் தன் நாட்டோடு சேர்த்தனர். மோகூரை வென்று பழையனின் காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தி முரசமாகக் கொண்டதை,

“மோகூர் மன்னன் முரசங் கொண்டு” (புதிற். 44)

இவ்வடி காட்டுகிறது. விச்சிமலை, நேரிவாயில் போன்ற பகுதிகளிலும் சேரர் போரிட்டு வெற்றி பெற்றனர். தகடூர் நாட்டின் மீது போர்த்தொடுத்து அதியமானை அழித்ததை,

“பல்வேல் தானை அதிக மானோடு
இருபெரு வேந்தரையும் உடன்றிலை வென்று
முரசும் குடையும் கலனும் கொண்டு
உரைசால் சிறப்பின் அடுகளம் வேட்டுத்
துகள்தீர் மகளிர் இரங்கத் துப்புஅறுத்துத்
தகடூர் எறிந்த நொச்சிதந்து எய்திய” (புதிற்.பதிகம். 8)

பதிற்றுப்பத்தின் இப்பதிகம் உணர்த்துகின்றது. மேலும் தகடூர்ப் பகுதியாகிய குதிரை மலையையும் வென்றனர்.

கொல்லி மலையினை ஆண்ட வல்வில் ஓரியினை திருமுடிக்காரியால் கொல்வித்து சேரநாட்டோடு இணைத்துக் கொண்டதை,

“செவ்வேல்
முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி

செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக் கொன்று சேரலர்க் கீத்த
செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி” (அகம். 209)

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் சான்று பகர்கின்றது. இதைப் போன்றே புன்னாட்டையும் தன்கீழ்க் கொண்டு வந்து எல்லையை விரிவுபடுத்தினர்.

குட்ட நாட்டில் தொடங்கி பரவிய சேரர் பூமி நாடு, கொண்கான நாடு ஆகியவற்றைத் தன்கீழ்க் கொண்டு வந்தனர். பின் அண்டை நாட்டுப் பகுதிகளான சில ஊர்களையும் அகப்பா, அயிரை, கொல்லி, விச்சி, குதிரை போன்ற மலைகளையும் வென்று தன் நாட்டோடு இணைத்தனர். கொங்கு நாட்டின் மீது அடிக்கடி போர்த்தொடுத்து அதன் பகுதிகளை வென்றனர். இவ்வாறு சிறிது சிறிதாக தன் நாட்டின் எல்லையை விரிவுபடுத்தி பேரரசு சாடாக நிலைக்கச் செய்தனர்.

முடிவுரை:

மலைகள் நிறைந்து கடலை எல்லையாகக் கொண் சேரநாடு தொன்மையும் செல்வ வளங்களையும் கொண்டு விளங்கியது. சேரவேந்தர் இருக்கையினராகப் பிரிந்து ஒருசாரார் நிர்வாகத்தையும் மற்றொரு சாரார் எல்லையை விரிவுபடுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வந்ததையும் காண முடிகிறது. பண்டைய சேரநாடு பரப்பளவில் பெரிய பேரரசு நாடாக விளங்கியதை இக்கட்டுரை மூலம் தெளியலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அ.சிதம்பரனார், சேரர் வரலாறு, ப.8
2. ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை, சேர மன்னர் வரலாறு, ப.26-27
3. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, சேரன் செங்குட்டுவன், ப.2.

குறிஞ்சித் திணை மாந்தர்களின் உளவியல்

முன்னுரை

பு.பிரியங்கா,

முழுநேர முனைவர் பட்ட
ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அறிஞர் அண்ணா அரசு
கலைக்கல்லூரி,
நாமக்கல் - 637 002.

புண்டைய தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையினைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் அமைவது சங்க இலக்கியங்களே. இந்த இலக்கியங்களைக் கொண்டு அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு, நாகரிகம், இல்லறம், எண்ணங்கள், விளையாட்டு போன்றவற்றைப் பற்றியும் அறியலாம். மனிதர்களின் உணர்வுகளே இலக்கியமாக முகிழ்கின்றது. எனவே மனித உணர்வின்றி படைப்புமில்லை இலக்கியமும் இல்லை. அத்தகைய உணர்வினை உருவாக்கும் உள்ளத்தினை இயம்பியுள்ளதை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமையும்.

திணை

சிந்திக்கத் தூண்டும் தமிழ்ச் சொற்களின் தலைமைச் சான்றாக நிற்கும் சொல் 'திணை' என்பதாகும். இது காரண இடகுறிப் பெயராக நிலத்தினை குறிக்கும் வகையில் அமைந்தது. பின்னர் திணை என்ற சொல் வீடு, குடி, குலம், ஒழுக்கம் என பல பொருள்களில் அமைந்துள்ளது. திணை-திண்+ஐ என பிரிந்து திணித்தல், செறிதல் என்றும் பொருள்படும். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என நிலத்தின் அடிப்படையில் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் பாகுபடுத்தியுள்ளனர். இதில் நிலத்தை மட்டுமின்றி அந்நில மக்களின் ஒழுக்கத்தினையும் குறிப்பிடுகின்றன.

குறிஞ்சித் திணை

குறிஞ்சி என்பதற்கான பெயர்க் காரணத்தை ஆராயும் போது பல்வேறு மாறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. மலையும் மலை சார்ந்தப் பகுதியை குறிஞ்சி நிலமென்றும், குறிஞ்சிச்செடி, குறிஞ்சிப் பூ, குறிஞ்சி யாழ், குறிஞ்சிப் பண், குறிஞ்சி ஒழுக்கமென்றும் சுட்டி வருகின்றது.

உளவியல் - விளக்கம்

உளவியல் என்ற தமிழ்ச் சொல்லை சைக்காலஜி என்று கிரேக்க மொழியில் குறிப்பிடுகின்றனர். இதில், 'ஸைக்கி' என்பது உயிரையும் 'லோகஸ்' என்று அறிவியலையும் குறிக்கும். இவ்வித இருசொற்களும் இணைந்து உருவானதே (சைக்காலஜி) உளவியல் ஆகும். உளவியல் என்பது மனித நடத்தையை ஆராயும் அறிவியல் என்பர். நடத்தை(Behaviour) என்ற சொல் உளவியலில் எப்பொருளில் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதைத் தெளிதல் வேண்டும். அவ்வாறு தரிந்து கொண்டால் 'உளவியல்' என்பதன்

உண்மையான பொருளையும் அதன் நோக்கத்தையும் உணரமுடியும்.

இலக்கியத்தில் உளவியல்

இலக்கியத்திற்கும் உளவியலுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பைப் பெரும்பாலும் நான்கு வகைகளாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர் உளவியலாளர். அவை. 1.படைப்பாளர் உளவியல், 2. படைபாக்க உளவியல், 3. பாத்திரங்களின் உளவியல், 4. வாசகரின் உளவியல் என்பதாகும்.

இவ்வாறான உளவியல் கூறுகள் பல்வேறு கீழ்நிலை காரணிகளோடு தொடர்பு கொள்ளும் போது தான் இலக்கியமும், உளவியலும் தொடர்பு கொள்ள முடியும். அப்போது தான் இலக்கியமும் நிலை பெறும்.

குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களில் உளவியல்

சங்க இலக்கியக் குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களை ஆராயும் பொழுது அது அகம் சார்ந்த பாடல்களாகவே உள்ளன. இப்பாடல்களின் மூலம் அகத்திணை மாந்தர்களின் மன இயல்புகளையும், உளவியல் போக்குகளையும் பகுத்தாராய்ந்து தெளிய முடிகிறது.

மனித உள்ளத்தையும், அதன் அகவழிச் செயல்களையும் அவற்றால் உருவாகும் மக்கள் நடத்தையையும் மையமாகக் கொண்டே பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் அகத்திணைப் பாடல்களைப் படைத்துள்ளனர். அதனால் தான் அகம் என்ற சொல்லுக்கு உள்ளம் என்னும் அடிப்படைப் பொருள் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளது என்பதை,

“நல்லகம் நயந்தான் உயங்கிச்
சொல்லவு மாகா துகி யோனே”

(குறந்.346)

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியலாம். மேலும்,

“மெல்லிய அரிவைநின் நல்லகம் புலம்பு”

(குறந். 137)

என்ற வரிகளில், ‘அகம்’ என்ற சொல் ‘உள்ளம்’ என்ற பொருளில் இயல்பாக ஆட்சி பெற்றுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

உள்ளத்தில் உருவாகும் உணர்வையே பொருளாகக் கொண்டு உருவான இலக்கியங்கள்

ஆகையால் சங்க அகப் பாடல்களை உளவியல் இலக்கியங்கள் என்று கூறினாலும் தகும். அகம் பாடிய சான்றோர் மக்கள் உள்ளத்தை ஊடுருவி அவர்தம் அகப்புறச் செயல்பாடுகளாகிய நடத்தையைத் திறம்படக் காட்டியுள்ளனர். நடத்தைக்குத் தூண்டுகோலாக அமையும் நோக்கங்கள், உணர்ச்சிகள், கீழ்நிலைகள் முதலியவற்றை நுட்பமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வகைப் பாடல்கள் யாவும் உளவியல் ஆய்வாளர்க்கு அரியதோர் பெட்டமாக அமையும்.

மதி நுட்பம் வாய்ந்த உளவியலார் இலக்கியத்தை மனித அனுபவம் செய்தி செய்திகள் நிறைந்த பெரிய சேமிப்பாகக் கருதுவர். அதை புறக்கணிக்க மாட்டார். இலக்கியத்தினின்றும் முடிந்த அளவு செய்திகளை அவர் எடுத்துக் கொள்வர்.(William Medougall, OP.Cit., P.8) என்று உளவியல் பேரறிஞர் மிக்டுகல் குறிப்பிட்டுள்ளதை இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

“உள்பகுப்பாய்வியல்(Psycholxnalysis) கொள்கை நிலையிலும் நடைமுறை அளவிலும் உளவியலாக வளர்ந்து வலுப்பெறத் தொடங்கிய காலம் முதலே கலை இலக்கியத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது(Pschoalysis in Modern Literature P.651) எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் இலக்கியத்தோடு தொடக்க முதல் தொடர்பு கொண்ட துறையாக மட்டுமல்லாது, இலக்கியத்திறனாய்வு கொள்கையின் வளர்ச்சிக்கும், எழுச்சிக்கும் உள்பகுப்பாய்வியல் பெரிதும் துணை நின்றது.

சங்கக் குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களை உள்பகுப்பாய்வியல் பார்வையில் ஊன்றி ஆராய்ந்தால் அப்பாடல்களில் அமைந்துள்ள உளவியல் நுட்பங்களைத் தெளிவாக அறியலாம்.

உளவியல் தன்மைகளின் வகைகள்

உளவியல் அறிஞர்கள் மனிதனது பல நடத்தையைப் பல கூறுகளில் ஆராய்ந்தனர். மனித நடத்தையில் ஒரு காரணத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு செயலை உற்று நோக்கும் முறை ‘உளவியல் தன்மை’ ஆகும். என்று அறிஞர் உளவியலுக்கு விளக்கம் தந்துள்ளமை காணத்தகும். இவ்விளக்கம் மிகவும் ஏற்புடையதாக அமைகின்றது.

“உளவியல், ஆன்மாவில் என்றும் மனித மனதில் புதைந்த செயல்களைக் கண்டறிந்து மனிதனின் வளர்ச்சிக்கும் உதவும் துறையாகும்” மேலும் மனித

மனம் பற்றி ஆராயும் துறையாகவும் விளங்குகிறது. மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அவனுடைய செயல்பாட்டைக் கண்டு ஆராயும் துறை என்றும் கூறலாம்.

மனவியல்

உளவியலுக்கும் மனவியலுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. உளவியல் மனிதமனம் பற்றியும் மனித நடத்தைகளைப் பற்றியும் ஆராயும் துறையாகவும், பிற உயிரினங்களின் மனம் பற்றி ஆராயும் துறையாகவும் விளங்குகிறது. மனிதனின் ஆன்மாவைக் கண்ணால் காண இயலாது. புலன்களின் உணர்வும் முடியாது. மனிதனின் மனம் இருக்கும் இடத்தையும் அறிய முடியாது. மனித மனம் பூட்டினைப் போன்றது. இதற்கு திறவுகோல் அவர்களின் நடத்தைகளே ஆகும்.

ஓர் உயிர் இருக்கும்வரை அதற்கு எப்போது என்ன நடக்கும் எனத் தெரியாது. அந்த உயிர் அப்போதைய சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு நடத்தை கொள்ளும். மனம், எந்த செயலை செய்ய வேண்டும் என விருப்பம் கொண்டுள்ளதோ, அதன் மீது நாட்டம் செலுத்தி, மனிதனை இயக்கும் ஓர் கருவியாக செயல்படுகிறது. ஒரு செயலை நம்மால் செய்ய முடியும் என்று மனம் முடிவு செய்த பின்னால் தான் அச்செயலை செய்ய முடியும், முடியாது என்று மனம் ஒப்புக் கொண்டால், அச்செயலை நம்மால் செய்ய இயலாது.

நடத்தையியல்

மனிதனின் நடத்தைகளை விரிவாக விளக்கும் துறை உளவியல் ஆகும். அவன் வாழும் சூழலில் வாழ்க்கை முறையில் எந்த நடத்தையை அவன் நடைமுறைப்படுத்துகிறான் என்பதை ஆராயும் செயற்பாட்டிற்கு நடத்தையியல் என்று பெயர். மனிதனின் புறநடத்தை மனித மனத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு ஒரு விடையினைக் கண்டறிவதும், பிறர் மனத்தில் என்ன இருக்கிறது என்பதைக் கண்டறியவும் முயல்வது இதன் தன்மை ஆகும். மனித மனதில் ஏற்படும் மாற்றத்திற்கு 'உள்பகுப்பாய்வு' என்று பெயர்.

“உள்பகுப்பு என்பது மனித மனத்தில் ஏற்படும் மன அழுத்த நோய் ஆகும். மனதில் ஏற்படும் அழுத்தமாவது இன்பம், துன்பம், வெறுப்பு, கோபம், வெறி போன்றவை ஆகும். இவற்றை மனதில் புதைத்து வைப்பதால் மனஅழுத்தம் ஏற்படுகிறது” என்பர். இவற்றை ஒருவனின் நடத்தையை வைத்து கண்டறிய முடியும்.

மனதில் ஏற்படும் மாற்றம், சூழ்நிலைகள், மன அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஒரு தூண்டுதலாகும். “உள்ளம் என்பது உடம்பின் ஓர் உறுப்பாக அமையவில்லை. ஆன்மாவைப் போல இதுவும் கண்டறிய முடியாமல் இருக்கிறது. ஒருவன் உறங்கும் போது எந்த செயல்பாட்டையும் நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. அவன் முற்றிலும் நினைவுகளை இழந்துவிடுகிறான். உறங்கும்போது நினைவுகள் பார்ப்பதில்லை. அவன் முற்றிலும் நினைவுகளை இழந்துவிடுகிறான். உறங்கும் போது நினைவுகள் முற்றிலும் அழிவு பெறுகின்றது. அவன் விழித்த இன்ப நினைவுகள் படிப்படியாக உருவ நிலையை அடைகின்றது.”

குறிஞ்சிப் புலவர்களின் உள்பகுப்பாய்வுத் திறன்

மனித மனத்தைப் பகுத்தாய்ந்து மறைபொருளை வெளிக்கொணரும் உள்பகுப்பாய்வு ஓர் அரிய ஆராய்ச்சிக்கலை. இக்கலையில் தேர்ச்சிப் பெறுவதற்குக் கல்வியறிவு மட்டும் கொடுக்காது. இயற்கையான நுண்ணறிவும் முதிர்ந்த அனுபவமும் பண்பட்ட பயிற்சியும் தேவை. சங்க காலப் புலவர்களிடம் இத்தகுதி மிகுதியாக இருப்பதைக் காணலாம்.

சங்கக் குறிஞ்சிப் புலவர்கள் இயற்கைப் பேரறிவாகிய நுண்ணறிவு கைவரப் பெற்றவர்களாய் வாழ்க்கையிலும் இயற்கையிலும் தோய்ந்து செறிந்த அனுபவமிக்கவர்களாய், தலைமகன், தலைமகள், தோழி, பாங்கன் முதலிய பாத்திரங்களைப் படைத்த போது மனித உள்ளங்களிலே மூழ்கி ஆழங்காண முயன்ற வித்தர்களாய் விளங்கினார்கள், மதிநுட்பமே கருவியாக அனுபவமே துணையாகக் கொண்டு, நிலத்தின் அடித்தளத்தில் அமைந்துள்ள நீரூற்றையும், அதன் தன்மையையும், ஓட்டத்தையும் தெளிவாக கண்டறிந்து கூறும் நீரோட்டம் சார்க்கும் வித்தகர்கள் போலச் சங்கக் குறிஞ்சிப் புலவர்கள் மக்கள் உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் அமைந்த அபிலாசை உணர்வுகளாகிய நீரூற்றுக்களையும் அதன் தன்மைகளையும் ஓட்டங்களையும் திறம்படப் பகுத்தாய்ந்த உளவியல் நீரோட்டம் பார்க்கும் வல்லுநர்களாய் திகழ்ந்தனர். இப்புலவர்கள் பாத்திரங்களின் உணர்ச்சி மோதல்களை எடுத்துக் காட்டும் முகத்தான் மனித உள்ளத்தில் மறையுண்டு கிடக்கும் மனப்பூசல்களை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளனர். நனவிலி மனத்தில் புதையுண்டு கிடக்கும் மக்களின் அபிலாசைகளை

ஆழ்ந்து பகுப்பாய்வு செய்துள்ளனர். இவ்வுண்மையைக் குறிஞ்சிப் பாடல்கள் மூலம் நிறுவிக் காட்டலாம்.

கபிலரின் பகுப்பாய்வு

நளவிலி மனத்தின் அடித்தளத்தில் ஆசைகள் புதையுண்டு கிடப்பதைப் போன்று அச்சவுணர்வும் மறைந்துள்ளது. குறிஞ்சிப் புலவர் இதையும் பகுத்தாய்ந்துள்ளனர்.

“தலைமகள் சிறுமியாக இருந்தபோது குன்றக்கூகை குழறும் ஒலிகேட்டு நெஞ்சம் அஞ்சும் பயவுணர்வு படைத்தவளாயிருந்தாள். வீட்டு முற்றத்தே இரவில் பலாமரக் கிளைகளில் குரங்கு பாயும்போது ஏற்பட்ட ஒலியைக் கேட்டு அவள் நெஞ்சமானது அஞ்சியது.

இளமை முதலே தலைமகள் உள்ளத்தே உறைந்து விட்ட இவ்வச்ச உணர்வு அத்தலைவி வளர்ந்து பெரியவளானதும் கூட அகல்வதாயில்லை, அவள் வளர வளர அச்சமும் வளர்ந்து வந்தது. தலைவி உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் மறைப்புண்டு கிடந்த அச்சத்தைக் கூர்ந்து நோக்கிப் பகுத்தாய்கின்றார் கபிலர்”

இளமை முதலே தலைவியின் உள்ளத்தில் கிடந்த அச்சவுணர்வு தலைவியை எதிலும் பயங்கொளச் செய்தது. தலைவன் இரவின்கண் வரும் ஏதமிக்க வழியினை நினைத்ததும் தலைவியின் இயற்கையான அச்சவுணர்வு அங்குச் செல்லத் துடித்துத் தடுமாறுகிறது. அஞ்சத் தகாதவற்றிற்கு அஞ்சுதல் அறியாமை என்பதால் இளமை முதலே அச்சமகற்றி நல்வாழ்விற்கு வழிகோல வேண்டுமென்று குறிஞ்சிக் கபிலர் குறிப்பாக அறிவுறுத்துகிறார்.

கச்சிப்பேட்டுப் பெருஞ்சாத்தனார் பகுப்பாய்வு

“பெருங்களிறு உழவை தாக்கலின் இரும்பிடிக்க
கருவிமா உண்கண் கலுழ வும் ஏதில்
பேதை நெஞ்சம் கவலை கவற்ற
ஈங்கா கின்றாள் தோழி” (நற். 144)
என்று கச்சிப்பேட்டுப் பெருஞ்சாத்தனார் ஆற்றலை ஏதத்திற்கு அஞ்சிக் கவன்ற தலைவியின் மனநிலையை ஆழ்ந்து நோக்கிப் பகுப்பாய்வு செய்துள்ளார்.

புலி பெரிய களிற்று யானையைத் தாக்கக் கண்ட பிடியானை புலம்பும் காட்சியைக் காட்டி, அக்காட்சியால்

தலைமகனுக்கு ஆபத்து வருமோ என்ற அச்சத்தால் துடிக்கும் தலைமகளின் மனப்பூசலைப் புலப்படுத்தியுள்ளார் புலவர்.

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டிய சான்றுகளால் சங்கக் குறிஞ்சிப் புலவர்கள் மனித மனத்தின் ஆழத்தில் மறையுண்டு கிடக்கும் ஆசபாச உணர்வுகளையும் அச்சவுணர்ச்சியையும் பகுத்தாய்ந்து அவற்றால் உருவாகும் பொதுவான மனப்பூசல்களைத் திறம்படக் காட்டியதோடு உள்ளப்பூசலை அகற்றவும் வழிகாட்டியுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

உளவியல் சேமிப்பாகத்திகழும் சங்கக் குறிஞ்சித் திணை பாடல்களை ஆழ்ந்து ஆராயும் போது அவற்றில் உளவியல் மற்றும் உள்ப்பாய்வியல் கருத்துக்கள் புதையுண்டு கிடக்கின்றன என்பதை இக்கட்டுரையின் மூலம் தெளிவடையலாம்.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்ந்த எழுத்து இதழ்களையும் எங்களது
www.pallavipathippakam.in
இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்ந்த எழுத்து பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download) செய்து கொள்ளலாம்.

நற்றமிழ் இதழில் திருக்குறள்

சீங்க காலத்தில் தோன்றிய பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் மிகச்சிறந்த நீதிநூல் திருக்குறள். வாழ்க்கையின் தேவைகளை உணர்த்தி அறநெறிகளை விளக்கும் நீதிக்கருத்துகளை கொண்டது. ஒவ்வொரு குறளும் வாழ்வின் நிகழ்வுகளை அற ஒழுக்கங்களை எடுத்துக்கூறுகின்றன. நற்றமிழ் இதழில் ஒவ்வொரு திங்களிலும் வெளிவரும் திருக்குறளின் சிறப்புகள், திறன்கள் ஆகியவை வெளியிடப்படுகின்றன. எழுத்தாளர்கள் தமக்காக இலக்கியம் படைத்துக் கொள்வதில்லை. சமூக மக்களுக்கு நல்லொழுக்கத்திற்காக படைக்கிறார்கள் குறளில் இடம்பெறும் சொல்லை மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறப்படுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சு. இளவரசி,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
காவேரி கல்லூரி,
திருச்சி.

திருவள்ளுவர் மன்றம்:

நற்றமிழ் ஆசிரியர் (இறைவிழியின் திருவள்ளுவர் மன்றத்தின் தோற்றம். சிறப்புகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர். தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் அக்கறைமிக்க திரு.சோமசுந்தரம் அவர்களுடைய அலுவலகத்தில் சிலகாலம் எழுத்தாளராகப் பணியாற்றினார். மேலும் நடராஜன் என்பவர் திருவள்ளுவர் மன்றம், அமைத்துத் திருக்குறள் நெறியைப் பரப்பினார். இம்மன்றத்தின் வாயிலாக நற்றமிழ் இதழின் ஆசிரியர் பாரதியார் விழா போன்ற விழாக்கள் நடத்தினார்.

1969ல் திருவள்ளுவரின் 2000ஆம் ஆண்டு விழாவினைக் குழுவினர் நடத்தினர், இவ்விழாவின் வாயிலாகத் திருவள்ளுவர் மன்றம் நிறுவினார்கள் இம்மன்றத்தில் குறள்விளக்கக் கூட்டம் நடத்தினார். திருவள்ளுவர் சிலை அமைக்க முடிவு செய்தார்கள் திருவள்ளுவர் சிலை திறப்பு விழா 11.04.1993 நடைபெற்றது. திறப்பு விழாவிற்கு வேளாண்மைத்துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு ந.அரங்கசாமி பெரிதும் துணைபுரிந்தார். தமிழ் நாட்டிலே 'ஒரே கல்லில் 7 1/2 அடி உயரம் கொண்ட திருவள்ளுவர் சிலை நிறுவப்பட்டது. சிறப்புத் தலைவர் திரு.செ.முத்து அவர்கள் துணைத் தலைவர் திரு.நா.வேணுகோபால் அவர்களும் பணியாற்றினார். இவர்களுடன் நற்றமிழ் இதழின் ஆசிரியர் இறைவழியனும் பணியாற்றினார் ஆண்டு தோறும் திருவள்ளுவர் திருநாளில் திருவள்ளுவர் சிலைக்கு மாலையிடுவார்கள் இன்றும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

யாம், தம் என்னும் சொல்:

ஒவ்வொரு திங்களிலும் நற்றமிழ் இதழில் திருக்குறளைப் பற்றிய கட்டுரைகள் வெளிவருகின்றன. இக்கட்டுரைகளில் திருக்குறளின் சிறப்புகள் இடம்பெறுகின்றன. ஒவ்வொரு குறளிலும் அதன் சிறப்புகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. நற்றமிழ் இதழில் குறளின் வரிகள் சொல்லுக்குரிய

பொருள், மற்ற இலக்கிய இலக்கணங்களில் இடம்பெற்றுள்ளதை சுட்டிக்காட்டப் பெருகின்றன. 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' என்பார் தொல்காப்பியல் சொல்லுக்கு பதம் என்ற பெயர் அமைந்துள்ளது. இதை நன்னூலார் 'எழுத்தே தனித்தும் தொடர்ந்தும் பொருள்தரின் பதமாம்' என்றார். அச்சொல்லை வள்ளுவர் மக்கட்பேறு அதிகாரத்தில் தம், யாம் என்று பயன்படுத்தியுள்ளார். நற்றமிழ் இதழில் 'யாம்' என்னும் சொல்லின் பொருளை ஆசிரியர் தெ.முருகசாமி இக்கட்டுரையில் 'மக்கட் பேற்றில் 'தம்' மப்பதம் என்ற தலைப்பில் எழுதியுள்ளார்.

“பெருவற்றுள் யாமறிவதில்லை அறிவறிந்த மக்கட் பேறல்ல பிற”. (மக்கட்பேறு - 61)

இக்குறளில் கூறும் 'யாம்' என்ற சொல் வள்ளுவர் தம்மை அடையாளங்காட்டிக் கொள்ளும் விதமாகப் பதிவு செய்த சொல்லாகும். அனைவரும் அறிந்த உண்மையாக மக்கட் பேற்றின் சிறப்பும் அருமையும் தெரிந்திருந்தாலும் அதன் இன்றியமையாதமையைத் தாமே உணர்ந்தது போல் 'யாம்' எனக் கூறிக் கொண்டது சிந்தனைக்குரியதாகும்.

“எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப் பண்புடை மக்கட் பெறின்” (மக்கட்பேறு - 62)

மக்கட்பேறு எல்லோருக்கும் அமைய வேண்டும் என்ற விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கும் குறியீட்டு மொழியாக அமைந்தது. மக்கட்பேறு அதிகாரத்தில் பதிவான தம் என்ற சொல் குறிப்பிடத்தக்கது. குழந்தைகளின் ஒவ்வொரு செய்கையும் பெற்றோரையும் மயக்கும் என்பது பொதுவானதாக இருந்தாலும் அதன் சிறுகை அளவாகிய கூழும் ஒழுங்கற்ற மழலைப் பேச்சும் அக்குழந்தையைப் பெற்றோர்க்கே தனித்த இனிப்புடையதாகும் என்பதால் தான் 'தம்' மக்கள் என்றார் திருவள்ளுவர்.

அகரமுதல் விளக்கம்:

'முதற்குறளின் இலக்கணக்குரல்' எனக் கட்டுரையில் முதல் குறளின் சிறப்புகள், இலக்கணத்தின் சிறப்புகள், சொற்களின் சொற்பொருள் விளக்கம் ஆகியவை கூறப்பெறுகின்றன.

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு” (கடவுள் வாழ்த்து - 1)

எழுத்துக்களெல்லாம் அகரத்தை முதலாக உடையது போல உலகம் ஆதிபகவானை முதலாக உடையது என இக்குறளுக்குரிய பொருளாக கூறுகின்றன.

எழுத்தெல்லாம் - ஒருமைப் பன்மைத்தொடர்
எழுத்துக்களெல்லாம் - பன்மைப் பொருள்

எழுத்து - ஒருமைச்சொல்
எல்லாம் - பன்மைச்சொல்

“ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி பன்மைக் காகும் இடனுமோ ருண்டே”

இதனைத் தொல்காப்பிய எச்சவியல் நூற்பாவின்படி அறியலாம். எல்லாம் என்ற சொல் பன்மைக்கேற்ப எழுத்து என்ற ஒருமை என்ற சொல்லுக்கு உரித்தாயிற்று என விளக்கம் கூறுகின்றார் தொல்காப்பியர்.

'அகர' என்ற சொல் 'அ' எழுத்தை உணர்த்துவது 'அ' எனக் கூறாமல் 'அகர' என்று கூறுகின்றது. 'முதல்' என்பது 'முதலாக உடையன' என பன்மைப் பொருளை உணர்த்தும் குறிப்பு வினைமுற்றுச் சொல்லாகும். இவ்வாறு முதற்குறளின் பொருளை இலக்கண விளக்கத்தை இக்கட்டுரையின் வழி அறியலாம். திருக்குறளை வள்ளுவர் வாழ்வியல் கருத்துக்களாக விளக்கியுள்ளார். மொழியிலக்கணத்தை கூறவில்லை. ஆனால் மொழியின்றி வாழ்வில்லையாதலின் முதற்குறள் இலக்கணச் செறிவோடு அமைந்துள்ளது. இவற்றில் தமிழ் முதல் எழுத்தான 'அ' எழுத்தின் தொடக்கமான 'அகர முதல்' என தொடங்கி தமிழ் மொழியின் சிறப்புகளை எடுத்து விளக்குகின்றன.

திருக்குறளில் திறனறி திறன்கள்:

நற்றமிழ் இதழில் கட்டுரைகள் திருக்குறளின் திறனறி போட்டிகள் இடம்பெறுகின்றன. குறளில் இடம்பெறும் சொல்லைக்கூறி அவை குறளில் எத்தனை முறை இடம்பெற்றிருக்கிறது என்று வினாக் கேட்கப்படுகின்றது. உடலைக் குறிக்கும் "மெய்" என்ற சொல் குறளின் எத்தனை முறை இடம்பெற்றிருக்கிறது என்ற வினாக் கேட்கப்படுகின்றது. அந்த வினாவிற்கு உடலை குறிக்கும் "மெய்" என்னும் சொல் திருக்குறளில் கீழ்க்கண்ட குறட்பாக்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை,

1. மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்றுஅவர் சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு (மக்கட்பேறு - 65)

2. தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன் மெய்வருத்தக் கூலி தரும். (ஆள்வினை உடைமை - 619)

3. கையறி யாமை யுடைத்தே பொருள்கொடுத்து மெய்யறி யாமை கொளல் (கள்ளுண்ணாமை - 925)

4. கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன் மெய்வேல் பறியா நகும்

(படைச்செருக்கு - 774)

இப்பகுதியில் திருக்குறளின் ஒரு சொல் எத்தனை குறள்பாக்களில் வருகின்றது? திருக்குறளுக்கு முதன் முதலில் உரை கண்டவர் யார்? திருக்குறலுக்கு உரையெழுதிய தமிழக அரவைப் புலவர் யார்? போன்ற வினாக்கள் கேட்கப்படுகின்றன. இதனால் திருக்குறளின் பொருளை மட்டும் அறியாமல் குறளின் வினாக்கள், சிறப்புகள், அவற்றின் திறன்கள் அறிவதற்கு பயன் அளிக்கின்றது. திருக்குறளின் திறனறி போட்டிகள் இவ்விதழில் இடம் பெறுவதால் திருக்குறளின் சொற்களை அறிவதற்கும் சொற்களை கையாளும் விதம் குறித்தும், வாழ்வியல் கருத்துகளை அறிவதற்கும் இப்பகுதி சிறப்பளிக்கின்றன. தமிழ் மொழிக்கு பெருமை சேர்ப்பது திருக்குறள், இலக்கணம், இலக்கியம், நீதிக்கருத்துக்கள் போன்றவை திறனறி படைப்புகளில் தீங்கள் தோறும் வெளிவருகின்றன.

திருக்குறளின் பெருமைகளை அறிவோம்!
அக்கருத்துக்களைப் போற்றி வழிநடத்திடுவோம்!

வட இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் நலிவடையும் தமிழ்த்துறை

வட இந்தியாவில் உள்ள மத்திய பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள தமிழ்மொழித் துறைகளுக்கு சிக்கல் ஏற்பட்டுள்ளது.

துணைக் குடியரசுத் தலைவராக இருந்த டாக்டர். இராதாகிருஷ்ணன் முயற்சியால் நவீன இந்திய மொழிகள் துறை என ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு அதன் கீழ், அனைத்து இந்திய மொழிகளும் உத்திரப்பிரதேசம், பஞ்சாப், ராஜஸ்தான் மற்றும் டெல்லி பல்கலைக்கழகங்களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன.

இதில், உத்திரப்பிரதேசத்தின் ஆக்ரா, மீரட், கான்பூர், அலகாபாத் மற்றும் பஞ்சாபின் பட்டியாலா, சண்டிகர் உட்பட பெரும்பாலான பல்கலைக்கழகங்களில் இத்துறைகள் மூடப்பட்டுவிட்டன. மற்றவைகளும் பல்வேறு காரணங்களால் மூடப்படும் தருவாயில் உள்ளன.

இவற்றில் முக்கிய இடம் வகிப்பது, காசியில் உள்ள இந்து பல்கலைக்கழகம் ஆகும். இதில், டாக்டர். இராதாகிருஷ்ணன், துணைவேந்தராக இருந்தபோது 1945 ஜனவரி 2-ல் தொடங்கப்பட்ட பழமையான தமிழ்த் துறையில், இரு பேராசிரியர்கள் பணியிடங்களும் காலியாக உள்ளன.

காழ்ப்புணர்ச்சி காரணம்

பனாரஸ் இந்து பல்கலைக் கழகத்தில் கடைசியாக பணியாற்றி ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர் என். அருண் பாரதி 'தி இந்து' விடம் கூறும்போது எனது ஓய்வுக்குப் பின் அந்தப் பதவியை மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கு என பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் ஒதுக்கீடு செய்துள்ளது. ஒன்றுக்கும் அதிகமான இடங்கள் இருந்தால்தான்

இவ்வாறு ஒதுக்கீடு செய்ய முடியும். தமிழ்மொழியின் மீது இருக்கும் காழ்ப்புணர்ச்சியின் காரணமாக பணியில் யாரும் சேரக் கூடாது என அவர்கள் விரும்புகிறார்கள் என்றார்.

நீதி முறைகேடு

கடந்த 1978 - ல் தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் சார்பிலும் சில லட்சங்கள் நிதியுதவி அளிக்கப்பட்டு அதன் வட்டித் தொகையில் பனாரஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழுக்காக ஓர் ஆசிரியர் பணியிடம் அமைக்கப்பட்டது. 1986 - ல் சென்னை பிரிஸிடென்ஸி கல்லூரியின் பேராசிரியர் ரபிசிங், இரு வருட விடுமுறையில் பனாரஸ் சென்று அங்கு பணியாற்றிய பின் திரும்பிவிட்டார். அதற்குப் பிறகு, அத்தொகையின் வட்டி வேறு மொழிக்கு திருப்பிவிடப்பட்டுவிட்டது.

இதுபற்றி, அருண் பாரதி மேலும் கூறும்போது, "இந்த பிரச்சினை தமிழக அரசின் கவனத்துக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட பின் 2006-ம் ஆண்டு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. இதில், சென்னை விவேகானந்தர் கல்லூரியில் தற்காலிகமாக பணியாற்றி வந்த சரவணன் என்பவர் உதவிப்பேராசிரியராக அமர்த்தப்பட்டார். இவரும் தற்போது சுமார் ஏழு வருடங்களாக சட்ட விதிகளை விடுப்பை பெற்று சென்னையில் ஒரு கல்லூரியில் பணியாற்றி வருகிறார். இதனால், வேறு யாரையும் அந்தப் பணியில் அமர்த்த முடியாமல் உள்ளது" என்றார்.

காசியின் சமஸ்கிருத மொழிக்காக உள்ள சம்பூர்ணானந்தா சமஸ்கிருத பல்கலைக்கழகம் மற்றும் காசி வித்யா பீடத்தில் தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித்துறை அளித்த தொகையில் தமிழுக்காக பேராசிரியர்கள் அமர்த்தப்படவில்லை.

அசாம், கொல்கத்தா

அதேபோல், அசாம் மாநிலத்தின் குவாஹாட்டி பல்கலைக்கழகத்தில் இணைப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வந்த க.மகாலிங்கம் பத்து மாதங்களுக்கு முன் இறந்து விட்டார். அவரது பணியிடத்திலும் இன்னும் யாரையும் குவாஹாட்டி பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் அமர்த்தவில்லை. மிகவும் பழமையானதாக கருதப்படும் கொல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையிலும் நான்கு பேராசிரியர்களுக்கானப் பணியிடங்கள் பல வருடங்களாக காலியாக உள்ளன.

ராஜஸ்தானின் ஜெய்பூர் மற்றும் உத்ப்பூரில் தமிழ்த்துறை தொடங்குவதற்காக பல ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளியிடப்பட்ட விளம்பரத்துடன் பேராசிரியர் அமர்த்தும் பணி பல ஆண்டுகளாக நிலுவையில் உள்ளது.

தலைநகரும் விதிவிலக்கல்ல

டெல்லியில், உள்ள ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழக அரசால் அளிக்கப்பட்ட ரூ. 50 லட்சத்தின் உதவியால் கடந்த 2007 - ல் தொடங்கப்பட்ட தமிழ்த்துறையில் 32 ஆய்வு மாணவர்கள் இருந்தும், இரண்டு பேராசிரியர்கள் மட்டுமே உள்ளனர். இதேநிலையில், டெல்லி பல்கலைக்கழகத்திலும் உள்ளது. அதன் கீழ் உள்ள கல்லூரிகளிலும் நான்கு பேராசிரியர்கள் பணியிடங்கள் காலியாக உள்ளன.

டெல்லிக்கு 130 கி.மீ தொலைவில் உள்ள அலிகர் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகத்திலும், லக்னோ பல்கலைக்கழகத்திலும் உள்ள தமிழ்த்துறைகளின் பயன்பாடுகளும் மிகக் குறைவாக இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இதற்கு அந்த பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள தமிழ்த்துறைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வு குறைவாக இருப்பது காரணமாக உள்ளது. இதேநிலை நீடித்தால், இங்குள்ள தலா ஒரு பேராசிரியர்களின் ஓய்விற்கு பின் அவைகளும் விரைவில் இழுத்து மூடப்படும் நிலைக்கு தள்ளப்படும் அபாயம் உள்ளது.

நன்றி: தி இந்து (தமிழ்) 09.09.2014

சிறு தெய்வ வழிபாட்டில் பரியூர் காளி

முன்னுரை

ஒவ்வொரு மனிதனும் தங்கள் வாழ்வில் நன்மை நடத்திடவும், எவ்வகையான துன்பமும் ஏற்படாது சுகமாக வாழ்ந்திடவுமே விரும்புவான். மனிதன், இயற்கையோடு இயைந்து தங்கள் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்த கற்காலத்தில் தன் தேவைகளை நிறைவு செய்து தன்னைக் காப்பது, இயற்கையே என்று உணர்ந்தான். அவ்வியற்கையே சீற்றம் கொண்டு அவனுக்குத் துன்பம் தரும் காலத்தில் அவற்றால் ஏற்படும் அத்துன்பத்தைக் கண்டு பெரிதும் அஞ்சினான். அத்துன்பத்தைப் போக்கும் வழி அறியாது தவித்தான். தாகம், பசி, நோய், விலங்கு, பறவை போன்றவற்றால் ஏற்படும் துன்பங்களில் இருந்து தன்னைக் காத்துக் கொண்ட மனிதனால் பூகம்பம், இடி, மின்னல், நெருப்பு, கூறாவளி, வெள்ளம் போன்ற இயற்கைச் சீற்றங்களில் இருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அவற்றைக் கண்டு பெரிதும் அச்சம் கொண்டான். அவ்வச்சமே அவற்றை அவன் தெய்வங்களாக வணங்குவதற்குரிய காரணமாயிற்று. அத்தெய்வத்தின் சிறப்பை இவ்வாய்வாகும்.

அ. லதா,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
அறிஞர் அண்ணா அரசு
கலைக் கல்லூரி,
நாமக்கல்.

தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த உடன்பிறந்த ஏழு பெண்கள் பெற்றோரை இழந்து கொல்லிமலைக்கு வந்து ஏழு இடங்களில் தங்கிவிட்டனர். அவர்களே அவ்வவப்பகுதி சிறு தெய்வங்களாகப் போற்றி வணங்கப்படுகின்றனர். அவர்களைப் பற்றி ஒரு செவிவழிக் கதை வழக்கத்தில் உள்ளது. அதாவது ஈரோட்டில் பிறந்து தாய் தந்தையை இழந்து வாழ்ந்து வந்த சகோதரிகள் எழுவர் ஒருநாள் ஈரோட்டிலிருந்து நாமக்கல் அருகே உள்ள பொட்டெட்டிப்பட்டி சந்தைக்குச் சென்றனர். அந்த சந்தைக்கு கொல்லிமலையைச் சேர்ந்த பெத்தா என்பவரும் மற்றும் வேறு சிலரும் சென்றனர். பெத்தாவும் ஈரோட்டு சகோதரிகளும் சந்தையில் சந்திக்க நேர்ந்தது. சந்தைக்கு வந்த வேலை முடிந்தவுடன் பெத்தா மற்றும் அவருடன் வந்தவர்கள் கொல்லிமலைக்குத் திரும்ப புறப்பட்டனர். அப்போது அவர்களை ஏழு சகோதரிகளும் பின்தொடர்ந்து சென்றனர். அப்போது பெத்தா அவர்களைப் பற்றிய விவரங்களை கேட்டறிந்தார். அப்பெண்கள் செட்டியார்க் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஈரோட்டில் பிறந்து வளர்ந்த அவர்கள் பெற்றோர் இறந்தபின் ஆதரவற்றவர்களாயினர். பிழைப்பறியாது இச்சந்தைக்கு வந்த அவர்கள் பெத்தா மற்றும் அவருடன் வந்தவர்களைக் கண்டவுடன் அவர்கள் தங்களை ஆதரிப்பார்கள் என்று நம்பி பின் சென்றனர். எல்லா விவரங்களையும் அறிந்த பின்னும் பெத்தாவும், பெத்தாவுடன் வந்தவர்களும் அவர்களைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவர்கள் மலையிலிருந்து உண்பதற்காகக் கொண்டு வந்திருந்த கருநெல் அரிசி உணவையும், கருவாழைப் பழத்தையும் எடுத்துப் பிரிக்க அனைவருடைய

உணவும் புழுக்களாய் மாறி நெளிந்ததைக் கண்டு அதிர்ந்தனர். அவர்கள் இஃதென்ன தெய்வசோதனை என்று இறைவனை வேண்ட, தங்களை நம்பிவந்த அவ்இளம் பெண்களை மறந்து தாம் மட்டும் உணவு உண்ண முயன்றதை நினைத்து வேதனைப்பட்டனர். உடனே அவர்கள் அப்பெண்களிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறி தங்கள் செயலுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டனர். இளம்பெண்களும் அவர்களிடம் வருந்த வேண்டாம் எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும், நீங்கள் உங்கள் உணவை உண்ணுங்கள் என்று கூறி புன்முறுவல் செய்தனர். பெத்தாவும், மற்றவர்களும் மீண்டும் தங்கள் கட்டு சோற்றை திறந்தபொழுது புதிதாக தயாரித்த உணவு இலையில் பரிமாறியதைப் போன்று இருந்ததை பார்த்த பெத்தா மற்றும் உடன் வந்தவர்கள் அப்பெண்களின் பெருமைகளை உணர்ந்து அவர்களுக்கும் உணவைக் கொடுத்து, தாங்களும் உண்டனர். பின் தன் வேலைகளை முடித்துக் கொண்ட பெத்தா தன் சகாக்களுடன் மலைக்குச் செல்லும் வேளையில் சகோதரிகளைப் பார்த்து தங்களுடன் மலைக்கு வருவதற்கு விருப்பமா என்று கேட்டார். சகோதரிகளும் சம்மதம் தெரிவித்து அவர்களுடன் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

அவ்வாறு சென்ற சகோதரிகளில் ஒருவரான காளி கொல்லிமலையில் தேவானூர் நாட்டிற்கு உட்பட்ட பரியூர் என்ற ஊரின் எல்லையில் உள்ள ஒரு சோலையில் சீவம்புல் குடிசையில் கற்சிலையாக காட்சி தருகிறாள். இக்காளி தெய்வத்தைப் பல்வேறு மக்கள் வழிபட்டாலும், தோட்டரையன் குலத்தைச் சார்ந்தவர்களே இக்கோவிலுக்கு முழு உரிமை பெற்றவர்களாக உள்ளனர்.

கோவிலின் அமைப்பு

பரியூரின், ஊர் எல்லையில் காளியின் கோவில் உள்ளது. மரங்கள் அடர்ந்த சோலையில் சீவம்புல் குடிசையில் காளி தெய்வத்தின் கற்சிலை உள்ளது. அருகில் கிணறு ஒன்று உள்ளது. இக்கிணற்றில் உள்ள நீரை கோவில் பூஜைக்கு மட்டும் பயன்படுத்துவர். தெய்வத்திற்குப் பயன்படுத்தும் நகை, உடை, சூலம் போன்றவை பரியூரில் உள்ள சாமி வீட்டில் அணிவீட்டில் இருந்தே தெய்வத்திற்கு உரிய பொருட்கள் அனைத்தையும் காளி கோவிலுக்கு எடுத்துச் செல்வர்.

பூசாரியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையும், கட்டுப்பாடுகளும்

காளி கோவிலுக்குப் பூஜை செய்யும் தோட்டரையன் குலத்தைச் சேர்ந்த பூசாரி மூன்று திருவிழா பூஜைக்கு மட்டுமே உயிருடன் இருப்பார் அல்லது அவர் மனைவி இறந்து விடுவார். அவ்வாறு

மனைவி இறந்தவர் பூசாரியாக இருக்க தகுதி அற்றவர் என்று கருதி வேறு ஒரு பூசாரியைத் தேர்ந்தெடுப்பார். பூசாரியைத் தேர்ந்தெடுக்க தோட்டரையன் குலத்தைச் சேர்ந்த ஆண்கள் அனைவரையும் வரவழைத்து வரிசையாக நிற்க வைப்பார். அப்பொழுது பத்து ஊரைச் சேர்ந்த கோவில் பூசாரிகள் உடுக்கை அடிப்பார். யார் மேல் சாமியின் அருள் வருகிறதோ அவர் பூவினால் கட்டப்பட்ட ஒரு பூப் பந்தின் உள்ளே மஞ்சள் குங்குமம் வைத்து ஒரு மஞ்சள் துணியில் கட்டி வைத்திருப்பார். மற்றொன்றில் அருகம்புல், பசுஞ்சாணி ஆகியவற்றை ஒன்றாக கட்டி ஒரு துணியிலும், சுவாமி கோவிலில் உள்ள காணிக்கைப் பணம் 11 ரூபாய் ஒரு மஞ்சள் துணியிலும் கட்டிய மூன்று முடிப்புகளையும், ஊர்க்கவுண்டர் எவர் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஒரு இடத்தில் மறைத்து வைப்பார். எவர் மேல் தெய்வத்தின் அருள் இறங்குகிறதோ அவர் பூப் பந்து, சாமி காணிக்கை உள்ள மஞ்சள் துணியை எடுப்பார். எடுத்த பொருளுடன் சிறிதளவே நீர் உள்ள சாமி கிணற்றில் குதிப்பார். அவர் உடலில் காயம் எதுவும் ஏற்படாமல் உடல் முழுவதும் நனைந்த நிலையில் எவர் வருகின்றாரோ அவரையே பூசாரியாக நியமிப்பார். மேலும் அவரின் உடலில் பூணூல் போன்று சாமியின் காணிக்கையைக் கட்டுவர். அவற்றுடன் பூசாரியை அழைத்துக் கொண்டு ஊர் பெரியவர்கள் திருச்சியில் உள்ள ஸ்ரீரங்கம் கோவிலுக்குச் செல்வர். அங்கு பூசாரியின் உடம்பில் கட்டியுள்ள காணிக்கையைக் கோவில் உண்டியலில் செலுத்துவர். பின் அங்குள்ள அர்ச்சகரிடம் தாங்கள் கொல்லிமலையில் இருந்து வந்த விபரங்களைக் கூறுவர். அப்பொழுது ஸ்ரீரங்கம் கோவில் அர்ச்சகர் பூசாரியின் நாக்கில் சூலம் போன்ற அச்ச ஒன்றைக் குத்திவிடுவார். அன்று முதல் அவர் காலணிகள் அணியமாட்டார். மற்றவர்களின் இல்லங்களில் நீர், உணவு ஆகியவை உண்பதையும் தவிர்த்து விடுவார். ஊரில் நடைபெறும் அனைத்து நன்மை, தீமைகளிலும் அவர் கலந்துகொள்ளமாட்டார். தன் மகன், மனைவி போன்ற உறவினர்கள் இறந்தால் கூட பூசாரி அருகில் செல்லக்கூடாது. எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அழுவதும் கூடாது. வெளி ஊர்களுக்குச் செல்ல நேர்ந்தால் நீர், உணவு போன்றவற்றை தன் இல்லத்தில் தயார் செய்தே எடுத்துச் செல்வார். இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படுபவரே காளிக் கோவில் பூசாரியாக இருக்க இயலும்.

திருவிழா நடைபெறும் முறைகள்

கோவில், பூசாரி, தோட்டரையன் குலத்தைச் சேர்ந்த பரியூரைச் சேர்ந்த ஆண்கள் அனைவரும் மந்தை வெளிக்கு குறிப்பிட்ட தினத்தில் வரவேண்டும் 'தண்டக்காரர்' (2) தகவல் அறிவிப்பார். அவர்கள்

அனைவரும் தண்டக்காரர் குறிப்பிட்ட நாளில் மந்தைவெளி என்று கூறப்படும் ஊருக்கு ஒதுக்குப்பறமான இடத்திற்கு மாலை நேரத்தில் வந்து கூடுவர். ஊர்க்கவுண்டர், கரைக்காரர் என்ற ஊர்ப் பெரியவர்கள் இருவரும் வந்திருக்கும் மக்களிடம் காளிக் கோவிலுக்கு திருவிழா நடத்துவதற்கான ஆலோசனைப் பற்றிக் கேட்பர். அனைவரும் கலந்து ஆலோசித்தப்பின் திருவிழா நடத்துவதற்கான நாளைக் குறிப்பிடுவர். விழா நடத்துவதற்கு 15 நாட்களுக்கு முன் ஊரில் உள்ள அனைவரும், தோட்டரையன் குலத்தைச் சார்ந்தவர்களும் தங்களின் வீடுகளைச் சுத்தம் செய்து காப்புக் கட்டுவர். காப்புக்கட்டு அன்று வீட்டிற்கு ஒரு வாழைத்தார் என்ற முறையில் 'அணிவீட்டில்' கட்டுவர். பின் கோவிலில் பாலை மரத்தின் மூன்று கிளைகளாக உள்ள கொம்பை ஊன்றி அதில் தர்பைப்புல், கீரை செடியின் பூ ஆகியவற்றை கட்டுவர். அன்று முதல் அவ்வூரில் உள்ளவர்களும், தோட்டரையன் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் தங்கள் வீடுகளைத் தவிர வெளியில் எங்கும் சென்று நீர் கூட அருந்தமாட்டார்கள். மேலும் எவரும் காலணிகளையும் அணிவதில்லை. காப்புக் கட்டிய தினத்தில் இருந்து ஆண்கள் அனைவரும் மந்தை வெளியிலேயே தங்கிவிடுவர். தங்களுக்குத் தேவையான உணவையும் தாங்களே ஊர் பொதுவில் தயார் செய்து கொள்வர்.

காப்புக் கட்டிய தினத்திலிருந்து 15-வது நாள் திருவிழா நடைபெறும். ஒருநாள் நடைபெறும் திருவிழாவிற்கு ஆண்கள் மட்டுமே செல்வர். திருவிழா அன்று மாலை ஆறு மணிக்கு அணிவீட்டில் இருந்து சூலத்தை பெரிய பூசாரியும், தெய்வத்திற்கு உரிய நகை உடைகள் ஆகியவற்றை ஒரு கூடையில் வைத்து மற்றொரு பூசாரியும் எடுத்துக் கொண்டு மேளதாளத்துடன் கோவிலுக்குச் செல்வர். அப்பொழுது சூலம் எடுத்துச் செல்லும் பூசாரியின் நாக்கு ஒரு அடி நீளத்திற்கு வெளியே நீண்டுவிடும். மேளதாளத்துடன் கோவிலுக்குச் சென்று அருகில் உள்ள கிணற்றில் நீர் எடுத்து சிலையை கழுவி அலங்காரம் செய்வர். வீட்டிற்கு ஒரு பொங்கல் என்ற முறையில் ஆண்கள் அனைவரும் பொங்கல் வைப்பர். ஒவ்வொரு பொங்கலில் இருந்தும் ஒரு உருண்டை உணவை எடுத்து பெரிய இலையில் வைப்பர். அவற்றுடன் தேன், தினைமாவு, நெய், வாழைப்பழம், பெருக்கன் வகையைச் சார்ந்த பலாப்பழம் ஆகியவற்றை வைப்பர். பின் அறப்பள்ளீஸ்வரர் கோவில் அர்ச்சகரை வரவழைத்து இரவு 2 மணிக்குப் பூஜை செய்வர். அப்பொழுது பெரிய நாகம் ஒன்று படமெடுத்து ஆடுவது இன்று வரை வழக்கமாக உள்ளது. பூஜை முடிந்தபின் பூஜை செய்த

இலையில் உள்ள 'தகளி' என்று அழைக்கும் உணவை பூசாரி, அறப்பள்ளீஸ்வரர் கோவில் அர்ச்சகர், ஊர்க்கவுண்டர், கரைக்காரர், மேளம் அடிக்கும் தண்டக்காரர் ஆகிய அனைவரும் பகிர்ந்து எடுத்துக் கொள்வர். மீண்டும் ஒருமுறை தேங்காய் பழம் வைத்து தீபம் ஏற்றி பூஜை செய்வர். பின் நகை, உடை ஆகியவற்றை வைத்த கூடையை ஒரு பூசாரியும், சூலாயுதத்தை ஒரு பூசாரியுமாக எடுத்துக் கொண்டு மேளதாளத்துடன் விடியற்காலை 6 மணிக்கு கோவிலில் இருந்து வருவர். அப்பொழுதும் அணிவீட்டிற்கு சூலம் எடுத்து வரும் பூசாரியின் நாக்கு ஒரு அடி நீளத்திற்கு கீழே தொங்கும். அவ்வாறு அணிவீட்டிற்கு வருவதற்கு முன்பாக காளிக் கோவில் சோலை தாண்டியவுடன் செம்மறி ஆட்டு கிடா ஒன்றைப் பலியிடுவர். பின் அணிவீட்டில் அனைத்தையும் வைத்தபின் மீண்டும் ஒரு கிடாவை பலியிடுவர். இந்நிகழ்ச்சிக்கு 'எல்லைக்கிடா' வெட்டுதல் என்று பெயர். பின் அக்கிடாவின் இறைச்சியை சுத்தம் செய்து அனைவருக்கும் சமமாக பகிர்ந்து அளிப்பர். இக்கோவில் திருவிழா பத்து வருடங்களுக்கு ஒரு முறையே நடத்தப்படுகிறது.

விழா நடைபெறும் முறை

பெண்கள் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் காளிக் கோவிலுக்குச் செல்வதில்லை. சிறுமி, வயதான மூதாட்டி ஆகியோர் விரும்பினால் கோவிலுக்குச் செல்லலாம். கோவில் இருக்கும் இடத்தைச் சுற்றி ஒரு கிலோ மீட்டர் சுற்றளவுக்கு பெண்கள் எவரும் செல்வதில்லை. பரியூரில் இருக்கும் பெண்கள் மாதவிடாய் காலங்களில் முட்டுவீட்டிற்குச் சென்று விடுவர். எப்பெண்களாவது மாதவிடாய் காலத்தை மறைத்து வீட்டிலேயே இருப்பார்கள் என்றால் ஊர்மக்களுக்கு தெரியவரும் காலத்தில் அவர்களிடம் 'குத்தம்' வாங்கப்படும் என்று தோட்டரையன் குலத்து மக்கள் தெரிவிக்கின்றனர். (3)

இவ்வாறான சிறப்பு வாய்ந்த காளி தெய்வத்தினைத் தோட்டரையன் குலத்தைச் சார்ந்தவர்களும், பரியூர் பழங்குடி மக்களும் பக்தியுடன் வழிபடுகின்றனர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நேர்க்காணல் ஜெயமணி, வயது - 55, அரிபிலாப்பட்டி.
2. நேர்க்காணல் ஜெயபால், ஊர்க்கவுண்டர், வயது - 55, பரியூர்.
3. நேர்க்காணல் தங்கராஜ், வயது - 63, அரிபிலாப்பட்டி.

தமிழில் இணைய இதழ்கள்

முன்னுரை

உலகம் இன்று அறிவியல் வளர்ச்சியால் மிகவும் சுருங்கிவிட்டது. உலகப் பரப்பு பெரியதாக இருந்தாலும் பல காலத்திற்கு முன் அனைத்தும் ஒரு பரப்பாக இருந்தது அந்நிலை இன்று அறிவியல் வளர்ச்சியினால் மீண்டும் சாத்தியமாகிறது.

பி.தாரணி

முதலாமாண்டு
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழியல் மற்றும்
பண்பாட்டுப்புலம்,
தமிழ்நாடு திறந்தநிலை
பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை.

உலகத்தில் எந்த மூலையில் இருப்பவரோடும் தொடர்பு கொண்டு நேரில் பேசுவது போன்று பேச அறிவியல் வளர்ச்சி துணைபுரிகின்றது. கடிதத்தின் மூலம் உலகின் பல நாட்டினருடன் தொடர்பு கொண்டு விளங்கிய சமுதாயம் இன்று இதழ்கள், வானொலி, தொலைப்பேசி, தொலைக்காட்சி, கணினிப்பொறி போன்ற தொலைத் தொடர்பு சாதனங்கள் மூலம் விரைவாகவும் தெளிவாகவும் தொடர்பு கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டது. இன்றோ இதனினும் விரைவாக இணையங்கள் (Internet) மூலம் உலக நிகழ்ச்சிகளை அவரவர் இல்லத்திற்கே உடனுக்குடன் தெரிந்துக் கொள்ளவும் கூடிய வளர்ச்சி நிலை தோன்றியுள்ளது. வானொலி, இதழ்கள், தொலைக்காட்சி, திரைப்படம், இணையங்கள் போன்ற தொலைத் தொடர்புச் சாதனங்கள் மூலம் தமிழ்மொழி கடல் கடந்து சென்று எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ் என்ற நிலைமை உருவாகியுள்ளது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் வழங்கிய தகவல் தொடர்புக் கருவிகளுள் இணையங்கள் குறிப்பிடத்தக்கது. தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக இன்று விளங்குகிறது. செய்திகளை உடனுக்குடன் பரிமாறிக் கொள்ள உதவும் இதன் சிறப்புகள் பலவாக உள்ளன. இணையங்கள் மூலம் அச்சுவடியில் வந்த இதழ்கள் இன்று மின்இதழாக வெளிவருகிறது. இந்த தமிழ் இணைய இதழ்கள் பற்றி இக்கட்டுரை பேசுகிறது.

தகவல் தொடர்பு வரையறை:

தகவல் தொடர்பு என்பதை ஆங்கிலத்தில் கம்யூனிகேஷன் என்று வழங்குகின்றார். கம்யூனிசு என்ற இலத்தீன் சொல்லிலிருந்து கம்யூனிகேஷன் என்ற, ஆங்கிலச் சொல் தோன்றியது. கம்யூனிசு என்றால் - பொது வாக்கு, பகிர்ந்து கொள், பயன், விளைவு, செய்திநயம், பரப்பு என்று பல பொருள்படும். ஒருவர் அல்லது பலர் மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களைப் (பொது - வாக்குவது) கம்யூனிகேஷன் என்கிறது தொடர்பியல்.

“ஏதேனும் ஒரு உட்கதின்
உதவியுடன் நடைபெறும் கருத்துப்
பரிமாற்றமே தொடர்பு எனப்படும் - சோல் மார்ஸ்
இணையதளம் வரையறை:

இணையதளம் என்பது ஒரு நிறுவனம் அல்லது அமைப்பு அல்லது தனிநபர் தமது விவரங்கள், தகவல்கள், செய்திகள், சேவைகள் முதலானவற்றை எழுத்தாகவோ படமாகவோ ஒலி ஒளி வடிவிலோ தருவது இணையதளமாக கருதலாம். எடுத்துக்காட்டாக அப்பல்லோ மருத்துவமனையின் தளம் (www.apollohospitals.com) அதன் சேவை மருத்துவர்கள் பற்றிய விவரம் இவற்றை தாங்கியுள்ளமையை அறியலாம்.

இணைய இதழ்கள்:

இணையப் பரப்பில் முக்கியமாகக் கருத்தக்கது இணைய இதழ்கள் ஆகும். இணையத்தில் மட்டுமே இடம் பெறும் இதழ்களை இணைய இதழ்கள் என்று குறிப்பிட வேண்டும் பிரபல தமிழ் நாளிதழ்கள், தமிழ் வார இதழ்கள் அனைத்து இணைய முகவரியைப் பெற்றுள்ளன. இருப்பினும் இவற்றை இணைய இதழ்கள் எனக் கருதமுடியாது. இணையத்தில் மட்டுமே செய்திகளைத் தருகிற இதழ்களே இணைய இதழ்கள் எனப்படும். இணைய இதழ்கள் என்பவை அச்சுவடிவ இதழ்களைப் போலவே பல்வேறு செய்திகள், படைப்புகள், படங்கள் இவற்றைக் கொண்டு வெளிவருவனவாக உள்ளன. (எ.கா) கீற்று, திண்ணை, பதிவுகள், நிலச்சாரல், எழில்நிலா, சந்திமழை, வல்லினம் முதலியன.

இணையத்தில் தமிழ்:

மின்கணிப்பொறி 1946-இல் வடிவமைக்கப்பட்டது. தனி மாந்தர் கணிப்பொறி 1975-இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அமெரிக்கப் பாதுகாப்பு துறையினர் ARPANET என்னும் வலையமைப்பை 1989-ல் அறிமுகப்படுத்தினர். உலக அளவிலான இணையதளம் 1990-ல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இணைய வலையமைப்புகள் முதன்முறையாக 1990-ஆம் - ல் இணையச் WWW. எனப்படும். உலகு தழுவிய இணையத்தளம் (world wide web) டிம் பர்னாஸ்லீ என்பவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

கணிப்பொறியின் செயற்பாட்டு மென்பொருட்கள் பல்வேறு மொழிகளில் அனுப்புதற்கு மேற்பட்ட நாடுகளில் பரவி வாழும்.

உரியதாக தமிழர்களும் இணையத்தின் வழியாகச் செய்திகளைத் தமிழில் பரிமாறிக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். தங்கள் பாரம்பரியத்தைக் காத்துக் கொள்ளவும் தமிழ்மொழி, இலக்கியம், வரலாறு, பண்பாடு, கலை ஆகியவற்றை தொடர்ந்து கற்றுத் தெளியவும் தமிழ் இணையத் தளங்களை ஏற்படுத்திக்

கொண்டார்கள். இருபது ஆண்டுகளில் பலவகையான தமிழிக் குறியீடு விசைப் பலகைகளையும் தோற்றுவித்துள்ளனர். தமிழ் ஒரு மொழியே ஆயினும் பல்வேறு வடிவங்கள் பெற்று இணையத்தில் வலம் வந்தது.

‘அமெரிக்காவின் பெர்களி பல்கலைக்கழகத்தை தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் ஜார்ஜ் ஹார்ட் ‘தமிழ்லேசர்’ என்னும் குறியீட்டு முறையையும் தமிழரான மருத்துவர் பெரியண்ணன் குப்புசாமி ‘அணங்கு’ என்னும் குறியீட்டு முறையையும், கனடாத் தமிழ் ஆர்வலர் விஜயகுமாரி “சரஸ்வதி” வடிவமைத்து வழங்கினார்.’’²

இக்குறியீட்டு முறைகளில் தமிழ்த்தட்டச்சு பயன்படுத்தப்பட்டது. புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் ஆர்வலர்கள் பலரும் தமிழ் இணையத் தளங்களை வடிவமைக்க முனைந்துள்ளனர். அவற்றுள் தமிழ் இலக்கியங்கள், வரலாறு, கலை, பண்பாடு போன்ற தகவல்களையும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கான கருத்துக்களையும், படைப்புக்களையும் வழங்கினார். 1999-க்கு முன் 300-க்கு மேற்பட்ட தமிழ் இணையத் தளங்கள் பயன்பாட்டில் இருந்தன.

தமிழ் இணைய இதழ்கள்:

தமிழ்மொழியில் பல்வேறு இணைய இதழ்கள் வெளிவருகின்றன. இவ்விதழ்கள் இலவசமாகவும் கட்டணம் கட்டி படிக்கும் படியாக உள்ளன. அதுபோல அனைவரும் எளிதில் படிக்கும் படியாக ஒருங்குகுறி எழுத்தில் எழுத்துக்களைப் பதிவிறக்கம் செய்து படிக்கும் படி தனிவகை எழுத்தான டாம்டேப் வடிவிலும் வெளிவருகின்றன. அனைவரும் ஒருங்கு குறி வெளிவரும் இதழ்களையே விரும்பிபடிக்கின்றார்கள்.

தொடக்க காலத்தில் டாம்டேப் எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்திய இதழ்கள் கூட உலக ஓட்டத்திற்கு ஈடுகொடுத்து ஒருங்குகுறியாக மாறிவிட்டது. தனிவகை எழுத்தில் தொடக்கத்தில் வெளிவந்த தினபூமி, தினமணி இதழ்கள் இன்று ஒருங்கு குறியிடில் வருகின்றமையை அறியலாம். எழுத்துருக்களைப் பதிவிறக்கம் செய்து படிக்கவேண்டிய தினத்திற்கோ, இதழிற்கோ, படிப்பவர்கள் தயங்குகின்றனர். தினந்தந்தி இதழ் ஒருங்கு குறி இல்லாமையால், படிப்பதற்கு கடினமாக, சிக்கலாக உள்ளது. தமிழ் இணைய இதழ்களாக கருத்த தக்கனவாக தமிழ் ஆதாஸ் டாட்காம், திண்ணை, பதிவுகள், முத்துக்கமலம், வரலாறு, வார்ப்பு, நிலாச்சாரல், தமிழோவியம் போன்றன வெளிநாட்டுத் தமிழர்கள்

நடத்தும் இணைய இதழ்கள் ஆகும். இவற்றுள் திண்ணை இதழ் மிகச் சிறப்பான இடத்தை வகித்து வருகிறது. இது வாரம் ஒருமுறை தன் பக்கத்தை மாற்றி அமைக்கிறது. பல இலக்கிய செய்திகள் இதில் இடம் பெறுகின்றன வார்பு இதழ் கவிதைகளை மட்டுமே தாங்கி வரும் இதழாக இதனுடன் கவிதை நூல்களின் விமர்சனங்கள் மற்றும் நிகழ்வுகளின் அறிவிப்புகள் போன்றவை இவ்விதழில் இடம் பெறுகின்றன. இன்னும் பல இணைய இதழ்கள் தமிழ் இணையப் பரப்பில் உள்ளன. இவை இணையத்தளம், வலைப்பதிவு, வலைவாசல், செய்திக்கோர்வை தளம், அங்கம் அல்லது அமைப்புச்சார்தளம், தனிப்பட்டுத் தளம், தகவல்தளம், இணையம், இணையக்குழு ஆகியவற்றில் இருந்து சில முக்கிய வழிகளில் வேறுபட்டு நிற்கின்றன. அவ்வேறுபாடுகளை அடிப்படையாக கொண்டு இணையத் தமிழ் இதழின் இலக்கணத்தை பின்வருமாறு வரையறை செய்யப்படுகிறது.

“இணையத்தின் இயல்புகளை உள்வாங்கிய வடிவமைப்பு, அச்சு இதழ்களின் இணையப் பரிமாற்றம் நேர்த்தியான காலவரையறைக்கு வலையேற்றம் பலவகை எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள், சீரமைக்கப்பட்ட படைப்புகள், முதன்மையான உள்ளடக்கமாக செய்திகளை கொண்டிருக்கின்ற தன்மை இவை இதழ்களின் இலக்கணமாகும்.

தமிழ் இணைய இதழ்களின் வகைப்பாடுகள்:

முதல் வகையாக பிரபலமான இணைய இதழ்கள், புகலிடத் தமிழர் இணைய இதழ்கள், இணையத் சிற்றிதழ்கள் என பிரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. பொது வகையாக அச்சு இதழ்கள் வாரம், மாதம் ஒருமுறை என்று குறிப்பிட்ட கால அளவுகளை வரையறுத்து வெளியிடப்படுவது போல தமிழ் இணைய இதழ்கள் குறிப்பிட்ட கால அளவுகளைக் கொண்டு புதுப்பிக்கப்படும். நடைமுறையைப் பின்பற்றி வருகின்றன.

தமிழ் இணைய இதழ்களைப் படிப்பவர்களுக்கு சில இதழில் இருக்கும் உள்ளடக்கங்கள் பயனளிப்பதாக இருக்கிறது. சில இதழில் பொழுதுபோக்கிற்கு உதவுகின்றது. இவ்வாறு இணைய இதழ்கள் அதன் வெளியீடு முறைகளுக்கு ஏற்ப நாளிதழ், வாரஇதழ், மாதஇதழ் என்று தற்காலத்தில் வகைப்படுத்த முடியும் நாளிதழையும் காலை இதழ், மாலை இதழ் என வகைப்படுத்தலாம்.

நாளிதழ்:

பெரும்பாலான அச்சு இதழ்கள் இன்று

மின்னிதழ்களை வெளியிடுகின்றன. தினமலர், தினமணி, தினபுமி, விடுதலை, தினந்தந்தி, தினகரன், மாலைமலர் முதலியன இணைய இதழ்களாக வெளிவருவதில் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றுள் தினமலர் நாளிதழ் மின்னிதழாக வெளிவருவதுடன் குறிப்பிட்ட மணி நேரத்தில் செய்திகளைப் புதுப்பித்துக்கொண்டே இருக்கின்றது. மேலும் அயல்நாட்டுத் தமிழர்களைக் கவரும் பல்வேறு உத்திகளையும் பின்பற்றி அயலகத் தமிழர்களைத் தன் இதழைப் படிக்கும்படியாக செய்கின்றது. உலகத் தமிழர் செய்திகள், பிற மாநிலச் செய்திகள், மாவட்ட செய்திகள் என்றெல்லாம் பல்வேறு வகையில் வாசகர்களைக் கவர்ந்திழுக்கின்றது. இவ்வகையில் சிங்கப்பூர், மலேசியா, அமெரிக்கா, கனடா, பிரிட்டன், ஆத்திரேலியா, சீனா, சப்பான் முதலான நாடுகளில் நடைபெறும் செய்திகளை அந்த அந்த நாட்டிலிருக்கும் செய்தியாளர்கள் திரட்டி அனுப்புகின்றனர்.

இது தவிர புதினம்.காம், சங்கதி, பதிவு, லங்காசிரீ, தினக்குரல், உதயன், தட்சுதமிழ், வெப்உலகம், சி.பி.காம், பி.பி.சி.தமிழ், வணக்கம் மலேசியா முதலான தளங்கள் பல்வேறு வகையில் அன்றாடச் செய்திகளைத் தருகின்றன.

வார இதழ்கள்:

தமிழகத்தில் அச்சில் வெளிவரும் வார இதழ்கள் பலவும் மின்னிதழாகவும் வெளிவருகின்றன. மின்னிதழின் தரம் படிப்பவர்களை சிறப்புப் பகுதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் சில இதழ்கள் வழங்குகின்றன. ஆனந்தவிகடன், குமுதம், மங்கையர்மலர், கல்கி, நக்கீரன் (வாரம் இருமுறை) முதலிய இதழ்கள் இணைய இதழ்களாகவும் கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் சிலவற்றைக் கட்டணம் கட்டியும் படிக்கவேண்டியுள்ளது.

திண்ணை:

திண்ணை வாரந்தோறும் புதுப்பிக்கப்படுகின்றது. இதன் வடிவமைப்பும், வகைப்பாடும் கண்ணைக்கவரும் வண்ணம் உள்ளது. முகப்பு, அரசியலும், சமூகமும், கதைகள், கவிதைகள், அறிவியலும், தொழில்நுட்பமும், கலைகள், சமையல் என்னும் வகைப்பாட்டில் படைப்புகள் இடம்பெறுகின்றன. எட்டாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வாரந்தோறும் இவ்விதழ் புதுப்பிக்கப்பட்டுத் தரமான படைப்புகளைத் தாங்கி வெளிவருகின்றமை பாராட்டிற்கு உரியது. உலகம் முழுவதும் இவ்விதழ்க்கு வாசகர்கள் உள்ளனர். அதுபோல் படைப்பாளிகளும் உள்ளனர். உலகம் முழுவதும் நடைபெறும் தமிழ் சார்ந்த இலக்கிய

நிகழ்வுகளைத் திண்ணை வழங்குவதில் ஓர் உலகப்பார்வை உள்ளமை புலனாகும். அனைத்துத்தரமக்களும் அமர்ந்துபேசும் இடமாகத் திண்ணை இருப்பதுபோல் திண்ணை இணையதளமும் அனைத்துக் கொள்கைகளையும் கருத்துகளையும் கொண்டவர்களைத் தம் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த வாய்ப்பை உருவாக்கித் தந்துள்ளமை திண்ணையின் தனிச்சிறப்பாகும்.

திண்ணையில் பல வகையான படைப்பாளிகளும் தங்கள் படைப்புகளை வந்து வழங்குகின்றனர். கதை, கட்டுரை, கடிதம், ஆய்வுகள், நாட்டு நடப்புகள், இலக்கியச் சந்திப்புகள், விவாதங்கள், உலக அரசியல் முதலியன பற்றிய பல தரமான படைப்புகள் திண்ணையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளமையை அதன் முந்தைய ஆவணப்பகுதிக்குச் சென்று பார்வையிடும்படி பழைய இதழ்கள் தொகுத்தும் திண்ணையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

திண்ணையில் கி.இராசநாராயணன், அம்பை, கோபால் இராசாராம், அ.மார்க்கு, விக்ரமாதீத்தியன், காஞ்சனாதாமோதரன், வாசந்தி, பாவண்ணன், வ.ந.கிரிதரன், பழ.நெடுமாறன், இன்குலாப், சா.கந்தசாமி, இந்திராபார்த்தசாரதி, தேவமைந்தன், செயபாரதன், பிச்சினிக்காடு இளங்கோ முதலானவர்கள் பலவகையில் தங்கள் படைப்புகளை வழங்கியுள்ளனர்.

மாத இதழ்கள்:

தமிழ் இணைய மாத இதழாகவும் சில வெளிவருகின்றன. அவற்றுள் கனடாவிலிருந்து வெளிவரும் பதிவுகள் இதழ் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும் (www.pathivugal.com) பதிவுகள் இலவசமாக வெளிவரக்கூடிய இதழாக இருப்பினும் ஆண்டுக்கு 24 டாலர் கட்டணம் கட்டும்படி வேண்டுகிறது. ஆசிரியர் வ.ந.கிரிதரன் 2000 ஆம் ஆண்டில் கனடாவிலிருந்து தொடங்கப்பட்டது. தொடக்கத்தில் முரசு அஞ்சல் (இணைமதி) எழுத்துரு பயன்படுத்தப்பட்டது. இப்பொழுது ஒருங்குறி எழுத்து பயன்படுத்தப்படுகிறது.

அரசியல், கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை, நூல்விமர்சனம், நிகழ்வுகள், அறிவியல், திரைப்படம், வாசகர் எதிரொலி, நாவல், உங்கள் நலம், விவாதம், தமிழ் வர்த்தக கையேடு, இலவச விளம்பரம், நூல் அங்காடி, சமூகம் என்னும் தலைப்புகளில் செய்திகள் வெளியாகின்றன.

இலக்கிய இதழ்கள்:

இலக்கியம், இலக்கணம், படைப்புகள் சார்ந்த

செய்திகளைக் கொண்டும் இதழ்கள் வெளிவருகின்றன. திண்ணை என்னும் இணைய இதழ் பல்வேறு படைப்பாளிகள், எழுத்தாளர்கள், ஆய்வாளர்களின் படைப்புகளைத் தாங்கித் தொடர்ந்து வெள்ளிக்கிழமை தோறும் வெளிவருகின்றது. புதுச்சேரியிலிருந்து வெளிவரும் தெளிதமிழ் என்னும் மாத இதழ் இலக்கியம், இலக்கணம், தமிழ் வளர்ச்சி சார்ந்த செய்திகளைத் தாங்கி வெளிவருகின்றது.

பதிவுகள் என்னும் இதழ் கனடாவிலிருந்து வ.ந.கிரிதரன் அவர்களால் சிறப்பாக இலக்கியம், சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை முதலான பலதரப்பட்ட செய்திகளுடன் வெளிவருகின்றமை குறிக்கத்தக்க ஒன்றாகும். இந்த இதழில் திண்ணை, தமிழ்மணம், விக்ரமீடியா, வார்ப்பு, நூலகம், கீற்று, மதுரைத்திட்டம், சென்னை நூலகம் முதலான இதழ் தளங்களுக்கான இணைப்புகளைக் கொண்டிருப்பது தனிச்சிறப்பு.

படைப்பாளிகளுடன், இலக்கிய ஆர்வலர்களுடன் தம் சிந்தனையைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும், எல்லைகளைக் கடந்து அனைவருடனும் தொடர்புகொள்ளவும் பதிவு தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்று இதன் நோக்கம் பதிவாகியுள்ளது. குழுமனப்பான்மையின்றி, அனைவரும் கலந்து பங்காற்றும் இதழாகவும், உலகில் நடைபெறும் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளை இலவசமாக வெளியிடும் இதழாகவும் இது உள்ளது. இவ்விதழில் இந்திரன், செயபாரதன், கா.சிவத்தம்பி, செயமோகன், சுப்பிரபாரதிமணியன், அ.முத்துலிங்கம், பிச்சினிக்காடு இளங்கோ, நளாயினி, சோலைக்கீளி, கிரிதரன் முதலானவர்கள் பல்வேறு பங்களிப்புகளை வழங்கியுள்ளனர்.

வடஅமெரிக்கா, ஆத்திரேலியா, ஐரோப்பா, சிங்கப்பூர், சப்பான், மலேசியா, இலங்கை, இந்தியா உட்பட பலநாடுகளின் வாசகர்கள் இந்த இதழுக்கு உண்டு பதிவுகள் தமிழில் வெளிவந்தாலும் ஆங்கிலப் படைப்புகளும் இதில் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். மாத இதழாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு அனைவராலும் விரும்பிப்படிக்கப்படுகின்றது

பொள்ளாச்சியிலிருந்து பொள்ளாச்சிநசன் அவர்களால் வெளியிடப்படும் தமிழம். நெட் (www.thamizham.net) என்னும் இதழ் தமிழில் வெளிவரும் இதழ்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும் (இதனைத் தளமாகவும் கொள்ளலாம்). தமிழறிஞர்களின் படங்கள், அறிஞர்களின் வாழ்க்கைக்

குறிப்பு, பொள்ளாச்சி நசன் அவர்களுக்கு வரும் இதழ்கள் மடல்கள் பற்றிய விவரம், நூல் மதிப்புரை, தமிழ்ப்பாடம், திருக்குறள், இலக்கிய நிகழ்வுகள், அரிய புகைப்படங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இதில் இடம் பெற்றுள்ள பாடங்கள் உலக அளவில் மதிக்கப்படுகின்றன. மாதந்தோறும் புதுப்பிக்கப்படுகிறது.

புதுச்சேரியிலிருந்து வெளிவரும் தெளிதமிழ் தலைசிறந்த தமிழறிஞர்களின் பாடல்கள், இலக்கண, இலக்கியம் சார்ந்த கட்டுரைகள், நூல்மதிப்புரை, தமிழ்சார்ந்த நிகழ்வுகள், பாடல் எழுதும் பயிற்சி முதலியவற்றைக் கொண்டு மூன்று இதழாக இணைய இதழாக வெளிவருகிறது.

இணைய இதழ்களின் பயன்:

இணைய இதழ்களைப் படிப்பவர்கள் உலக அளவில் உள்ளதால் படைப்பாளியின் படைப்பு உலக அளவில் செல்கிறது. உலகத்தமிழர்களை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியை இணைய இதழ்கள் செய்கின்றன. ஒரு படைப்பாளியின் படைப்புகளை எளிதில் திரட்ட முடிகிறது. பின்னூட்டங்களின் வழி நம் படைப்புகளின் தன்மையை உணரமுடியும். அச்ச வடிவ இதழ்களைப் படித்த பிறகு சேமிக்க வீட்டில் இடம் தேவை. அச்சவடிவ இதழ்கள் நம்மை அடைய கால தாமதம் ஏற்படலாம். இதழ்களை வாங்க தொகை தேவை. ஒரு இதழை ஒரு இடத்திலிருந்து ஒருவர்தான் படிக்கலாம். பி.பி.சி போன்ற தளங்களில் செய்திகளைப் படிப்பதுடன் செய்திகளை ஒலிவடிவில் கேட்கவும் முடிகிறது.

முடிவுரை:

இணைய இதழ்களைப் பலர் தொடங்கி நடத்தினாலும் சில இதழ்கள் தான் தொய்வின்றி வருகின்றன. தரமாக இதழ்கள் வெளிவந்தாலும் போதிய ஆதரவு இன்மையாலும், பொருள் நெருக்கடியாலும். குழு மனப்பான்மையாலும் பல இதழ்கள் வெளிவராமலும் பராமரிக்க முடியாமலும் போய்விட்டன.

வெளிவந்த, வெளிவரும் சில இதழ்களைத் திரட்டித்தர இக்கட்டுரை முனைகிறது (இப்பட்டியல் முழுமையானதல்ல. விடுபட்ட இதழ்களைத் தெரிவிக்கப் பட்டியலை முழுமைப்படுத்தலாம்.)

தமிழ் கற்க உதவித்தொகை

பழந்தமிழ் இலக்கியம் மற்றும் இலக்கணம் சார்ந்த ஆய்வு மாணவர்களுக்கும், அறிஞர்களுக்கும், தமிழ் முதுகலை மாணவர்களுக்கும் பல்வேறு நிதித் திட்டங்களையும் செம்மொழி தமிழாய்வு நிறுவனம் வழங்கி வருகிறது.

தமிழ்மொழி செம்மொழியாக 2004 - ல் மத்திய அரசால் அறிவிக்கப்பட்டது. 2009-ம் ஆண்டு ஜனவரி முதல், செம்மொழி தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம் எனும் ஒரு தன்னாட்சி நிறுவனம் சென்னை தரமணியில் தமிழ் ஆய்வுக்காகச் செயல்பட்டு வருகிறது.

42 ஆயிரம் நூல்கள்

தொல்பழங்காலம் தொடங்கி கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையிலான தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண நூல்களை முன்வைத்து ஆய்வு, பதிப்பு மற்றும் மொழிபெயர்ப்பு பணிகளை வரையறை செய்துள்ளது. இந்த மையம், இங்கே தொல்பழங்காலம் முதல் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையிலாக 41 இலக்கிய இலக்கண நூல்கள் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தான் அவை.

இந்த மையத்தின் நூலகத்தில் அரிய நூல்கள் 20 ஆயிரம் உட்பட 42 ஆயிரம் நூல்கள் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் செம்மொழி நூல்களின் பழஞ்சுவடிகளையும், அவற்றின் மைக்ரோ பிலிம் நகல்களையும் சேகரிக்க சுவடிக் காப்பகமும் இங்கே உள்ளது.

இணையவழி படிப்பு

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஆர்வம் இருக்கும் யாரும் <http://www.cict.in> - ன் வாயிலாக பாடங்களை இலவசமாகக் கற்கமுடியும். ஆசிரியர்கள் பாடல்களையும் பாடல் பொருளையும் எளிமையாகச் சொல்வார்கள். அகப்பாடல்கள் முழுவதும் பாடமாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. சீக்கிரத்தில் புறப்பாடல்கள் தொகுக்கப்பட உள்ளன.

முதுகலை மாணவர்களுக்கு

திருவாரூர் மத்தியப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைச் செம்மொழித் தமிழ் எடுத்துப் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு மாதம் 3 ஆயிரம் ரூபாய் உதவித் தொகையும், ஆண்டுக்கு 5 ஆயிரம் ரூபாய் பிற செலவினங்களுக்கும் வழங்கப்படுகிறது.

ஆய்வு மாணவர்களுக்கு உதவித்தொகை

சங்க இலக்கிய, இலக்கண நூல்களில் ஆய்வு செய்யும் மாணவர்களுக்கு உணக்கத்தொகை கொடுக்கப்படுகிறது. ஆண்டுக்கு 30 பேர் எடுக்கப்படுகிறார்கள். விண்ணப்பிக்கும் மாணவர்களுக்கு முறையாகப் பயிற்சி இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க ஒரு தேர்வு நடக்கும் அந்த மாணவர்கள் இந்தியாவில் உள்ள எந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலும் எந்த வழிகாட்டியின் கீழும் சங்க இலக்கியம் சார்ந்த ஆய்வுகளைச் செய்யலாம். மாதம் 12 ஆயிரம் கல்வி உதவித்தொகையும், ஆண்டுக்கு 15 ஆயிரம் ரூபாய் பிற செலவினங்களுக்காகவும் வழங்கப்படுகிறது.

முனைவர் பட்ட மேலாய்வு செய்பவர்களுக்கு (இரண்டாண்டு)

மத்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் செம்மொழி தமிழாய்வு நிறுவனத்திலேயே முழுநேர ஆய்வுப்பணியில் ஈடுபடலாம். அவர்களுக்கு வழிகாட்டி பேராசிரியர்களும் உண்டு. இலக்கியம், மொழியியல், மானிடவியல், சமூகவியல், கல்வியியல், கல்வெட்டியல், தொல்பொருளியல், மெய்யியல் ஆகியவற்றில் ஏதேனும் முனைவர் பட்டம் பெற்றிருக்க வேண்டும். நூற்புது வயதுக்குட்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். மாதம் 18 ஆயிரம் ரூபாயும் இதர செலவினங்களுக்கு ஆண்டுதோறும் 30 ஆயிரம் ரூபாயும் வழங்கப்படும்.

குறுகிய கால ஆய்வுத் திட்டங்களுக்கு உதவித்தொகை

சங்க இலக்கியத்தை அடிப்படையாக கொண்ட பல்வேறு தனி ஆய்வுத் திட்டங்களைச் சமர்ப்பிக்கும் ஆய்வறிஞர்களுக்கு ஒரு ஆண்டுக்கு இரண்டரை லட்சம் ரூபாய் வழங்கப்படுகிறது.

தொடர்புக்கு:

செம்மொழி தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம்
சாலை போக்குவரத்து நிறுவன வளாகம்,
40,100 அடி சாலை, தரமணி,
சென்னை - 600 113.
தொலைபேசி: 044-22540124
E-mail: info@cict.in

ஒப்பியல் நோக்கில் வள்ளுவரும் பர்துருஹரியாரும்

சி.மாலதி
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

முனைவர் ச.கவிதா
ஆய்வு நெறியாளர்

தமிழ்த்துறை
கற்பகம் பல்கலைக்கழகம்
கோவை - 21.

ஓராயிரத்து முந்நூற்று முப்பது குறள் வெண்பாக்களைக் கொண்ட, நன்கு செறிவுற அமைந்த கருத்துக்களைக் கூறுகின்ற திருக்குறள் ஒரு நிலைபேறுடைய படைப்பாகும். எந்த மதத்தையும் சாராமல் பொதுவான, மனித சமுதாயத்திற்குத் தேவையான அனைத்து அறநெறிக் கருத்துக்களையும் எடுத்துக் கூறுவதாகத் திருக்குறள் உள்ளது. 57 புலவர்களின் பாராட்டுரைகள் ஒரு தனி நூலாக (தீருவள்ளுவ மாலை) அமையும் அளவிற்குச் சிறந்து விளங்கும் நூல் திருக்குறள் ஆகும். பொது மறை எனப் போற்றப்படும் திருக்குறள் ஒரு சிறந்த அறநூலாகவும், சமய நூலாகவும், தத்துவ நூலாகவும், இலக்கியமாகவும் அவரவர் நிலைக்கேற்ப அமையும் சிறப்புடையதாகும். இத்தகைய திருக்குறளோடு அறம் எனும் பொருண்மையில் ஒப்புநோக்கத்தக்கவை பர்துருஹரியாரின் சதக நூல்களாகும்.

பர்துருஹரியார் கி.மு. 1 - ஆம் நூற்றாண்டில் உஜ்ஜயினி நகரத்தின் அரசராக ஆட்சிசெய்து, பிறகு உலக வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று, ஆட்சியை விடுத்து ஆன்மீகத்தில் ஈடுபட்டார். அவரது நீதி சதகம், வைராக்ய சதகம், சிருங்கார சதகம் ஆகிய சதக நூல்கள் வடமொழியில் படைக்கப்பட்டவை, தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. பர்துருஹரியாரின் இச்சதக நூல்கள் சொல் நயமும், பொருள் நயமும், இலக்கிய நயமும் கொண்டனவாக, வெகு நுட்பமான கருத்துக்களைத் தெளிவாக எடுத்துக்கூறும் வகையில் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

வள்ளுவரும் நீதிசதகமும்

■ வள்ளுவத்தில் காணலாகும் அதிகாரக் கருத்துக்கள் சில நீதி சதகத்தோடு ஒப்பிடத்தக்கன. நீதிசதகம் 10 தலைப்புகளைக் கொண்டதாக (பத்ததி, ஒவ்வொரு தலைப்பின் கீழும் 10 பாடல்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

■ மூர்க்க பத்ததியில் அறியாமையை உடைய மூடர்களின் இயல்பு, அறியாமையை நீக்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமை ஆகியன விளக்கப்பட்டுள்ளன.

■ விதவத் பத்ததியில் விதவான்களின் இயல்பு கல்வியின் மேன்மை, தத்துவத்தின் சிறப்பு, ஞானியர் பெருமை முதலியன விளக்கப்பட்டுள்ளன.

■ மாணசௌர்ய பத்ததியில் வீரர்களின் இயல்புகள் புராண நிகழ்வுகளுடனும், உவமைகளுடனும் ஒப்பிட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

■ அர்த்தப் பத்ததியில் செல்வத்தின் சிறப்பு, செல்வத்தின் நிலையாமை ஆகியன எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

■ துர்ஜன பத்ததியில் தீயோர் இயல்பு, அரசர்கள் தீய குணங்களை நீக்கி ஆட்சிசெய்ய வேண்டியதன் முக்கியத்துவம் ஆகியன சான்றுகளுடன் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன.

■ ஸீஜன பத்ததியில் சான்றோர் இயல்பும், சான்றாண்மையின் சிறப்பும் கூறப்பட்டுள்ளன.

■ பரோபகார பத்ததியில் ஈகையின் மேன்மை குறித்த கருத்துக்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

■ தைர்ய பத்ததியில் அறிவுடமையின் இன்றியமையாமை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

■ தைவ பத்ததியில் இறைவனின் சிறப்புக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

■ கர்ம பத்ததியில் வினை மற்றும் வினைப்பயன் குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

திருக்குறளின் கல்லாமை அதிகாரத்தில் இடம்பெறும் குறள்களின் பொருள்களோடு பர்துருஹரியாரின் நீதிசதகத்தின் மூர்க்க பத்ததியில் உள்ள பாடல்களின் கருத்துக்கள் ஒப்புநோக்கத்தக்கனவாக உள்ளன. திருக்குறளின் கல்வி அதிகாரப் பொருளோடு நீதி சதகத்தின் வித்வத் பத்ததி ஒப்புநோக்கத்தக்கன. நீதி சதகத்தின் மாணசௌர்ய பத்ததி குறளின் ஊக்கம் உடைமை, படைச்செருக்கு முதலிய அதிகாரங்களுடனும், அர்த்த பத்ததிப் பாடல்களின் பொருள்கள் குறளின் நிலையாமை அதிகாரப் பொருள்களோடும், துர்ஜன பத்ததி குறளின் கூடா நட்பு அதிகாரத்துடனும், ஜன பத்ததி நீத்தார் பெருமை அதிகாரப் பொருளுடனும், பரோபகார பத்ததி ஒப்புரவு அதிகாரத்துடனும், தைர்ய பத்ததி அறிவுடமை அதிகாரத்துடனும், தைவ பத்ததி கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்துடனும், கர்ம பத்ததி மெய் உணர்தல் அதிகாரத்துடனும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கனவாக உள்ளன.

சான்றாக, பணிவுடையனவாகவும், இனியன சொல்பவனாகவும் இருத்தலே ஒருவனுக்கான அணிகலன்களாகும், பிறவெல்லாம் அணிகலன்கள் ஆகா என்கிறது வள்ளுவம்.

“பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு அணியல்ல மற்றுப் பிற” (குறள் - 95)

நீதி சதகம் வித்வத் பத்ததியில் காணலாகும். ஐந்தாம் பாடலின் கருத்து இதனோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கதாக உள்ளது. கைகளில் அணியும் நகைகளோ, கழுத்தில் அணியும் மாலையோ, தலையில் அணியும் பூக்களோ, ஆபரணங்களோ ஒருவனை அலங்கரிப்பதில்லை. அவன் பேசும் நல்ல, இனிய வார்த்தைகள் தான் அவனை அலங்கரிக்கின்றன (நீதி சதகம் 15).

வள்ளுவமும் வைராக்ய சதகமும்

உலக உயிர்கள், உலக நிகழ்வுகள், மனதின் பற்றுதல்கள், விருப்பு வெறுப்புக்கள் ஆகியன குறித்து 10 தலைப்புகளின் கீழ் 100 பாடல்களின் வைராக்ய சதகம் விளக்குகின்றது.

முதல் பகுதியில் உலகப் பொருட்களின் மீது உற்ற பற்றுக்குக் காரணமாகத் திகழும் ஆசை இகழப்படுகிறது.

இரண்டாம் பகுதியில் பேரறிஞர்களும் உலக இச்சைக்கு ஆளாகும் தன்மையைச் சுட்டிக்காட்டி, ஆசையின் வலிமையை எடுத்துக் கூறுகின்றார் பர்துருஹரியார்.

மூன்றாம் பகுதியில் இரந்து பெற்று வாழ்தலின் இழிநிலையையும், அதனைத் தவிர்க்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமையையும் வலியுறுத்துகின்றார் பர்துருஹரியார்.

நான்காம் பகுதியில் உலக வாழ்க்கையின் நிலையாமை எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஐந்தாம் பகுதியில் காலத்தின் இன்றியமையாமை எடுத்துக்கூறப்படுகின்றது.

ஆறாம் பகுதியில் வைராக்யத்தின் பெருமை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஏழாம் பகுதியில் பிறர் குறித்த கவலையை விடுத்து, மனத்தை ஒருமுகப்படுத்த வேண்டியதன் தேவை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

எட்டாம் பகுதியில் நிலையற்ற பொருட்கள் குறித்து வர்ணித்து, நிலையான இறைவனை அடையும் வழிகள் எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன.

ஒன்பதாம் பகுதியில் வழிபாட்டின் மூலமாகப் பெறப்படும் ஆனந்த அனுபவம் விவரிக்கப்படுகின்றது.

பத்தாம் பகுதியில் உயிரின் முக்தி குறித்து அழகாக விளக்கப்படுகிறது.

வள்ளுவத்தில், துறவற இயலில் காணலாகும் அருள் உடைமை, புலால் மறுத்தல், தவம், கூடா ஒழுக்கம், கள்ளாமை, வாய்மை, வெகுளாமை, இன்னா செய்யாமை, கொல்லாமை, நிலையாமை, துறவு மெய் உணர்தல், அவா அறுத்தல், ஊழ் ஆகிய அதிகாரக் கருத்துக்களோடு பர்துருஹரியாரின் வைராக்ய சதகத்தில் காணலாகும் மேல்காண் கருத்துக்கள் ஒப்புநோக்கத்தக்கனவாக உள்ளன. சான்றாக,

‘நான்’ எனது என்னும் ஆசைகளைப் பற்றிக் கொண்டு விடாதவரை துன்பங்களும் விடாமல் பற்றிக்கொள்ளும்’ என்று வள்ளுவர் உலகப் பற்று குறித்து குறிப்பிடுகின்றார்.

“பற்றி விடாஅ இடும்பைகள் பற்றினைப் பற்றி விடாஅ தவர்க்கு” (குறள். 347)

பர்துருஹரியார் வைராக்ய சதகத்தின் முதல் பகுதியில் பற்றினால் உண்டாகும் துன்பம் குறித்துக் குறிப்பிடுகையில், ‘ஆசைகள் நம்மால் அனுபவிக்கப்படுவன அல்ல, ஆசைகள் தான் நம்மை அனுபவிக்கின்றன’, (வைராக்ய சதகம் - 8) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கருத்தானது வள்ளுவரின் பற்றுதல் குறித்த மேல்கண்ட கருத்தோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கதாக உள்ளது.

வள்ளுவமும் சிருங்கார சதகமும்

வள்ளுவமும் காணலாகும் இன்பத்துப்பாலோடு முழுமையாக ஒப்புநோக்கத்தக்கனவாக பர்துருஹரியாரின் சிருங்கார சதகப் பாடல்கள் உள்ளன. அழகுடைய பெண்கள், அவர்களது அழகு நலன்கள், வசந்தகால நிகழ்வுகள், வசந்தகாலத்தில் இயற்கையில் ஏற்படும் மாறுதல்கள், பறவைகள், விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்களில் காணலாகும் அழகுறு தோற்றங்கள் ஆகியன குறித்து பர்துருஹரியார் தமது சிருங்கால சதகத்தில் எழிலுற எடுத்தாள்கின்றார்.

காமதேவனுக்கான வாழ்த்துப் பாடலோடு இச்சதகம் தொடங்குகின்றது. முதல் இருபது பாடல்கள்

பெண்களின் அழகு நலனை எடுத்துக்கூறுவதாக அமைந்துள்ளன. அடுத்துவரும் இருபது பாடல்கள் புணர்ச்சி குறித்தும், மூன்றாவதாக உள்ள இருபது பாடல்கள் பெண்கள் மீது கொள்ளும் இச்சையால் ஏற்படும் இகழ்ச்சி குறித்தும் விளக்குகின்றன. நான்காவது பகுதியாக அமைந்த இருபது பாடல்களில், பெண்களின் மீது கொண்ட பற்றுதலைத் துறந்த மற்றும் துறக்க இயலாதவர்களின் நிலை குறித்து எடுத்துக்கூறப்படுகின்றன. இறுதியாக அமைந்த இருபது பாடல்கள், பல்வேறு பருவகாலங்கள் மனிதனின் அழகுணர்வை எங்ஙனம் தூண்டுவனவாகத் திகழ்கின்றன என்பதை எடுத்துக்கூறுவனவாக உள்ளன. இப்பகுதிகளில் அமைந்த பாடல்களின் கருத்துக்கள், திருக்குறளின் இன்பத்துப் பாலில் உள்ள தலைவியின் அழகைப் பாராட்டுதல், புணர்ச்சி மகிழ்தல், நலம் புனந்துரைத்தல், காதற் சிறப்புரைத்தல், புணர்ச்சி விதும்பல் ஆகிய அதிகாரக் கருத்துக்களோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கனவாகும். சான்றாக, பெண்களின் அழகு நலன் குறித்த வர்ணனையில் பெண்களின் அலர்ந்த முகத்திற்கு உவமையாக நிலவைக் குறிப்பிடுகின்றார் பர்துருஹரியார் (சிருங்கார சதகம் - 5). திருவள்ளுவர், நலம் புனைந்துரைத்தல் அதிகாரத்தில், ‘நிலவிற்கும் மடந்தையின் முகத்திற்கும் யாதொரு வேறுபாடுமின்றி விண்மீன்கள் நிலைபெயர்ந்து கலங்கின’ குறள். 1116), எனவும், ‘பெண்ணின் முகத்தைப் போல ஒளிவிடும் வல்லமை உடையயானால், நீயும் என்னால் காதலிக்கப்படுவாய், மதியே நீ வாழ்க!’ (குறள். 1118)

“மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லையேல் காதலை வாழி மதி” (குறள். 1118)

எனவும் குறிப்பிடப்படும் கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தக்கன சிருங்கார சதகப் பாடல்கள்.

பர்துருஹரியாரின் நீதி சதகம், வைராக்ய சதகம், சிருங்கார சதகம் ஆகிய மூன்று சதக நூல்களிலும் காணலாகும் செய்திகள் பல, வள்ளுவத்தின் குறள் வெண்பாக்களோடு ஒப்பிட்டு நுணுகி ஆராயத்தக்க ஒப்புமைக் கருத்துக்களை உடையனவாகத் திகழ்கின்றன. கருத்தளவில் மட்டுமின்றி பா நயம், உவமை நயம், அணி நயம், சந்த நயம், பாடல்களின் வைப்புமுறை ஆகியனவும் ஒப்புநோக்கத்தக்கனவாகும். வள்ளுவத்தைப் போன்றே சதக நூல்களும் காலத்தைக் கடந்த அறநெறிகளை உரைப்பனவாக உள்ளதால்தான் நிலைபெறுடையனவாகத் திகழ்கின்றன.

மணிமேகலையில் புரட்சிப் பூக்கள்

முனைவர் மு.கவிதாதேவி,

உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி,
கோயமுத்தூர்.

மணிமேகலை காப்பியத்தில் வரும் புரட்சிப்பூக்கள் சிலம்பில் தோன்றி மேகலையில் மிளிர்வவர்கள் அவர்களில் முதல் புரட்சிமலர், அவள் கலையரசி, ஆடலரசி, அழகரசி, மொத்தத்தில் சகலகலா வல்லி அரசபையில் மாதவியின் நடனம் கண்டு மெய்மறந்து சென்றான் கோவலன். இறுதியில் மாதவியின் நடனத்தில் மட்டுமல்ல அவளுடைய ஆடலில், அழகில், அன்பில் திளைத்து தன் மனைவியை, மனையை மறந்து விடுகிறான். கண்ணகியின் புரட்சி சிலம்பில் வெளிப்பட்டது. மண்மகனும் அறியா மெல்லிய சீறிடி உடைய கண்ணகி மண்மகள் அதீர மதுரையை எரித்து தன் கணவன் மீதிருந்த களங்கத்தை போக்கினாள் இந்திர விழாவில் தேவரும் கண்டு மகிழும் படியாக மக்கள் மத்தியில் நடனமாடும் மாதவி, தன் ஆடல் கலையைத் துறந்து பௌத்தத் துறவியாகித் தன் குலத்திற்குரிய பண்பிலிருந்து முரண்பட்டு புரட்சி படைக்கிறாள். தாயைப் போன்று பிள்ளை என்பார் அதற்கேற்ப தன் தாயின் வழிகாட்டுதலில் துறவறம் பூண்டு சமூக சேவகியாய் பகைவருக்கும் அருள் வழங்கும் பேருள்ளத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் குற்றம் செய்தவருக்கும் நல்வழிகாட்டும் மாண்புமிக்க வளாக வலம் வந்து பசிப்பிணியற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்கியவள். கி.பி.2 நூற்றாண்டில் சேற்றில் பூத்த செந்தாமரைகளாய், சமூகத்தடைகளைத் தகர்த்தெறிந்துப் புரட்சி செய்த அற்புதமான இவ்விரு பெண்களைப் பற்றி விவரிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கோவலன் மாதவியின் இனிய இல்லறம்

கண்ணகியை விட மாதவி தான் கோவலனோடு இன்பமாகிய இல்லறவாழ்வு எய்தினாள். இருந்தும் அவ்வாழ்வு முழுமை பெறாமல் போய்விட்டது. கானல்வரிப் பாட்டின் பொருளைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்ட கோவலன் “மாயப் பொய் பல கூட்டும் மாயத்தாள்” என்று மாதவியை பழித்துரைக்கிறான். அவன் கூறிய அந்த சொல் அவர்களின் இனிய இல்லறத்தை முழுமை பெறாமல் செய்துவிட்டது.

மாதவியின் துறவு

மாதவி நெஞ்சில் நீங்காது கோவலன் எதிர்பாராத முறையில் அடைந்த துயரத்தைக் கேள்வி பட்டவுடன். தன்னுயிர் நீங்காது உடலில் நிலைபெறுவதற்கான காரணத்தைச் சிந்திக்கிறான். கோவலனுக்கு அர்ப்பணித்த இந்த கலை இனிமேல் யாருக்கும் நுகரக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தாள்.

“காதலுனுற்ற கடுத்துயர் கேட்டு
போதல் செய்ய உயிரோடு நின்றே”

என்ற தொடரின் மூலம் கோவலனிடத்து கொண்டிருந்த அன்பின் ஆழத்தை

வெளிப்படுத்துகின்றாள் யாரிடமும் ஆலோசனை கேட்காமல் நேரடியாக அறவண அடிகள் இடத்துச் சென்று அறவுரை கேட்கிறாள் தானும், தன் மகள் மணிமேகலையும் துறவு கொள்வதாகத் துணிந்து சொல்கிறாள். இச்செய்தியை தன் தாயிடமும், கணிகையர் சமூகத்திடமும் கூறிவிடும் படி தன் தோழி வயந்தமாஸையிடம் கூறுகிறாள்.

கவலையைத் துறத்தல் - முதல் புரட்சி

தன்னுடைய கற்பிற்கும் பற்றுக்கோடாகவும் காவலனாவும் விளங்கிய கோவலன் இறந்தான் என்ற செய்தி தன்னுயிரினும் மேலான கலையினை மறந்து துறந்தாள். இத்துறவு கலைஞர்களால் மனதளவிலும் எண்ணிப் பார்க்கவும் இயலாப் பெருந்துறவு. இது மாதவியின் மிகப் பெரிய பெருந்தியாகம். பரத்தையர்க்கே உரிய மரபின்படி மீண்டும் தன் குலத் தொழிலில் புகுவாள் எனக் கருதிய சமுதாயத்திற்கு ஏமாற்றமளிக்கும் வகையில்

“காதலனுற்ற கடுந்துயர் பெறாஅள்
மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்தனள்”

(சிலம்பு இந்திர விழா 67-87)

என்ற வரிகள் உணர்த்தும் துறவற வாழ்வைத் துணிவுடன் ஏற்றாள். இளங்கோவடிகள் படைத்த மாதவி, கலைமகளிர் விலைமகளிராகவே இருத்தல் வேண்டும் என்னும் அக்காலச் சமுதாயத்தின் நியதியைப் புறந்தள்ளி விட்டுத் தன் காதலனாகிய கோவலன் ஒருவனுக்காகவே வாழும் உள்ளத்தோடு வாழ்ந்தது அவளுடைய முதல் புரட்சியாகும். கணிக்கையரின் வாழ்க்கை முறையையும், தன்னுயிர் கலையைத் துறந்தது மாதவியின் முதல் புரட்சியாக அமைந்தது எனலாம். அந்த கணிகையர்குலம் தன் வாழ்விற்கு எதிராக நின்றதோ, அக்குலத்தை வெறுத்தாள். ஒருமை மகளாய் வாழ்ந்தாள். தான் எடுத்த முடிவின் மூலம் சமூகத்தையே விழிப்படையச் செய்தாள். இதுவே அவளுடைய முதல் புரட்சியாகும்.

கண்ணகி மகளாக்கியது - இரண்டாவது புரட்சி

கோவலன் மகள் மணிமேகலையை தாய் சித்ராபதி தன்முயற்சியால் இதுதொழிலில் ஈடுபடுத்தி விட்டால் என்று எண்ணி தன் மகளை கண்ணகியின் மகளாக்கிறாள். காதலனின் மறைவுக்குப் பிறகு கலையைத் துறந்து அறத்தவச் செல்வியான மாதவி ஓர் அன்பான கண்டிப்பான தாயகத் திகழ்ந்தாள். தனது தவற்றை உணர்ந்து பரத்தையர் சமுதாயத்தை எதிர்த்து கணிகையரின் வாழ்வை பழித்தாள் எனவே தன் மகளைக் கண்ணகி மகள் என்றாள். பரத்தை என்ற

முத்திரை தன் மகள் மீது தான் உயிரோடு இருக்கும் போதே அந்நினைவே அவளை மாற்றியது. பெற்றவள் இருக்கும் போதே, மாற்றாளின் மகளாக்கி தன் தாய்மையினையே தியாகம் செய்கிறாளே. இச் செயல் எவரும் செய்வதற்கரியது ஆகும். இது மாதவியின் இரண்டாவது புரட்சி ஆகும்.

மகளை துறவியாக்கியது - மூன்றாவது புரட்சி

எந்த தாயும் தன் மகளை திருமணம் செய்து கொடுத்து, அவள் வாழும் இனிய இல்லறத்தைக் கண்டு மகிழ்வதே வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகக் கொண்டிருப்பார். ஆனால் மாதவியின் நிலையோ மாறுபாடானது. முரண்பட்ட வாழ்க்கை, முழுமை பெறாத வாழ்வு அவளுடையது. அவள் திருமணம் செய்யாமலே தன் காதலனோடு வாழ்ந்து மணிமேகலை என்ற குழந்தைக்குத் தாயாகி விட்டாள். குலமகனாகிய கோவலனுக்கு பிறந்திருந்தாலும் கணிகையர் மகள் என்றல்லவா உலகத்தார் தூற்றுவர். எனவே தன் மகளுக்கு முழுமையான குடும்ப வாழ்வைத் தன் மகளுக்கு ஏற்படுத்தித் தர முடியாது. ஆதலால் தான் மகளின் துறவுக்குத் தானே வித்திடுகிறாள் கோவலனுக்கு மட்டுமல்ல தெய்வமாகிவிட்ட குலச்செல்வியாம் கண்ணகிக்கும் அது இழுக்காகும் கோவலன் தனக்கு செல்வத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் மட்டும் தந்து போகவில்லை அழகுப் பதுமையாம் மணிமேகலையை தந்து சென்றுள்ளான். அவளைக் காத்து உயர்வடையச் செய்வதே மாதவியின் தலையாய குறிக்கோளாக இருந்தது.

ஆடவர் கண்டால் அகல இயலாத பேரழகுடைய தன் மகளைத் திருந்தாச் செய்கைத் தீத் தொழிற்படும், வானதூயர் உறுக்குங் கணிகையர் கோலங்காணா தொழிகெனக் கூறி அணிமை தோற்றத்து அருந்தவப் படுத்திய தாயோ கொடியள் என்று ஊரார் ஏசுமாறு நீண்ட கூந்தலை மழித்து, அவள் அழகொழித்து, போதித்தானம் புரிந்து அறம் மேற்கொள்ளச் செய்த செயல் மாதவியின் மூன்றாவது புரட்சியாகும்.

இவ்வாறு மாதவி, உடலை விற்று வாழும் ஒழுக்கக் கேட்டைக் குலத்தின் கடமை என்ற கோட்பாட்டை கொண்ட பரத்தமை குலத்தை வெறுத்தாள். அக்குலம் பண்பை திருத்த முயலும் கோடரியாக மாறுகிறாள். கணவன் இறந்தவுடன் குலமகளிரைப் போன்று மாதவி துறவு கொள்வதும், அழகுச்சிலையான தன் மகளின் எழிலை மறைத்து காவியுடை தரித்து தலைமுடியை மழித்து, துறவாக்கிய துணிச்சல் கணிகையர் குலத்திற்கே திகைப்பையும், அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது. கணிகையர் குலத்தைச் சார்ந்த பெண்ணும் ஒழுக்கமுடன்

சமூக மதிப்புடன் வாழமுடியும் என்று உலகத்தவருக்கு உணர்த்தினாள். அவள் புரட்சியில் ஒரு சமூகச் சீர்திருத்தம் இருந்தது. பிற்காலத்தில் தேவதாசி ஒழிப்பிற்காக பெரியார் போன்ற சமூகச் சீர்திருத்தவாதிகள் போராடினர். அப்போராட்டத்திற்கு முதல் தீப்பொறியாக மாதவிப் புரட்சியின் அமைந்திருந்தது.

மணிமேகலை துறவு முதற்புரட்சி

மணிமேகலை இளமையிலே துறவு பூண்டவள். துறவு வாழ்க்கையிலும் சமூகச் சீர்திருத்தம் செய்தவள். கணிகையர் வாழ்க்கைப் புறக்கணித்தவள். காப்பியப் பெண்டிர் பெரும்பாலும் இல்லற வாழ்வினர் மேகலையோ கலங்கரை விளக்குப் போன்றவள். அவள் சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டிய ஒளிவிளக்கு பெரும் புரட்சியையும் சாத்வீகமாக செயலாற்றிய அமைதிப்புயல்.

மணிமேகலை எனும் புரட்சிமலர் மலருவதற்கான காரணங்களை ஆராய்வோம். மணிமேகலையின் துறவுக்கு அவள் அன்னை மாதவி காரணமாக இருந்தாலும் அவளுடைய மனதில் இயல்பாகவே துறவு எண்ணம் குடிகொண்டிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் மன்னன் மகனிடம் தன் துறவுக் கொள்வதற்கான காரணங்களைக் கூறும் போது தன்னை உணர்ந்த தன்மையைக் குறிப்பிடுகிறாள்.

பிறத்தலும் மூத்தலும் பிணிபட டிரங்கலும்
இறத்தலும் உடையது இடும்பைக் கொள்கலம்
மக்கள்யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்

(மணி 18: 36-139)

என்ற அடிகளில் 'உணர்ந்து' என்ற சொல் மணிமேகலை, தவத்தின் பெருமையை உணர்ந்து தான் துறவு மேற்கொண்டுள்ளாள் என்பது தெளிவாகிறது.

வாழ்க்கை என்பது வாழ்வதற்கே. அந்த வாழ்வு என்பது என்ன?

- 1) தனக்காக வாழ்வது
- 2) தன் நலத்திற்காகப் பிறரைக் கெடுத்து வாழ்வது
- 3) பிறர் நலத்திற்காகத் தன்னை வருத்தி வாழ்வது என வாழ்தலில் பலவகை உண்டு.

துள்ளித்திரியும் இளமைப்பருவத்தில் தன் புலன்களை அடக்கி உருவழகை துறவு ஆடைக்குள் போர்த்தி, பிறர் வாழ தான் வாழ்ந்தவள் மணிமேகலை.

ஒருவரின் வாழ்க்கையை மாற்றியமைப்பது அவர்தம் சூழ்நிலைகளே மணிமேகலையின்

வாழ்க்கையும் அப்படித்தான். பத்தாண்டுகள் வரை தாய்தந்தையோடு இன்பமாய் கழித்தாள். தன் தந்தை கொலையுண்டான். தாய் கண்ணகியும் விண்ணகம் அடைந்தாள் என்ற செய்தி கேட்டு துயருற்றாள். இவர் பிறந்த குலமோ கணிகையர் குலம். கணிகையர் குலத்தில் பிறந்த பெண் ஐந்தாண்டுகளில் தண்டியம் பிடித்து ஏழாண்டுகளில் பயிற்சி பெற்று, பன்னிராண்டுகளில் மன்னன் முன்பு அரங்கேற்றம் செய்து ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் இந்திரவிழாவில் நடனமாட வேண்டும். அவர்களுக்கென்று கணவன், குழந்தைகள் என்ற குடும்ப அமைப்பு கிடையாது, அப்படியிருக்க யாரிடத்தும் மாதவி தன் துயரினை வெளிப்படுத்தாமல் நேரே அறவண அடிகளிடத்து செல்கிறாள். அறவணடிகள் கூறியதை நெஞ்சில் நிறுத்தி துறவு மேற்கொள்கிறாள்.

பிறந்தோர் உறுவது பெருகியதுன்பம்
பிறவாது உறுவது பெரும் பேரின்பம்
பற்றினாள் வருவது முன்னது

என்று அறவண அடிகள் கூறுகிறார்.

மனவளர்ச்சியே - இரண்டாம்புரட்சி

வளர்ச்சி என்பது உயிர்களின் இயற்கை. அறிவான, நெறியான, முறையான வளர்ச்சி மக்களினத்தின் தனியுரிமை அது. வெறும் உடல் வளர்ச்சி என்பது வளர்ச்சியன்று. உள்ளத்தின் வளர்ச்சியே வளர்ச்சி. காப்பியத்தில் மணிமேகலையின் உள்ள வளர்ச்சி என்பது உன்னதமானது, போற்றுதற்குரியது, அவள் சமூக தொண்டோடு கூடிய துறவு வாழ்க்கை மேற்கொள்வதற்கு அவளின் படிப்படியான மனவளர்ச்சியே மேகலையின் புரட்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தது. காப்பியத்தின் தொடக்கமும் முடிவும் அவளுடைய மனவளர்ச்சியின் இருவேறு நிலைகளைக் காட்டுகின்றன.

பூக் கொய்வதற்காக உவவனம் செல்லும் வழியில் மன்னன் மகன் உதயகுமரனை காண்கிறாள். மேகலையை கவர்ந்து செல்வதற்காக வருகின்றாள். அவன் நோக்கம் அறிந்த பளிக்கரைக்குள் ஒளிந்து கொள்கிறாள். அவன் செல்லும் வரை வெளியில் வராமல் அவ்வறையிலேயே பதுங்கி இருக்கிறாள். இச்செயல் அவளுடைய தவவொழுக்கத்தின் ஆரம்ப நிலையை காட்டுகிறது. மன்னன் மகளின் செல்வாக்கைக் கண்டு உறுதி குலைந்த நிலையது. தன்னுடைய பிறப்பின் நிலையையுணர்ந்து மறைந்து வாழ்கிறாள். அவளுக்கு செய்தவம் முயலும் பெண்ணுக்கு தெய்வத்தின் துணை வேண்டும். அத்துணை அவளுக்கு நிறையவே வாய்த்தது.

மணிமேகலையும், உதயக்குமரனும் இரண்டாம் முறை சந்திக்கிறார்கள். அப்போது மணிமேகலையிடம், தவவலிமை மிக்க இருந்தது. அவள் எளிதில் வீழ்த்தி விடும் பெண்ணல்ல என்ற உறுதிப்பாடு அவள் அகத்தில் தெரிந்தது. மன்னனின் மகனை நேரில் கண்டு பேசுகிறாள், புதிலுரைக்கின்றாள். அப்போது உதயகுமரன் கூறுகின்றான்,

*உடம்பொடு என்றன் உள்ளகம் புகுந்தென்
நெஞ்சம் கவர்ந்த வஞ்சக கள்வி (மணி: 18:120 - 121)*

என்று கூறுகின்றான். நல்லாய் என்கொல், நற்றவம் புரிந்தது என்று அவன் வினவும் போது அவனிடம் காதல் மிகுந்திருந்தும் அவனால் உறுதிப்பட பேச முடியவில்லை. மிகவும் மதிப்புடன் மேகலையை அழைக்கின்றான். இது மணிமேகலையின் மனவளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது. அவளும் மன்னன் மகன் என்று எண்ணாமல் எளிய மனிதர்களிடத்து உரையாடுவது போல பேசுகிறாள். இது அவளுடைய தவ வலிமையைக் காட்டுகின்றது. உண்மையை உணர்தல் தான் அறம் அவளிடம் போராட்டம் இல்லை. ஆனால் அமைதி இருந்தது. அந்த அமைதியில் வலிமை இருந்தது. அந்த மனவளர்ச்சியே மணிமேகலை எனும் சமூக சீர்திருத்தவாதி தோன்றுவதற்கு இரண்டாம் புரட்சியாக அமைந்தது.

தவத்தில் அறப்பணி - மூன்றாம் புரட்சி

இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த மணிமேகலை, தான் பிறந்த குலத்தினின்று மாறுபட்டு, புத்தத் துறவியாகி மாறுபட்ட சிந்தனையோடு அறப்பணியோடு கூடிய சமுதாயப்பணி ஆற்றிச் சாதனை படைத்த புரட்சி அன்பினை, தொண்டினை மையமாகக் கொண்டது தான் பெண்மை. அறமே துணையாக, அன்பே பற்றுக்கோடாக அருளோடு திருந்த முயல்கிறாள். மணிமேகலை தனது வாழ்க்கை மூலம் கவலையில் அமைதியும், அச்சத்தில் துணிவும், துன்பத்தில் விடுதலை விரும்பும், முடிவு செய்வதில் முற்போக்கும், சோதனையில் உறுதியும், மன்னிப்பில் மகிழ்ச்சியும், நன்றி செலுத்துவதில் எல்லையற்ற நிலையும் வேண்டுமெனக் காட்டுகிறாள். வாழ்க்கை உண்மையானது, வாழ்க்கை புனிதமானது, இறப்பு என்பது அதன் குறிக்கோள் அன்று என்ற உண்மையை தனது வாழ்க்கை மூலம் காட்டுகிறாள்.

இவ்வுலகில் அழிவிற்கும் மிகப்பெரும் துயரத்திற்கும் காரணமாக இருப்பது ஐவகைக் குற்றங்கள் அவை காமம், கள், கொலை, பொய், களவு ஆகியன. இவற்றிலிருந்து விடுபட்டு, குற்றமற்ற

சீர்திருத்தச் சமுதாயம் அமைய பாடுபட்டவள் மணிமேகலை. அவள் துறவை மட்டும் கொள்ளவில்லை. சமுதாயநலனோடு கூடிய துறவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டாள். உண்டிக் கொடுத்தோர் உயிர்க் கொடுத்தோரே. யார் பசித்த வயிறுக்கு உணவளிக்கிறார்களோ, அவர்களை இதே உலகம் பெற்ற தாயை விட சிறப்பாக போற்றும் உலகின் துன்பத்திற்கெல்லாம் காரணம் பசிக் கொடுமையே எனவே பசிப்பிணி அகற்றிடும். அரும்பணியை ஆற்றினாள். உலகில் பசித்த வயிறுக்கு சோற்றிடும் அன்னப்பூரணியாக விளங்கினாள். உயிர்களிடத்து கருணை கொண்டு அவர்களின் துன்பத்தைப் போக்கும் அறப்பணி செய்து அமைதிப் புரட்சி செய்தாள். தவறு செய்தவர்களையும் மன்னித்து அவர்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவம் உடைய பெண்ணாக வலம் வந்தாள்.

முடிவுரை:

மணிமேகலை காப்பியத்தில் பெண் சமுதாயத்தைத் தலைநிமிரச் செய்த முதன்மையர் என்று மாதவியையும் மணிமேகலையையும் குறிப்பிடலாம். மங்கையருள் மாணிக்கமாய் இந்த பெண்களின் அடக்கம், அறிவு ஒளிவீசிய அறம் ஆகிய பண்புகளை இன்றைய பெண்களும் கைக்கொள்ள வேண்டிய அணிகலன்களாகும்.

பசிப்பிணி தீர்த்தல் அறம், நெறியில்லா நெறியில் செல்லாது காத்தல் அடக்கம், உயிர்த்தொண்டே சிறந்த தொண்டு, நுணுங்கிய கேள்வியும், வணங்கிய வாயும் சிறந்தது. நெருப்பில் நின்று நெருப்பை அவித்தல் அரியது நல்ல செயல் தவம். அனைத்து உயிர்களையும் புரத்தல் அருள் இத்தகைய நற்குணங்களைக் கொண்டே முற்போக்கு கொள்கை கொண்ட பெண். அவள் செய்த அன்பை அன்றைய உலகம் பின்னாளில் புரிந்து கொண்டு ஆராதித்தது. மணிமேகலை தந்த மணியான புரட்சிப்பெண். அப்பெண்ணை ஈன்ற மாதவியையும் புரட்சிப்பூக்கள் என்றே பெருமையுடன் குறிப்பிடலாம்.

சங்க இலக்கிய தாவரங்களின் மருத்துவப் பயன்கள்

(நொச்சி, வெட்சி)

முனைவர் பா.ஆரோக்கிய
தாஸ்

இணைப்பேராசிரியர்/
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
போப் ஜான் பால் II கல்வியியல்
கல்லூரி,
இரெட்டியார் பாளையம்,
புதுச்சேரி - 10.

சங்க இலக்கிய தாவரங்களின் மருத்துவப் பயன்கள் என்னும் இவ்வாய்வுக் கட்டுரையில் நொச்சி, வெட்சி தாவரங்கள் குறித்தான சங்க இலக்கியப் பதிவுகள், தாவர அறிவியல் செய்திகள் மற்றும் தாவரத்தின் வேர் முதல் விதை வரையிலான மருத்துவப் பயன்கள் ஆராயப்படுகின்றன.

நொச்சி

சங்க இலக்கியப் பெயர்: நொச்சி
சங்க இலக்கியத்தில் வேறு பெயர்: சிந்துவாரம்
தமிழில் வழக்குப் பெயர்: நொச்சி
பிற மொழிகளில் பெயர்: மலையாளம்: Indrani;
கன்னடம்: Niragundi; தெலுங்கு: Vavili;
Eng: Five leaved chaste tree; Skt: Nirgundi
தாவரப்பெயர்: Vitex negundo L.

சங்க இலக்கியம்

நொச்சி பசிய சிற்றிலைகள் நீண்டு, நுனி கூரியதாக இருக்கும். இவை மயிலின் அடியாகிய பாதத் தோற்றத்தோடு ஒத்தது. இத்தழைகளை உடையணியாக அக்காலப் பெண்டிர் உடுத்திக் கொள்ளுவர். தொடலையாகவும் கட்டி, இடையில் அணிந்து கொள்வதும் உண்டு. பொன்னேர் பூட்டும் முதல் உழவின் போது இத்தழையை மாலையாகச் சூடிக் கொள்வர் என்பதை

மயிலடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி - நற். 115:5

மயிலடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி - குறுந். 138:3

அலவன் கண்ணேய்ப்ப அரும்பு ஈன்று அவிழ்ந்த

கருங்குலை நொச்சி - கார் நற். 39:1-2

நொச்சி யாயினும் கரந்தை யாயினும் - புதினோராந் திருமுறை

கருங்கால் நொச்சிப் பசுந்தழை சூடி - கார் நற். 39:2

கருங்குரல் நொச்சிக் கண்ணார் குரு உத் தழை

மணிதுணர்ந்த தன்ன மாக்குரல் நொச்சி - புறம். 272
என்னும் சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகள் கொண்டு
அறியலாம்.

பூக்கள் கொத்துக் கொத்தாகப் பூப்பவை
கார்காலப்பூ, பூக்கள் நீலநிறமானவை. அரும்புகள்
உருண்டை வடிவானவை, நண்டின்
கண்களையொத்தவை என்பதையும் நொச்சிப்
பூங்கொத்தினை அக்காலத்தில் மாலைக்கட்டிச் சூடிக்
கொள்வது போர் மறவர் வழக்கம். எனவே, இது போரீட்டு
அடையாளப் பூ வகையினதும் என்பதையும்

“நொச்சிமா அரும்பன்ன கண்ண
எக்கர் ஞெண்டு” - நற். 267:1-2

“மணிக்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி” - நற். 293:1
என்னும் சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகள் கொண்டு
அறியலாம்.

தாவர - அறிவியல்

நொச்சி ஒரு சிறு மரம். இது வீட்டின் முற்றத்திலும்,
வெற்றிடங்களிலும் தழைத்துக் கிளைத்து வளரும்
இயல்புடையது. எதிருக்கில் அமைந்த கூட்டிலை. 3-7
சிறுநிலைகள் காணப்படும். நொச்சி, கலப்பு வகை
பூந்துணர் கொண்டது. புல்லி வட்டம் புனல் வடிவானது
மேலே 5 பிளவானது. அல்லி வட்டம் 5, இரு உதடுகளால்
ஆனது. இதழ்கள் இணைந்து அடியில் குழல்
போன்றிருக்கும். 4 தாதிழைகளைக் கொண்ட மகரந்த
வட்டம், 2 உயரமானவை, 2 குட்டையானவை. மகரந்தத்
தாள்கள் மலரின் மடலுக்கு வெளியே நீண்டு காணப்படும்.
சூலக வட்டம் 2 செல்களால் ஆனவை. விதை, முட்டை
வடிவானது. விதையுறை கடினமானது. (ச.இ.தா.பக்.
582-583)

மருத்துவப் பயன்கள்

இதனால் முப்பிணியும் வளி நோயும் போகும்
..... கர நொச்சிற் பட்டையது
துள்ளுசன்னி வாத மகற்றும் (அ.கு)

நொச்சியிலையைக் குடிநீரிட்டு, வளிச்சுரங்களுக்கு
கொடுக்கலாம். குளிர்சுரம், முறைச்சுரம் இவைகள்
தணியும்.

நோயா கலியை நொடிக்கு ளருந்தவெம்மை
யோயா மணாளு முயர்த்துதலுக் - காய
வந்தமுதல் நண்பாகி வாதத்தை யேயுறவாற்

சிந்தவா) ராங்கனலுநீர். (தேரன் வெண்பா)

வெல்லம் சேர்த்துக் காய்ச்சிய நொச்சிக்குடிநீர்,
உடலின் வெம்மையை (சூட்டை)ப் போக்கி, நாளுக்கு நாள்
உடல் வன்மையைப் பெருக்கி, வளிக்குற்றத்தைத்
தன்னிலையில் நிற்கச் செய்யும்.

வெந்நீரில் இலையைப் போட்டு வேகவைத்து
நீராவி பிடிக்க, வியர்வை உண்டாக்கி சுரம் தணியும்.
வளிக்குற்றத்தால் உண்டான உடல் வலி முதலியனவும்
போம்.

தலைவலி, பீனிசம் முதலியவைகளுக்கு
இதனிலையைத் தலையணையாக வழங்கக்
குணமாகும். அல்லது இலையைச் சுக்குடன்
சேர்த்தரைத்துக் கன்னப் பொறிகளில் பற்றிடத் தலைவலி
தீரும்.

இலையை அரைத்து மண்ணீரல்
வீக்கங்களுக்குப் பற்றிடலாம்.

இலைச்சாற்றால் எண்ணெய் செய்து தலையில்
தேய்த்து முழுகிவர, கழுத்து நெறிகட்டு நாளடைவில் போம்.

இலையை வதக்கி ஒற்றடமிட, வீக்கம் கீல்வாயு
முதலியன தீரும்.

நொச்சி, பொடுதலை, நுணா முதலியன
சேர்த்துக் குடிநீர் செய்து குழந்தைகளின் மாந்தத்துக்குக்
கொடுக்கலாம்.

நொச்சியிலைச் சாறு, கரிசலாங்கண்ணிச்சாறு,
துளசிச்சாறு இவைகளை ஓர் எடை எடுத்து, ஓமத்தைப்
பொடித்துச் சேர்த்து உறைவைத்து, வேளைக்கு 6 கிராம்
வீதம், வளிநோய்க்குக் கொடுக்கலாம் அல்லது
நொச்சியிலைச்சாறு 6 கிராமில், சிறிது மிளகும் நெய்யும்
கலந்து கொடுக்கலாம்.

24 கிராம் இலைச்சாறு, 24 கிராம் பசுநீரும்
சேர்த்து தினமும் காலையில் கொடுக்க, இடப்பாட்டிரல்
வீக்கம் குறையும். வேர்க்குடிநீர் வளிநோயைப் போக்கி,
நீர்ப்பை அழற்சியையும் நீக்கும். மேலும், இதை
வயிற்றுவலி, வயிற்றுப்புழு நோய் முதலிய
நோய்களுக்கும் கொடுக்கலாம்.

பூவை உலர்த்திப் பொடித்து, சிறிது பன்னீர்,
கற்கண்டு அல்லது தகுந்த துணை மருந்துகளுடன்
சேர்த்துக் கொடுக்க, குருதி வாந்தியை நிறுத்தும். நொச்சி,
மிளகு, பூண்டு, இலவங்கம் சேர்த்து, சிறிதளவாய்
மென்று தின்ன, இரைப்பு நோயின் எழுச்சி அடங்கும்.

நொச்சி

சிந்து வார்த்துணருஞ் சீதக் கழிச்சலறக்
சிந்து வார்த்துணருஞ் சீனிநெயுண்.

சீதக்கழிச்சலினால் உண்டாகும் கடுப்பு நீங்க வேண்டுமாயின், நொச்சிக்கொழுந்து, சுக்குத்தூள் இரண்டையும் சேர்த்து மத்தித்து, சர்க்கரை கலந்து, பசுவின் நெய் விட்டுக்கின்றி ஒரு மண்டலம் புசித்துவரின், அக்கடுப்பை எக்காலமும் வராமல் தடுக்கலாம். இதனால் உடலும் வன்மையுறும்.

வெட்சி

சங்க இலக்கியப் பெயர்: வெட்சி
தமிழில் வழக்குப் பெயர் : வெட்சி
பிற மொழிகளில் பெயர் :
மலையாளம்: Thechhi, கன்னடம்: Kepala;
Eng: Jungle Ceranium, Jungle - Flame ixora;
தெலுங்கு: Koranam; Skt: Bindhuk, Pathalee.
தாவரப்பெயர்: Ixora coccinea L.

சங்க இலக்கியம்

வெட்சி நன்கு தழைத்துக் கிளைத்துக் காணம் போல வளரும். இதன் முகையவிழுங்கால் மணங்கமழும். இம்மலரை மகளிர் தலையில் சூடிக் கொள்வார்கள் என்பதை

வெட்சிக் கானத்து வேட்டுவர் ஆட்ட - புறம். 202:1

கடற்றிற் கலித்த முடச்சினை வெட்சித்
தளை அவிழ் பல்போது கமழும்
மையிருங் கூந்தல் மடந்தை நட்பே - குறுந். 209:5 - 7
செங்கால் வெட்சிச் சீறிதழ் இடை விடுபு - திருமுருகு. 21
தண் கயக் குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி - குறிஞ். 63

புல் இலை வெட்சியும், பிடவும், தளவும் - கலி. 103.2
இதல் முள் ஒப்பின் முகை முதிர் வெட்சி - அகம். 133:14
திலகமும், வகுளமும், செங்கால் வெட்சியும் - மணி
மேகலை. 3:161

வெட்சி சூடுக விறல்வெய் யோனே - சிலப்பதிகாரம்.
12:23-4

என்னும் சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகள் கொண்டு அறியலாம்.

தாவர - அறிவியல்

‘வெட்சி’ ஒரு பெரிய புதர்ச்செடி இதன் கிளைகள் வளைந்திருக்கும், தனி இலை, எதிரடுக்கில் அமைந்திருக்கும், தடித்த பசிய, அகன்று நீண்ட இலைகளுக்கு இடையில் இலையடிச் செதில்கள் உள்ளன.

மும்முறை கிளைத்த நுனிவளராப் பூந்துணர்,

கொத்தாகக் கிளை நுனியில் இருக்கும். பூவடிச் செதில் தடித்து இலை போன்றது. மலர் செக்கச் சிவந்த நிறம். முகை முள் போன்றது, கூரியது, நீளமானது. புல்லி வட்டம், 4, இணைந்த முட்டை வடிவமான குழல் போன்றிருக்கும். அல்லி வட்டம், 4. இணைந்து அடியில் நீண்ட குழல் வடிவானது. இவை முகையில் முறுக்கிவிட்டது போன்றிருக்கும். மலர்ந்த இம்மலர்க் கொத்து மிக அழகாகத் தோன்றும். 4 தாழைகள் வாயவிழ்ந்த மலரின் வாயில் காணப்படும். தாழை மிகக் குட்டையானது. தாதுப்பைகள் மெல்லியவை. அடியில் இரு பிளவாகவும், நுனி கூரியதாகவும் இருக்கும். இரு செல்லுடைய சூலகம், சூல் தண்டு தடித்தது. சூல் முடி இரு பிளவானது, சதைக்கனி, நீண்ட ‘பெர்ரி’ எனப்படும். விதை முட்டை வடிவானது, விதையுறை மிக மெல்லியது. (ச.இ.தா.பக். 379-380)

மருத்துவப் பயன்கள்

பூ

இது மேகச்சூடு, சுர ரோகம், நீர்வேட்கை ஆகிய இவைகளைக் கெடுக்கும். இளைப்பகற்றும். மணமுள்ளது.

வெட்சிப்பூ மேகவழல் விட்டோடும் வாசனையாம்
அடசிவழி யாயுயிர்கொள் ளாரணங்கே - எச்சுஞ்
சுரமுடனே தாகந் தொலைக்கும் உலகில்
விரைவாய் இளைப்பகற்றும் விள். (அ.கு.)

இதன் பூவை யரைத்து, வெள்ளாட்டுப்பால் அல்லது மோருடன் கலந்து, வெள்ளை நோய்க்குக் கொடுக்கலாம். பூவை நெய்விட்டு வதக்கி 23 கிராம் எடை எடுத்து, சீரகம், சிறு நாகப்பூ வகைக்கு 520 மி.கி. கூட்டி யரைத்து, வெண்ணெய், கற்கண்டு சேர்த்து வழங்கச் சீதக் கழிச்சல் போம். நீர்வேட்கை, இளைப்பு, ஆயாசம் சூடு இவைகள் தணியும். பூவைக் குடிநீரிட்டு 30 முதல் 60 மி.லி. தினம் 2-3 முறைகொள்ள சுரம் தணியும்.

வேர்

வேர்ப்பட்டையைச் சிறிது திப்பிலி கூட்டி அரைத்து 1 முதல் 3 கிராம் வீதம் கொடுக்க, கழிச்சல் வகை நீங்கும். சுரம், வெட்டை இவைகளுக்கும் இதை வழங்கலாம்.

வேர்ப்பட்டையை உலர்த்திப் பொடி செய்து நீர்விட்டுக் குழப்பி, ஒரு துல்லிய சீலைத் துண்டில் தடவி, புண்கள், நாட்பட்ட புண்களின் மீது போட்டுவர அவைகள் எளிதில் ஆறும்.

சங்க இலக்கியத்தில் வெறியாட்டு

வெறியாட்டு

சங்க காலத் தமிழரின் வாழ்க்கை இயற்கையோடு இணைந்தது.

அவர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து வகையாக நிலத்தைப் பாகுபடுத்தி வாழ்ந்தனர். இயற்கையின் பேராற்றலில் மனிதன் அச்சமடைந்த போது அவன் அவற்றை வழிபடத் தொடங்கினான். பின்னர் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஒரு கடவுளை உருவாக்கி வழிபட்டான். குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய கடவுள் முருகன் ஆவான். தங்கள் இன்னல்களை முருகனை வழிபட்டால் தீர்வு கிடைக்கும் என்று நம்பினர். இத்தகைய நம்பிக்கையே வெறியாடல் நிகழ்த்துவதற்கான ஆதாரமாகத் திகழ்ந்தது. தலைவியின் காதலால் தலைவிக்கு உடலில் ஏற்படும் மாறுபாட்டினைக் கண்டு வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்தியுள்ளனர்.

சி.சங்கீதா,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
கணேசர் கலை அறிவியல்
கல்லூரி,
மேலைச் சிவபுரி.

வெறியாட்டு சொல் விளக்கம்

வெறியாடல் சடங்கானது வெறிக் கூத்து வெறி என்ற சொற்களால் குறிக்கப் பெறுகின்றது. இதற்குக் காந்தள் என்ற பெயரும் உண்டு. செவ்வேள் வேலை ஏந்தி ஆடுவதால் வேலன் எனப் பெயர் பெற்றான். முருகனை பூக்களைத் தூவி வழிபடுவதால் அவ்விடங்களில் மணம் அதிக அளவில் வீசுவதால் வெறிக்களம் எனப்பட்டது. இவ்வழிபாடு வெறி என்றும் வெறியாய்தல், வெறிமனை என்றும் வழங்கப்படுகிறது. தெய்வம் மக்கள் மீது வந்து ஆடுவது வெறியாட்டு எனப்படும்.

“வெறியறி சிறப்பின் செவ்வாய் வேலன்
வெறியாட்டயர்ந்த காந்தளும்” (புறத்: 60)

என்று தொல்காப்பியர் வெறியாட்டைக் குறித்துள்ளார்.

களம் பற்றித் தொல்காப்பியர் கருத்து

வீட்டில் புதுமணல் பரப்பி முருகனுக்குரிய வேலை நட்டு, தினையைக் குருதியிற்கலந்து நாற்புரமும் தூவி முருகனைக் கூவி அழைத்து வெறியாட்டு என்றும் ஆவேசன் கூத்தை ஆடுவான் வேலன்.

வெறியாடல் நிகழ்த்தும் முறையைத் திருமுறுகாற்றுப்படை

“நெய்யோ டையவி யாப்பியை துரைத்துக்
குடந்தம் பட்டுக் கொழுமலர் சிதறி
முரண்கொ ளுருவி னிரண்டுடனு டீஇச்
செந்நூல் யாத்து வெண்ணூறி சிதறி” (திருமுருகு: 228-231)
என மொழியும்

வெறியாடலை நிகழ்த்துபவர்

வெறியாடலை ஆண், பெண் இருவரும் நிகழ்த்துவார். வெறியாடலை நிகழ்த்துகின்ற பெண் கட்டுவிச்சி, அகவன் மகள் என்றும் ஆண் படிமத்தான் என்றும் அழைக்கப்பெறுவார். மக்களின் துயரத்தைப் போக்குவதாக நம்பப்படுவதால் வெறியாடல் நிகழ்த்துவோருக்கு சமூகத்தில் மிகுமதிப்பு இருந்தது.

வெறியாடல்

வெறியாடும் களத்தினை அமைத்து வெறியாடல் நிகழ்த்தியதை

“களம் நன்கு இழைத்து கண்ணி கூட்டி
வள நகர் சிலம்பப் பாடி, பலி கொடுத்து
உருவச் செந்திணை குருதியொடு தூணய்”

(அகம்: 22 8-10)

என்று அகநானூறு கூறுகின்றது. முற்றத்தில் மணல் பரப்பிக் கழங்கிட்டு குறிபார்க்கும் வேலனை வீட்டிற்கு அழைத்து வருதலுண்டு.

“பெய்ம் மணல் முற்றம் கடி கொண்டு
மெய்ம் மலி கழங்கின் வேலற் தந்தே” (நற்: 286: 8-9)
என்று நற்றிணை விளக்குகிறது.

வெறியாடும் வேலன் குறிபார்த்தாலும் உண்டு.

“அணங்குறு கழங்கின் முதுவாய் வேலன்” (நற்: 28 2-5)
என்ற பாடல் வரி இதனை உணர்த்தும்.

வெறியாட்டில் ஆடு அறுத்து பலி கொடுத்த செய்தினை

“மறிக் குரல் அறுத்து” (குறந்: 263: 1)

“அரியா வேலற் தரீஇ அன்னை
வெறி அயர் வியன்களம் பொலிய ஏத்தி
மறிஉயிர் வழங்கா அளவை” (அகம்: 242: 10-12)
என்ற பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றது.

வேலன் தோற்றம்

வெறியாடும் வேலன் ஆடை சுற்றப்பட்ட பெரிய குடுமியை உடையவன். வளைந்த கோலினை உடையவன். பின்னர் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை முன்னரே அறிந்து கூறும் பேரறிவு வாய்ந்தவன். (அகம்: 195: 12-14) என்பதனை அகநானூறு விளக்குகிறது.

கட்டுவிச்சி

கட்டுவிச்சி குறி கூறுதல் இயல்பு. தலைவியின் பசலையை நோக்கிய தாய் கட்டுவிச்சியை அழைத்து வீட்டின் கண் நெல்லைப் பரப்பி அதன் எதிரே தலைவியை நிறுத்திக் குறிகேட்டாள். (நற்: 288: 5-7)

கட்டுவிச்சி முருகனது செயலால் வந்த போக்குவதற்கு அரிய நோய் என்றாள்.

“அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!
மனவுக் கோப்பு அன்ன நல்நெடுங் கூற்தல்
அகவன் மகளே! பாடுக பாட்டே
இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்
நல்நெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே” (குறந்: 23: 1-5)

என்ற பாடல் மூலம் பாடல் பாடி குறி சொல்லுபவனாக அகவன் மகள் என்ற கட்டுவிச்சி திகழ்ந்ததை அறியலாம். அகவன் மகள் நற்குறி கூறியமையால் “மடப்பிடிப் பரிசில்” பெற்ற குறிப்பும் உண்டு. (குறந்: 298: 6-7)

முடிவு

இயற்கையைக் கண்டு மனிதன் அச்சமடைந்த போது அவற்றை வழிபடத் தொடங்கினான்.

தலைவியின் மாறுபாடு குறித்து அன்னை எடுப்பது வெறியாட்டு ஆகும். வெறியாட்டினை ஆண் பெண் இருவரும் நிகழ்த்துவார். வெறியாட்டில் முருக வழிபாடு நிகழ்த்தப்படும்.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்ந்த எழுத்து
இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்ந்த எழுத்து
பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)
செய்து கொள்ளலாம்.

இலக்கணை

உலகில் வாழும் மக்கள் ஒருவர் கருத்தை மற்றவர் புரிந்து கொண்டு சேர்ந்து மகிழ்ச்சியாக உதவுவது மொழி. அம்மொழியே ஒரு கருத்தினை எழுத்துக்களின் வாயிலாகவும் சொற்களின் வாயிலாகவும் பிழையின்றி பேசவும் எழுதவும் உதவியது. எனவே தான், இலக்கண இலக்கியங்கள் பல எழுந்தன. அதன் பொருண்மையை அறிந்து கொள்ள உரையாசிரியர்களின் விளக்கங்கள் நமக்குப் பெரிதும் உதவின. ஆகையால்தான், 'இலக்கணை' என்ற ஒன்றைக் கண்டறிய முடிந்தது. அவ்விலக்கணை குறித்த கருத்துக்களை இலக்கண இலக்கியங்கள் வழிநின்று ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

முனைவர் வீ.இராமமூர்த்தி,

தமிழ்த்துறைத் தலைவர் மற்றும்
உதவிப்பேராசிரியர்,
ஸ்ரீ பி.எஸ்.ஜி கலை மற்றும்
அறிவியல் கல்லூரி,
சாங்ககிரி, சேலம் - 637 301.

இலக்கணையும் அதன் வகைப்பாடும்

இலக்கணை என்பதற்கு “இயற்பொருளின் சம்பந்தியை உணர்த்தும் புலநெறி வழக்கு”¹ என்று சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியும் “ஒரு பொருளைக் காட்டற்குரிய சொல்லை மற்றொரு பொருளுக்குத் தந்துரைப்பது”² என்று கழகத் தமிழ் அகராதியும் சுட்டுகிறது. மேலும் இவ் இலக்கணை குறித்து ஆராய்வதற்கு ‘ஒன்றன் தொழிலை மற்றொன்றின் மேல் ஏற்றிக் கூறலை இலக்கணை என்பர் என்று இலக்கணச்செம்மல் புலவர் மா.சின்னு அவர்கள் கூறிய கருத்தும் துணை நிற்கக் காணலாம்.

இலக்கணையின் வகைகள் மூன்றாகப் பாகுபாடு செய்துள்ளார் நல்லூர் வண.சுவாமிஞானப்பிரகாசர். அவையாவன. 1. விட்ட இலக்கணை - மச்சு கூப்பிடுகிறது. 2. விடாத இலக்கணை - புளித்தின்றான் 3. விட்டும் விடாத இலக்கணை - சூரியன் இருளைப் பருகிற்று.

தொல்காப்பியத்தில் இலக்கணை

தமிழ் இலக்கண நூல்களில் தொன்மை வாய்ந்த இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமே. அதில் இலக்கணைக் குறிப்பினை

“உண்டற்குரிய அல்லாப் பொருளை உண்டன போலக் கூறலும் மரபே” (தொல். பொருள். 18) என்று கூறியுள்ளார்.³ இதற்கு இளம்பூரணர் “உண்டற் தொழிலுக் குரியவல்லாத பொருளை உண்டனவாகக் கூறலும் மரபென்பென்றவாறு என்று உரை எழுதிப் “பசலையால் உண்ணப்பட்டுப் பண்டை நீ யொழிந்தக்கால்” (கலித் - 15) என்னும் தொடரைச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது சிறப்பாகும்.

சேனாவரையர் செய்யும் என்னும் முற்று குறித்த

“பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை
அவ்வயின் மூன்றும் நிகழுங்காலத்து செய்யும்
என் கிளவியோடு கொள்ள செய்யும்” (தொல்.வினை. 30)

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு “பல்லோர் படர்க்கையும் முன்னிலையும் தன்மையுமாகிய அவ்வயின் மூன்றும் நிகழுங்காலத்து வருஞ் செய்யுமென்னும்

சொல்லொடு பொருந்தாது”⁴ என்று விளக்கம் தருகிறார். இதனை உற்று நோக்குங்கால் செய்யும் என்னும் முற்றுப் பலர்பால் படர்க்கை, முன்னிலைத்தன்மை இடங்களில் வராது. ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால்களில் மட்டுமே வரும் எனலாம்.

இக்கருத்தினைக் “கண்ணும் கொளச்சேரி நெஞ்சேயவையென்னைத் தின்னும் அவர்காண லுற்று” (குறள் - 1424) என்னும் குறட்பாவினைக் கொண்டு விளங்கிக் கொள்ளலாம். இக்குறட்பாவிற்கு “நெஞ்சே நீ அவர்பாற் சேறலுற்றாயின் இக்கண்களையும் உடன் கொண்டு செல்வாயாக; அன்றி நீயே சேரியாயின் இவை தாங் காட்சி விதுப்பினால் அவரைக்காண்டல் வேண்டி நீ காட்டென்று என்னைத் தின்பன போன்று நலியா நிற்கும்”⁵ என்று பரிமேலழகர் உரை விளக்கம் தருகிறார். இதனுள் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்த சிலநாள்களுக்குப் பிறகு தலைவன் அறம், பொருள் இன்பங்களுள் ஒன்றன் பொருட்டுப் பிரிந்து சென்று விடுகிறான். இப்பிரிவினைத் தாங்கிக் கொள்ள தலைவி தனக்கு ஒரு ஆதரவு இல்லாததால் செய்வதறியாது தன்னஞ்சோடு பேசுவது இலக்கணையாக அமைகிறது.

இதனுள் ‘கொண்டு’ என்பது ‘கொள்’ எனத்திரிந்து நின்றது. ‘தின்னும்’ என்பது இலக்கணைக் குறிப்பு என்றார் பரிமேலழகர் மேலும், “கொள்ள என்பது இடைக்குறையாகி ‘கொள்’ என வந்தது என்று கருதி விடலாம் என்று எண்ணிய பரிமேலழகர் ‘கொண்டு’ என்பதே ‘கொள்’ எனத்திரிந்தது என்று பொருள் கொண்டார். அதனால்தான் கொளச்சேரி உண்டு செல்வாயாக என எளிதாகப் பிழையின்றிப் பொருள் கொள்ள முடிந்தது. ‘கொள்ள’ என்பதே ‘கொள்’ என வந்தது என் நினைத்துப் பொருள் கூறத் தொடங்கினால் கொளச்சேரி உடன் கொள்ளச் செல்வாயாக எனப் பிழையான தொடர் பிறந்து விடும். அதனால் தான், உரையாசிரியர் கொண்டு என்பது ‘கொள்’ எனத்திரிந்து நின்றது”⁶ என்றார் போலும். மேலும், ‘இவையென்னை தின்னும் என்ற தொடரில் காணும் ‘தின்னும்’ என்பதைச் சாதாரண உரையாசிரியர்கள் ‘செய்யும்’ என்னும் ‘வாய்ப்பாட்டு முற்று’ என்று எழுதிவிடுவர். மேலும், இதனுள் உண்டற்குரிய அல்லாப் பொருளான கண், வாய்க்குரிய தொழிலினைத் தின்னுலை மேற்கொள்ளும் என்று உயர்த்திணைக்குரிய தொழிலை அஃறிணை மேல் ஏற்றிக் கூறியதால் இலக்கணை ஆயிற்று.

நன்னூலில் இலக்கணை

“கேட்குந போலவும் கீளக்குந போலவும்
இயக்குந போலவும் இயற்றுந போலவும்
அஃறிணை மருங்கினும் அறையப்படுடே”
(நன்.பொது - 58)

என்னும் சூத்திரத்தில் பவணந்தியார் “கேளாதனவற்றைக் கேட்குந போலவும், சொல்லாதவனவற்றைச் சொல்லுவன போலவும், நடவாதனவற்றை நடப்பன போலவும், செய்யாதனவற்றைச் செய்வன போலவும் அஃறிணையிடத்துஞ் சொல்லப்படும்”⁷ என்று கூறுவதாகச் சங்கர நமச்சிவாயர் விளக்கம் தருகிறார். இதற்குச் சான்றாக

வாரா மரபின வரக் கூறுதலும்

என்னா மரபின எனக் கூறுதலும்

அன்னவை எல்லாம் அவற்றவற்றியல்பான்

இன்ன என்னும் குறிப்புரையாகும்” (தொல். எச்ச - 26)

என்னும் தொல்காப்பிய சூத்திரத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இது தொல்காப்பியரின் கருத்தைப் பின்பற்றியே நன்னூலார் விதி வகுத்துள்ளதை நமக்குக் காட்டுகிறது. எனவே, இதுவும் ஒரு வகையில் இலக்கணை என்றே கொள்ளலாம். சேனாவரையர் இதற்கு “அந்நெறியீண்டு வந்து அவலவலென்கின்றன நெல், மழை மழை என்கின்றன பைங்கூழ் எனவும், அவை வரவும் சொல்லுமுணர்த்தாது இன்ன வென்பதனைக் குறிப்பாலுணர்த்தியவாறு கண்டு கொள்க”⁸ என்று கூறுவது உயர்த்திணைத் தொழிலை அஃறிணை மேல் ஏற்றிக் கூறுவது இலக்கணைக் குறிப்புக்குச் சான்றாக அமைதலைக் காணலாம்.

திருக்குறளில் இலக்கணை

தலைமகன் தலைமகளின் புனைந்து கூற அனிச்சல் புவைப் பயன்படுத்துகிறான். அப்புவை நோக்கி “நன்னீரை வாழி அனிச்சமே நின்னினும் மென்னரள் யாம் வீழ்பவள்” (குறள் - 1111) என்று கூறுவதாக இக்குறட்பா அமைகிறது. இதனுள் அனிச்சப்புவே! நீ வாழ்வாயாக மென்மையானால் நீ எல்லாப் பூவினும் நல்ல இயற்கைகளை உடையதாக இருக்கின்றாய் அங்ஙனமாயின் எம்மால் விரும்பப்பட்டவள் உன்னை விட மெல்லிய இயற்கை அழகை உடையவள். ஆதலின், ‘யானே மெல்லியல்’ என்னும் தருக்கினை மொழிவாயாக என்றான் தலைவன். இதனுள், ‘கேளாத புவை நோக்கிக் கேட்குந போல்’ என்று உயர்த்திணைக்குரிய செயலை அஃறிணை மேல் ஏற்றிக் கூறியதால் இலக்கணையாயிற்று.

சிலப்பதிகாரத்தில் இலக்கணை

நிலத்தெய்வம் வியப்பெய்த நீணிலத்தோர் மன
மகிழ்த் திணை நிலை வாயிலாக மாதவி பாடுவதைப்

“புண்கண்கூர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணே போல்
துன்பம் உழுவாய் துயிலப் பெறுதியால்
இன்கள்வாய் நெய்தால் நீ எய்தும் கனவினுள்
வள்கணர் காணல் வரக் கண்டு அறிதியேர்”
(சிலப். காணல் - 33 - 36)

எனும் சிலப்பதிகாரக் காணல் வரிப் பாடலில் இளங்கோவடிகள் கூறியுள்ளார். இதனுள் ‘நெய்தற்பூவே துன்பந்தரும் இம்மதலை போதில் புலவம்பும் என் கண்ணே போல் துன்பம் அடையாமல் துயில்கின்றார். நீ துயிலும் போது வரும் கனவினில் அருளிலராகிய தலைவன் வரக் கண்டனையோ, நீ காண மாட்டாய், கண்டாலும் என்னிடம் கூறமாட்டாய், காரணம் நீ இன்கள்வாய் நெய்தல் ஆயிற்றே, (கள் - மது) மதுவுண்ட மயக்கத்தில் நீ இருப்பாய் அல்லவா?’⁹ என்று மாதவி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. நெய்தற் பூவினை நோக்கி ‘கேட்குந்’ போல உயர்திணைத் தொழிலை அஃறிணை மேல் ஏற்றிக் கூறியதால் இதுவும் இலக்கணையாயிற்று. இதே போன்று,

“பகையும் கேண்மையும் கண்ணுரைக்குங் கண்ணின்
வகைமை யுணர்வார்ப் பெறின்” (குறள் - 709)

என்னும் குறட்பாவில் கண் பேசாது ஆனால் பேசாதது பேசுவது போல உயர்திணைத் தொழிலை அஃறிணை மேல் ஏற்றிச் சொல்லப்பட்டதால் இலக்கணையாயிற்று.

மேலும், இவ்வழி அவ்வூர்க்குப்போம்,
இவ்வரசாணை யெங்குச் செல்லும் என்பனவற்றுள்
நடவாதது நடப்பன போலச் சொல்லப்பட்டதால்
இலக்கணை யாயிற்று.

தொல்காப்பியனார் நன்னூலார் போன்றோர் கூறியவற்றை உளங்கொண்டு சேனாவரையர், இளம்பூரணர், பரிமேலழகர் போன்ற உரையாசிரியர்கள் உயர்திணைக்குரிய தொழிலை அஃறிணை மேல் ஏற்றிச் சொல்வதற்கு இலக்கணையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பிற்காலத்தில் இது குறிப்புப் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது. எனவே, எக்காலத்தும் இலக்கணை என்பது இலக்கிய இலக்கணத்தில் நீங்கள் இடத்தைப் பெறும் என்பது திண்ணம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி - ப.303
2. கழகத் தமிழகராதி ப.127
3. ‘தொல்காப்பியம்’, பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை, ப. 336.
4. ‘தொல்காப்பியம்’, சொல்லதிகாரம், சேனாவரையர் உரை - ப.160.
5. ‘திருக்குறள்’, பரிமேலழகர் உரை
6. புலவர் மா.சின்னு ‘பரிமேலழகரின் உரைத்திறன்’ - ப.59.
7. ‘நன்னூல்’ சங்கரநமச்சிவாயர் உரை - ப.379.
8. ‘தொல்காப்பியம்’ சேனாவரையர் உரை, ப.242.
9. புலவர் மா.சின்னு, ‘தொல்காப்பிய நெறியில் திருக்குறளும் சிலப்பதிகாரமும்’.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து
இதழ்களையும் எங்களது
www.pallavipathippakam.in
இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து
பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)
செய்து கொள்ளலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் பாதுகாப்பு உத்திகள்

முன்னுரை

பா.புனிதா,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழாய்வுத் துறை,
அரசு கலைக் கல்லூரி,
அரியலூர் - 621 713.

தமிழர் சமுதாயம் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையுடையது. பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பெரும்பகுதி மக்கள் வேளாண்மையையே தங்கள் வாழ்க்கையின் உயிர்நாடியாகக் கொண்டிருந்தனர். நிலத்தைப் பண்படுத்தி விதைத்துப் பயிரிட்டு விளைந்த பயிர்களை விலங்கு மற்றும் பறவைகளிடம் இருந்து பாதுகாக்க இரவும் பகலும் ஓய்வின்றிக் காவல் புரிந்தனர். வேலி, பரண் அமைத்தும், கவண்கல் எறிந்தும், வில்லம்பு எய்தும், பலரும் கூடி மிகுந்த ஆரவாரம் செய்தும் வேளாண் பயிர்களை உழவர்கள் பாதுகாத்த உத்தியினை சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பரண் அமைத்து விரட்டுதல்

திணைப்புனங்களில் பறவைகள், விலங்குகள் புகா வண்ணம் தடுத்து பயிர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும். அதனால் திணைப்புனத்தில் உயர்ந்த பகுதியில் பரண் அமைப்பார். பரணை, இதணம், கழுது, பணவை என்ற பெயர்களால் வழங்கினர். வேங்கை மரத்தின் கிளையில் உயரமாகக் கட்டிய பரணில் இருந்து கிளிகளை ஒட்டிய செய்தியை,

“பெருவரை அடுக்கத்துக் குர்இ ஒப்பி
ஓங்கிருஞ் சிலம்பின் ஒள்இணர் நறுவீ
வேங்கையம் கவட்டிடை நிவந்த இதணத்து” (அகம். 388: 5-7)
என்ற அகப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

சந்தனக் கட்டைகளைக் கொண்டு புலித்தோல் விரித்துப் பரண் அமைத்த செய்தியினை,

“வேங்கையம் கவட்டிடைச் சாந்தின் செய்த
களிற்றுத்துப்பு அஞ்சாப்புலி அதள் இதணத்துச்
சிறுதிணை வியன்புனம் காப்பின்” (நற். 351: 6-8)
என்னும் நற்றிணைப் பாடல்களாலும்,

“கலிகெழு மரமிசை சேணோன் இழைத்த
புலி அஞ்சு இதணம் ஏறி அவண

சாரல்கூரல் தகைபெறு வலந்த
தழலும் தட்டையும் குளிரும் பிறவும்
கிளிகடி மரபின குளிரும் பிறவும்
கிளிகடி மரபின ஊழும் வாங்கி” (குறிஞ்சி. 40-44)

என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டு அடிகளாலும் அறியமுடிகின்றது. வேங்கை மரங்களிலும் பரண் கட்டிக் கிளிகளை விரட்டினர். இச்செய்தியினை,

“ஓங்கிருஞ் சிலம்பின் ஒள்இணர் நறுவீ
வேங்கையம் கவட்டிடை நிவந்த இதணத்து”
(அகம். 388: 6-7)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

இவ்வாறாக பெரும்பான்மையாகப் பெண்ணும் சிறுபான்மையாக ஆணும், பெண்ணும் என்ற நிலையிலும் கிளிகளை ஓட்டினர். இவர்கள் பரண் மீது அமர்ந்து கிளிகளை ஓட்டித் தினைகளைப் பாதுகாத்தனர்.

முள்வேலி அமைத்தல்

பயிர் விளைந்து நிற்கும் போது அதனைக் காக்கவில்லையெனில் உழவுத் தொழிலே கெட்டு விடும். எனவே நிலத்தைச் சுற்றிலும் வேலிகளை காப்பாக இருவது அக்கால மரபாக இருந்தது. இன்றும் அதுவே காப்பாகின்றது. கரும்புப் பயிருக்கே வேலி வேண்டும் என்பதை,

“சிறையில் கரும்பினைக் காத்தோம்பல் இன்னா”
(இன்னா நாற்பது, பா.5)

என்று இன்னாநாற்பது பாடலடி கூறுகிறது.

கானவர் மான்களிடம் இருந்து பயிரினைக் காப்பதற்கான முள்வேலி அமைத்தனர். ஆனால் அம்முள்வேலியையும் கடந்து மான் மேய்ந்ததை,

“இடுமுள் படப்பை மறிமேய்ந்து ஒழிந்த”
(புறம். 197: 10)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் வரி உரைக்கின்றது.

பருத்திக்காட்டின் வேலிப்புறத்தில் வேட்டுவச் சிறுவர்கள் எலிவேட்டைக்காக நின்ற இயல்பை,

“பருத்தி வேலி கருப்பை பார்க்கும்
புன்புலந் தழீஇய அங்குடிச் சீறார்”
(புறம். 324: 7 - 8)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் தெரிவிக்கிறது.

கொள்ளி கொண்டு ஓட்டுதல்

சங்க காலத்தில் கானவர் யானையை விரட்டுவதற்காகச் செய்த பல்வேறு செயல்களுள் குறிப்பிடத்தக்கது கொள்ளி கொண்டு ஓட்டுதல் ஆகும். யானையைக் கண்டவுடன் கானவன் தன் கையில் உள்ள எரிகொள்ளியை விரைந்து செல்லுமாறு எறிவான். குறவனது கொள்ளிக் கட்டையைக் கண்டு ஆண்யானையே அஞ்சும் என்பதை,

“ஏனல் அம் சிறுதினை காக்கும் சேணோன்
எருகிழியின் பெயர்ந்த நெடுநல் யானை”
(குறுந். 357: 5-6)

என்னும் குறுந்தொகை பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தினைப்புனத்தில் உள்ள தினைக்கதிர்களை கொள்ள வரும் மயில்களைக் கொள்ளிக்கட்டைகளைக் காட்டி குறவர் விரட்டியுள்ள செய்தியை,

“புனவர் கொள்ளியில் புகல்வரு மஞ்சை”
(ஐங்குறு. 295: 3)

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்வரி விளக்குகின்றது.

விளக்கேற்ற விரட்டுதல்

கானவர்கள் விளக்கொளியைக் கண்டு பன்றிகள் அஞ்சும் என்பதை அறிந்திருந்தனர். எனவே பன்றி வருவதைக் கண்டால் பரணில் விளக்கேற்றி வைத்து விரட்டினர். இதனை,

“புருவைப் பன்றி வருதிறம் நோக்கிக்
கடுங்கைக் கானவன் கமுதுமிசைக் கொளீஇய”
(அகம். 88: 4-5)

என்ற அகநானூற்று அடிகள் உணர்த்துகின்றது.

கொள்ளி கொண்டு ஓட்டுதல், விளக்கேற்றி விரட்டுதல் ஆகிய செயல்கள் மூலம் பயிர்களைப் பாதுகாக்க இரவு நேரத்திலும் உழவர்கள் ஓய்வின்றி காவல் புரிந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

ஒலி எழுப்புதல்

விளைந்த வயலில் கூடமைத்து வாழும் பறவையினங்கள் ஏதுமின்றி நீக்குவதற்காக பண்டைத்தமிழர் பறை ஓசையை எழுப்புவது மரபு ஆகும். இதனை,

“கழிசுற்றிய விளைகழனி அரிப்பறையால்
புள்ளோப்புந்து” (புறம். 395)

என்னும் புறநானூற்று வரி தெரிவிக்கின்றது.

விளைந்த நெல் வயலில் உள்ள பறவை இனங்களை ஓட்டத் தண்ணுமை இசைத்தல் உழவர்களின் வழக்கமாகும். வெண்ணெல் அரிவோர் இசைத்த தண்ணுமையினது ஒலி கேட்டு கழனியில் உள்ள பறவைகள் அஞ்சி ஓடும். இதனை,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வொர்இ பழனப் பல்புள் இரிய” (நற். 350)
என்னும் நற்றிணை வரி அறிவிக்கின்றது.

சிறிய கண்களை உடைய பன்றியின் கூட்டத்தை ஓட்டுவதற்குத் தினைப்புனத்தைக் காப்பவர்கள் பெரிய கொம்புகளை ஊதி ஓசை எழுப்புவர். அவ்வோசைக்கு அஞ்சிப் பன்றிக்கூட்டம் ஓடிவிடும். இதனை,

“சிறுகண் பன்றிப் பெருதிரை கடிய முதைப்புனம் காவலர் நினைத்திருந்து ஊதும்” (அகம். 94: 9-10)
என்னும் அகநானூற்று அடிகள் உணர்த்துகின்றது.

பலரும் ஒன்று கூடி முயன்று பல்வேறு முயற்சிகளைக் கொண்டு யானைகளை விரட்டிய செய்தியை,

“கணையர் கிணையர், கைபுனைகவணர் விளியர் புறக்குடி ஆர்க்கும்” (நற். 108: 4-5)
என்னும் நற்றிணைப் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இவ்வாறாக உழவர்கள் தனித்து ஓசை எழுப்பியும் பலரும் ஒன்று கூடி மிகுந்த ஆரவாரம் செய்தும் பயிர்களை உண்ண வரும் விலங்குகளை விரட்டினர்.

பாடல்பாடி விரட்டுதல்

கருவிகள் இல்லாமல் கிளிகளைக் கொடிச்சி பாடல்பாடி விரட்டியதைக்

“கிளிகடி பாடலும் ஒழிந்தனர்” (அகம். 118: 3)

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல்வரி மூலம் அறியமுடிகின்றது.

பொய்ப்புலி செய்து வைத்தல்

மலையில் புன்செய் கொல்லையில் தினைப் பயிரை விதைத்த குறவர் விலங்குகள் வந்து அழிக்காதபடி உண்மையான பெண்புலியைக் கொண்டு கழங்குகளைக்

கண்களாகப் பொருந்தி பொய்ப்புலி ஒன்றைச் செய்து வைத்தனர். இதனை,

“..... கறிய கன்முறை வயப்புலி கழங்கு மெய்ப்பழுஉ” (ஐங்குறு. 246: 2-3)
என்னும் ஐங்குறுநூறு வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

குறுந்தடி எறிதல்

புனத்தைக் காப்பவர் பகலில் காவல் காப்பதற்கு வெண்மை நிறமான குறுந்தடிகளைக் கையில் கொண்டிருந்தனர். திணையைக் கவர வரும் விலங்கின் மீது குறுந்தடியை மாலை நேரத்தில் எறிவதை,

“மாலை வெண்காழ் காவலர் வீச” (குறுந். 421: 1)

என்னும் ஐங்குறுநூற்று வரி உணர்த்துகிறது.

வில்லம்புக் கொண்டு அழித்தல்

வில்லைக் கொண்டு யானைகளின் மீது அம்பைச் செலுத்தி விரட்டியதை,

“குறும்படைப் பகழிக் கொடுவில் கானவர் புனம் உண்டு கடிந்த பைங்கண் யானை”

(குறுந். 333: 3-4)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

கானவன் மட்டும் தனித்து நில்லாது இளைஞர், முதியோர் அனைவரும் ஒன்றாகக் கூடி வில்லை வைத்துக் கொண்டு திரிந்து காப்பார். இதனை,

“இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் குழீஇ சிலை ஆய்ந்து திரிதரும்...”

(அகம். 348: 12-13)

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் விளக்குகின்றது.

கானவர் வில்கொண்டு காட்டுப் பன்றியை அழித்த செய்தியை,

“பிணச்சுவற் பன்றி தோல் முலைப்பிணவொடு கணைக்கால் ஏனம் கைம்மிகக் கவர்தலின் கல்அதர் அரும்புழை அல்கிக் கானவன் வில்லின் தந்த வெண்கோட்டு ஏற்றை”

(நற். 336: 1-4)

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

கவண்கல் எறிதல்

யானையை விரட்டக் கையாளும் மற்றொரு முறை கவண்கல் கொண்டு விரட்டுதல் ஆகும். வலிமை முழுவதையும் தீரட்டி விடுக்கப்படும் கவண்கல் மூங்கிலை உடைக்கும் ஆற்றல் உடையது. தன் தினைப்புனத்தில் வந்து தினையை மேய்ந்த யானையை வேட்டுவன் கவணில் கல்லை வைத்து ஓட்டுவான். இதனை,

“..... புலம்படர்ந்து

இரவின் மேயல் மருஉம் யானை

கால்வல் இயக்கம் ஒற்றி, நடுநாள்

வரையிடை கழுதின் வன்கை கானவன்

கடுவிசைக் கவணின் எறிந்த சிறுகல்”

(அகம். 348:7-11)

என்ற அகநானூற்றுப்பாடல் தெரிவிக்கிறது.

யானைகள் கவண்கல்லின் ஓசைக்கு அஞ்சும், அவ்வச்சத்தின் காரணமாக யானை கதறுவதை,

“வல்வாய் கவணின் கடுவெடி ஒல்லென்

மறப்புலி உறற, வாரளம் கதற” (அகம் 392: 14-15)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் உணரமுடிகிறது.

கருவி கொண்டு அழித்தல்

பண்டைய நாள் கருவி மனித சக்தியை எண்ணத்தில் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டவை. விளையும் பயிர்களைக் களைகளில் இருந்து காப்பாற்றவும் விளைந்த பயிர்களைப் பறவைகள் மற்றும் விலங்குகளினின்றும் காப்பாற்றவும் வேளாண் மக்கள் கருவிகளைக் கையாண்டனர். புன்செய் நிலத்தில் வளர்ந்த களைகளைத் ‘துளிர்’ என்ற கருவியால் வெட்டி எடுத்தனர். இதனை,

“துளிர் எறி வினைஞர்”

(அகம். 184)

“துளிர் படு துடவை”

(பெரும். 201)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்நாளில் இக்கருவியைக் ‘களைக்கொட்டு’ என்பர்.

குறிஞ்சி நிலப்பெண்கள் ‘தட்டை’ எனும் கருவி கொண்டு தினைப்புனத்தில் மேய வரும் கிளியை

விரட்டுவர். இதனை,

“செவ்வாய் பாசினங் கடிஇயர் கொடிச்சி
அவ்வாய்த்தட்டை” (நற். 134)

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் வரி குறிப்பிடுகின்றது.

கானவர் பொறிகளைக் கொண்டு பன்றியினைப் பிடித்துக் கொண்டும் தினைப்புனத்தைக் காத்தனர். இக்கருவிக்கு “பெருங்கல் அடார்” என்று பெயர். இதனை,

“தினை உண்கேழல் இரிய புனவன்

சிறுபொறி மாட்டிய பெருங்கல் அடார்

ஒண்கேழ் வயப்புலி படுஉம்”

(நற். 119:1-3)

என்னும் நற்றிணைப் பாடலடிகள் குறிக்கின்றது.

முடிவுரை

பண்டைக் காலத்தில் தேவைக்கு ஏற்பவும் கழ்நிலைக்கு ஏற்பவும் கருவிகளை அமைத்துக் கொள்வதை மரபாகக் கொண்டார்கள். விலங்குகளாலும், பறவைகளாலும் பயிர்களுக்குக் கேடு நேரா வண்ணம் கவண், வில், துளிர், தட்டை, பொய்ப்புலி, விளக்கு, கொள்ளிக்கட்டை, பெருங்கல் அடார், குறுந்தடி போன்ற பல்வேறு கருவிகளை சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்தியமையால் தெரியவருகின்றது. மேலும், சங்க கால மக்கள் முள்வேலி, பரண் அமைத்தும், ஓசை எழுப்பியும் பயிர்களைக் காவல் காத்த உத்திகளை இக்கட்டுரை வழி அறியமுடிகின்றது.

கலித்தொகையில் குற்றங்களும் தண்டனைகளும்

முன்னுரை:

புழங்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் குடும்ப வாழ்க்கை முறையைப் பற்றி கூறுகிறது கலித்தொகை. ஒரு சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சிறந்த நாகரிகமும், பண்பாடும் பெற்றுச்சிறந்து வாழ்ந்தனர் எனில், அதனுடைய அடிப்படை அவர்களுடைய குடும்ப வாழ்வில் தான் காணப்பெறும். வீட்டில் நல்ல வாழ்க்கை பெறாத சமுதாய மக்கள், வெளியில் சிறந்த வாழ்வைப் பெறுதல் என்பது வேரில்லாத மரம் வளர்ந்தது போலத்தான்.

பொ. ஐயப்பன்,
முழுநேர முனைவர் பட்ட
ஆய்வாளர்,
தமிழியல் மற்றும்
பண்பாட்டுப் புலம்,
தமிழ்நாடு திறந்தநிலை
பல்கலைக்கழகம்,
சைதாப்பேட்டை, சென்னை.

ஒரு நல்ல சமுதாயம் வாழ வேண்டுமாயின், அவ்வாழ்வில் அமைதி இருத்தல் வேண்டும். அங்கு அமைதி இல்லாத பொழுது பண்பாடு, நாகரிகம், குறிக்கோள் ஆகியவை உருவாகாது. மாறாக, உருவாகினாலும் நிலைத்து நிற்காது. கலித்தொகையில், தலைவனின் பிரிவால் தலைவி தன்னைத்தானே வருத்திக் கொள்வது, உடல் மெலிவது போன்ற செயல்கள் தலைவனால் நிகழும் குற்றங்களாக தோழியால் எடுத்து உரைக்கப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பாக, கலித்தொகையில் தலைவன், தலைவி, தோழி இவர்களுக்கிடையே நிகழும் உரையாடல்களின் வழி, அக வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகள், குற்றம், அதற்கான தண்டனை என்னும் பார்வையில் நேரடியாக அணுக இயலாது என்றாலும், உளவியல் ரீதியாக அவற்றை குற்ற இயல்புடைய செயல்களாக நாம் கருதலாம். இந்நோக்கில் இந்த கட்டுரை கலித்தொகையில் களவு மற்றும் கற்பு வாழ்க்கையில் நிகழும் பிரிவுகள், அதனால் ஏற்படும் மன உலைச்சல்கள் மற்றும் தலைவியின்பால் நிகழும் உடல், மன வேறுபாடுகள் குறித்து சுருக்கமாக விளக்க முற்படுகிறது.

கலித்தொகையில், தலைவனின் செயல்பாடுகள்:

பாட்டுடைத் தலைவனாக வருகிறான்; தலைவியை காதலிக்கின்றான்; தலைவன் தலைவியை தீருமணம் செய்யாமல் காலம் தாழ்த்துகின்றான்; தலைவன் தலைவியை விட்டுப்பிரிந்து பரத்தையர் வீட்டுக்குச் செல்கின்றான்; தலைவன் பொருள் ஈட்டி வரச் சென்று, தலைவியை விட்டுப்பிரிந்து, நீண்ட நாட்கள் ஆகியும் தலைவியை காண வராமல் காலம் தாழ்த்துகின்றான். இவையெல்லாம் தலைவனின் செயல்பாடுகள் ஆகும்.

தலைவியின் செயல்பாடுகள்:

தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் பொழுது தலைவி, தலைவனை நினைத்து வருந்துவதும், தலைவன் பரத்தையருடன் இருந்த பின்பு தலைவியை பார்க்க வரும் பொழுது தலைவி தலைவனுடன் ஊடல் கொள்வதும், தலைவன் பொருள் ஈட்டி சென்று, தீரும்ப வராமல் காலம் தாழ்த்தும் பொழுது, தலைவி அவளுடைய உடலை வருத்திக் கொள்ளுவது ஆகியன தலைவியின் செயல்பாடுகள் ஆகும்.

தோழியின் செயல்பாடுகள்:

தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் பொழுது தலைவி படும் துன்பத்தை தலைவனுக்கு எடுத்துரைக்கின்றாள். தலைவன் பரத்தையர் வீட்டுக்கு சென்று விட்டு, தலைவியை பார்க்க வரும் பொழுது தோழி, தலைவனிடம் இது போன்ற செயல்கள் தலைவிக்கு பிடிக்கவில்லை என்று கூறுகின்றாள்.

தலைவன் பொருள் ஈட்டிச் செல்லும் பொழுது தலைவியை பிரியக்கூடும் என்றும், அதனால் தலைவி படும் துன்பத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றாள்.

மேற்கண்ட செயல்பாடுகளை தலைவனின் குற்றங்களாக நாம் கருத இடமுண்டு.

தலைவனின் குற்றங்களை தோழி எடுத்துரைப்பது:

களவுக் காலத்தில் தலைவன் தலைவியை பாராட்டி பேசிய வார்த்தைக் கற்புக் காலத்தில் அவற்றைச் செய்யவில்லை.

“நறுமுல்லை நேர்முக ஒப்ப நிரைத்த
செறிமுறை பாராட்டினாய்; மற்று, எம்பல்லின்
பறமுறை பாராட்டினையோ? - ஐய!
நெய்இடை நீவி மணிஒளி விட்டன்ன
ஐவகை பாராட்டினாய்; மற்று, எம் கூந்தல்
செய்வினை பாராட்டினையோ? - ஐய!
குளன் அணி தாமரைப் பாசரும்பு ஏய்க்கும்
இள முலை பாராட்டினாய்; மற்று, எம் மார்பில்
தளர் முலை பாராட்டினையோ - ஐய!”

(கலி. 22. 9-17)

மேற்கண்ட பாடல், களவுக் காலத்தில் தலைவன், மணமுடைய முல்லை பூவின் மொட்டுக்கள் போன்று தலைவியுடைய பற்கள் வரிசையாக இருக்கின்றது என்று பாராட்டினான்; ஆனால், கற்புக் காலத்தில் தலைவியின் பற்களை தலைவன் அவ்வாறு பாராட்டவில்லை என்றும்; களவுக்காலத்தில் தலைவியின் கூந்தல் மரகத மணி ஒளி

வீசியது போல தலைவன் பாராட்டினான். ஆனால், கற்புக் காலத்தில் இளமை பருவம் ஒழிந்து,

கூந்தல் வளம் கெடும் பொழுது தலைவியின் கூந்தலை அவ்வாறு பாராட்டவில்லை என்றும்; களவுக்காலத்தில் தலைவன் தலைவியின் அழகு பெறுவதற்குக் காரணமான தாமரைப் பூவின் மொட்டு போல் முலைகள் இளமையாக இருக்கின்றது என்று பாராட்டினான்; ஆனால் கற்புக்காலத்தில் அந்த நிலைமை மாறி சிறிது சாய்ந்து, தளர்ந்து கிடந்த நிலையை நீ பாராட்டவில்லை என்றும் தலைவனின் இந்த செயல்களை குற்றமாக தோழி கருதி தலைவனை இற்செறித்து தலைவியிடத்தில் இதுபோன்ற செயல்கள் செய்ய வேண்டாம் என்று கூறுகின்றாள்.

“இரவின் வாரல், ஐய! விரவு வீ

அகல் அறை வரிக்கும் சாரல்,

பகலும் பெறுவை, இவள் தடமென்தோளே”

(கலி. 49: 23-25)

மேற்கண்ட பாடல், களவுக் காலத்தில் தலைவன் தலைவியை பகலில் சந்தித்துவிட்டு திருமணம் செய்து கொள்ளும் கருத்தின்றி தினமும் இரவில் வந்துச் சென்றான். தலைவனின் இந்தச் செயல்களை குற்றமாக தோழி கருதி, தலைவனை இற்செறித்து தலைவியை விரைந்து வந்து மணந்து கொள்ளுமாறு தோழி கூறுகின்றாள்.

“அனையன் என்று அளிமதி, பெரும! நின் இன்று

இறை வரை வளையள் இவட்கு, இனிப்

பிறை ஏர் சுடர் நுதற் பசலை

மறையச் செல்லும், நீ மணந்தனை விடினே”

(கலி. 125: 21-24)

மேற்கண்ட பாடல், தலைவனை நோக்கி தோழி, நீ இல்லாமல் போனால் தலைவியின் முன் கையின் வளையல்கள் எல்லாம் எல்லை நிலலாமல் கழன்று விடுகின்றன. நீ அவளை மணந்து கொள்வாய் என்றால் நிலவு போன்ற அவளுடைய நெற்றியில் படர்ந்த பசலையானது என்றுமே வாராது. மாறாக, மறைந்து விடும் என்று தலைவனின் இந்த செயல்கள் குற்றமாக தோழி கருதி, தலைவியை விரைந்து மணந்து கொள்ளுமாறு தோழி கூறுகின்றாள்.

தலைவனின் குற்றங்களாக தலைவி வருந்துவது:

“கனலும் நோய்த் தலையும், நீ கனங் குழையவரொடு
புனல் உளாய் எனவந்த பூசலின் பெரிது அன்றோ-
தார் கொண்டாள் தலைக் கோதை தடுமாறிப் பூண்டநின்

ஈரணி சிதையாது, எம் இல் வந்து நின்றதை?

(கலி.66: 13-16)

மேற்கண்ட பாடல், தலைவனின் மார்பில் உள்ள மாலையை வாங்கிக் கொண்டவளுடைய, தலையில் அணிந்திருந்த பூமாலையை விடியற்காலையில் வரும் பொழுது மனம் தடுமாறி தாம் பூண்ட கோலம் மாறாமல் என்னுடைய இல்லத்திற்கு வந்து நிற்கின்றீர்கள்; இந்த செயலானது எம்மேனியில் வெப்பம் ஏறுவதற்கு காரணமான காமநோயின் மேலாக, பரத்தையோடு புனல் விளையாட்டு ஆடினாய் எனப் பிறர் சொல்ல கேட்டதை விட இந்த செயல் பெரியதாக உள்ளது என்று தலைவனை பார்த்த தலைவி வருந்தி கூறுகின்றாள்.

“இஃது ஒத்தன்! புள்ளிக் களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம் போல்,
வள்உகிர் போழ்ந்தனவும், வாள் எயிறு உற்றனவும்,
ஒள் இதழ் சோர்ந்த நின் கண்ணியும், நல்லார் சிரறுபு சீறச் சிவந்த நின் மார்பும்,
தவறாமல் சாலாவோ? கூறு” (கலி.88 - 10-14)

மேற்கண்ட பாடல், தலைவி, இவன் ஒருத்தன் என்று நெஞ்சத்தில் கூறிக் கொண்டு புள்ளியுடைய நண்டுகள் நடக்கத் தடங்கள் நீர்க்கரையிலே தோன்றுவது போலப் பெரிய நகங்கள் கீறிய வடுக்களும், ஒளியுடைய பற்கள் பதிந்த குறிகளும், ஒள்ளிய பூவிதழ்கள் உதிர்ந்த உன் கண்ணியும், பரத்தையர் உன்னோடு வேறாகி கோபமாக அடிக்கச் சிவந்த உன்னுயை மார்பும் தவறாக இருப்பது போதாதோ? வேறென்ன தான் உன்னிடத்தில் குற்றம் காண வேண்டும்? என்று தலைவி தலைவனிடத்தில் வருந்தி கூறுகின்றாள்.

“இருள் உறழ் இருங்கூந்தல் மகளிரோடு அமைந்து,
அவன் தெருளும் பண்பு இலன் ஆதல் அறிவேன்மன்;
அறியினும்,
அருளி அவன்சிறிது அளித்தக்கால், என் மருளி நெஞ்சம் மகிழ்தலும் காண்பல்.
ஒள்இழை மாதர் மகளிரோடு அமைந்து, அவன் உள்ளும் பண்பு இவன் ஆதல் அறிவேன்மன்;
அறியினும்,
புல்லி அவன் சிறிது அளித்தக்கால், என் அல்லல் நெஞ்சம் மடங்கலும் காண்பல் அதனால்,
யாம நடுநாள் துயில் கொண்டு ஒளித்த காம நோயின் கழீஇய நெஞ்சம்

தான் அவர் பால் பட்டதாயின்

நாம் உயிர் வாழ்தலோ நகை நனி உடைத்தே”

(கலி. 122: 12-24)

மேற்கண்ட பாடல், அழகுடைய காதல் மகளிரோடு அவன் சேர்ந்து, நம் வருத்தத்தைக் காணும் பண்பற்றவனாக இருப்பதை நான் மிகவும் அறிவேன்; அறிந்தாலும் அவன் வந்து என்னை விரும்பிச் சிறிது வந்து அருள் செய்தாலே என் நாணமில்லாத நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து போவதைக் கண்டிருப்பேன், ஆதலின், காமநோய் மிக்க நெஞ்சம், இரவின் நடுச்சாமத்தில் நம்மைத் தூங்க விடாது ஒளித்தது; நெஞ்சம் அவன்பார் சென்று விட்டது, நாம் இருந்து உயிர் வாழும் வாழ்க்கையோ பிறர் மிகவும் சிரிப்பதற்கு இடமாய் இருந்தது என்று தலைவி தலைவனை நினைத்து வருந்தி தோழியிடம் கூறுகின்றாள்.

தலைவனால் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்கள்

“அறன் இன்றி அயல்தூற்றும் அம்பலை நாணியும்
வறன் நீந்தி நீ செல்லும் நீளு; இடை நினைப்பவும்-
இறைநில்லா வளைஓட, இதழ் வோர்பு பனிமல்க,
பொறை நில்லா நோயோடு புல்லென்ற நுதல் இவள்-
விறல் நலன் இழப்பவும், விளைவேட்டாய்! கேள், இனி”
(கலி.31-7)

மேற்கண்ட பாடல், தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல இருப்பதைத் தோழியிடத்துத் தெரிவித்தான்; அவள் தலைவிக்கு உரைத்தாள். அவளது ஆற்றாமையைத் தோழி தலைவனுக்கு கீழ்க்கண்டவாறு உணர்த்தினாள்.

நான் தலைவியிடம் உன்பிரிவை உணர்த்திய அளவிலே அவளது முன்கையில் இருந்த வளையல்கள் கழன்று விழுந்தன கண்ணீர் இமையினின்றும் வீழ்ந்து, பின்னர் இமை நிறைய நின்றது; தாங்குதற்குரிய காம நோயினால், அழகு இழந்த நெற்றியை உடையவளாக இருக்கும் பொழுது உனில் உள்ளோர் உண்மையில்லாத சொற்களை கூறும்பொழுது தலை குனிந்து நிற்கின்றாள் என்று தலைவி பட்ட துன்பத்தைத் தோழி, தலைவனிடத்தில் கூறுகின்றாள்.

“பாடு இன்றிப் பசந்த கண் பைதல பனிமல்க,
வாடுபு வண்பு ஓடி வணங்கு இறை வளை உரை”
(கலி.16: 1-2)

மேற்கண்ட பாடலில், கற்புக்காலத்தில் தலைவன்

தலைவியை விட்டுப்பிரிந்து பொருள் ஈட்டச் சென்றான். தலைவன் குறிப்பிட்ட காலம் வராமல் காலம் தாழ்த்தினான். இதனால், தலைவி தனக்குத்தானே துன்பத்தை கொடுக்கின்றாள். தலைவனை நினைத்து தலைவி கவலைப்பட்டாள். உறக்கம் இன்மையின் காரணமாக தலைவியின் கண்கள் பசுந்தன தலைவன் பிரிந்த துக்கத்தால் தலைவியின் கண்களில் நீர் நிறைந்தது; தலைவி மேனியின் நிறம் வாடி அழகு கெட்டது; அவளின் முன்கையில் இருந்த வளையல்கள் கழன்று வீழ்ந்தன.

“விரிகாஞ்சித் தாது ஆடி இருங் குயில் விளிப்பவும்,
பிரிவு அஞ்சாதவர் தீமை மறைப்பென்மன். மறைப்பவும்
கரி பொய்த்தான் கீழ் இருந்த மரம் போலக் கவின் வாடி
எரி பொருத்தி என் நெஞ்சம் கடும் ஆயின், எவன்
செய்கோ?”
(கலி.34: 8-11)

மேற்கண்ட பாடலில், மலர்ந்த காஞ்சிப்பூவின் தாதினே அளைத்து வந்து மகிழ்வோடு கரிய குயில்கள் கூவா நின்றன அதுபோல, பிரிந்து போவதற்கு அஞ்சாதவருடைய கொடுமையை நான் யாரிடமும் சொல்லாமல் இருக்கின்றேன். அதனால் நான் பெற்ற பயன் என்ன? அப்படி மறைத்தலும் பொய்ச் சாட்சி கூறியவன் வந்து கீழிருந்தால் அந்த மரமே கருகி வாடிப் போவது போல, நானும் அழகு கெட்டு நிற்கின்றேன்; காமத் தீயினை மறைத்தாலும், என் நெஞ்சில் காமத் தீயானது கொளுந்துவிட்டு என்னைச் சுடுகின்றது. நான் அதற்கு என்ன செய்யமுடியும் என்று தான்படும் துன்பத்தை தோழியிடத்தில் தலைவி கூறுகின்றாள். தலைவன் பொருள் ஈட்டும் பொருட்டு தலைவியை விட்டுப் பிரிந்தான். இதனால், பிரிவு ஆற்றாத தலைவி வருந்தி தான் படுகின்ற துன்பத்தை தோழியிடத்தில் கூறுகின்றாள்.

முடிவுரை

கலித்தொகையில் காணப்பெறும் சங்ககால இல்வாழ்க்கையில் அமைதி இல்லாமலும், நம்பிக்கையில்லாமலும் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இல்வாழ்க்கை முறைகள் புலவர்களின் இலக்கிய கற்பனையாக இருப்பினும், சங்கத்தமிழ் சமூகத்தில் தலைவன் பரத்தையர்பால் செல்வது பெருவழக்காக இருந்தது என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம். அக்கால சமூகத்தில் இவை குற்றமாகக் கருத இயலாதெனினும், கால மாற்றத்தால் இவ்வாறான வழக்கங்கள் குற்றமாக, சமூக சீர்கேடுகளாகக் கொள்ளத்தக்கவைகளாக மாற்றம் அடைந்துள்ளன. அன்றைய காலத்தில் எது குற்றம்

என்றும், அந்தக்குற்றத்திற்கு தண்டனை இது என்றும் சரியாக நிர்ணயித்து முடிவு செய்யப்படவில்லை. ஆனால், இன்றைய காலத்தில் எந்தச் செயல்கள் குற்றம், அந்தக் குற்றத்திற்கு தண்டனைகள் போன்ற சரியான சட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில், கலித்தொகையில் தலைவன் குற்றவாளியாகவும், தலைவி, தலைவன் மேல் குற்றம் சுமத்துபவளாகவும் தோழி, தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவருக்குமிடையே நீதிபதியாக இருந்து தலைவன் தலைவிக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளை தீர்த்து வைத்துள்ளான்.

மேற்கண்ட தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகியோர் கூற்றுக்களின் அடிப்படையில் அக வாழ்க்கையில் ஒரு சமூகத்தில் இந்தச் செயல்கள் குற்றமாக சொல்லப்படவில்லை. ஆனால், ஆய்வாளர் இன்றைய காலகட்டத்தில் பார்க்கின்றார். தலைவன் செய்யும் செயல்கள் குற்றமாகவும், தலைவி தனக்குத் தானே துன்பத்தைக் கொடுத்துக் கொள்வது தண்டனையாகவும் கருதுகின்றார்.

இக்கட்டுரைக்கு துணைசெய்த நூல்:

கலித்தொகை (மூலமும், உரையும்),
2013, முனைவர் அ.விசுவநாதன், நியூசெஞ்சூரி
புக் ஹவுஸ், 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்ந்த எழுத்து
இதழ்களையும் எங்களது
www.pallavipathippakam.in
இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்ந்த எழுத்து
பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)
செய்து கொள்ளலாம்.

தமிழர் வாழ்வில் முத்தமிழ்

உலக மொழிகள் யாவற்றிலும் தலைசிறந்ததாகப் போற்றப்படுவது தமிழ் மொழியாகும். அத்தகைய தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு முன்தோன்றிய மூத்த குடியினர் என்ற பெருமையை உடையவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். இத்தகைய தமிழர் வாழ்வில் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழின் பங்கினை எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

முனைவர் சு.லலிதா,

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
பி.ஜி.பி கலை மற்றும் அறிவியல்
கல்லூரி,
நாமக்கல் - 637 206.

இயற்றமிழ் புலவரும் புரவரும்

வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகில்
செங்கோண்மை வழுவாது ஆட்சி செய்த குறுநில மன்னரும் பெருநில வேந்தரும்
தத்தம் நாட்டு மக்களைக் குழுவியை ஓம்பும் தாயைப் போல காத்தனர். தண்டமிழ்
வளர்த்த புலவர்களையும் புரந்தனர்.

“புலவர் பாடும் புகழடையோர் விசும்பின்

வலவ னேவா வான வூர்தி

ஏய்து” (புறம். 27: 7-9)

என்ற நம்பிக்கையும் அரசர்மாட்டு இருந்ததனால் புலவர்களைப் போற்றினர்.

புலவர்கள் தம்மைப் புரக்கும் புரவலர்களாக அரசர்கள் விளங்கிய காரணத்தினால் உள்ளம் குளிர்ந்து தெள்ளு தமிழ் இலக்கியங்களையும் இயற்றுவதைத் தம் வாழ்நாளில் குறிக்கோளாகக் கொண்டனர். அரசர்கள் புலவர்களைப் புரந்ததுபோல் பாணர் கூத்தர் விறலியர் பொருநர் முதலியோரை ஆதரித்தனர். இதனால் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழும் தமிழ் நிலத்தில் செழித்து வளர்ந்தது. தமிழ் வளர்ப்பது இவர்கள் கடமை. இவர்களைப் போற்றுவது அரசர்தம் கடமை என்ற நெறி வளர்ந்தது. மேலும் பல அரசர்கள் புலவர்களாக வீற்றிருந்து தமிழாய்ந்து இயற்றழைப் பேணிக் காத்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்கப் புலவர் பெருமக்கள் உயரிய மக்கட் பண்புகள் நிறைந்த ஒழுக்க வாழ்வினராவர்; பரந்த மனப்பான்மையர்; தன்மானத்தை உயிரென மதித்தவர்; தொண்டுள்ளம் சான்ற தூயர்; செய்ந்நன்றி போற்றும் செம்மையாளர்; பொறாமையற்ற புனிதப் பண்பினர்; நட்பின் பெருமையை நிலை நாட்டிய நல்லோர்; வறுமையிற் செம்மையைப் போற்றியோர்; அஞ்சாமை நிறைந்த அறிஞர்; ஆளுவோர் அறமுரைத்த அமைச்சர் என்றெல்லாம் போற்றுதற்குரியவர்கள் என்பதில் என்றே கூறலாம்.

இயற்றமிழ் புலவர் பெருமக்கள் “புலமைக் காய்ச்சலின்றி ஒருவர் மற்றவரை மதித்து வாழ்ந்த புலவர்கள் அன்று இருந்தனர். பெருஞ்சித்தரனார் என்னும் புலவர் முதிரமலைத் தலைவன் குமணனிடம் சென்று கடையெழுவுள்ளவர்கள் அனைவரும் மாய்ந்த பின் அவ்வெழுவுரும் தாங்கிய ஈகைச் செந்நுகத்தினை அவன் ஓரவனே தாங்கியதைக் கூறினார்”¹. மேலும், புலவர் பெருமகனாரைத் “திருந்து மொழிமோசி பாடிய ஆயும்” (புறம் - 158) என்கின்றனர். மோசிகீரனாரை அவர் திருந்திய மொழியாரென மனமாரப் பாராட்டியுள்ளதைக் காணலாம்.

முத்தமிழும் மூவேந்தரும்

மூவேந்தர்கள் முத்தமிழில் குறிப்பாக இசையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறியலாம். மலைபடுகடாம் பாடிய புலவர் இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கொளசிகனார் வேந்தனைக் குறிப்பிடும்பொழுது

“இசைபெறு திருவின் வேந்து அவை ஏற்புத் துறைபல முற்றிய பைதீர் பாணரொடு”

(மலைபடு - 39,40)

என்பார். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் “இசையை எக்காலமும் கேட்கின்ற செல்வத்தினுடைய அரசர்”² என்று விளக்கம் தந்துள்ளதைக் காணலாம்.

மக்களும் முத்தமிழும்

மக்களும் இசை, நாடகம் இரண்டிலும் அதிக நாட்டம் செலுத்தினர். ஏனெனில் இவர்களுடைய கவலையைப் போக்கும் மாமருந்தாக இவ்விரண்டும் இருந்தன. இதனைப் பட்டினப்பாலை மூலம் அறியலாம். இதனை,

“நாடகங் கண்டு பாடல் பாண்மையிற் கேள்வி இன்னிசை கேட்டு” (மணி:25 82,83)

என்றெல்லாம் புலவர்கள் பாடிச் சென்றனர். அதுமட்டுமின்றி “நாடகம் மக்களின் குறிப்பாக உழைத்துக் களைப்புற்ற மக்களின் சோர்வைப் போக்கும் நன் மருந்தாகும். மக்கள் நீண்ட நேரம் செலவழித்துப் பார்ப்பது நாடகம் ஒன்றையே. போர் வீரனாக இருப்பினும் அவன் களைப்பைப் போக்கிப் புத்துணர்ச்சி தருவது நாடகமே”³ என்று புலவர் மா.சின்னு கூறுவதன் வாயிலாக இயல் இசை நாடகம் என்ற மூன்றும் ஒருசேர அமைந்து மக்களை மகிழ்விப்பது புலனாகிறது.

கூத்தரும் பாணரும்

சிந்தைக்கினிய செவிக்கினிய இசையமுதம் கண்களுக்கு விருந்தாகி களிவேறின்பம் தரும் கூத்தும் வழங்கியவர்கள் பாணரும், கூத்தரும், விறலியும் ஆவர். இதனை,

“இலம்படு புலவர் ஏற்றகை ஞெமரப் போலந் சொரி வழதியிற் புணலிறை பரப்பிச் செய்யிற் பொலம் பரப்பிஞ் செய்வினை யோயற்க வருந்தது வரும்புனல் விருந்துயர் கூடல் அருங்கறை யறையிசை உயரிய ருரிமை ஒழுங்கம ராயமோ டேத்தினர் தொழவே”

(பரி.126-13)

இப்பாடல் மூலம் அறியலாம். மேலும் “இன்மையாற் பற்றப்பட்ட புலவரது ஏற்றகை நிறையப் பொன்னைச் சொறியும் வழதியைப் போலவே வையைச் செய்யுட்கண் பொன்னைப் பரப்பும் இயல்பு மாறாதொழிக; துன்பமறியது தானே வருபுனற்கு விருந்து செய்யுங் கூடற்கண் குற்றமின்றி இசைக்கின்ற இசைக்குரிமையுடையவராகிய பாணரும் கூத்தரும் மேவிய கூட்டத்தோடு ஒருங்கு ஏத்தித் தொழ”⁴ என்னும் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையாலும் அறியலாம்.

ஈண்டு கூத்தரும் பாணரும் என்று கூறியதனால் “எடுத்த மொழியினும் செப்பலும் உரித்தே” (தொல்-சொல் - 60) என்று தொல்காப்பியனார் கூறிய விதிக்கு இணங்க விறலியர் பொருநரையும் சேர்த்து இவர்களும் இசைக்குரிமை உடையோர் எனக் கூறலாம். மேலும் “பழந்தமிழின் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் பாடினான். அநேக மக்களிடம் பாட்டு முதன்மை பெற்றிருப்பதை இன்றும் காணலாம். மனித உள்ளத்திற்கு பாட்டு அமுதமாய் தென்றலாய்ப் பயன்பட்டு வருகிறது. இதை உணர்ந்து கொண்ட அறிஞர்களாய் தொல்காப்பியர் முதலிய தொல்லாசிரியர்கள் இசைக்கருவிகளையும் பண்புகளையும் சேர்த்துக் கூறினார்கள்”⁵ என்று திருமதி ம.க.ஜெனிந்தா கிரேஸி கூறும் கருத்து இவண் குறிப்பிடத்தக்கது.

விறலியர் திறன்

விறலியர் - விறல்பட ஆடும் மகளிர் என்பார் நச்சினார்க்கினியர். விறல் சத்துவம் - அதாவது, வேம்பு தின்னார்க்குத் தலைநடுங்குவது போல அஞ்சத்தக்க முதலியவற்றைக் கேட்ட விடத்துப் பிறந்த உள்ள நிகழ்ச்சியால் தோன்றும் நடுக்கம் முதலாயின் என்பார் உ.வே.சா. நடுக்கம் முதலியன மெய்ப்பாட்டுள் அடங்கும் எனலாம்.

“மண்ணமை முழுவின் பண்மைச் சீரியாழ்”

ஒன்னுதல் விறலியர் பாணி தூங்க” (பொ.ஆ.109, 10)

என்றதனால் விறலியர் என்பார் யாழ் இசைப்பதிலும் முழவினது தாளத்திற்கு ஏற்ப ஆடுவதிலும் வல்லவர் என்று புலனாகிறது. மேலும்,

“ஒருதிறம் பாடல்நல் விறலியர் ஒல்குபு நுடங்க
ஒருதிறம் வாடை உளர்வயிற் புங்கொடி நுடங்க”
(பரி: 17; 15, 16)

என்று நல்லழிசியார் பாடுவதால் விறலியர் ஆடற்கலையுடன் பாடற்கலையிலும் சிறந்து விளங்கினர் என்று அறியமுடிகிறது.

யாழின் வகைகள்

இன்னிசையை வெளிப்படுத்தும் கருவிகள் நான்கு வகைப்படும் என்பர். அவை தோற்கருவி துளைக்கருவி நரம்புக்கருவி மடற்றுக்கருவி (வாய்ப்பாட்டு) என்பனவாகும். இவற்றுள், நரம்புக் கருவி என்பது யாழ் வகையாகும். யாழ் நான்கு வகைப்படும். அவை,

“ஒன்றும் இருபது ஒன்பதும் பத்துடனே
நின்ற புதிநான்கும் பின்னேமும் - குன்றாத
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே
மேல்வகை நூலோர் விதி (சிலம்பு - பாயிரம்)

இவ்வெண்பாவினால் பேரியாழ் 27 நரம்பிணையுடையது. அக்கோட்டினது அளவு பன்னிரு சாணும் வணர் அளவு சாணும், பத்தர் அளவு பன்னிரு சாணும் இப்பெற்றிக்கேற்ற ஆணிகளும் தீவவும், உந்தியும் பெற்று ஆயிரங்கோல் தொடுத்து இயல்வது என்று சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரத்தில் அடியார்க்கு நல்லார் எழுதுவார்.

மகரயாழ் மீன்வடிவம் அமையப்பெற்று 19 நரம்புகளைக் கொண்டது. மகரமீன் - சுறாமீன் (பிங்கல நிகண்டு). சகோடயாழ் 14 நரம்புகளைக் கொண்டது. சீறியாழ் 7 நரம்புகளைக் கொண்டது. இதனை சிலப்பதிகாரத்தில்,

“செந்நிறம் புரிந்த செங்கோட்டியாழின்
தந்திரி கரத்தொடு தீவறுத்தியாஅத்து”
(சிலம்பு - புறஞ் - 106, 107)

என்று இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகிறார். இதன்பொருள் “அச்செங்கோட்டியாழினது அறுவகை உறுப்பினர் தந்திரிகரம், தீவறு என்னும் இரண்டையும் உறுதி பெறக்

கட்டி” என்று சிலப்பதிகாரத்திற்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரை எழுதுவார். அவ்வறுப்புகளாவன கோடு, தீவறு, ஒற்று, பத்தர், தந்திரிகரம், நரம்பு முதலியன.

பாணர்கள் எடுத்துச் சென்ற யாழ் கரிய நிறமுடையது. களாப்பழம் போன்றது என்று இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன.

“களங்கனியன்ன கருங்கோட்டிச் சீறியாழ்”
(புறம் - 127:1)

“கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பண்ணுமுறை நிறுப்ப”
(நெடுநல் - 70)

“கருங்கோட்டு சீறியாழ்” (மலைப்படு 534)

என்று குறிப்பதனால் கருங்காலி மரத்தினால் சீறியாழ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. ஏழு நரம்புகளையுடைய செங்கோட்டியாழினையே பாணர்களும் விறலியரும் கையில் எடுத்துச் செல்லுமளவிற்குச் சிறப்பானதாகச் செய்யப்பட்டதனால் சீறியாழ் எனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம். மேலும், இசையின்றி நாடகமும் நாட்டியமும் நடைபெறாது. இசையே அவ்விரண்டு கலைகளுக்கும் உயிர்நாடி என்று இதன் வழி புலப்படும்.

தமிழர் வாழ்வில் இயல் இசை நாடகம் ஆகிய மூன்றும் ஒன்றோடொன்று இணைந்தே இடம் பெற்றுள்ளது. அது தமிழர்களின் அடையாளச் சின்னமாகவும் இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இன்றும் என்றும் முத்தமிழை புறக்கணிப்பார் வெருமில்லை என்பதை அறியலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. டாக்டர் அ.தட்சிணாமூர்த்தி “தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும்” ப- 225.
2. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், ப-609.
3. புலவர் மா.சின்னா “தொழுதகை மடந்தையர்” ப- 27.
4. முனைவர் சகோ.அ.அருள்சீலி “உரைநடைத் தொகுப்பு” ப.11.
5. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும் ப. 346.

மானிடவியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியம் காட்டும் திருமணம்

அ.விஸ்வநாதன்,

முழுநேர முனைவர் பட்ட
ஆய்வாளர்,
தமிழாய்வுத் துறை,
அரசு கலைக் கல்லூரி,
அரியலூர் - 621 713.

சங்க இலக்கியங்கள் அக்கால மக்களின் வாழ்வியல் பண்பாட்டு

கூறுகளைச் சித்தரிக்கின்றன. பண்பாட்டு கூறுகளில் முதன்மையாக திகழ்வது திருமணம் ஆகும். ஒரு ஆணும் பெண்ணும் கணவனும் மனைவியுமாக இல்லறம் நடத்த இசைந்து ஒன்று சேர்தல் திருமணம் ஆகும். மானிடவியல் அறிஞர்கள் திருமணம் பற்றிய கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளனர். இவர்களின் கோட்பாட்டின்படி 'மானிடவியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியம் காட்டும் திருமணம் குறித்து ஆராயப்படுகின்றது.

மானிடவியல் - விளக்கம்

மனிதர்களைப் பற்றி அறியக்கூடிய ஓர் அறிவியல் துறையாக மானிடவியல் வளர்ந்துள்ளது. இதை ஆங்கிலத்தில் 'Anthropology' என்று அழைப்பர். தொன்மைக் காலம் முதல் தற்காலம் வரை மனித இனம் குறித்து கருத்துக்களைக் கூறும் துறையாக விளங்குகிறது. 'Anthropology' என்ற இச்சொல் 'Anthropos' 'Logos' ஆகிய கிரேக்கச் சொற்களின் மூலங்களைப் பெற்றது. இவ்விரு சொற்களையும் இணைத்துப் பொருள் கொண்டால் மனிதனைப் பற்றிய அறிவியல் எனலாகிறது.

மேலும், "மனித இனத்தையும் சமூகத்தையும் பண்பாட்டையும் பற்றி படிப்பு"¹ எனவும், "மனிதனை உயிரியல் நிலையிலும் பண்பாட்டு நிலையிலும் ஆராயும் ஓர் அறிவியல் துறையே மானிடவியல்"² என்றும் கூறுவர்.

திருமணம்

திருமணம் என்பது ஓர் ஆணும், பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வதற்காகச் சமுதாயத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் அமைப்பு முறையாகும். "திருமணம் என்பது மனிதனுக்காக மனிதனால் நடத்தப்படும் ஒரு வகைச் சடங்கு"³ என்பர்.

திருமணம் பண்டைத் தமிழரிடையே வீரத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. திருமணம் குறித்த கருத்துக்களை மானிடவியல் அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர். இவர்கள் திருமணத்தை அகமணம், புறமணம் என்று இரண்டாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளனர்.

அகமணம்

இந்தியச் சூழலில் சாதி என்பது ஓர் அகமணக் குழுவாகும். ஒரு சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர் தம் சாதிக்குள் மட்டும் தான் திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். வேற்றுச் சாதியினரோடு பெரும்பாலும் திருமணம் செய்து கொள்வதில்லை. இந்நிலையில் அமையும் திருமணமே 'அகமணம்' எனப்படும். பழங்குடிச் சமுதாயம் ஒவ்வொன்றும் ஓர் அகமணச் சமுதாயமாகும்.

தோடர் பழங்குடியைச் சேர்ந்தவன் அவனுடைய பழங்குடியைச் சேர்ந்த ஒருத்தியையே மணம் செய்து கொள்கிறான். அவர்கள் வாழும் பகுதிகளில் உள்ள டாக்டர், இருளர், கோத்தர் போன்ற பழங்குடிகளுடன் மணம் செய்து கொள்வதில்லை என்பது மானிடவியல் அறிஞர்கள் கருத்தாகும்.

அகமணம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பைச் சார்ந்தும் அமைகிறது. இது 'நிலப்பரப்புச் சார்ந்த அகமணம்' எனப்படும். சில சமூகத்தினர் அவர்கள் வாழும் ஊருக்குள் மட்டுமே மணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற முறையைக் கொண்டுள்ளனர். இது 'சிறுநூர் அகமணம்' எனப்படும்.

சங்க கால மக்கள் திணைச் சமுதாயமாக வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தம் திணையில் வாழும் பெண்களைக் திருமணம் செய்யும் அகமண முறை கடைபிடித்தனர். இதனை,

“தலைவியும் தலைவனும் ஓர் ஊரினர்”⁴

என்னும் பாடல்வரி குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், தலைமக்கள் தங்கள் ஊரில் இளமைக்காலத்தில் விளையாடும் பொழுது சிறு சண்டை போட்டுக் கொள்வார்கள். பின்னாளில் அவர்கள் இருவரும் உள்ளத்தால் நீங்காதவாறு நட்பாகி, காமபுகளைச் சேர்த்து இரட்டையாகச் சேரத் தொடுத்த மாலையைப் போல் சிறு பூசலும் இல்லாமல் இருக்கின்றனர். அவர்கள் உடன்போக்கு மேற்கொண்டு மணம் முடித்துக் கொள்கின்றனர். என்பதனை,

“இவன் இவள் ஐம்பால் பற்றவும், இவள் இவன் புன்தலை ஓரி வாங்குறள் பரியவும்,
காதற் செவிலியர் உறுப மன்னோ
நல்லை மன்றம்ம பாயே - மெல் இயல்
துணை மலர்ப் பிணையல் அன்ன இவர்
மணம் மகிழ் இயற்கை காட்டியோயே”⁵

எனும் குறுந்தொகை பாடல் விளக்குகின்றன.

மேலும், அம்பல், அலர் என்பவற்றின் மூலம் குறிஞ்சி நிலத் தலைமகளிடம் காதல் வயப்பட்ட தலைமகளின் மாற்றம் கண்டு வினவிய போது தோழி அறத்தொடு நின்றலால், இற்செறிப்பு செய்தமையும், தலைமக்கள் வேற்று வரைவு கண்டு உடன் போக்கு மேற்கொண்டமையும், வேற்று ஊர் மக்களைத் தம் பெண்கள் மணப்பதைப் பெற்றோர் விரும்பவில்லை என்பதையும் தம் ஊருக்குள்ளேயே மணம் முடித்தனர் என்பதையும் குறுந்தொகை காட்டுகிறது.

புறமணம்

புறமணம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் குழுவுக்குள்ளேயே மணம் செய்து கொள்ளாமல் வேறு குழுவைச் சேர்ந்தவர்களை மணம் செய்து கொள்ளும் முறை ஆகும். இம் முறையில் இரத்த உறவு கொண்டவர்களையும், ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களையும் மணம் செய்வது தடை செய்யப்பட்டது.

இரத்த உறவுடையோர் அனைவரும் ஒரு மூதாதையர் வழி வருவோர் என்பதால், அவர்களுக்குள் மணவுறவு கொள்வதில்லை. இவ்வாறு இரத்த வழித் தொடர்புடைய குழுவே, குலம், கோத்திரம், பரம்பரை, வம்சம், வகையறா போன்ற பல பெயர்களில் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் வழங்கப்படுகிறது. இவ்வாறு ஒரு குழுவினர் அவர் சார்ந்துள்ள குழுவுக்குள் மணந்து கொள்ளாமல் பிற குழுவிடமிருந்து மணந்து கொள்ளும் முறையைப் புறமணம் என்பர்.

“பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்
இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்து
.....
கைபூண் பகட்டின் வருந்தி
வெள்ள உயிர்காக்கும் நேயா கின்றே”⁶

நெய்தல் நில மக்கள் உப்பினைப் பிறநிலப் பகுதியில் வாழும் மக்களிடம் விற்பனை செய்து வாழ்கின்றனர். நெய்தல் நிலப் பெண்ணொருத்தி மருத நிலப் பகுதியில் உப்பினை விற்பனைச் செய்து அதற்கு ஈடாக நெல்லினைப் பெறுகிறாள். அங்குள்ள ஆடவன் ஒருவனிடம் காதல் வயப்படுகிறாள். இதிலிருந்து திணைக் கலப்புக் காதல் மணமும் இருந்திருத்தல் வேண்டுமெனத் தெரியவருகிறது.

திருமண வகைகள்

ஒருவன் ஒருத்தியை திருமணம் செய்து கொள்வதும் ஒருவன் பல பெண்களை மணப்பதும்

இருந்துள்ளது. இதனை, மானிடவியல் அறிஞர் திருமணம் பல வகைகளில் நடைபெறுகின்றன. ஒருவன் எவரை மணந்து கொள்கிறான், எத்தனைப் பேரை மணந்து கொள்கிறான் என்பதைப் பொறுத்தும் திருமண வகைகள் மாறுபடுகின்றன என்கின்றனர். இதனை ஒரு துணைமணம், பலதுணைமணம் எனப் பிரிக்கின்றனர்.

சங்க காலத்தில் ஒரு துணை மணம் அதிகமாக இருந்துள்ளது. பலதுணைமணம் சிறிதளவே நடந்தேறியுள்ளது.

பலதுணை மணம்

ஒருவன் ஒருத்தியை மட்டுமே மணந்து கொண்டு வாழும் நிலை மாறி ஒருவர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மணத்துணைகளை ஏற்றுக் கொண்டால் அவ்வகைத் திருமணம் பலதுணை மணம் எனப்படும்.

மகப்பேறு இல்லாத காரணத்தால் தலைவனொருவன் தான் முறையாக மணந்த மனைவி இருக்கும் பொழுதே, தனது தகுதிகேற்ற மற்றொருத்தியைத் திருமணம் செய்து கொண்டு தன்னில்லத்திற்கு அழைத்து வருகிறான். தலைவன் செயலைத் தானும் விரும்பி, அவளை வரவேற்பதற்கு விளக்கு முதலிய மங்கலங்களைப் பொருளோடு எதிர் கொள்கிறான். மேலும் தன் தங்கையாய் பாவித்துப் பரிதும்பி மகிழ்ந்து, தலைவனை நோக்கும் தன்மையை, உடையவளாக முதல் மனைவி விளங்குகிறாள். இதனை,

“மயில்க ளாகப் பெருந்தே னிமிரத்
தண்மழை தழீஇய மாமலை நாடி
நின்னுஞ் சிறந்தணன் எமக்கே, நீ நயந்து
நன்மனை யருங்கடி யயர
வெந்நலஞ் சிறப்பா மினிப் பெற்றோனே”⁷

என்ற பாடலடி உணர்த்துகிறது. சங்க காலச் சமுதாயத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் முறை இருந்துள்ளது. மூத்த மனைவி கணவனின் இரண்டாவது திருமணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வாழும் பண்புடையவளாக இருந்துள்ளமை புலனாகிறது.

மணத்துணையைத் தேடும் முறைகள்

ஓர் ஆணும், பெண்ணும் திருமணம் என்னும் நிகழ்வு மூலம் இணைவதற்கு மணமக்கள் இருவரின் தனிப்பட்ட ஒப்புதலும் தேவைப்படுகின்றது. மானிடவியல் அறிஞர் மணத்துணை ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளும் முறைகளைக் கூறியுள்ளனர். அவையாவன, ‘1.

தகுதிகாண் திருமணம், 2. கடத்தல் மணம், 3. தேர்வுத் திருமணம், 4.மணப்பெண் பணம் கொடுத்துத் திருமணம் செய்தல், 5. பணிசெய்மணம், 6. பரிமாற்றத் திருமணம், 7. உடன் போக்குத் திருமணம், 8. வலியமணம்’ என்பவாகும்.

சங்க காலத்தில் உடன் போக்கு முறையிலும், மணப்பெண் பணம் கொடுத்து திருமணம் செய்தலும் நிகழ்ந்துள்ளது.

தேர்வுத் திருமணம்

பில்லர் பழங்குடிகளில் ஆண் மக்கள் விழாக் காலங்களில் நடக்கும் ஒரு வகைப் போட்டியில் தன் திறனை வெளிப்படுத்தி அவனுக்குப் பிடித்த பெண்ணை மணந்து கொள்வான்.

கலித்தொகை அக்கால மக்களின் வீரவிளையாட்டு இடம்பெற்றுள்ளது. அவர்களது வீர விளையாட்டை “ஏறு தழுவல்” என்பர். முல்லை நிலத்திலே வாழ்ந்த செல்வப் பெருங்குடி மக்கள் தங்கள் வீட்டில் பெண் குழந்தை பிறந்தால் தங்கள் மந்தையிலே உள்ள காளைக்கன்று ஒன்றைத் தனியே பிரித்து செல்வமாக வளர்க்கத் தொடங்குவார்கள். மங்கைக்குப் பருவம் வரும், காளைக்குப் பருவம் வரும். இந்தக் காளையை அடக்கி வெற்றி கொண்டவன் எவனோ அவனுக்கு இவளை மணம் செய்து கொடுப்பேன் என்று அப்பெண்ணின் தந்தை பறையறைந்து செய்தி தெரிவிப்பான். அதைக் கேட்ட பெண்ணின் காதலனும் முன் வருவான். காளையைத் தழுவி அடக்கி வெற்றிக் கொள்வான். காதலியைப் பரிசாகப் பெற்று மணமுடிப்பான்.

“தொழிஇடி, ஒருக்குநா மாடுங் குரவையுள் நம்மை
அருக்கினான் போல் நோக்கி யல்லனோய் செய்தல்

.....
நேரிழாய, கோளரிதாக நிறுத்த அலரெடுத்த
ஊராரை உச்சி மதித்து”⁸

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

மணப்பெண் பணம் கொடுத்து திருமணம் செய்தல்

மணமகன் வீட்டார் மணமகன் வீட்டாருக்குப் பணமோ, பொருளோ, கொடுத்து மணப்பதை மணப்பெண் பணம் எனக் கூறப்படும். இவை பழந்தமிழரிடையே வழக்கத்தில் உள்ளன. இப்பணம் அணிகலன் அல்லது நிலம் போன்ற சொத்தாகவோ வழங்கப்பெறும். இதனை,
“அருந்திற்ற கடவுள் செல்லூர்க் குணா அது

.....
 கடுங்கண் கோசர் நியமம் ஆயினும்
 நறுநுதல் அரிவை பரிசிழை விலையே”⁹
 என்னும் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

உடன் போக்குத் திருமணம்

தலைமக்களின் காதலுக்கும், மணத்திற்கும், பெற்றோர்கள் உடன்படாத நேரங்களில் உடன்போக்குச் சென்று திருமணம் செய்து கொண்டனர். மேலும், உடன்போக்குத் திருமணம் சங்க காலச் சமுதாயத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. உடன்போக்கு ‘அறநெறி’ முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. தாய் தனது மகளின் உடன்போக்கு அறவழிப்பட்டது என்கிறாள். சங்க காலத்தில் காதல் கொண்ட தலைவனுடன் திருமணம் நடத்தலே மரபாக எண்ணப்பட்டது. அதனால் அது கற்புக்கோட்பாடாகவும் மதிக்கப்பட்டது. ஆகையால் தன் மகள் செல்லும் வழியில் உள்ள பாலை நிலம் மழைபொழிந்து குளிர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்று தெய்வத்திடம் வேண்டியுள்ளாள். இதனை,

“அறநெறி இது எனத் தெரிந்த என்
 பிறைநுதற் குறமுகள் போக்கிய அரனே”¹⁰
 என்னும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

மனித இனத்தைப் பற்றி ஆராயும் துறையாக மானிடவியல் விளங்குகிறது. திருமணத்தை மானிடவியலாளர் அகமணம், புறமணம் என்று பாகுபடுத்தியுள்ளனர். திருமண வகைகளாக ஒருதுணை மணம், பலதுணை மணம் என்று வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தேர்வுத் திருமணம், பெண் வீட்டாருக்குப் பொருள் கொடுத்து திருமணம் செய்யும் முறை, ஒரு குலத்திற்குள் திருமணம் செய்யும் முறை முதலியன சங்க காலத்தில் திருமண முறைகளாக இருந்துள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.80.
2. வாழ்வியற் களஞ்சியம், ப.795.
3. முனைவர் வி.சி. சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.8.
4. தொல்காப்பியம் (களவியல்), நூற். 23.
5. சக்திதாசன் சுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), குறுந்தொகை, பா.229.
6. ந.சி. கந்தையா (உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.140.
7. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை(உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு,

பா.292.

8. சக்திதாசன் சுப்பிரமணியன்(உ.ஆ.), கலித்தொகை, பா.104.

9. ந.சி. கந்தையா(உ.ஆ.), அகநானூறு, பா.90.

10. ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை(உ.ஆ.), ஐங்குறுநூறு, பா.371: 4-5.

ஆஸ்திரேலிய எழுத்தாளர் ரிச்சர்ட்டுக்கு புக்கர் பரிசு

ஆஸ்திரேலிய நாட்டின் பிரபல எழுத்தாளர் ரிச்சர்ட் ஃப்ளானகன் 2014ம் ஆண்டுக்கான ‘மேன் புக்கர் பரிசு’ வென்றுள்ளார். தன்னுடைய ஆறாவது நாவலான ‘தி நேரோ ரோட் டு தி டீப் நார்த்’ எனும் படைப்புக்காக இந்த விருது அவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த விருதுடன் சுமார் ரூ. 49 லட்சம் (50 பவுண்ட் வழங்கப்படுகிறது).

இரண்டாம் உலகப் போரின்போது தாய்லாந்து மற்றும் பர்மா ஆகிய நாடுகளுக்கிடையே ரயில் பாதை அமைக்கும் பணி நடைபெற்றது. அதைப் பின்னணியாகக் கொண்டு இந்த நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது.

1943ம் ஆண்டு இந்த ரயில் பாதையை அமைக்கும் பணியில் போர்க் கைதிகளும் அடிமைகளும் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இந்த நாவலாசிரியரின் தந்தையும் அவர்களில் ஒருவர் ஆவார். இந்த விருதுக்கான தேர்வில் இறுதிச் சுற்றின் போது ஆறு எழுத்தாளர்கள் இடம்பெற்றிருந்தனர். அதில் பிரிட்டனில் வாழும் இந்தியரான நீல் முகர்ஜியும் ஒருவர்.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து
 இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து
 பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)
 செய்து கொள்ளலாம்.

பெரும்பாணாற்றுப்படையும் விருந்தோம்பலும்

முன்னுரை:

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ் இனத்தின் பண்பாட்டு வரலாற்று ஆவணங்களாகத் திகழ்கின்றன. அவற்றுள் பழந்தமிழரின் பழக்க வழக்கங்கள் நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், வழிபாட்டு முறைமைகள், ஆடையுடுத்தும் முறைகள், ஆட்சி முறைகள் முதலான பல்வேறு குறிப்புகள் நிரம்பக் காணக்கிடைக்கின்றன. குறிப்பாக உணவு முறைகள் குறித்து பல்வேறு குறிப்புகள் உள்ளன. இவற்றின் மூலம் பழந்தமிழகத்தில் உணவுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட தானியங்கள், அவற்றிலிருந்து செய்யப்பட்ட உணவுகள், ஒவ்வொரு பகுதி சார்ந்தும் வாழ்ந்த இனக்குழுக்களின் உணவு முறைகள், அவர்களின் விருந்தோம்பும் பண்பு முதலானவைகளைப் பற்றி நாம் அறிய முடியும்.

முனைவர் மு.வையாபுரி,

உதவிப் பேராசிரியர்,
தமிழியல் மற்றும்
பண்பாட்டுப் புலம்,
தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப்
பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை - 15.

சமகாலத்தில் மனித வாழ்க்கையின் முறையற்ற செயல்பாடுகளினால் உடல் நலமும் மனநலமும் கெட்டுப் போவதற்கு உணவு முறைகளே காரணம் என அறிஞர் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆனால், பழந்தமிழரைப்போல் நமது தட்ப வெப்ப சூழ்நிலைக்கும் மண்ணிற்கும் ஏற்ற நம் மண்ணுக்கேயுரிய தானியங்களை நாம் உணவாகக் கொண்டால். நாம் இன்று எதிர்கொள்ளும் பெயர்சொல்ல இயலா அளவில் பெருகிவரும் நோய்களிலிருந்து நாம் நம்மை காத்துக்கொள்ள முடியும்.

அண்மைக் காலங்களில் தான் நமது பாரம்பரிய தானியங்களின் முக்கியத்துவம் மெல்ல மெல்ல உணரப்பட்டு வருவதை நாம் அறிவோம். அவ்வகையில் இக்கட்டுரை பழந்தமிழர் உணவுப் பற்றியும் அவர்களின் விருந்தோம்பல் பற்றியும் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் காணப்படும் செய்திகளை விமர்சன நோக்கில் விளக்க முற்படுகிறது.

பழந்தமிழர் உணவுமுறைகளும் விருந்தோம்பலும்

தமிழர்கள் விருந்தோம்பலில் சிறந்தவர்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்த செய்தி அவர்கள் தம் வீடு தேடி வந்தோர் யாவாராயினும் அவர்களை உபசரிக்காமல் விடமாட்டார்கள் தாம் உண்ணும் உணவு எதுவாயினும் அதை விருந்தினர்க்கும் கொடுத்துத் தாமும் உண்டு மகிழ்வர் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த எல்லா மக்களிடமும் இக்குணம் உண்டு. இது தமிழர்களின் பரம்பரைக்குணம். தமிழர்களின் இப்பண்பாட்டை ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களுள் ஒன்றான பெரும்பாணாற்றுப்படையில் பரக்கக் காணலாம்.

“பண்புடையார் பட்டு உண்டு உலகம் என்றார் வள்ளுவர். (குறள். 996) தமக்கென முயல நோன்தாள் பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையான் உண்டால் அம்ம! இவ்வுலகம்” என்றான் பாண்டிய நாட்டை ஆண்ட பாவல்ல காவலன் ஒருவன். (புறம்.182) அத்தகைய பண்பாடறிந்த பெரியார் பலர் பண்டு வாழ்ந்திருந்ததால் நம் பைந்தமிழ் நாடு இன்றும் பெருமை குன்றாமல் வாழ்கிறது. அப் பண்பாட்டு நெறியைப் போற்றி வளர்த்தவர்கள் நம் பைந்தமிழ்ப் புலவர்கள் அவர்களில் ஒருவர் புலவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் ஆவார்.

தமிழ் நாட்டையாண்ட பேரரசர் மூவரோடும் ஒருங்கு வைத்து மதிக்கத்தக்க மாண்புடையவன் தொண்டைமான் இளந்திரையன். பட்டினப்பாலை பாடித் திருமாவளவனைப் பாராட்டிப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசில் பெற்ற பெரும் புலவரான கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரால் பாராட்டப்பெறும் பெருமை உடையவன் தொண்டைமான் இளந்திரையன். அவன் வெற்றி தரும் வேற்படையை உடையவன், வேங்கட நாடாண்ட விழுச்சிறப்புடையவன், அழகிய அணிகலன்கள் அணிந்த ஆண்மையாளன், பவத்திரி எனும் ஊரை உடையவன் எனப் பிற புலவர்களும் அவனைப் பாராட்டியுள்ளனர்.

“வென்வேல் திரையன் வேங்கட நெடுவரை”
- அகம்.85

“செல்லா நல்லிசைபட பொலம்பூண் திரையன் பல்பூங் காணல் பவத்திரி” -
அகம். 240.

திரையன் ஆண்ட நாடு நிலவளம், நீர்வளம், மக்கள் வளம், மண்வளமும் பெற்று வளமான நாடாக திகழ்ந்தது தொண்டை நாட்டு மக்கள் இயல்பாகவே நற்பண்பும் நல்லறிவும் உடையவராகத் திகழ்ந்தனர். நாட்டு மக்கள் நல்லோராய் வாழ்வதற்கு அந்நாட்டு நல்லாட்சியே காரணமாக அமையும் திரையன் நாட்டு மக்கள் மனவளம் மிக்க மாண்புடையோராகத் திகழ்வதற்கு திரையனின் ஆட்சிச் சிறப்பே காரணமாகும்.

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணார் தொண்டைமான் இளந்திரையனை பாட முற்பட்டு கூடவே தமிழ்நாட்டின் இயற்கை செல்வ வளம் பற்றியும் பாடியுள்ளார். அந்தணர், ஆயர், உமணர், உழவர் முதலான உள்ளநாட்டு மக்கள் குறித்தும், பரதவர், வணிகர் முதலான கடற்கரை சார்ந்து வாழ்ந்த மக்கள் குறித்தும் அவர் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் கூறுவதன்

வழி அக்காலத் தமிழ்நாட்டு மக்கள் நிலையினை நாம் தெளிவாக உணர முடியும்.

அவ்வகையில் எயினர், உழவர், ஆயர், பார்ப்பார், வேளாளர், செல்வர் முதலான குடிகள் பற்றியும், அவர்களின் உணவு முறைகள் பற்றியும் பாணர் முதலான இரவலர் அவர்கள் இல்லத்திற்குச் சென்றால் அவர்களை மேற்குறிப்பிட்டவர் உபசரிக்கும் திறம் பற்றியும் உருத்திரங்கண்ணனார் மிக விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

எயிற்றியர் உணவு

வெண்மையான பற்களையுடைய வேட்குலப் பெண்கள், எறும்புகள் சேர்த்து வைத்திருக்கின்ற மென்மையான புல்லரிசியைத் தேடிச் சேர்ப்பார்கள். மாண்களைக் கட்டியிருக்கின்ற விளாமரத்தின் அடியிலே-அகழ்ந்திருக்கின்ற உரலிலே - அந்த நெல்லைச் சொரிவார்கள். சிறிய வயிரம் பாய்ந்த உலக்கையால் அதைக் குற்றிக் கொழித்தெடுப்பார்கள். ஆழமான கிணற்றிலே கொஞ்சமாக ஊறியிருக்கின்ற உவர் நீரை முகந்து - பழைய வெறும் பாணையிலே ஊற்றி - அடுப்பிலே உலை வைப்பார்கள். குற்றியெடுத்த புல்லரிசியை உலையிலிட்டு - அடுப்பு அணையாதபடி எரித்துச் சமைத்துச் சோறாக்குவார்கள். அச்சோற்றை உப்புக் கண்டத்தின் துணைகொண்டு உண்பார்கள். வந்த விருந்தினர்க்கும் இவ்வுணவைக் கொடுத்து உபசரிப்பார்கள்.

“நுண்புல் அடக்கிய வெண்பல் எயிற்றியர் பார்வை யாத்த பறைதாள் விளவின் நீழல் முன்றில் நிலவரல் பெய்து குறுங்காழ் உலக்கை ஓச்சி நெடும்கிணற்று வல்லூற்று உவரி தோண்டித், தொல்லை முரவு வாய்க் குழிசிமுரி அடுப்பேற்றி வாராது அட்ட, வாடுன் புழுக்கல்” (பெரும். 94-100)

இவ்வடிகளால் தனித்திருக்கும் வேடப் பெண்களின் உணவைக் காணலாம். புல்லரிசியும், உப்புக் கண்டமுமே அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் கிடைக்கும் உணவு. தம்மை நாடி வரும் விருந்தினர்களுக்கும் அவர்கள் இவ்வுணவியையே அளித்து மகிழ்வார்.

எளினர் உணவு

விற்பிடித்து வேட்டையாடி வாழும் வேட்களின் உணவு, ஏழை எயிற்றியர்களின் உணவைக் காட்டிலும் ஏற்றமுள்ளது. அவர்கள் உண்ணும் சோறு மேட்டு நிலத்திலே விளைந்த செந்நெற்சோறு அது, களர்

நிலத்திலே வளர்ந்திருக்கும் ஈச்சமரத்தின் விதையைப் போலக் கொழுத்துக் காணப்படும். அச்சோற்றை நாய்களால் பிடித்துக் கொண்டு வந்த உடும்புப் பொறியலுடன் ஒன்று சேர்த்து உண்பர் இவ்வுணவையே விருந்தினர்க்கும் வேண்டுமளவு கொடுப்பர்.

“கொடுவில் எயினர் குறும்பில் சேப்பின்
களர் வளர் ஈந்தின் காழ்க ண்டன்ன
சுவல் விளை நெல்லின் செவ்வழிச் சொன்றி
சூமலி தந்த மனவுச்சூல் உடும்பின்
வறை காலயாத்தது வயின்தொறும் பெறுகுவீர்”
(பெரும்ப. 129-133)

உழவர் உணவு

தொண்டை மண்டலத்திலே நெல் விளைவு குறைவு புன்செய்ப் பயிர்கள்தான் மிகுதி. அங்குள்ள உழவர்கள் பெரும்பாலும் புன்செய்ப் பயிர் செய்பவர்கள். அவர்களுடைய உணவும் பெரும்பாலும் புன்செய்த் தானியங்களாகவே இருக்கும்.

வரகரிசிச் சோற்றை, புழுக்கிய அவரைப் பருப்புடன் கலந்து, பெருகிய சோற்றை அவ்வுழவர்கள் உண்டு வந்தனர். இதனையே விருந்தினர்க்கும் கொடுத்து மகிழ்ந்தனர்.

“நெடுங் குரல் பூளைப் பூவின் அன்ன
குறுந் தாள் வரகின் குறளவிழ்ச் சொன்றி
புகர் இணர் வேங்கை வீகண்டன்ன
அவரை வான் புழுக்கட்டிய பயில்வற்று
இன்சுவை மூரல் பெறுகுவீர்” (பெரும். 192 - 196)

ஏழை உழவர்களின் இயற்கையான உணவு இதுதான் என்பதை இவ்வரிகள் காட்டுகின்றன. வரகும் அவரையும் புன்செய்த் தானியங்கள்.

ஆயர் உணவு

முல்லை நில மக்களாகிய இடையர்கள் ஆடுமாடுகளாகிய செல்வம் படைத்தவர்கள். ஆயினும் அவர்களுடைய உணவும் புன்செய்த் தானியங்கள் தான். நண்டுக்குஞ்சுகளைப் போலக் காணப்படும் தினைச்சோறும், பாலும் அவர்கள் உட்கொள்ளும் உணவாகும். இவ்வுணவையே விருந்தினர்க்கும் இடுவார்கள். இதனை,

“மடி வாய்க் கோவலர் குடிவயின் சேப்பின்
இருங் கிளை ஞெண்டின் சிறுப்பார்ப் பன்ன
பசுந் தினை மூரல் பாலொடும் பெறுகுவீர்”
(பெரும். 166-168)

என்பதனால் அறியலாம்.

செல்வர் உணவு

ஆய்த எழுத்து - காலாண்டிதழ் - அக்டோபர் - 2014 - ISSN: 2278-7550

மற்ற நிலத்து மக்களைக் காட்டிலும் நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்திய மருத நிலத்து மக்கள் செல்வமுள்ளவர்கள், வறுமையறியாதவர்கள், பசியால் வாடாதவர்கள். மருதநிலப் பகுதியிலே பெரிய பெரிய ஊர்களும் உண்டு. இக்காலத்தில் கிராமப் பகுதிகளில் வாழும் மக்களைவிட நகரப் பகுதிகளில் வாழ்கின்ற மக்கள் உயர்தரமான வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். இதுபோலவேதான் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் இருந்தது. பசியும் வறுமையும் அறியாத பெருங்குடி மக்கள் வாழ்கின்ற செல்வம் நிறைந்த பெரிய ஊரிலே தங்கினால் வெண்மையான நெற்சோறும் வீட்டிலே வளர்க்கப்பட்ட பெட்டைக்கோழியின் பொரியலும் கிடைக்கும் என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

“தொல்பசி அறியாத் துளங்கா இருக்கை
மல்லல் பேரூர் மடியின் மடியா
வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி
மனைவாழ் அளகின் வாட்டொடும் பெறுகுவீர்”
(பெரும். 253-256)

என்பதனால் அறியலாம்.

பார்ப்பார் உணவு

பார்ப்பார் வீட்டிற்குச் சென்றால் எந்தெந்த உணவுகள் என்று இவ்வாசிரியர் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காலத்தைப் போலவே அக்காலத்திலும் அவர்கள் இனிமையான அறுசுவை உணவை ஆக்கி உண்டனர். புலால் புசிக்கமாட்டார்கள். காய்கறி உணவுகளையே உண்டனர். இங்கே கூறப்படும் பார்ப்பார் தமிழ்நாட்டிலேயே பிறந்தவர்கள். தமிழர் குடியிலே தோன்றியவர்கள். தமிழர்களிலே கல்வியும், அறிவும் தனக்கென வாழாத் தன்மையும், மக்களுக்கு நல்வழிகாட்டும் மாண்பும் பெற்றவர்களே அந்தணர்கள் என்றும், பார்ப்பார்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இதைத் தொல்காப்பியத்தால் அறியலாம். இத்தகைய பார்ப்பாரே இந்நூலாசிரியரால் குறிக்கப்பட்டவர்கள் என்று நாம் கருதலாம்.

“பார்ப்பார் வாழ்கின்ற இடத்திற்குப் போனால் அருந்ததியைப் போன்ற கற்புடைய பார்ப்பனப் பெண்களால் சமைக்கப்பட்ட பாற்சோறு, பருப்புச்சோறு முதலியவற்றைப் பெறுவீர்கள். இராஜான்னம் என்று பெயர் பெற்ற உயர்ந்த நெற்சோறு கிடைக்கும். மாதுளம் பிஞ்சைப் பிளந்து மிளகுப் பொடியும், கறிவேப்பிலையும் கலந்து, பசும் வெண்ணையிலே வேகவைத்து எடுத்த பொரியல் கிடைக்கும். நல்ல வடுமாங்காய் கிடைக்கும். இன்னும் தயிர்சாதம், மாங்காய்ச் சாதம், புளியஞ்சாதம் போன்ற பலவகையான சித்திரான்னங்களும்

கிடைக்கும்” என்று கூறியுள்ளார் இவ்வாசிரியர். இதனை,

“மறை காப்பாளர் உறைபதிச் சேப்பின்
பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்கும்
சிறுமீன் புரையும் கற்பின், நறுநுதல்
வளைக்கை மகநீஉ வயினறிந்து அட்ட
சுடர்க்கடைப் பறவைப் பெயர்ப்படு வத்தம்
சேதா நறுமோர் வெண்ணையின் மாதுளத்து
உருப்புறு பசங்காய்ப் போழொடு கறிகலந்து
கஞ்சனம் நறுமுறி அளைஇப் பைந்துணர்
நெடுமரக் கொக்கின் நறுவடி விதிர்த்த
தகைமாண் காடியின் வகைப்படப் பெறுகுவீர்”

(பெரும். 301-310)

இவ்வடிகளால் பார்ப்பார் உணவைக் காணலாம். அக்காலத்துப் பார்ப்பார் எல்லோருடனும் இனிது கூடிப் பழகினர். வகுப்பு வேற்றுமை பாராட்டவில்லை. தமது இல்லத்துக்கு யார் வந்தாலும் அவர்களை வரவேற்று உணவிடு வோராக இருந்தனர்.

வேளாளர் உணவு

உழுவித்துண்ணும் வேளாளர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றால் எப்படிப்பட்ட உணவு கிடைக்கும் என்பதை இவ்வாசிரியர் அழகுபடக் கூறியிருக்கின்றார்.

“இனிப்பான சுவைகள் நிறைந்த பெரிய பலாப்பழம் கிடைக்கும். நல்ல இன்சுவை இளநீர் கிடைக்கும். யானைக் கொம்புகளைப் போன்ற தோற்றமுடன் வளைந்து, குலையிலே பழுத்திருக்கும் வாழைக்கனிகள் கிடைக்கும். நல்ல பனைநாங்கு கிடைக்கும். இன்னும் பல பண்டங்களும் கிடைக்கும். சேப்பம் இலையுடன் முற்றிய நல்ல கிழங்குகளும் கிடைக்கும்”. இவைகள் எல்லாம் வேளாளர்கள் வீட்டிலே கிடைக்கும் உணவுப் பண்டங்களாகும். இதனை,

“தண்டலை உழவர் தனிமனைச் சேப்பின்
தாழ்கோட் பலவின் சூழ்சுவைப் பெரும்பழம்
வீழ்இல் தாழைக் குழவித் தீம்நீர்க்
கவைமுலை இரும்பிடிக்கவுண்மருப் பேய்க்கும்
குலைமுதிர் வாழைக்கூனி வெண்பழம்
திரள் அரைப் பெண்ணை நுங்கொடு பிறவும்
தீம் பல்தாரம் முனையிற் சேப்பின்
முளைப் புற முதிர் கிழங்கு ஆர்குவீர்”

(பெரும். 355-362)

என்னும் அடிகளால் அறியலாம்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் நிலமற்ற உழவர்கள் இருந்தனர். நிலமுள்ள

உழவர்கள் இருந்தனர். நிலமற்ற உழவர்கள் தாழ்ந்த வகுப்பினராகக் கருதப்பட்டனர். நிலமுள்ள உழவர்கள் வேளாளர் என்னும் உயர்ந்த வகுப்பினராகக் கருதப்பட்டனர். இவ்விருவகுப்பினரும் ஒழுக்கத்திலும், நாகரிகத்திலும் பழக்க வழக்கங்களிலும் மாறுபட்டிருந்தனர். உழவரைப் பற்றியும் வேளாளரைப் பற்றியும் இந்நூலாசிரியர் தனித்தனியே கூறியிருப்பதைக் கொண்டு இவ்வுண்மையை உணரலாம். மேற்கண்ட குறிப்புகள் வழி பழங்கால தொண்டை நாட்டின் இனக்குழுக்கள், மேற்கொண்ட தொழில்கள், அவர்கள் விளைவித்த தானியங்கள், அவர்களின் உணவு முறைகள், விருந்தோம்பும் பண்பு முதலானவற்றை நாம் அறிய முடிகிறது. இருப்பினும் அக்காலத்தில் ஏழைகளுக்கும் செல்வந்தர்களுக்கும் இடையே பெருத்த இடைவெளி இருந்ததை பல பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. உணவு முறையிலும் அதனை நாம் காணமுடிகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு பின்பும் கூட நம் சமூகத்தில் இவ்வேறுபாடுகள் மேலும் அதிகமாகி கொண்டேதான் செல்கிறது.

இக்கட்டுரை உருவாக்கத்தில் பயன்பட்ட நூல்கள்:

1. பெரும்பாணாற்றுப்படை விளக்கவுரை, புலவர் கா.கோவிந்தனார்.
2. பத்துப்பாட்டு மூலம், நச்சினார்க்கினியர் உரை, உ.வே.சா. பதிப்பு.
3. அகநானூறு, ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டால் விளக்கவுரை.
4. தமிழ் இணையக் கல்விக்கழக நூலகம், சென்னை.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்ந்த எழுத்து

இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்ந்த எழுத்து பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)

செய்து கொள்ளலாம்.

சங்கப்பாடல்களில்

நடனக்கலை

முன்னுரை:

நடனமும் கூத்தும் ஒன்றென சங்ககாலத்தில் நிலவி வந்தது. நடனக் கலையானது உடலசைவும் கையமைப்பு கண் சுழற்சி போன்ற அனைத்து இயங்கு நிலைகளும் ஒருங்கிணைந்த கலை அம்சமாகும். இயக்கம் அவசியம் என்றாலும் உடலசைவு வேண்டுமானால் நரம்புகள் அசைய வேண்டும். இசையை இயக்க உடலசைவு வேண்டுமானால் நரம்புகள் அசைய வேண்டும். இசையை இயக்க இசைக்கேற்பக் காலும் உடலும் அசைகின்றன. கை முத்திரை காட்ட, கண்கள் உணர்வுகளை வெளிக்கொணர்கின்றன. இசை இங்கே பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது என்றாலும் தொன்று தொட்டு நடனக்கலை வளர்ந்த விதத்தைப் பற்றிய செய்திகளை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பா.தட்சிணாமூர்த்தி,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி.

நாட்டியத்தில் வல்லவராக இருந்து இறைவனையும், மன்னரையும், மற்றோரையும் மகிழ்வித்த கூத்தர்கள் வறுமையிலும், பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய இடத்தினைப் பெற்றிருந்தனர். அரசர்கள் கோயில்களுக்குப் பொருளுதவி நல்கியுள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் நேரடியாக நாடகத்தைக் குறிக்கும் செய்திகள் இடம்பெறவில்லை என்றாலும் அந்தக் காலத்தில் கிராமிய நாடகங்கள் வழக்கத்தில் இருந்தன. சங்க காலத்தில் மகளிரின் ஆட்டங்கள் பற்றிய செய்தியைக் குறுந்தொகையும் மதுரைக்காஞ்சியும் குறிப்பிடுகின்றன.

கூத்துகளில் பலவகை உண்டு. சங்க காலத்தில் ஆடவரும் பெண்டிரும் நடனமாடினர். வள்ளிக்கூத்து, துணங்கைக்கூத்து, குரவைக்கூத்து போன்ற கூத்துக்களை மக்கள் கண்டு களித்தனர். குரவை என்பது எழுவர் மங்கையர் கைகோர்த்து நின்று ஆடுகின்ற கூத்தாகும். துணங்கை என்பது முடங்கிய இருகைகளையும் விலாப்புடைகளில் ஒற்றி அடித்துக் கொண்டு அசைந்தாடும் ஒருவகைக் கூத்தாகும். விழாக்காலங்களில் மகளிர் இக்கூத்தினை ஆடுவர்.

இயற்கையில் விளங்கிய மயிலின் ஆடலும், மானின் துள்ளலுமே மனிதனை முதன்முதலில் ஆடற்கலையைப் படைக்கத் தூண்டியது. மயிலின் ஆட்டத்தையே வெறியாட்டத்திற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறியதை,

“கடியுண் கடவுட்கு இட்ட செழுங்குரல்

அறியாதுண்ட மஞ்சை ஆடுமகள்

வெறியுறு வளர்ப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்” (குறுந்தொகை - 105)

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் விளக்குகின்றது.

நாட்டிய கலைஞர்கள் தெளிவான நெற்றியும், இளமைத் தோற்றமும், பளபளக்கின்ற பற்களும், இனிமையான உதடுகளும், அசைந்தாடும் உடலும்

உடையவர் என்பதைக் காக்கைபாடினியார் கூறுகிறார். பெண் கலைஞர்களின் தோள்கள் மூங்கில்கள் போலவும், அவர் கண்கள் குளுமையாகவும், பருத்த தனங்களின் காம்புகள் கூர்மையாகவும் இருந்தன என்றும், பூவேலைப்பாடு உடைய ஆபரணங்கள் அணிந்திருந்தனர் என்றும், அரண்மனைகளில் அவர்கள் இசைக்கருவிகளின் தாளத்திற்கு ஏற்ற வகையில் ஆடி மகிழ்ந்தனர் என்றும் பதீற்றுப்பத்து (7:3-8) கூறுகின்றது. “திருவிழாக் காலங்களில் ஆடுகின்ற ஆண் கலைஞர்கள் கோடியார் எனப்பட்டனர். அகவலர் என்ற ஒருவகைப் பாணர்கள் பொது இடங்களில் கையில் குச்சியை வைத்துக் கொண்டு பாடியதையும் ஆடியதையும் பரணர் குறிப்பிடுகின்றார்”. (பதீற்றுப்பத்து 3: 26-28)

சிலப்பதிகாரத்தில் அரங்கேற்றுக் காதையில் நாடகம் தனிச்சிறப்புடையது. சிலப்பதிகாரத்தில் நாடகமும் நாட்டியமும் ஒன்று எனக் கருதப்பட்டது. அக்காலத்தில் ஆடற்கலைக்கு இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டது. மாதவி நாட்டிய நன்னூலைப் பின்பற்றி ஆடினாள் என்பதை,

“நாடன மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த ஓவியச் செந்நூல் உரை நூற்கிடக்கையும் கற்றுத் துறைபோகிய”

(சிலம்பு அரங்கேற்றுக் காதை 4)

என்று சிலம்பு பேசுகின்றது. கூத்தும் பாடலும் ஒப்பனையும் நாடக மகளிர்க்கு உரியனவாகக் கருதப்பட்டன.

சங்க காலத்தில் உருவான பரிபாடலில், புள்ளிகளை உடைய மயில் மேலே எடுத்து வீசப்படும் ஆலவட்டம் போன்று தம்முடைய இரண்டு இறகுகளையும் விரித்து ஒன்றாய்க் கூடிக் கூத்தாடும். இசைபாடும் குரலையுடைய தும்பிகள் விரலைச் செறித்தும் விட்டும் இசை எழுப்பும் குழல் துளையினின்று வெளிப்படும் இசைக்குப் பொருந்துமாறு மலர்ந்த மலரிடத்தே பாடும்.

“விடு பொறி மஞ்சை பெயர்பு உடன் ஆட விரல் செறி தூம்பின் விடுதுளைக்கு ஏற்ப முரல் குரற் அவிழ் மலர் ஊத யாணர் வண்டினம் யாழ் இசை பிறக்கப்”

(பரி 21: 32:36)

என்று பரிபாடல் கூடுகின்றது.

பீலி பொருந்திய சிறந்த தோகையை உடைய மயிலானது வேறு வகையுடைய மலையில் வாழுகின்ற வருடை என்ற விலங்குகளின் கொம்புகள் பொருந்திய இளைய கடாக்கள் செய்யும் ஒலியைக் கேட்டு அஞ்சியது. ஆடுகின்ற களத்தில் ஊதப்படும் கொம்பைப் போலவும்

நீண்ட மூங்கில் கணுக்களை உடையது. மயிலினாட்டம் கூத்தைப் போல் இருந்தது என்பதை அகநானூற்றுப்பாடல்,

“காமர் பீலி ஆய்மயில் தோகை வேறு வேறு இனத்த வரைவாழ் வருடைக் கோடு முற்று இளந்தகர்ப்பாடு விறந்து அயல்”

(அகம் 378: 5-8)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

சங்க காலத்தில் கூத்தர் இனம் பெருகியிருந்தது. அவர்கள் எல்லோரும் குழுவினராக இணைந்து கூத்தினை ஒரு தொழிலாக நிகழ்த்திக் காட்டினர். அவர்களது குழுக்கள் பெருங்குழுக்களாக இருந்தன என்றே இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அகநானூறு “இரும்பெரொக்கல் கோடியார்” என்று குறிப்பிடுகின்றது. இந்த குழுக்களுக்குள் நிலவி வந்த போட்டிகளைப் பரிபாடல் போர்களோடு உவமைப்படுத்திக் கூறுகின்றது.

“அடுபோரான நின் குன்றின் மிசை ஆடனவின் றோரவரவர் போர் செறுப்பவும்” (குமிழர் கூத்துக்கள் ப. 1)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் கலைஞர்களைப் பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. குறுந்தொகையில் இனிய கடுமையை உடைய கள்ளை உண்ட ‘அகுதை’ க்குப்பின் நின்ற வெள்ளிய முனையை உடைய சிறிய கோலைக் கொண்டு அகவல் மகளிரானவள் பெறும் மடப்பம் பொருந்திய பிடியாகிய பரிசிலைப் பெற்றாள்.

“வெண் கடைச் சிறுகோல் அகவன்மகளிர் மடப் பிடிப் பரிசில் மானப்” (குறுந்தொகை. 298)

என்று பரணர் குறிப்பிடுகின்றார். தீத்தன் என்பான் பாணரைப் புரந்த பெரிய புகழினன், சினம் மிக்க படையை உடையவன் என்பதை அகநானூற்றில்,

“நுண்கோல் அகவுநர்ப் புரந்த பேர்இசைச் சினம்கெடு தானைத் தீத்தன் வெளியன்” (அகம். 152)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. குறிஞ்சி நிலத்தவர் மூங்கில் குழாயில் கங்குடித்து வேங்கை முற்றத்தில் குரவையாடியதை,

“பெருமலை..... வாங்கமைப் பழுதிய நறவுண்டு வேங்கை முன்றிற் குரவையும் கண்டே” (நற்றிணை 276-10)

என்று நற்றிணைப் பாடல் விளக்குகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தவர் வேங்கை மரமுற்றத்தில் மகளிரோடு சேர்ந்து

காதலர் சேரவேண்டி மலைவாழ் முருகனை நினைந்து, குரவையாடியதைக் காண முடிகின்றது. குரவைக்கூத்து ஐந்திணைக்கும் பொதுவாக கூத்தாக விளங்குவதை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகின்றது.

கதவினைத் தாழிடப் பயன்படும் எழுமரம் போன்ற தடந்தோளை உயர்த்திப் பிணம் நிறைந்த போர்க்கணத்தில் வீரர்கள் வெற்றித் துணங்கையாடியதை,

“கதவம் காக்கும் கணையெழு வன்ன நிலம்பெறு திணீதோள் உயரவோச்சிப் பிணம்பிறங் கழுவத்துத் துணங்கையாடி”

(புதிற்றுப்பத்து 45: 10-12)

என்று புதிற்றுப்பத்து சுட்டுகின்றது.

சிவபெருமான் முப்புரமும் எரித்து வெண்ணீற்றை அணிந்து கொண்டு ஆடுங்கூத்து பாண்டரங்கம் எனப்பட்டது. கலித்தொகைப் பாடல் இதனை,

“மண்டமர் பலகடந்து மதுகையால் நீறணிந்து பாண்டரங்கம் ஆடுங்கால். (கலித்தொகை க.வா.பா. 8-9) என்கின்றது.

சிவபெருமான் ஆடிய ஆடல்களில் கபாலமும் ஒன்று. பிரமனது தலையைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு ஆடிய கூத்து கபாலக்கூத்து. திருமூலர் ‘கோடு’ எனும் சொல்லால் குறிப்பார்.

“கொலை உழுவைத் தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் சுவல் புரளத்

தலை அங்கைக் கொண்டு நீ கபாலம் ஆடுங்கால்”

(கலித்தொகை க.வா.பா 11-12)

என்பதில் இறைவன் கபாலக்கூத்தை ஆடியவன் எனக் கலித்தொகை கூறுகிறது. மேலும் சுடுகாட்டில் விரும்பி ஆடுவது ஊழிக்கூத்துக்கு நிகரானது என்பதை,

“காடமர்ந்து ஆடிய ஆடலன்” (புதிற்றுப்பத்து 4)

எனப் புதிற்றுப்பத்து இயம்புகிறது. அல்லியம் என்ற கூத்து கண்ணன், கம்சன் அனுப்பிய யானையின் கொம்பை ஒடித்தாடிய கூத்து என்பார். சிலம்பு ஆண்வேடமும் பெண்வேடமும் உடைய பாவையை அல்லிப்பாவை என்றும் அல்லிப்பேடு என்றும் கூறுகிறது. கோவூர்கிழார்,

“வல்லோன் தைஇய வரிவனப் புற்ற அல்லிப் பாவை ஆடுவனப்பு ஏய்ப்ப;”

(புறம்.பாடல் 33: 16-17)

என்ற புறப்பாடலில், ஓவியம் வரைபவரால் அழகுறச்

செய்யப்பட்ட அழகுடைய அல்லிக்கூத்தில் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்தாடுவது போல் காதலர் இருவரும் சேர்ந்திருந்தனர் என்னும் கருத்தைக் கூறுகிறது. வெற்றி பெற்ற வீரர் வாள் ஆடுவது வாள் அமலையாகும். இதனை ‘வாளோர் ஆடும் அமலை’ எனத் தொல்காப்பியமும் ‘ஒள்வாள் அமலை ஆடிய ஞாட்பின்’ என அகநானூறும் கூறுகின்றன.

நாட்டுக்கு வளமும் வெற்றியும் கொணர்ந்த வள்ளியின் பெருமைகளைப் பாடி ஆடுவதும் வள்ளிக்கூத்தாகும். வாடா வள்ளியினால் வளம் பல தரும் நாடுகளைப் பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படை,

“வாடா வள்ளியின் வளம்பல தருவம்

நாடுபல கழிந்த பின்றை” (பெரும்பாணாற்றுப்படை)

எனும் அடிகள் உணர்த்துகிறது.

“ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணாயிரு” என்பது பழமொழியாகும்.

“.....

கயிறாடு பாவையிற் கால்பொரக் கலங்கி”

(குறுந்தொகை ப.13)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலால் ஆரியக்கூத்தினை அறிய முடிகிறது.

பண்டைய காலத்தில் கூத்துகள் இழிமக்கள் கைப்படும் இருந்த நிலையை உணரலாம். ‘எழுவகைக் கூத்தும் இழிகுலத்தோரை ஆட வகுத்தனன் அகத்தியன்றானே’ என்ற உரையாசிரியர் கூற்று கருதுவதற்கு உரியவாகும்.

“முதுபார்ப்பான் வீழ்க்கைப் பெருங்கருகூத்து”

(கலித்தொகை ப.365)

என்ற கலித்தொகைப் பாடலால் அறியலாம்.

முடிவுரை:

பிற்காலத்தில் கூத்துக் கலைஞர்களைக் ‘கூத்தாடிகள்’ என்று இழித்துப் பேசும் நிலை ஏற்பட்டது. கூத்துக்கலையை மிகவும் உயர்வாகக் கருதி மன்னர்களும் அதில் பங்கு பெற்றார்கள். மன்னன் மட்டுமின்றி, மாபெரும் புலவர்களும் கூத்துக்கலையுடன் தொடர்பு கொண்டு விளங்கினார்கள் என்பதை உணர முடிகிறது.

தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று: தொல்காப்பியம் முதல் தற்காலம் வரை

முனைவர் கி.சங்கர
நாராயணன்,

உதவிப் பேராசிரியர்,
சங்கப் பலகை,
தமிழ் மொழித்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
மெரினா வளாகம்,
சென்னை - 5.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றின் வளர்ச்சியையும் அதற்குப் பிந்திய இலக்கண நூற்களான நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம், அறுவகை இலக்கணம், தமிழ்நூல், தென்னூல், தமிழ்க்காப்பு இயம் போன்றவற்றில் அவை அடைந்த மாற்றங்களையும் ஆய்வதே இக்கட்டுரை நோக்கமாகும்.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றுக்களாக அம், ஆம், எம், ஏம், கும், டும், தும், றும் என்ற எட்டினைக் குறிப்பிடுகிறது.

“அவைதாம்

அம் ஆம் எம்ஏம் என்னுங் கிளவியும்
உம்மொடு வருஉங் கடதற வென்னும்
அந்நாற் கிளவியோ டாயெண் கிளவியும்
பன்மை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே”

(தொல். சொல். 202)

நேமிநாதம்

தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி அம், ஆம், எம், ஏம், கும், டும், தும், றும் என்ற எட்டினைச் சுட்டுகிறது நேமிநாதம். தன்னையும், பிறரையும் உள்படுத்தும் உள்பாட்டுத் தன்மைச் சொல்லாகும் என்கிறது.

“அம்ஆம் எம்ஏமுங் கடதறமேல் ஆங்கணைந்த
உம்மும் உள்பாட்டுத் தன்மையாம் - தம்மொடு
புல்லுங் குடுதுறுவும் என்னும் பொற்றொடியாய்
அல்லும் தனித்தன்மை யாம்”

(நேமிநாதம். 64)

நன்னூல்

அம், ஆம் முன்னிலையாரையும், எம், ஏம், ஓம் இவை படர்க்கையாரையும், கும், டும், தும், றும் என்பவை முன்னிலை, படர்க்கை என்ற

ஈறிடத்தாரையும் தன்னுடன் கூட்டும் உளப்பாட்டுத் தன்மை பன்மை வினைமுற்றாகும் என்கிறது நன்னூல். தொல்காப்பியம் சுட்டாத ஓம் என்ற புதிய விசுவயைச் சுட்டுகிறது.

“அம் ஆம் என்பன முன்னிலை யாரையும் எம் ஏம் ஓம் இவை படர்க்கை யாரையும் உம் உள் கடதற இருபா லாரையும் தன்னொடு படுக்கும் தன்மைப் பன்மை”
(நன்னூல். சொல். 332)

இலக்கண விளக்கம்:

அம், ஆம், எம், ஏம், ஓம், சும், டும், தும், றும் என்ற ஒன்பதினை நன்னூலைப் பின்பற்றி இலக்கணம் வகுக்கின்றது இலக்கண விளக்கம். இவற்றில் அம், ஆம், எம், ஏம், ஓம் என்பவை மூன்று காலம் காட்டும் எனவும், மற்ற ஐந்தும் எதிர்காலத்தைக் காட்டும் எனவும் கூறுகிறது.

“குடுதுறு வென்னுங் குன்றிய லுகரமோ
டல்லன் னென்னே னாகு மீற்ற
விருதினை முக்கூற் றொருமைத் தன்மையு
“மம்மா மீற்ற முன்னிலை யாரையு
மெம்மே மோமிவை படர்க்கை யாரையு
மம்மூர் கடதற விருபா லாரையுந்
தன்னொடு படுக்குந் தன்மைப் பன்மையு
பாற்பட வுணர்த்தும் பகுதிய விரண்டனுட்
செய்கெ னொருமையுஞ் செய்குமென் பன்மையு
வினையொடு முடியினும் விளம்பிய முற்றே”
(இ.வி. சொல். 237)

தொன்னூல் விளக்கம்

நன்னூலைப் பின்பற்றி அம், ஆம், எம், ஏம், சும், டும், தும், றும் என்ற ஒன்பதினை ஈறுகளைச் சுட்டுகிறது தொன்னூல் விளக்கம்.

“அம் ஆம் என்பன முன்னிலையா ரையும்
எம் ஏம் ஓம் இவை படர்க்கையா ரையும்
உம் உள் க ட த ற இரு பாலாரையும்
தன்னொடு படுக்கும் தன்மைப் பன்மை”
(தொ.வி.சொல். 106)

முத்துவீரியம்

அம், ஆம், எம், ஏம், சும், டும், தும், றும் என்ற எட்டினுள் அம், ஆம் என்பவை முன்னிலையாரையும், எம், ஏம் என்பவை படர்க்கையாரையும், சும், டும், தும், றும் என்பவை முன்னிலை மற்றும் படர்க்கையாரையும் உளப்படுத்தும் என்கிறது முத்துவீரியம். இந்நூல் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றுகிறது.
“அம்ம மென்பன விறுதிக் கிளவியும்

கும்டும் தும்றும் மிறுதிக் கிளவியும்
பன்மை யுணர்த்துந் தன்மைப் பெயரே”
(மு.வீ. 568)

“அவற்றுள்
அம்மா மென்பன முன்னிலை யொடும்வரும்”
(மு. வீ. 569)

“எம்மேம் படர்க்கை யிடத்தையு மேற்கும்”
(மு.வீ. 570)

“கும்டும் தும்றும் மாகிய நான்கும்
படர்க்கைமுன் னிலையொடும் படரு மென்ப”
(மு.வீ. 571)

சுவாமிநாதம்:

அம், ஆம், எம், ஏம், ஓம், சும், டும், தும், றும் என்ற ஈறுகளையுடைய செய்கும் என்னும் வாய்பாடுச் சொல் தன்மைப் பன்மையில் வரப்பெறும் என்பதை நன்னூலைப் பின்பற்றி இலக்கணம் அமைக்கின்றது.

அன், ஆம் ஈறு ஆண்: அள், ஆள் பெண்: அர், ஆர், பம், மார்
ஆம் பலர்: து டு, று ஒன்று: அ, ஆ பலபால், படர்க்கை பன் மூன்றாம், என், அல், அன், ஏன், அல், அன், ஏன், கு, டு, து, று செய்குஎனப்
பகர் ஒருமைத் தன்மை: அம், ஆம், எம், ஏம், ஓம், உம்மைத்
தன்னொடாங்: க, ட, த, ற, செய்கும்மெனலாம் பன்மைத் தன்மையாய் இம் மூன்றுஏவ லில்இருபான் மூன்று பின், ஏன், அல், லால், காண், முன் னிலையொருமை இர், ஈர்
பெறும்: ஏவ லிலும்பின் முன்னிலைப் பல்வீறே”
(சு.நாதம். 50)

அறுவகை இலக்கணம்:

ஏம், ஓம், ஆம், உம், அம் என்ற ஐந்து ஈறுகளை மட்டும் குறிப்பிடுகின்றது அறுவகை இலக்கணம். இந்நூல் தொல்காப்பியத்தையோ, நன்னூலையோ பின்பற்றாமல் தனக்கென்று தனியான இலக்கணப் பாதையினை வகுத்துச் செல்லுவதையும் இதன்வழி அறியலாம்.

“ஆன்அன் ஆள்அள் ஆம்அம் ஏன்எம்
உம்ஓம் கின்ற கிறமுதல் பல்வகை
விசுவிகள் மேலோர் விதித்த வாறே
உலகர்வாய் மொழியினும் சார்தரல் உளவே”

(அ.இலக்கணம். 61)

“என்றும் ஓம்ஆம் என்பவை தந்தம்
வினைக்குறி ஆகுப: உதாரணம் விளம்பின்
மறவேன் சென்றேம் வந்தோம் நின்றாம்
என்னும் நான் மொழியும் ஆம்எனல் இயல்பே”

(அ.இலக்கணம். 105)

தமிழ்நூல்:

நன்னூலைப் பின்பற்றி ஆம், ஓம், எம், அம்,
கும், டும், தும், றும் என்ற ஒன்பது விசுதிகளைச் சுட்டுகிறது
தமிழ்நூல்

“மகர இறுதி தன்மைப் பன்மை”

(தமிழ்நூல். 93)

“க, ட, த, று இறுதி தன்மை ஒருமையும்
உம்மூர் அவையே பன்மையும் பழமை”

(தமிழ்நூல். 95)

தொன்னூல்:

அம், ஆம், எம், ஏம், கும், டும், தும், றும் என்ற
எட்டினுள் அம், ஆம் என்பவை முன்னிலையாரையும்,
எம், ஏம் என்பவை படர்க்கையாரையும், கும், டும், தும்,
றும் என்பவை முன்னிலை மற்றும் படர்க்கையாரையும்
உள்படுத்தும் என்கிறது. ஒருவகைச் சொல் கேட்போரை
நீக்கித் தன்னைச் சார்ந்தோரை மட்டும் உணர்த்துவது
உள்படுத்தா தன்மைப் பன்மையாகும். கேட்போரையும்
உள்படுத்திக் கூறுவது உள்பாட்டுத் தன்மைப்
பன்மையாகும்.

“அம் ஆம் எம் ஏம் உம்மூர் கடதற
எனும் எண் இறுதியும் இயம்பிய பகுதியொடு
வருவன உயர்திணைத் தன்மைப் பன்மை”

(தொன்னூல். 107)

“அவற்றுள்

அம் ஆம் முன்னிலை யோரையும் எம்ஏம்
படர்க்கை யோரையும் கும்டும்தும்றும்
இருபா லாரையும் உள்பட்டுக் கும்மே”

(தொன்னூல். 108)

தமிழ்க்காப்பு இயம்:

அம், ஆம் என்பவை முன்னிலையாரையும்,
எம், ஏம், ஓம் படர்க்கையாரையும் உள்படுத்துகிற
தன்மைப் பன்மை விசுதிகளாகும் என்கிறது தமிழ்க்காப்பு
இயம். கும், டும், தும், றும் என்பவை பழங்கால விசுதிகள்
எனவும் குறிப்பிடுகின்றது.

“அம்ஆம் என்பன முன்னிலை யாரையும்

எம்ஏம் ஓமிவை படர்க்கை யாரையும்

தன்னொடு படுக்குந் தன்மைப் பன்மை” (கு.கா.இ. 166)

“குடுதுறு கிளவிகள் ஒருமை மருங்கிலும்
கும்டும் தும்றும் பன்மை மருங்கிலும்
தன்மையில் வருதல் இறந்த வழக்கே”

(கு.கா.இ. 167)

திறனாய்வாளர்கள் பார்வையில்

“தன்மையொருமைப் பெயராகத் திராவிட
மொழிகளில் உள்ள யான், ஞான், நான், நா, நா, என்
வடிவங்களை ஆஸ்திரேலிய மொழியில் உள்ள ங,
ஙைஇ, நுத்ஸ, நுன்ய என்பவற்றோடும், திபெத்திய
மொழியில் உள்ள ங,ஙெ, ஙெத் என்பவற்றோடும், சீன
மொழியில் உள்ள ஞொ என்பதோடும் ஒப்பிடுகிறார்
கால்டுவெல்” மொழிவரலாறு ப.286, 2003). இத்துடன்
“தன்மை பன்மை என்பது உண்மையான தன்மை
அன்று என்றும், அது முன்னிலையாரையோ,
படர்க்கையாரையோ இருவகையாரையுமோ
உள்படுத்தியே வருகின்றது” என்றும் யெஸ்பர்ஸன்
கூறுகிறார். (மொழிநூல்.மு.வ.ப. 195, 2008).

இக்காலப் பார்வையில்

இலக்கண நூற்களின் படித், தன்மைப் பன்மை
விசுதிகளாக அம், ஆம், எம், ஏம், கும், டும், தும், றும்,
ஓம், உம் என்னும் பத்தினைக் கொள்ளலாம். தற்காலத்
தமிழில் தன்மைப் பன்மை விசுதிகளின் வருகை
முறைகள் முற்றிலும் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன.
தொல்காப்பியம் மொழிந்த எட்டில் இன்று ஒரு விசுதிகூட
வழக்கில் இல்லாமைக்கான காரணம் காலமாற்றம்,
வளர்ச்சி என்பதாகும். மொழியிலுள்ள இலக்கணக்
கூறுகளில் புதிய விதமான மாற்றங்களும் வளர்ச்சிகளும்
தொடர்ந்து இடம் பெறுவது காலத்தின் தேவை என்பதை
இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கின்றது.

துணைநின்ற நூற்கள்

1. மரபிலக்கண நூற்களும் உரைகளும்
2. வரதராசன், மு.1963, மொழிநூல்,
கழகவெளியீடு, சென்னை.
3. வரதராசனார்,மு., 2003, மொழி வரலாறு,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம்,
திருநெல்வேலி.

தொல்காப்பியத்தில் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

முன்னுரை

தொல்காப்பியத்தில்

எழுத்ததிகாரமாயினும்,

சொல்லதிகாரமாயினும், பொருளதிகாரமாயினும், தொல்காப்பியருக்கு வாழ்வியல் கோட்பாட்டுச் சிந்தனை ஓங்கி நிற்பதை உணரலாம். எழுத்ததிகாரமும், சொல்லதிகாரமும் மக்கள் பேச்சு வழக்கையும், செய்யுள் வழக்கையும், சார்ந்த இலக்கணங்களாகும். பொருளதிகாரம் மக்களின் வாழ்க்கையோடு பொருந்திய இலக்கிய வழக்கை விளக்கும் இலக்கணமாகும். மக்களிடம் ஒருமைப்பாடு பொதுவாக இருப்பது போலவே அம்மக்களின் செயலால். உழைப்பால் - விளைந்த மொழி ஆய்வான இலக்கணத்திலும் உலக ஒருமைப்பாடு உண்டு. இதைத் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரமும் கொண்டு அறியலாம்.

ஆ.சுரேஷ்,

தமிழ்த்துறை,
உதவிப்பேராசிரியர்,
ஸ்ரீ தேவி கலை மற்றும்
அறிவியல் கல்லூரி,
கிருஷ்ணாபுரம்,
பொன்னேரி - 601 204.

மக்களின் வாழ்க்கையும் ஒழுக்கமுறையும்

மக்கள் வாழ்வு அகவாழ்வு, புறவாழ்வு என இருவகைப்படும். ஆணும், பெண்ணும் அன்போடு ஒன்றுபட்டுக் கூடி வாழும் காதல் வாழ்வே அகவாழ்வாகும். ஓர் ஆணும் பெண்ணும் வாழ்வதில் ஏற்படும் இன்பத்தை எவராலும் வெளிப்படையாக எடுத்துரைக்க முடியாது. அது அவர்கள் உள்ளத்தால் உணரும் ஒப்பற்ற இன்பமாகும். இவ்வாறு அகத்திலே நிகழும் இன்பத்தினையே அகத்திணை என்றனர். அரசாட்சி, போராட்டம், விவசாயம், வணிகம், மற்ற தொழில்கள் எல்லாம் புறத்திலே நிகழ்வன. இதைப்பற்றியும், இவை எப்படி நடைபெற வேண்டும் என்ற வழி முறைகளைப் பற்றியும் புறத்தார் உணரும் உரைக்க முடியும். இவ்வாறு அனைவரும் அறியும்படி சொல்லவும், செய்யவும் கூடிய செய்திகள் எல்லாம் புறப்பொருளாகும். இத்தகைய புற ஒழுக்கமே புறத்திணை எனப்படும்.

தெய்வங்களை வழிபடுதல்

அக்கால மக்களிடம் ஏதேனும் பொருள் வேண்டி தெய்வங்களை வழிபடும் பழக்கம் இருந்தது.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”

(தொல்.பொருள். 5)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தொல்காப்பியர் மருதநிலக் கடவுளான இந்திரனை மழைக்கடவுளாக வழிபட்டு வந்தனர் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

எழுத்ததிகாரத்தில் உலக ஒருமைப்பாடு

இயற்கை மொழிகள் ஒத்த இயல்புடையவை. மக்களின் படைப்பான மொழியில், மக்களிடையே உலக ஒருமைப்பாடு காணப்படுவது போன்றே, பல ஒற்றுமைக் கருத்துக்கள் உள்ளன. இன்றைக்கு கணிப்பொறியில் ஒரு மொழியை இன்னொரு மொழியாக பெயர்த்துவிடும் எளிமையானது ஆகும். உலகமொழி ஒற்றுமையே இதற்குக் கருவியாகும். தொல்காப்பியருக்கு உலக மொழியின் ஆணி வேரான கருத்துக்கள் இன்னவை என்று தெரிந்துள்ளன. உலக ஒருமைப்பாட்டு நிலையிலேயே இன்றைய நாளில் மொழியியல் (Linguistics) துறையின் கருத்துக்கள் வளர்ந்து வருகின்றன. 2500 ஆண்டுக்கு முன்னால் இதனை உணர்ந்த தொல்காப்பியர் தன் இலக்கண நூலைப் படைத்துள்ளார்.

உயிரும் மெய்யும்

உயிர் எழுத்துக்கள் என்றும், மெய்யெழுத்துக்கள் என்றும் எழுத்துக்களின் இருவேறு நிலைப்பாடுகளை உலக மொழிப்பொதுமை நிலையில் உலக அரங்கில் முதன் முதலில் எடுத்துக்காட்டியவர் தொல்காப்பியரேயாவார். இந்த மொழிகளில் மட்டுமே பொதுவாக அவ்வமொழி நெடுங்கணக்கில் உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து என்ற பாகுபாடு உள்ளதே தவிர, ஐரோப்பிய மொழிகளின் நெடுங்கணக்கில் இத்தகைய உயிர், மெய் என்ற பகுப்பு பொதுவாகக் காணப்படுவதில்லை. ஆனால் இன்றைய மொழியியல் அறிஞர்கள் எழுத்துக்களை உயிரெழுத்துக்கள், மெய்யெழுத்துக்கள் என்ற ஒருமைப்பாடு நிலையில் கூறுவதற்கு முதற்கொடை நல்கியவர் தொல்காப்பியரேயாவார்.

மடலேறுதல்

காதல் கைகூடாத நிலையில் தலைவன் பணங்கருக்கினால் செய்த குதிரையில் ஏறி தன் காதலை ஊராருக்கும், தலைவியின் பெற்றோருக்கும் உணர்த்துவது மடலேறுதல் எனப்படும்.

“பழக்கம் பண்டைத் தமிழரிடம் இருந்தது
அறிந்தோர் அயர்ப்பின் அவ்வழி மருங்கில்
கேடும் பீடும் கூறலும் தோழி
நீக்கலினாகிய நிலைமையும் நோக்கி
மடன்மா கூறும் இடனுமார் உண்டே”

(தொல்.பொருள். கலி. 1)

அன்பின் ஐந்திணையில் தலைவன் மடலேறுவதாக அச்சுறுத்துவான். ஆனால் மடல் ஏறுவது இல்லை. பெருந்திணையில் தலைவன் மடலேறுவான். எனவே தான் தொல்காப்பியர் பெருந்திணையைக் குறிப்பிடும் போது ஏறிய மடல்திறம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மடலேறும் வழக்கத்தை,

“மாஎன மடலும் உஊர்ப்; பூஎனக்
குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியும் சூடுப
மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப
பிறிதும் ஆகுப - காமம் வாழ்க்கொளினே”

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் மெய்ப்பிக்கின்றது. மடலேறுவதற்காகக் கூறினாலோ அல்லது மடலேறினாலோ தன்னுடைய காம நோய்க்குத் தீர்வு ஏற்படும் என்று தலைவன் நம்பினான். எனினும் தலைவிக்கு மடலேறும் பழக்கம் இல்லை.

“எத்தினை மருங்கினும் மகடுஉ மடமேல்
பொற்புடை நெறிமை இன்மையான”
(தொல்.பொருள். ஆகத் 35)

தலைவி தன்னுடைய காம வேட்கையைத் தன்னுள்ளே பெண்ணுக்கு அடக்கிக் கொள்வதாலோ அன்றித் தலைவன் போல் மடலேறுதல் இல்லை என்பதை,

“கடலென்ன காமம் உழந்தும் மடல் ஏறாப்
பெண்ணில் பெருந்தக்கது இல்.”

என்று திருக்குறள் குறிப்பிடுகிறது மடலேறுதல் பெண்ணுக்கு இலக்கு, எனக்கருதுகிறார். ஆயினும் தலைவன் தலைவியில் களவு கற்பாக மாறுவதற்கும் மடலேறும் வழக்கம் பெருந்துணைப் புரிந்தது.

மணவாழ்க்கை

தமிழர் வாழ்க்கையை அகம் புறம் என பகுத்தனர். பிறரறியாத வண்ணம் தலைவனும், தலைவியும் சந்திக்கும் பழகம் களவு வாழ்க்கை பெற்றோர் இசையுடன் தலை மகனும், மகளும் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் கற்பு வாழ்க்கை பெற்றோர் இசைவு இல்லச் சூழலில் உடன்போக்கு நிகழும் கற்பு வாழ்வை தொல்காப்பியம்,

“கற்பென்னப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குறி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”
(தொல்.பொருள். கற்)

எனக் கூறுகிறது. தலைமக்கள் ஊரார் அறியாமல் உடன்போக்கில் ஈடுபட்டபோது கொடுப்போர் இன்றியும் காரணம் உண்டு.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

(தொல்.பொருள்.கற்)

எனும் இந்நூற்பா மணவினைச் சடங்கு உருவான காரணத்தைக் குறிக்கிறது. பெற்றோர் மணம் புரிய இசையாவிட்டால் காதலர் இருவரும் தம் பெற்றோர், உற்றார் அறியாமல் வேற்றிடம் சென்ற மணம் புரிந்து கொள்வர். இதனை,

“கொடுப்போர் இன்றியும் காரணம் உண்டே
புணர்த்துடன் போகிய காலையான”

(தொல்.பொருள்.கற் 2)

என்பர் தொல்காப்பியர். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற நிலை மாறுவதான சூழல் ஏற்பட்ட போது, அந்நெறியைக் காத்திடவே திருமண முறைகள் தோன்றின என்பதைத் தொல்காப்பியர் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கோட்பாட்டால் வலியுறுத்துகிறார். திருமணத்திற்குப் பின்பு தலைவி கற்பு பேண வேண்டும். கற்பு என்பது அவள் உயிரினும் மேலானது.

“உயிரினும் சிறந்தன்று நாயே நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்னு”

(தொல்.பொருள்.கற் 22)

என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

சகுணமும், நிமித்தமும்

சகுணம் பார்க்கும் பழக்கம் ஆதிக் காலத்திலேயே இருந்தது என்பதைத் தொல்காப்பியத்தின் வழியாக அறிய முடிகிறது. நாட்டுப்புற மக்கள் சகுணம் பார்ப்பதில் நம்பிக்கையுடையவர்கள். நல்ல சகுணத்தைக் கண்டால் நல்லது நடக்கும் என்றும், தீய சகுணத்தைக் கண்டால் தீயது நடக்கும் என்றும் இன்றளவில் மக்கள் நம்பி வருகின்றார்கள். பல்லி சகுணம் பார்ப்பது தமிழர்களிடையே மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது. நற்றாய் தலைவி உடன்போக்கு சென்ற காலத்தில் பல்லி மொழி தலையும், அக்கம் பக்கத்தினர் கூறும் நற்சொல்லையும், நிமித்தமாய் பார்த்தான் என்பதைத்,

தன்னும் அவனும் அவளுச் சுட்டி

மன்னும் நிமித்தம் மொழிபொருள் தெய்வம்

நன்மை தீமை அஞ்சங் சார்தலென்று

(தொல்.அகத்திணை 982)

என்னும் பாடாண்திணை வரி புலப்படுகின்றது. காகம் கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்றும், ஆந்தை அலறினால் இறப்பு நிகழும் என்றும் பறவை சார்ந்த சகுணம் பார்க்கும் பழக்கம் மக்களிடையே உள்ளது.

பெண்களுக்கு உரிய ஒரு செயலாக ஒப்பாரி அமைகிறது. ஒப்பாரி பாடல்களின் வாயிலாக இறந்தவரின் வீரம், குடியிருப்பு, உறவுநிலை, உயர்ந்த குண நலன்கள் போன்றவை வெளிப்படும். பண்டையச் சமுதாயத்திலும் இத்தகைய முறைகள் இருந்தன என்பதைக் காஞ்சித் திணையின் வாயிலாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதனை,

ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்

காதலி இழந்த தபுதார நிலையும்

காதலன் இழந்த தாபத நிலையும்

(தொல்.பொருள்.புறத்திணை 1023)

என்னும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

முடிவுரை

அக்கால மன்னர்கள் போர் முடிந்தவுடன் படை வீரர்களுக்குப் பெருஞ்சோறு வழங்கினர். இதனை தொல்காப்பியர்.

பிண்டமேய பெருஞ்சோற்று நிலையும்

(தொல்.பொருள் 65)

என்ற அடியின் மூலம் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இதில் இவர் வஞ்சித்திணையின் துறைகளுள் ஒன்றாகப் பெருஞ்சோற்று நிலையினைக் குறிக்கின்றார். வாழ்வியல் கோட்பாடுகளை உணர்த்தும் தொல்காப்பியம் பண்டைய தமிழர் தம் வாழ்வியல் நெறிகளும், பண்பாடும், நாகரிகமும் தமிழர்க்கே உரிய தனித்தன்மைகளாக விளக்குகின்றன என்பதை உலகம் உணர்த்தும் வகையில் செவ்வனே எடுத்துரைக்கிறது. இத்தகு வாழ்வியல் கோட்பாடுகளை இன்றைய சமுதாயம் கடைபிடித்தால் மானுடம் செழிக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

அருந்ததியர் வரலாறு: வாய்மொழி வழக்காறு, இலக்கியம் மற்றும் வரலாறு வழிக் கட்டமைத்தல்

முனைவர் ச. சீனிவாசன்,

தமிழ் இணைப்பேராசிரியர்,
ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வரா கல்லூரி,
(தில்லிப் பல்கலைக்கழகம்)
புது தில்லி - 110 021.

தமிழ்நாட்டில் பல மொழிகள் பேசும் மக்கள் வாழ்ந்துவருகின்றனர்.

தமிழகத்தைப் பூர்வீகமாகவும் தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழியாகவும் கொண்டு வாழ்ந்துவரும் மக்களைத்தவிர இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து பல தலைமுறைகளாகவே தமிழகத்தில் வசித்துவரும் மக்களும் உள்ளனர். இவர்கள் தமிழோடு தங்கள் தாய் மொழிகளான மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், சௌராஷ்டிரா, இந்தி ஆகிய மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். வேற்று மாநிலங்களிலிருந்து தமிழகத்திற்கு இடம்பெயர்ந்த ரெட்டியார், நாயக்கர், நாயுடு, செட்டியார், சக்கிலியர், போயர், ஒட்டர், விஷ்வகர்மா, உருமிக்காரர் முதலிய சாதியினர் தெலுங்கு மொழியைப் பேசுகின்றனர். பல தலைமுறைகளாகத் தமிழகத்தில் வாழும் இம்மக்கள் தங்கள் தாய் மொழியில் பேசவும், தமிழைப் பேசுவதோடு எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்துவைத்துள்ளனர்.

காலனி ஆட்சிக்குப் பிந்திய இந்தியாவில் இன்று 4635 சமூகங்கள் உள்ளதாக இந்திய மானிடவியல் மதிப்பகம் (Anthropological Survey of India) இனங்கண்டுள்ளது. இந்திய மானிடவியல் மதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ள 'இந்திய மக்கள்' (People of India) என்னும் இனவரைவியல் ஆய்வின்படி தமிழகத்தில் 364 சமூகங்கள் உள்ளதாக அறியமுடிகிறது. கல்வி மற்றும் வேலை வாய்ப்புகளில் இடஒதுக்கீடு செய்வதற்காகப் பழங்குடியினர், தாழ்த்தப்பட்டோர், பிற்படுத்தப்பட்டோர், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் எனத் தமிழ் நாட்டில் வாழும் சாதியினர் குறித்துப் பட்டியல் ஒன்றைத் தமிழ்நாடு அரசு உருவாக்கியுள்ளது. (Primary Census Abstract - 1995). இப்பட்டியலில் இடம்பெற்றுள்ள சாதிகளில் 78 சாதியினரைத் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினராக வகைப்படுத்தியுள்ளனர். இவற்றைப் பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் (Scheduled Castes) என்று அரசுப் பதிவேடுகள் குறிக்கின்றன. இவ்வெழுபத்தியெட்டு சாதியினருள் பள்ளர், பறையர், சக்கிலியர் ஆகிய மூன்று சாதியினரும் பிற தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரை விட எண்ணிக்கையில் மிகுதியாக உள்ளனர்.

இம்மூன்று சாதிகளுள் முக்கியமானது 'சக்கிலியர்' சாதியாகும். தெலுங்கு மொழி பேசும் இச்சாதியினர் தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவி வாழ்ந்தாலும் தமிழகத்தின் மேற்கு மாவட்டங்களில் அதிக அளவும் தெற்கு மாவட்டங்களில்

ஓரளவும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். தமிழ்நாட்டில் அருந்ததியர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர்க்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தென்தமிழ் மாவட்டங்களில் பள்ளர்களுக்கும், வடதமிழ் மாவட்டங்களில் பறையருக்கும் அடிமைத் தொழில் செய்யுமளவிற்குத் தாழ்ந்த நிலையிலேயே வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வெகுளியான, விசுவாசமிக்க நம்பிக்கைக்குகந்த பயந்த சுவாவம் கொண்ட அருந்ததிய மக்கள் அடிமைத்தனமே சுகமானது என்று நினைக்குமளவிற்கு தள்ளப்பட்டு கல்வியறிவில் மிகவும் பின்தங்கி பொருளாதார நிலை உயராமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வரலாற்றில் கூட சரியாகக் குறிப்பிடப்படாத வகையில் முகமற்றவர்களாக அருந்ததிய மக்கள் அவல நிலையிலேயே உள்ளனர். (மு.அ.கிருஷ்ணமூர்த்தி, 2006: 10).

தமிழ் நிலப்பகுதியில் சக்கிலியர், பகடை, தோட்டி, தொம்மன், செம்மான், ஆதி ஆந்திரர், ஆதி கர்நாடகர், மாதியவார், முரசர், அருந்ததியர் என்று பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்ற இச்சாதியினர் தங்களை அருந்ததியர் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படவே விரும்புகின்றனர். தமிழ் நாட்டிலுள்ள அருந்ததியர்களை அவர்கள் பேசும் மொழி அடிப்படையில் தெலுங்கு பேசும் அருந்ததியர், கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர், தமிழ் பேசும் அருந்ததியர் என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

எழுதப்பட்ட வரலாற்றிலும் தலித் மக்களில் தாழ்த்தப்பட்ட இனமான 'அருந்ததியர்' நீண்ட வரலாறு உண்டு. அது திட்டமிட்டே எழுதப்படாமல் / பதிவுசெய்யப்படாமல் வரலாறு அதிகமாக இடம்பெறவில்லை. ஆனால் அருந்ததிய மக்களுக்கென்று தனித்து மறைக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழக மக்கள் வரலாறு நடுவு நிலைமையுடன் பதிவு செய்யப்படவில்லை என்று கருத இடமுள்ளது. மேலும் இன்றைய சூழலில் வரலாறானது கீழிலுந்து (History From Below) எழுதப்பட வேண்டும் என்று வரலாற்று அறிஞர்கள் வலியுறுத்தி வருகின்றனர். எனவே, ஏற்கனவே எழுதப்பட்ட வரலாற்றை மறுவாசிப்பு / மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டிய சூழல் உருவாகியுள்ளது.

ஒரு தனிப்பட்ட இனத்தின் பண்பாட்டை மற்றொரு இனத்தார் புரிந்து கொள்ள வகை செய்வது இனவரைவியலின் நோக்கமாகும். பண்பாட்டு மானிடவியலின் (Cultural Anthropology) குறிப்பிடத்தக்க கூறுகளில் ஒன்றாக இனவரைவியல் (Ethnography) அமைகிறது. இனவரைவியல் இலக்கணச் சட்டகத்திற்குள் தலித் இலக்கியங்களை,

கதைப்பாடல்களை உட்படுத்தி ஆய்வு செய்யும்போது தலித் இன மக்களின் சமூக வரலாறு வெளிப்படும். ஆதிக்க சாதியினருக்குச் சமமான இன வரலாறு தலித் இனத்தாருக்கும் இருக்கிறது என்னும் உண்மை இனவரைவியல் ஆய்வு மூலம் வெளிப்படும். தமிழகத்தில் பள்ளர் (தேவேந்திர குல வேளாளர்), பறையர் (ஆதி திராவிடர்), சக்கிலியர் (அருந்ததியர்) ஆகிய இனத்தினர் தலித் சமூகத்தினராக அறியப்படுகின்றனர். இச் சமூகத்தினர்க்கெனப் பூர்வீக வரலாறு, கதைகள், கதைப்பாடல்கள், இலக்கியங்கள், கொண்டாட்டங்கள் முதலானவை காணக் கிடைக்கின்றன. இவற்றின் வழி இம்மக்களின் மரபு மற்றும் வேர்களைக் கண்டறியும் வாய்ப்பு உள்ளது. தமிழகத்தின் பூர்வ குடிகளான சக்கிலியர்/அருந்ததியர் பற்றிய வரலாறு வாய்மொழி வழக்காறு, இலக்கியம், மற்றும் வரலாற்றுச் செய்திகள் வழிக் கட்டமைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

வாய்மொழி வழக்காறும் அருந்ததியர் வரலாறும்:

எழுதப்பட்ட வரலாறுதான் சரியானது, நம்பகமானது என்ற மதிப்பீட்டை வாய்மொழி வரலாறு உடைக்கிறது. அடித்தள மக்கள் நம்பும் வாய்மொழி வரலாறு எழுதப்பட்ட வரலாற்றைவிட நம்பகமானது (மாற்கு, 2001:33). வரலாறு எழுதுவதற்குக் கல்வெட்டு, தொல்லியல் ஆதாரங்கள், அயலார் பயணக் குறிப்பு மற்றும் ஆவணங்கள் அடிப்படை ஆதாரங்களாக அமைகின்றன. வாய்மொழி வழக்காறு என்னும் நாட்டார் வழக்காற்றியல் செய்திகள் மூலம் அவை வழங்கும் சமூகத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்ற மானிடவியல் கோட்பாட்டை முன்வைத்தவர் நா.வானமாலை. வாய்மொழி வழக்காறுகள் அந்தந்த காலத்து சமுதாய மக்களை, அவர்களின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய சமூகத்தின் கண்ணாடிகளாக விளக்குகின்றன.

சக்கிலி என்ற பெயரை சக்கு+கிலி=சக்கிலி என்று பிரிக்கலாம். 'கிலி' என்றால் பயம். அதாவது அடிக்குப் பயந்தவர்கள் சக்கிலியர்கள் என்று பொருள் கூறுகின்றனர். வாழ்க்கை என்ற சூதாட்டத்தில் ஆதிக்கச் சாதியினர் ஆட்டுவிக்கும் ஆட்டத்திற்கு ஏற்றபடி ஆடுவதுதான் இவர்களுக்கு இப்பெயர் வந்தது என்று அருந்ததியர்கள் கூறுகின்றனர். பகடை என்ற சொல்லுக்கு புத்திக்கூர்மையாக ஏமாற்று என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பகடைக்காயைப் பயன்படுத்தி விளையாடுபவர்கள் புத்திக்கூர்மையாக ஏமாற்றுகிறார்கள் என்று இதற்கு அர்த்தம் கொள்ளலாம் என்பது ஒரு சில அருந்ததியர்களின் எண்ணம். அதாவது பகடைக்காய்கள் புத்திக்கூர்மையாகச் செயல்பட்டு ஏமாற்றுகின்றனர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்

என்கின்றனர் இவர்கள்.

இலக்கியங்கள், அகராதிகள் காட்டும் அருந்ததியர் வரலாறு:

தமிழ் மக்கள் மற்றும் மன்னர்களின் தொன்மையான வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள ஆதாரமாக இருப்பவை புத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை மற்றும் காப்பிய நூல்களாகும். அருந்ததியர் என்பதன் வேர்ச் சொல்லான 'அருந்தி' பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களான அகநானூறு, பரிபாடல், கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு, திரிகடுகம், பெரும்பாணாற்றுப்படை, சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் ஆகிய நூல்களில் காணக்கிடைக்கின்றன. அருந்ததியர்களைப் பறம்பர் என்று கூறுகிறார் தேவநேயப் பாவாணர். இவர் தனது 'தமிழர் வரலாறு' என்ற நூலில் பறம்பன் என்ற சொல்லுக்கு 'தோல் வேலை செய்பவன்' என்ற பொருளையே தருகிறார். மேலும் 'செருப்புத் தைக்கும் தமிழ்க் குலத்தான்' என்றும் கூறுகிறார். அக்காலத்தில் செருப்பு என்பது தோலினால் மட்டுமே செய்யப்பட்டதால் மாறாகத் தோல் தொழில் செய்பவன் என்று கருத இடமில்லை. சிலப்பதிகார உரையாசிரியர்களில் அரும்பதவுரைக்காரர் அருந்ததியரை 'செம்மார்' என்று சொன்னாலும், அதே பெயரை 'பறம்பர்' என்று அடியார்க்கு நல்லார் அருந்ததியரைச் சுட்டிக்காட்டி உறுதிப்படுத்துகிறார். (எழில் இளங்கோவன், 2002: 9). அபிதான சிந்தாமணியும் அருந்ததியரைப் 'பறம்பன்' என்றே கூறுகிறது.

வரலாற்றுச் செய்திகள் காட்டும் அருந்ததியர் வரலாறு:

அருந்ததியர்களில் பெரும்பாலோர் தெலுங்கைத் தாய்மொழியாகவும் சிலர் கன்னடத்தைத் தாய்மொழியாகவும் கொண்டிருக்கின்றனர். இதனடிப்படையில் இவர்கள் ஆந்திராவிலிருந்தும், கர்நாடகாவிலிருந்தும் தமிழகத்திற்குக் குடியேறியிருக்கலாம் என்ற கருத்து நிலவுகிறது.

எட்கர் தர்ஸ்டன் தமது 'தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும்' என்ற நூலில், இவர்கள் தெலுங்கு அல்லது கன்னடம் வழங்கும் மாவட்டங்களிலிருந்து வந்து குடியேறியிருக்க வேண்டும். தெலுங்கு பேசப்படும் பகுதிகளுக்குரிய மாதிரிகளுக்கு ஒப்பானவர்கள். தமிழ் நாட்டில் தோலில் பணிபுரியும் சக்கிலியர் சமுதாயப் படிநிலையில் சக்கிலியரே அடிமட்டத்தினராகக் கருதப்படுகின்றனர். பறையர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் சாதிப்படிநிலையில் மிகுந்த கருத்து வேறுபாடு இருக்கிறது. பெயரளவில் சைவர்களாக உள்ள இவர்கள் தேவதைகளையே

வழிபட்டு வருகின்றனர். இச்சாதியைச் சேர்ந்த பெண்கள் நல்ல அழகிகள் எனக் கருதப்படுகின்றனர். இவர்கள் வரன்முறையின்றிப் போதை தரும் மது வகைகளை அருந்துபவர்கள். பன்றி, மாடு, போன்ற எல்லா வகை விலங்குகளின் இறைச்சிகளையும் உண்பவர்கள். மாதிரிகளின் சிறப்புத் தெய்வமான மாதங்கியினைச் சக்கிலியர் வாழ்படுவதில்லை. மதுரைவீரன், மாரியம்மன், முனீசுவாரன், திரௌபதி, கங்கம்மா ஆகியோரை வழிபடுகின்றனர். சில சக்கிலியர்கள் தங்களைப் பகடியர், மாதாரி, ரணவீரன் எனப் பதிந்து கொண்டுள்ளனர். (தர்ஸ்டன், 2010: 1-9).

அருந்ததியர்களைப் பற்றி இனவரைவியல் ஆய்வு செய்துள்ள பாதிரியார் மாற்கு அவர்கள் தமிழகத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் அனைவரும் தெலுங்கு மற்றும் கன்னட தேசங்களிலிருந்து தமிழகம் வந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை முன் வைக்கிறார். அவர் தனது 'அருந்ததியர் வாழும் வரலாறு' என்ற நூலில் இது குறித்துப் பதிவு செய்துள்ள வரலாற்றுக் குறிப்புகளைப் பின்வருமாறு காணலாம். (மாற்கு, 2001: 8-10).

காகதீயப் பேரரசு காலத்தில் முதன்முதலாக தெலுங்கு பேசுபவர்கள் தமிழகம் வந்திருக்கலாம் என்று தெரிகிறது. பிற்காலச் சோழர்களுக்கும், சாளுக்கியர்களுக்கும் அடியில் சிற்றரசர்களாய் இருந்தவர்களால் ஏற்பட்டதே காகதீயப் பேரரசாகும். 12-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தப் பேரரசில் உள்ள முக்கியமான மன்னன் பிரதாப ருத்திரன் (1295 - 1322) என்பவர். இவர் ஆந்திராவிலுள்ள வாரங்கல்லைத் (Warangal) தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தார். 14-ஆம் நூற்றாண்டில் இவர் தமிழகத்தில் திருச்சிராப்பள்ளி வரை வந்து தமிழகப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றினார். இக்காலத்தில் தெலுங்கர்கள் தமிழகத்தில் குடியேறியிருக்கலாம்.

கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்திலும் தெலுங்கு பேசும் மக்கள் தமிழகத்திற்குக் குடி பெயர்ந்தார்கள். விஜயநகரப் பேரரசாக கிருஷ்ணதேவராயர் (1509-1529) ஆட்சி செய்த காலத்தில் தமிழகத்தில் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட தளபதி நாகம் நாயக்கரைப் பாண்டிய நாட்டிற்கு அனுப்பினார். நாகம் நாயக்கர் மதுரையை நோக்கி தனது விஜயநகரப் படைகளுடன் வந்த போது விஜயநகரத்தைச் சேர்ந்த காம்பிலி என்ற பகுதியிலிருந்து புறப்பட்ட ஒரு கூட்டம் இப்படைகளுடன் வந்தது. விஜயநகரப் படைகளுக்கு வேண்டிய உணவு, உடை, பால் வெண்ணை, பாதரசைகள் முதலியவைகளை இக்கூட்டம் தயாரித்துக் கொடுத்தது. இக்கூட்டம்தான்

கம்பளத்தார் கூட்டமாகும். தொழில் காரணமாக அவர்கள் தமிழகத்தில் தங்கிய காலத்தில் ஒன்பது கம்பளத்தார் என அழைக்கப்பட்டனர். இந்த ஒன்பது கம்பளத்தில் அருந்ததியர்களும் அடங்குவர். இவர்கள் இப்பகுதியில் வந்து தங்கியிருக்கலாம்.

நாகம நாயக்கர் கிருஷ்ணதேவராயருக்குப் பணிந்து நடக்கவில்லை. எனவே தனது மகன் விசுவநாத நாயக்கர் தலைமையில் ஒரு பெரும் படையைத் தமிழகத்திற்கு அனுப்பினார் கிருஷ்ணதேவராயர். இவர் 1529 முதல் 1564 வரை மதுரையை ஆட்சி புரிந்தார். இக்காலகட்டத்தில் பெரும் எண்ணிக்கையில் தெலுங்கர்கள் இப்பகுதியில் வந்து குடியேறினர். இவர்களுடன் அருந்ததியர்களும் வந்திருக்கலாம்.

நாயக்க மன்னர்கள் கோயில்கள், அணைகள், பாலங்கள் கட்டும்போது நரபலி கொடுத்தனர். அதற்காகத் தாழ்ந்தவர்கள் எனக் கருதப்பட்ட சக்கிலியர்களைச் சிறையில் அடைத்து பலி கொடுத்தனர். உயிருக்குப் பயந்த இவர்கள் நாட்டின் தென்பகுதிக்கு ஓடினர். அப்படி ஓடியவர்கள் விருதுநகர், திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் தங்கினர். முகம்தியர்களுக்குப் பெண் கொடுக்க விருப்பமில்லாத கம்பளத்தார் இரவோடு இரவாக தமிழகத்திற்கு இடம்பெயர்ந்தனர். அப்படி வந்தவர்களில் அருந்ததியர்களும் உண்டு என்ற சரித்திரக் குறிப்பும் கிடைக்கிறது.

The Chakkiliyar from one of the lower castes. There is no mention of them in early Tamil literature. They seem to have from the Telugu and Kannada regions. Though now Tamil speaking people, their earlier mother tongue was Telugu or Kannada. Perhaps they came to Tamilnadu in wake of the Vijayanagar invaders. They are workers on leather. It is their duty to remove the dead cattle from villages, in return the Chakkiliyar have to supply leather for agricultural purposes. A peculiar feature is that in the Madurai District the men of the Chakkiliya caste belong to the right hand caste while the women belong to the left. (K.K.Pillai, 1979: 61)

இவ்வாறு ஆந்திராவின் பல பகுதிகளிலிருந்து பல கால கட்டங்களில், பல காரணங்களுக்காகத் தெலுங்கர்கள் தமிழகத்திற்கு வந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

தெலுங்கர்களைப் போலவே கன்னடர்களும்

தமிழகம் வந்துள்ளனர். 13-ஆம் நூற்றாண்டில் ஹொய்சளப் பேரரசு மைசூரிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் பரவியிருந்தது. இந்த ஹொய்சளப் பேரரசின் தலைநகரமாக விளங்கியது துவார சமுத்திரம். இரண்டாம் நரசிம்மன் (1220 - 1238) பல்லவர்களையும், பாண்டியர்களையும் போரில் வென்றார். இவர் மகன் கோமேஸ்வரன் 1267 வரை பதவியில் இருந்தார். ஸ்ரீரங்கத்திற்கு அருகில் உள்ள கண்ணனூர் குப்பம் (சமயபுரம்) வரை இவரது அரசு பரவியிருந்தது. இவர் தனது அரசை இரண்டாகப் பிரித்து இராமநாதன் (1254-1295) என்ற இளய மகனுக்குக் கொடுத்தார். கண்ணனூர் குப்பத்திலிருந்து இராமநாதன் தமிழகத்தை ஆண்டார். இவரது காலத்தில் கன்னடம் பேசும் மற்றவர்களுடன் அருந்ததியர்களும் தமிழகம் வந்தனர். பின்னர் முகமதியர்கள் தமிழகத்தின் மீது படையெடுத்தனர். தமிழகத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தனர். மைசூரை ஆண்ட ஹைதர் அலி, திப்புசல்தான் போன்றோர் பாலக்காடு வரை படையெடுத்து வந்துள்ளனர். அப்படி வந்த போது தம்முடன் படைவீரர்களாகவும், குதிரைக்கு வேண்டிய தோலாடைகள் செய்யவும் மன்னனுடன் கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர்கள் அழைத்துவரப்பட்டனர். இந்த முகமதிய மன்னர்களின் ஆட்சி தமிழகத்தில் விருதுநகர் மாவட்டம் வரை பரவியிருந்தது. இக்காலத்தில் கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர்கள் தமிழகத்தில் விருதுநகர் மாவட்டத்திற்கு வந்திருக்கலாம்.

பாதிரியார் மாற்கு குறிப்பிட்ட மேற்கண்ட வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தமிழகத்தில் விருதுநகர் மாவட்டத்திலுள்ள வெம்பக்கோட்டை, சிவகாசி, சாத்தூர், திருவில்லிபுத்தூர், இராஜபாளையம், வத்திராயிருப்பு ஆகிய ஒன்றியங்களில் உள்ள அருந்ததியர்களைப் பற்றியதாகும். ஆனால் தொன்று தொட்டு தமிழைப் தாய்மொழியாகப் பேசும் அருந்ததிய மக்கள் பிரிக்கப்படாத வட ஆற்காடு தென் ஆற்காடு மாவட்டங்களில் இன்றளவும் இருக்கிறார்கள் என்ற குறிப்பும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. (மூ.அ.கிருஷ்ணமூர்த்தி, 2006, ப.26-27), இக்கருத்திற்கு வலு சேர்க்கும் வகையில் அருந்ததியர்கள் ஆந்திராவிலிருந்தோ கர்நாடகத்திலிருந்தோ வரவில்லை, மாறாக அவர்கள் தமிழகத்தின் பூர்வீகக்குடிகளே என்று பதிவு செய்துள்ளார் எழில்.இளங்கோவன்.

அதாவது தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியர்களைத் தவிர பல குறுநில மன்னர்களும் ஆட்சி செய்தனர். இவர்களில் வேளிர் பிரிவினர் உண்டு. இந்த வேளிர் பிரிவினருள் 'அதியர்' என்ற பிரிவினரும் உண்டு.

இவர்கள் தகடுப் பகுதியை ஆட்சி செய்தனர். இப்பகுதி 'வடுகு நாடு' என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்த அதியர் வழிவந்தவர்கள்தான் அருந்ததியர்கள். அதியர் என்ற பெயர்தான் மருவி அருந்ததியர் என்ற பெயரானது. அதியர் குலத்தின் சிறந்த மன்னனை மா + அதியர் = மாதியர் என அழைத்தனர். மாதியர் என்பது அருந்ததியருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மற்றொரு பெயராகும். அதியமான் என்பவர் மாதியர் குலத்தின் மிகச் சிறந்த மன்னராகத் திகழ்ந்தவர். இவரது மகன் போக்குட்டு எழினி என்பவர். வடுகு நாடு என்பது இப்போது தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் தர்மபுரி பகுதியும், ஆந்திராவின் ஒரு பகுதியும் மற்றும் கர்நாடகாவின் ஒரு பகுதியும் ஆகிய பகுதிகளும் இணைந்ததாக இருந்தது, வடுகு நாடு தனித்தனிப் பகுதிகளாகப் பிரிந்து ஒரு பகுதி தமிழ் நாட்டோடும், ஒரு பகுதி ஆந்திராவோடும், ஒரு பகுதி கர்நாடகத்தோடும் இணைந்தது. ஆந்திராவோடும், கர்நாடகத்தோடும் வாழ்ந்த அருந்ததியர்கள் அங்கு தாய்மொழியாக தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளைக் கற்றனர். பிறகு இவர்கள் பல சூழ்நிலைகளின் காரணமாகப் பல காலகட்டங்களில் தமிழகம் வந்தனர். இவர்கள்தான் இன்று தமிழகத்தில் கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர்களாகவும், தெலுங்கு பேசும் அருந்ததியர்களாகவும் வாழ்கின்றனர்.

சக்கிலியர் என்பது சாதிப்பெயர்; பௌத்த நெறி தோற்றம் பெற்ற போது, பௌத்த நெறியில் இணைந்த அருந்ததியர்கள், பௌத்த முறைப்படி சாக்கியர் என்று அழைக்கப்பட்ட போது பாலி மொழியில் 'சக்கலா' என்ற பெயரில் பதிவானார்கள். மகாயான பௌத்தம் மறையும் நிலையில் பார்ப்பனர்கள் சக்கலா என்ற பெயரை இழிவுபடுத்திச் செய்த மாட்டு இறைச்சி தின்றவன் என்று பொருள்படும் 'சக்குழி' என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லை, சக்கலா என்ற பாலி மொழிச் சொல்லில் ஏற்றி சக்கிலி, சக்கிலியர் என்று அழைக்கத் தொடங்கினார். இதுவே சக்கிலியர்களின் பௌத்தம் சார்ந்த சாதிப்பெயர். (இளங்கோவன். எழில், 2002: 41).

பயன்பட்ட நூல்கள்

தமிழ்:

1. ஆனந்தலாசன். ஜே. 2002. பவுத்தமும் பழந்தமிழ்க் குடிமக்களும், சென்னை: அன்றில் பதிப்பகம்.
2. இளங்கோவன்; எழில், 2002., அருந்ததியர் வரலாறும் பண்பாடும், கோவை: ஆதித் தமிழர் பேரவை.
3. சிவசுப்பிரமணியன், ஆ. 2009, இனவரைவியலும் தமிழ் நாவலும், சென்னை: பரிசல்.
4. சீனிவாசன், ப. 2004, தீண்டாமைக்குத் தீயிடு, சிதம்பரம்: மங்கை பதிப்பகம்.

5. கிருஷ்ணமூர்த்தி. மூ.அ. 2006, அருந்ததியர் சமூகத்தின் அரிய வரலாறு, சென்னை: மணிமேகலை பிரசுரம்.
6. தர்ஸ்டன், எட்கர். (தமிழில் க.ரத்தினம்) 2005, தென்னிந்தியக் குளங்களும் குடிகளும் - தொகுதி இரண்டு, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.
7. பக்தவத்சலபாரதி, 2009, பண்பாட்டு மானிடவியல், சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.
8. பன்னீர் செல்வம், வெ. 2008, அருந்ததியர் யார்? - ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை, கோயம்புத்தூர்: வாகை பதிப்பகம்.
9. மாற்கு, 2001, அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு, பாளையங்கோட்டை: நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்.
10. முருகன்.இரா, 2004, சங்கப் பாக்களில் தொல்குடிக் கூறுகள் புதுச்சேரி: ஆனந்தாய் வெளியீடு.

English

1. Ekts Singh/ 2009. Caste system in India: A Historical Perspective/ Delhi: Kalpaz Publications.
2. Moffat/ Michael/ 1979. An Untouchable Community in South India: Structure and Consensus, Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
3. Naik, C.D. Duddhism and Dalits: Social Philosophy and Traditions, Delgi: Kalpaz Publications.
4. Pillai.K.K/ 1979, The Caste system of Tamil Nadu, Chennai: MJP Publisher.
5. Thurston, Edger. 1975, Ethnographic Notes in Southern India, Part - II, Delhi: Cosmo Publications.
6. Vanamamalai, N. 1981, Interpretation of Tamil Folk Creations, Trivandrum, Dravidian Linguistics Association.

அரியலூர் மாவட்ட தமிழ் வளர்ச்சியில் வீரமாமுனிவரின் பங்களிப்பு

செ. செல்வகுமார்,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழாய்வுத் துறை,
அரசு கலைக் கல்லூரி,
அரியலூர் - 621 713.

தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தனிமனிதர்களும், நிறுவன அமைப்புகளும், மதங்களும் பங்காற்றியுள்ளன. கிறித்துவ மதத்தைப் பரப்ப வந்த மேலை நாட்டினர் தமிழ் மொழியைக் கற்றுப் புலமைபெற்றுத் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டுள்ளனர். தமிழ் நாட்டு தமிழர்களின் பணியை விட வீரமாமுனிவரின் தமிழ்ப்பணி வியப்பை ஏற்படுத்துமளவிற்குச் சிறப்புப் பெற்று திகழ்கிறது. இக்கட்டுரையில் அரியலூர் மாவட்டத்திலுள்ள ஏலாக்குறிச்சியில் வீரமாமுனிவர் வாழ்ந்த காலக்கட்டத்தில் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஆற்றியுள்ள பணிக்குறித்து ஆராயப்படுகிறது.

ஏலாக்குறிச்சியில் வீரமாமுனிவர்

வீரமாமுனிவர் ஏலாக்குறிச்சியில் 1716 முதல் 1740 வரை வாழ்ந்துள்ளார். இத்தாலியில் 1680 - ஆம் ஆண்டு பிறந்த வீரமாமுனிவர் தம் வாழ்நாளில் பெரும் பகுதியை ஏலாக்குறிச்சியில் கழித்துள்ளார். அவர் தம் தாய்நாட்டில் மதப்போதகருக்குரிய பயிற்சியுடன் உளவியல் கல்வியைக் கற்றுள்ளார். மேலும், கிரேக்கம், எபிரேயம், போர்த்துகீசிய மொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ந்துள்ளார்.

கிறித்துவ மதத்தைப் பரப்புவதற்காக 1710 - ஆம் ஆண்டு, வீரமாமுனிவர் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்துள்ளார். இத்தாலியிலிருந்து மதுரைக்கு வந்து மதப்பணியாற்றிய ராபர்ட்-டி நொபிலியைப் பின்பற்றி வீரமாமுனிவர் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபு வழி மதப் பணியாற்றியுள்ளார். தஞ்சைப்பகுதியை ஆட்சிசெய்திட்ட சாஜி, சரபோஜி ஆகிய மராட்டிய மன்னர்கள் கிறிஸ்தவ மதம் பரப்புவதைக் கடுமையாக எதிர்த்துள்ளார். மதப் போதகர்களைச் சிறையிலடைத்து கொடுமைப்படுத்தியுள்ளார். அதனால், அவர்களுக்குப் பயந்து கிறிஸ்தவர்கள் அந்நாட்டின் ஆட்சி எல்லைக்கு அப்பால் அரியலூர் மாவட்டத்திலுள்ள ஏலாக்குறிச்சியில் தங்கியுள்ளார். இந்நிலையில் இராமநாதபுரம் திருச்சபையில் பணியாற்றிவந்த வீரமாமுனிவர் இச்செய்தியை அறிந்து, '1716-ஆம் வருடம் ஏலாக்குறிச்சிக்கு வருகை புரிந்து, 1742-ஆம் வருடத்தில் மராட்டியர்கள் திருச்சியை ஆண்ட சந்தாசாகிபைக் கைது செய்து

சிறையிலடைத்த காலம் வரை ஏலாக்குறிச்சியில் தங்கி மதப்பணி¹ ஆற்றியுள்ளார்.

தமிழ்க் கல்வி

தமிழர்களிடம் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்புவதற்குத் தமிழ் மொழியைக் கற்க வேண்டுமென எண்ணினார். அக்காலத்தில் மதுரையில் வாழ்ந்த பகுதியில் வாழ்ந்திருந்த சுப்ரதீபக் கவிராயர் வீரமாமுனிவருக்கு தமிழ் கற்பித்த ஆசிரியர்களில் முதன்மையானவர். தமிழ்மொழியின் அருமையை உணர்ந்த வீரமாமுனிவர் சமயம் பரப்ப சென்ற உணர்வுகளில் வாழ்ந்த தமிழ்ச்சான்றோர்களிடம் தமிழைக் கற்றுத்தேர்ந்துள்ளார். திருச்சபையில் சமய சொற்பொழிவு ஆற்றும் போது 'கோழி மிதித்து குட்டிகள் சாகாது' என்று உதாரணம் கூறும் போது தமிழ்ச் சொற்களில் மரபுப்பிழைக் கண்டு சபையோர் சிரித்துள்ளனர். அதனால் அத்தகைய இழிவுக் கூழல் ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கு வீரமாமுனிவர் தமிழ் இலக்கண நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்துள்ளார்.

வீரமாமுனிவரின் பன்முகத்திறன்

வீரமாமுனிவர் சமயப் போதகராகவும், இலக்கிய இலக்கணப் படைப்பாளராகவும், மருத்துவராகவும், மொழிப்பெயர்ப்பாளராகவும், மொழியியல் அறிஞராகவும் விளங்கியுள்ளார்.

படைப்பாளர்

வீரமாமுனிவர் கிறித்துவ மதக்கொள்கைகளைத் தமிழ் மக்களிடம் பரப்புவதற்காகத் தமிழ்மொழியில் பல நூல்களைப் படைத்துள்ளார். ஏலாக்குறிச்சியில் அமைந்திருக்கும் அன்னைக்கென்று திருக்காவலூர் கலம்பகம், கித்தேரியம்மதன் அம்மாளை, அன்னை அழுங்கல் அந்தாதி, அடைக்கல மாலை, அடைக்கல நாயகி வெண்கலிப்பா ஆகிய நூல்களைப் படைத்துள்ளார். மேலும், தேம்பாவணி, வண்ணக்கலைகள் கருணாம்பர பதிகம் ஆகிய நூல்கள் யாவும் மதக்கருத்துக்களைப் பரப்புவதற்காக எழுதப்பட்டிருந்தாலும், அவை அனைத்தும் தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மருத்துவ நூல்கள்

வைத்தியநச காண்டம், இருணவாகடம் அது போக வைத்திய சிகாமணி ஆகிய மூன்று மருத்துவ நூல்களை எழுதி, மருத்துவ தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டுள்ளார்.

உரைநடை வளர்ச்சி

செய்யுள் நடையிலிருந்து மாறுபட்டு ஓரளவு படித்தவர்களும் புரிந்து கொள்ளும் நோக்கில் உரைநடை படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார். வேதியர் ஒழுக்கம், வேத விளக்கம், பேதக மறுத்தல், உலுத்தரி தைத்தார், இயல்பு, வாமன் சரித்திரம், பரமார்த்த குருகதை, திருச்சபை கணிதம், ஞான உணர்த்துதல், ஞான விளக்கம், ஞானக்கண்ணாடி ஆகிய நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

ஆகவே வீரமாமுனிவர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 'உரைநடையின் தந்தை' என்று அறிஞர்கள் கூறுவர்.

இலக்கண நூல்கள்

இலக்கியத்தோடு இலக்கண நூல்களையும் இயற்றும்படிக்கு மதிநூட்டம் உடையவராக விளங்கியுள்ளார். இத்தாலியர்கள் தமிழ், இலக்கணத்தின் அருமையை உணர வேண்டுமென்பதற்காக இத்தாலி மொழியில் கொடுத்தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணம், கிளாவிஸ் என்றும் திறவுகோல் ஆகிய நூல்களை லத்தீன்மொழியில் எழுதியுள்ளார். தொன்னூல் விளக்கம் என்னும் ஐந்திலக்கண நூல் தமிழ் மொழிக்காகத் தமிழில் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூலாகும்.

அகராதியை உருவாக்கியவர்

தமிழில் முதன் முதலில் அகராதியை உருவாக்கிய பெருமைக்குரியவர். பண்டைக்காலத்தில் சொல்லின் பொருளைக் கண்டறிய நிகண்டுகள் எழுதப்பட்டிருந்தன. தீவாகர நிகண்டு, பிங்கல நிகண்டு செய்யுள் வடிவில் இயற்றப்பட்டிருந்ததால் மனப்பாடம் செய்ய எளிமைப்படுத்தி வீரமாமுனிவர் தமது ஐரோப்பிய முறைப்படி (ALPHATICAL DICTIONORY) அகர வரிசைப்படுத்தித் தமிழ்ச் சொற்களுக்கு எளிதில் மாணவர்கள் பொருள் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். இம்முறையைக் கையாண்டு எழுதப்பட்ட 'சதுரகராதி' தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் அகராதியாகும்.

பெயர், பொருள், தொகை, தொடை என நான்காக வகைப்படுத்தியுள்ளதால் சதுரகராதி என பெயரிடப்பட்டது. இம்முறையில் அகராதியை வகைப்படுத்தி விளக்கம் காண்பது வீரமாமுனிவரின் அரிய முயற்சியாகும்.

□ பெயரகராதி - ஒரு சொல்லுக்குப் பல

பொருள்களைக் காரணகாரியங்களோடு விளக்குவது.

□ பொருளகராதி - ஒரு சொல்லுக்கு அதே பொருளுடைய பல சொற்களை எடுத்துக்காட்டி உரைப்பது.

□ தொகையகராதி - செய்யுளில் உலக வழக்கில் உள்ள தொகை சொற்களுக்கு விளக்கம் கூறுவதுடன் அதற்கான பொருளையும் உரைப்பது.

□ தொடையகராதி - ககரம் முதல் னகர ஈறாக வகைப்படுத்திக் குறில் எதுகை, குறில்கீழ் எதுகை, நெடில் கீழ் எதுகை என்று விரிவாக விளக்கிக் கூறுவது தமிழின் வளர்ச்சிக்கு உதவியுள்ளார்.

இதனைச் சார்ந்து தொகுத்து வைத்திருந்த சொற்களை அடுக்கி 9000 தமிழ்ச் சொற்கள் அடங்கிய தமிழ்-லத்தீன் அகராதி, 4353 சொற்கள் அடங்கிய போர்த்துக்கீசிய - லத்தீன் - தமிழ் அகராதியையும் இயற்றி தமிழின் பெருமையை உலகமொழிகளில் தெரிந்துகொள்வதற்கு அரும்பாடுபட்டுள்ளதாக அறியலாம்.

எழுத்துச் சீர்திருத்தவாதி

வீரமாமுனிவர் படைப்பாளராக மட்டும் அல்லாமல் மொழியியல் அறிஞராகவும் விளங்கியுள்ளார். தமிழ் மொழியின் எழுத்துக்களின் வடிவத்தை எளிமைப்படுத்தியுள்ளார்.

தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நன்னூல் ஆகிய இலக்கண நூல்களில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள எகர, ஒகர குற்றெழுத்துக்களின் மேல் புள்ளிவைத்து எழுதும் முறை இருந்துள்ளன. எகர ஒகர உயிர்மெய் குற்றெழுத்துக்கள் ஒற்றைக்கொம்பு சுழியிட்டு மேல்புள்ளி வைத்தும், நெட்டெழுத்துக்களுக்கு ஒற்றைச்சுழி கொம்பிட்டு புள்ளி வைக்காமல் எழுதுமுறை இருந்துள்ளன. இதனால் குறில் எழுத்துக்குப் புள்ளி வைக்காமல் விட்டால் நெடில் எழுத்து என்கிற அர்த்தம் ஏற்கனவே இருந்ததை, குறில் எழுத்தையும் நெடில் எழுத்தையும் வேறுபடுத்த புள்ளி வைத்து எழுதும் முறையை நீக்கினார். உயிர்மெய் குறில் எழுத்துக்கு 'ெ' ஒற்றைக்கொம்பும், உயிர்மெய், நெடில் எழுத்துக்கு 'ே' இரட்டைக்கொம்பு வைத்து எழுதும் முறையை அறிமுகம் செய்துள்ளார்.

இதனைத் தான் லத்தீனில் எழுதிய கொடுந்தமிழ் இலக்கண நூலில் “எகர, ஏகரக், குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்துக்களின் வேறுபாட்டை எளிதாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு வேறொரு வகையை நான் கண்டறிந்தேன் என்பதை தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன் அஃது இதுவாகும். குறிலுக்கும், நெடிலுக்கும் ஒரே மாதிரியாக எழுதப்பட்டு வருகிற கொம்பு என்று சொல்லப்படுகிற (ெ) இந்தக் குறியைக் குற்றெழுத்தைக் குறிப்பிடவும், இக்கொம்பையே மேலே கழித்து (ே) இவ்விதமாக எழுதினால் நெட்டெழுத்தைக் குறிப்பிடவும் மாற்றியமைத்தேன். உதாரணமாக, மெய், மேய், பொய், போய் (இச்சொற்களில் கொம்பு மேலே கழிக்கப்படாதவை குற்றெழுத்து மேலே சுழிக்கப்பெற்றவை நெட்டெழுத்து) இந்த முறை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு அநேகரால் வழங்கப்பட்டு வருகிறது.”²

எழுத்து சீர்திருத்தம் பற்றி ச.ராசமாணிக்கம் தமது ஆராய்ச்சி நூலான வீரமாமுனிவரின் தொண்டும் புலமையும்’ என்னும் நூலில் ஏலாக்குறிச்சி என்ற சிற்றூரில் பாமர மக்களிடையே பணிபுரிந்த வீரமாமுனிவர், இத்தகைய சீர்திருத்தத்தைச் செய்து நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது செயற்கரிய செயலாகும். வேறொன்றும் செய்யாமல் இஃது ஒன்றை மட்டும் செய்திருந்தாலே, அவருக்குத் தமிழில் சிறந்த இடம் கிடைத்திருக்கும் எனக் கூறியுள்ளார்.

மொழிபெயர்ப்பாளர்

உலகப் பொதுமறை என்று அழைக்கப்பெறும் திருக்குறளை முதன் முதலாக அறத்துப்பால், பொருட்பால் இரண்டையும் லத்தீன் மொழியில் 1730-இல் மொழிபெயர்த்துள்ளார். திருக்குறள் பதிப்பித்து வெளிவராத காலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளது செயற்கரிய செயலாகக் கொள்ளலாம். இங்கிலாந்து நாட்டிலிருந்து சென்னைக்கு 1796-இல் வருகை புரிந்து ஆட்சியாக இருந்த எல்லீஸ் என்பவர் முத்துசாமிப்பிள்ளை என்பவர் மூலம் வீரமாமுனிவரின் நூல்களைத் திரட்டி வெளியிட்டுள்ளார். இதன் வாயிலாக திருக்குறளின் முதல் 13 அதிகாரங்கள் ஆங்கிலத்தில் ‘மொழிபெயர்த்துள்ளமை’ வீரமாமுனிவரின் திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்பு உதவியாக அறிய முடிகிறது.

“கிரால் என்ற அறிஞர் ஜெர்மனி மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யவும், எல்லீசர், போப்பு போன்ற பேரறிஞர்கள் ஆங்கில மொழியில் மொழிபெயர்ப்பு செய்யவும் வழிகாட்டியாக இருந்தது”³

தீருக்குறளின் பண்பாடு

வீரமாமுனிவரால் எழுதப்பட்டு 'குட்டித் தொல்காப்பியம்' என்று அழைக்கப்பெறும், 'தொன்னூல் விளக்கம்' நூலில் உரைப்பகுதியில் "தீருவள்ளுவர் உரைத்த பலவற்றுள் ஒன்றை நான் தெரிந்துரைப்பத் துணிந்தேன். அந்நாயனார் தந்த பயன் என்னும் பெருங்கடல் ஆழத்தில் முழுகி ஆங்கு உடை அருமணி ஒருங்கு எடுத்து ஒரு சிறு செப்பின் அடைத்தாற்போலத் தீருவள்ளுவரது பயன் எல்லாம் விரித்து பகரும்படி நான் வல்லவன் அல்லேன் ஆகையால் அக்கடற்றுறை சேர்த்து ஒரு மணி எடுத்துக்காட்டல் உணர்ந்தேன். அவர் சொன்ன குறளில் ஒன்றே இங்ஙனம் நான் விரித்துரைப்பத் துணிந்தேன். அஃதாவது,

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
அகுலநீர்பிற”

எது இல்லறத் துறவறமென்ற இவ்விரண்டினுள்ளும் அடங்கி நிற்குமெல்லாவறங்களும் மனத்தின் தூய்மையாற்பெறும் பெருமையே தருமமெனவும், மனத்தினுள் மாசுகொண்டவன் செய்யுந் தவமுந் தானமுமற்றை யாவமுறத்தினரவ மாவதன்றி யறத்தின் பயனுள வல்லவெனவுமக்குறளிரு பயனிலை யென விரித்துக் காட்டுதும் விரிப்பவே வெளியாயிற் தொன்றுணர்ந்து நாமதற்கொப்ப நடத்தாலிது வீடெய்தும் வழியெனக் காணப்படும்.

பெரும்பொரு ணேர்ந்து பொய்ம்மணி கொள்வது கேடாயினும் பொருளை நேர்ந்தும் உடலினை வாட்டியும் உயிரை வருத்தியும் மேற்கதி விட்டிற் செல்லாச் சில பொய்யறங்களை யீட்டுவதிலுங் கேடாமன்றோ? இதனை விலக்கித் தனதுயிராக்கங்காப்பது வேண்டியிக்குறட் பயனாராய்வது நன்றே”⁴

மனத்தூய்மையால் இல்லறம் துறவறம் ஆகிய இரண்டும் பெருமை பெறும் என்று கூறியிருப்பதிலிருந்து தீருக்குறளை ஆழ்ந்து பயின்றுள்ளார் என்பது புலனாகிறது. தீருக்குறளின் செறிவான கருத்துக்களை இத்தாலி மக்களும் அறிந்து பயன்பெறவேண்டுமென மொழிபெயர்த்திருக்கலாம் என்றால் மிகையாகாது.

வீரமாமுனிவர் தமிழ் மொழியில் தேர்ந்த புலமைப் பெற்று எழுத்துச் சீர்திருத்தம் செய்துள்ளார். மேலும் தமிழில் முதன் முதலாக அகராதிப் படைப்புகளில் ஈடுபட்டு சதுரகராதியைப் படைத்துள்ளார்.

இலக்கண புலமையால் குட்டித் தொல்காப்பியம் என்று அழைக்கப்படும் தொன்னூல் விளக்கம் படைத்துள்ளார். தமிழில் சிற்றிலக்கியங்களும் காப்பியங்களும் படைத்து தமிழ் வளர்ச்சிக்கு பங்காற்றியுள்ளார்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தினத்தந்தி, வெள்ளிமலர், நாள் 23.01.2009, ப.4.
2. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, கீறித்துவமும் தமிழும், ப.57.
3. கௌமாரீஸ்வரி, (ப.ஆ), தமிழ் அகராதியின் தந்தை வீரமாமுனிவர், ப. 63.
4. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, கீறித்துவமும் தமிழும், ப.67.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download) செய்து கொள்ளலாம்.

சங்க இலக்கிய தலைவியின் களவும் - தாயின் உள்ளமும்

ஜெ. சூர்யா,

பகுதிநேர முனைவர் பட்ட

ஆய்வாளர்,

அரசு கலைக்கல்லூரி,

அரியலூர்.

உலக உயிர்களின் வாழ்வுக்கு அடிப்படையாக இருப்பது அன்பு. அவ் அன்பினால் தான் உயிர்களின் இயக்கமாவது தொடர்ந்து செயல்பட்டு வருகிறது. ஆரறிவுயிர் கொண்ட மனிதன் தமக்குள்ள உணர்வு பரிமாற்றங்களை அன்பாக பிறரிடம் வெளிக்காட்டும் சூழ்நிலையில் அவ்வாழ்க்கையானது மேன்மையுற்றதாக அமைகின்றது.

மக்களில் உருவ வேறுபாடுகள் இருப்பினும் உணர்வுகளால் அவர்கள் ஒன்றுபடுகின்றனர். அவ்வகையில் மனிதன் தாம் மனதில் எழுகின்ற உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதில் பல உறவு முறைகளை சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்தியுள்ளான். அவற்றில் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் மனம் ஒத்து காதலித்து, தம் காதலை திருமணத்தில் முடிக்கும் சூழலையும் இச்சமூகமானது ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதுபோன்ற வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலை சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

மக்களின் வாழ்வியலை சங்க இலக்கியம் நயமாக எடுத்துரைக்கின்றது. அவர்களின் காதல் வாழ்வியலையும், கற்பு வாழ்வியலையும் பல்வேறு பாடல்களின் வழி அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது. சங்ககாலத் தலைவன் தலைவி என்போர் காதலுக்குரியவர்களாக காட்டப்படுகிறார்கள். தலைவனானவன் தலைவியை கண்ணுற்ற நிலையில் இருவருக்குள்ளும் காதல் மலர்கிறது. அக்காதல் தொடர்வதற்கு அவர்களது நண்பர்களும் உதவிசெய்வதாக இலக்கியங்கள் நிலைகளில் தலைவியின் களவு வாழ்க்கையானது இருக்கும்.

தலைவன் இல்லையேல் தாம் இல்லை என்ற சூழல் தலைவிக்கு வந்துவிடும். இந்நிலையானது தலைவன் களவினை நீட்டிக்கும்போது, வரைவிற்கு உடன்படாமல் நீட்டிக்கும்போது, உடலில் மாற்றங்கள் ஏற்படும்போதும், இதனால் ஊர்மக்கள் அலர் தூற்றும்போதும், இதனை அறியாது பெற்றோர் இற்செறிக்கும் போது தலைவியானவள் மிகுந்த வருத்தத்திற்கு ஆளாகி, தலைவனை நினைத்து ஏங்குவாள். இதனை பற்றியும் சங்க இலக்கிய பாடலால் அறியலாம்.

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட பலவின்

சாரல் நாட! செவ்வியை ஆகுமதி
யார் அஃது அறிந்திசினோரே - சாரல்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு, இவள்
உயிர்தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே”
என்ற குறுந்தொகை பாடலின் வழி அறியலாம்.

காதல் கொண்டு அக்காதலை பெற்றோரிடம்
சொல்ல முடியாமல் தலைவியும், தோழியும் இருக்கும்
கூழலில் உடன்போக்கு நிகழ்வதும் உண்டு. எச்சூழ்
நிலையிலும் தம் காதலை கைவிடக் கூடாது என்பதில்
தலைவியானவள் தெளிவாக இருப்பதை
உணரமுடிகின்றது.

இந்நிலையை தாயானவள் ஆரம்பநிலைகளில்
அறியாது இருப்பாள். தலைவியின் உடன்போக்கு
தெரிந்த நிலையில் தாயின் மனநிலையானது பல்வேறு
இன்னல்களுக்கு ஆளாகும். தாயானவள் தம் மகளை
பாராட்டி, சீராட்டி அவளுக்கு என்னென்ன தேவைகளோ
அனைத்தையும் நிறைவேற்றி வளர்ப்பாள். தம் மகள்
பருவ வயது அடைந்தாலும் குழந்தையாகவே எண்ணி
மகிழ்வாள்.

ஆனால் மகள் உடன்போக்கு மேற்கொண்ட
நிலையில் தம் மகள் எப்போது இதுபோன்ற கூழலுக்கு
ஆட்பட்டாள் என்றெண்ணி வியந்து போவதும் உண்டு.
அது மட்டுமன்று மகிழ்வாகவும், வசதியாகவும் வாழ்ந்த
தம் மகள், எதுவும் இல்லாமல் இன்று தலைவனுடன்
சென்று விட்டாள். அவ்வாழ்க்கையை எவ்விதம்
தாங்குவாள். தலைவனுடன் சென்ற பாலைவழியின்
கொடுமையை எவ்விதம் பொறுத்துக் கொள்ளுவாள் என
எண்ணற்ற எண்ணங்களை எண்ணி தாயானவள்
வருந்தி நின்றாள்.

தம் மகள் காதலை தம்மிடம் சொல்லியிருந்தால்
தாமே திருமணம் செய்து வைத்திருப்பேன் என்று
வருந்துகிறாள். இந்நிலையை சங்க இலக்கியமானது,

தன்னமர் ஆயமொடு நன்மண நுகர்ச்சியின்
இனிதாங் கொல்லோ தனக்கே பனிவரை
இனங்களிற்று வழக்குஞ் சோலை
வயக்குறு வெள்வே லவற்புணர்ந்து செலவே”

என்ற ஐங்குறுநூற்று பாடலின் வழியாக
முன்னரே அறத்தொடு நின்றிருந்தால் உடன்போக்கு
மேற்கொள்ள வேண்டியதில்லை என்று நற்றாய்
தோழியிடம் நொந்துக் கொள்கிறாள். இவற்றிலிருந்து ஒரு

பெண்ணை வளர்த்து ஆளாக்கி, அப்பெண்ணுக்குரிய
அனைத்தையும் தாயானவள் செய்கின்றாள். திருமணம்
என்ற ஒரு நிலை வரும் கூழலில் அப்பெண் தமக்குரிய
வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறாள்.
இந்நிலையை தாயானவள் தாங்கிக் கொள்ள
முடியாததனால் புலம்புகின்ற நிலையை இக்கட்டுரையின்
வழி அறியமுடிகின்றது.

**இந்த ஆண்டுக்கான
இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு பிரான்ஸ்
நாவலாசிரியர் பேட்ரிக் மோடியானோவுக்கு
அளிக்கப்பட்டுள்ளது.**

இவருடைய படைப்புகள் இரண்டாம் உலகப்
போரின் போது ஜெர்மனியின் ஆளுகையின் கீழிருந்த
பிரான்னைப் பற்றி அதிகம் பேசுவதாகவும் அடையாளம்,
நினைவுகள் மற்றும் குற்ற உணர்வு போன்றவற்றுக்கு இவர்
அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளதாகவும் ஸ்விடனில்
இருக்கும் நோபல் குழு தெரிவித்துள்ளது.

காணமல்போன நபர் என்ற தலைப்பில் இவர்
எழுதிய நாவல், இவரின் சிறந்த படைப்பாக கருதப்படுகிறது.
இது திரைப்படமாகவும் தயாரிக்கப்பட்டது. தனது
ஞாபகசக்தியை இழக்கும் ஒரு துப்பறியும் நிபுணரைப்
பற்றிய கதை இது.

இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவடைந்து இரு
மாதங்களான பிறகு, மேற்கு பாரிசில் உள்ள ஒரு புறநகர்
பகுதியில் பேட்ரிக் மோடியானோ பிறந்தார்.
இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசைப் பெரும் 11 ஆவது
பிறந்தகாரர் இவராவார்.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு
இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து
இதழ்களையும் எங்களது
www.pallavipathippakam.in
இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து
பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)
செய்து கொள்ளலாம்.

சிறகுகள் முறியும் சிறுகதையில் வாழ்வியல் நிலை

பா.தீபா,

பகுதிநேர முனைவர் பட்ட
ஆய்வாளர்,
அரசு கலைக்கல்லூரி,
அரியலூர்.

எழுத்துலகில் எழுத்தாளர்களின் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கென்று ஒரு தனி நடை வைத்திருந்த போதிலும், சமூகத்தில் நிகழும் சிக்கல்களை எடுத்துரைக்கும் போது அவரவர் தம் பார்வையினை தாண்டி ஒட்டுமொத்த சமூகத்தில் உள்ள மக்களுக்கும் பயன்படும் வகையில் செயல்படுவதால் தான் எழுத்தாளர்கள் இன்றளவும் சிறப்பாகப் பேசப்படுகிறார்கள். தான் தனது குடும்பம் என்றில்லாமல் தாம் தம் சமூகம் என்று எழுத்தாளர்கள் செயல்படுவதன் பொருட்டு சமூகத்தில் நிறைய மாற்றங்கள் கொண்டு வரப்படுகிறது. அப்படி விழிப்புணர்வு கொண்டுவரப்பட்ட போதிலும் சமூகத்தில் வாழும் ஒரு சிலர் என்ன எண்ணுகின்றார்களோ அதைத்தான் வாழ்க்கையிலும் கடைபிடிக்கிறார்கள் அப்படி கடைப்பிடிப்பதால் அவரைச் சுற்றி வாழும் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாக தவறாக நினைக்கின்றார்கள், அவ்வழி சிறகுகள் முறியும் சிறுகதைகளின் வழி எதார்த்த வாழ்வில் தாம் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று கணவன் மனைவி ஆகிய இருவருக்கும் இடையே ஏற்படும் வாழ்க்கைப் பற்றிய எண்ண ஓட்டங்களை எழுத்தாளர் அம்பை எடுத்துரைக்கின்றார்.

ஆண் பெண் என்ற இரண்டு அற்புத படைப்புகள் தான் இன்று வரை உலகை ஆட்சி செய்து வருகின்றது. இருவரும் இணைந்து குடும்பச்சூழலில் வரும்போது எண்ணற்ற கருத்துப்பரிமாற்றங்கள் ஏற்படுவது இயல்பு. ஆணாக இருந்தாலும் பெண்ணாக இருந்தாலும் உலக நியதிகள் என்பது இருவருக்கும் பொதுவானவை, இவைகளைத்தாண்டி மனித மனமானது தான் தனது என்று சிந்திக்கும்போது சுயநலம் அவர்களிடம் ஒட்டிக்கொள்கிறது அம்மா, அப்பா, மகள், மகன் என்ற பல்வேறு நிலையில் உறவுகள் விரியும்போது கூடி வாழும் மனப்பான்மை வழி பல்வேறு சகிப்புத்தன்மைகளையும், விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மைகளையும், பிறருக்காக வாழும் தியாக உணர்வுகளையும் நாம் பெறலாம் சமூகமானது ஆணையும் பெண்ணையும் உயர்ந்த இடத்தில் தான் வைத்துள்ளது. தொல்காப்பியர் ஆண் மகனைப் பற்றி கூறும் போது “பெருமையும் ஆடுண மேன” என்றும் குறுந்தொகை “வினையே அடவர்க்கு உயிரே” என்றும் கூறுகின்றது. பெண்ணைப்பற்றி கூறும் போது அச்சமும்

மடமும் நாணமும் பயிர்ப்பும்” என்றும் “வாணுதல் மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்” என்றும் கூறுகின்றது.

கல்வி, தறுகண், புகழ், கொடை இவற்றோடு எது நல்லது எது கெட்டது என்று பகுத்தறியும் தன்மையுள்ளவன் நல்ல ஆண் மகன் என்று இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. பெண்களும் பெண்களுக்குண்டான இலக்கணங்களைப் பெற்று திகழ வேண்டும் என்று இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் எண்ணங்கள் என்பவை எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பவை அல்ல, உருவங்களில் எப்படி மாற்றங்கள் உள்ளனவோ அதே போல் கோடிக்கணக்கான மக்களின் வாழ்வில் ஏற்படும் எண்ணங்களிலும் மாற்றங்கள் உள்ளன. அப்படி ஏற்படும் மாற்றங்கள் மனிதர்கள் தனித்தனியாக வாழும் பட்சத்தில் எந்த பாதிப்பும் ஏற்படுத்துவதில்லை அதாவது ஒரு ஆண் தனியாகவும் ஒரு பெண் தனியாகவும் இச்சமூகத்தில் வாழும் நிலை ஏற்படுமனால் அந்த எண்ணத்தினால் யாருக்கும் எந்த பாதிப்பும் இல்லை ஆனால் இருவரும் இணைந்து வாழும் நிலைதான் இன்றளவும் சமூகத்தால் கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது அத்தகைய சூழலில் மனமொத்து இருவரும் எண்ணினால் குடும்பம் சிறக்கும், ஆணோ அல்லது பெண்ணோ சரியில்லை என்றால் குடும்பச் சிதைவுகள் என்பது அதிகமாகும்.

சிறகுகள் முறியும் சிறுகதையில் வரும் பாஸ்கரன், சாயா இருவர் வாழ்வினும் பல்வேறு எண்ண ஓட்டங்கள் மிளிக்கின்றன. வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியாக, கஞ்சத்தனம் இல்லாமல் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து வாழ வேண்டும் என சாயா எண்ணுகிறாள். மாறாக எப்பொழுதும் கணக்குப் பார்ப்பவனாக, கஞ்சனாக, பிறரின் உணர்வுகளை மதிக்காதவனாக பாஸ்கரன் வாழ்கின்றான். இப்பாடி வாழும் இவர்களுக்கு சேகர் என்ற ஆண் குழந்தையும் உள்ளது. கணவன் சாதாரணமாக ஒரு ஊறுகாய் கெட்டுப்போய்விட்டாலும் அதற்காக செலவு செய்த பணத்தைப்பற்றி பேசி வாழ்க்கையே கணக்காக மாற்றிவிடுவான். குழந்தைக்கு ஏற்படும் தேவைகளை, சின்ன சின்ன ஆசைகளை நிறைவேற்ற மனைவி முற்படும் போது இல்லாதவனை நிறைத்து சாயா “மென்மையே இல்லாத ஆண்களுக்கு குழந்தையே பிறக்கக்கூடாது என்று கட்டாய வாஸ்க்டமி

செய்துவிடவேண்டும்” என்று எண்ணுவதை ஆசிரியர் அம்பை கூறுவது இவ்விடத்தில் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது தன் சமையலை கணவன் புகழ வேண்டும் என்று மனைவி எதிர்பார்ப்பது இயல்பான விஷயம், இச்சிறுகதையில் சாயா கேட்கும் போது பாஸ்கரன் “நீ நன்னாத்தான் சமைக்கறே, சாமானை வீணடிச்சுடறே, இருந்தாலும் ஹோட்டல்லே சாப்பிடறதைவிட இது லாபம்தான்” என்று கூறும்போது வாழ்வின் மகிழ்ச்சியை தொலைக்கின்றான் என்பதனையும் அவன் கஞ்சனாக இருப்பதையும் ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

கணவனின் குணத்தை எப்படியாவது மாற்ற வேண்டும் சாயா நினைத்தாலும் முடியவில்லை இந்நிலையில் அவள் இரண்டாவது முறையாக கர்ப்பமாகின்றாள், தன் கணவனிடம் சொல்கின்றாள்” இது வேற அதிகப்படி சிலவா” என்று முணுமுணுக்கின்றான் பாஸ்கரன். இதற்காக ஏற்படப்போகும் செலவு பட்டியலையும் அதை எப்படிப் பின்னால் ஈடு செய்ய வேண்டும் என்பதையும் எண்ணுகின்றான்.

வாழ்க்கையே வாழ்வதற்காகத்தான் நாம் பிறரிடம் எதை எதிர்பார்க்கின்றோமோ அதை நீ முதலில் பிறருக்கு கொடு என்று பைபிள் கூறுகிறது. அதாவது நான் சந்தோசமாக, நான் நிறைத்தபடி வாழ வேண்டும்.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து

இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)

செய்து கொள்ளலாம்.

பத்துப்பாட்டில் சொல்வளம்

ஒரு நாட்டின் தொன்மையான வரலாற்றை அதன் பழமையைத் தெரிந்துகொள்ள நமக்குத் துணைபுரிவது மொழியாகும். அம்மொழியில் காணலாகும் இலக்கியம், அதில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் அந்நாட்டின் தொன்மையையும், மக்களின் வாழ்க்கைநெறிக் கோட்பாடுகளையும் வெளிக்காட்டும். அவ்வகையில் நம் முன்னோர்களின் வாழ்க்கைவளம், அவர்களின் சொல்வளம் ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக இருப்பது சங்க இலக்கியமாகும். அது பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும் என இருதிறப்படும். பத்துப்பாட்டில் காணலாகும் மாலை, மலை, யானை ஆகியவற்றிற்கு உரிய சொல்வளங்களை ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

அ. செந்தில்,

முழுநேர முனைவர்்பட்ட
ஆய்வாளர்,
அரசுகலைக்கல்லூரி,
அரியலூர்.

சொல்வளம்:

தமிழ்மொழி சொல்வளம் மிக்கது. சொல்வளம் என்பது மொழியின் வளம். சொல்வளத்தினால் மொழியின் வளம் பெருகும். அது கருத்துவளர்ச்சியையும் காலவளர்ச்சியையும் தெளிவுபடுத்திக்காட்டும். இத்தகைய சொல்வளம் தமிழ்மொழிக்கு மட்டும் உரியதன்று; எல்லா மொழிகளுக்கும் உரிமையானது. தமிழ்மொழியில் ஒருபொருளைக் குறிக்கப் பலசொற்கள் உள்ளன. இத்தகைய சிறப்புப் பிறமொழிகளில் குறைவு. இதனை உணர்ந்த கால்டுவெல்,

“தமிழல்லாத தீராவிட மொழிகளின் அகராதிகளை ஆயும்போது, தமிழில் உள்ள ஒருபொருட் பலசொல் வரிசைகள் அவற்றில் இல்லாக்குறை எந்தத் தமிழறிஞர்களுக்கும் மிகத் தெளிவாகத் தோன்றும். தமிழில் மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டுத் தமிழுக்கே சிறப்பாக உரியனவாகக் கருதப்படும் சொற்கள் மட்டுமின்றித், தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய பிற தீராவிடமொழிகளுக்கு உரியனவாகக் கருதப்படும் சொற்களும் தமிழில் உள்”¹
என்பார்.

சு. சக்திவேல் குறிப்பிடும்பொழுது,

“வாழ்க்கை வளர்ச்சி பெறும்போது சொற்களின்
எண்ணிக்கையும் பெருகிக் கொண்டே இருக்கும்”²

என்பதன் வாயிலாகச்சொல் வளர்ச்சி என்பது சொல்பெருக்கம் மட்டுமல்லாமல் சொல் உணர்த்தும் பொருளில் ஏற்படும் மாற்றமும் ஆகும் என்கிறார்.

“மொழியின் சொல் வளத்தையும், பொருள் வளத்தையும் வண்டமிழ்ப் பண்புகறிக்கும், சொல்லின் மொத்த எண்ணிக்கையைச் சொல்வளம் என்றும், ஒருதுறைப் பொருள்கள் இடையே காணப்படும் வேறுபாடுகளைக் குறிக்கத் தனித்தனி சொற்களாக அமைந்திருப்பதைப் பொருள்வளம் என்றும்”³ செவை.சண்முகம் கூறுகிறார்.

சொற்பெருக்கம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் புதுப்புதுச் சொற்களைப் படைக்கவேண்டும் என்ற கவிஞனின் எண்ணவேட்கை ஆகும். மேலும் ஒருசொல் புதுக்கருத்தை உணர்த்தல் போன்றவற்றாலும் சொற்பெருக்கம் ஏற்படுகிறது. சொற்கள் அவை பயன்படுத்தப்படும் சூழலுக்கு ஏற்பப் புதுப்பொருளைப் பெறுகின்றன.

“தமிழில் ஏறக்குறைய ஒரு லட்சத்துக்குமேல் சொற்கள் உள. அரிஎன்னும் சொல்லுக்கு மட்டும் 109 பொருள்களைக் காண்கிறோம். அந்த 109 பொருள்களுள் 50 பொருள்கள் அரிஎன்னும் தமிழ்ச்சொல்லுக்கே உண்டு. இப்படிச் சொல் வளத்தோடு, பொருள் வளம் பெற்றுள்ள சிறப்பும் தமிழுக்கே உண்டு”⁴

“சொல்லுதல் வகைகளைக் குறிக்க அசைத்தல், அறைதல், இசைத்தல், இயம்புதல், உரைத்தல், உளறுதல், எள்ளுதல், ஓதுதல், கத்துதல், கரைதல், கழறுதல், கிளத்தல், கிளத்துதல், குயிலுதல், குழறுதல், கூறுதல், சாற்றுதல், செப்புதல், நவிலுதல், நுதலுதல், நவலுதல், பகர்தல், பதைல், பன்னுதல், பனவுதல், புகலுதல், பேசுதல், பாழிதல், மாறுதல், மிழற்றுதல், மொழிதல், வலத்தல், விடுதல், விதத்தல், விள்ளுதல், விளைத்துதல், விளம்புதல்”⁵

என நாற்பது சொற்கள் உள்ளன. இவை தமிழ்மொழியின் சொல்வளத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுவனவாக உள்ளன.

பத்துப்பாட்டில் சொல்வளம்:

தமிழ்மொழியின் சொல்வளத்தை நிகண்டுகள் காட்டுகின்றன. அவை ஒருபொருள் குறித்த பலசொற்கள் எனப்படும் சொல்வளங்களை நமக்குத் தெளிவாகப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றன. நிகண்டுகள் பலவகைச் சொற்களின் கோவையாகவும், அவற்றின் களஞ்சியமாகவும் திகழ்கின்றன.

மாலை:

தமிழில் தோன்றிய முதல் நிகண்டான ‘திரவரநிகண்டு’ ‘மாலை’ என்னும் ஒருபொருளைக் குறிக்கும் பலபெயர்களாக ‘20’ சொற்களைக் குறிப்பிடுகிறது. அவை,

“தொடையல், வாசிகை, சிகழிகை, கோதை, படலை, அலங்கல், கத்திகை, பிணையல், அணியல், சுருக்கை, தொடலை, தாமம், தொங்கல், தெரியல், கண்ணி, தார், சூட்டு, மஞ்சரி, ஒலியல், இலம்பகம், மாலை”⁶ என்பனவாகும்.

பிங்கலநிகண்டு ‘மாலை’ என்பதற்கு ‘14’ சொற்களைக் கூறியுள்ளது. பத்துப்பாட்டில் ‘மாலை’ என்னும் ஒருபொருளைக் குறிப்பதற்கு, 1.கோதை, 2.பிணையல், 3.தகை, 4.தார், 5.மாலை, 7.வதுவை, 8.தெரியல், 9.ஆரம், 10.தொடை, 11.தொடையல் ஆகிய பதினொரு சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. கோதை: வேறுவேறு மாலைகளை இணைத்துக் கட்டியமாலை,

“இணைத்த கோதை அணைத்த கூந்தல்” (முருகு. 200)

2. பிணையல்: தொடுத்தலுற்றமாலை

“இணைப்புறுபிணையல் வளைஇத் துணைத்தக”
(முருகு.30)

3. தகை: கட்டப்படுவது: ஆகுபெயராய்த் தகைக்கப்படும் மாலையைக் குறிக்கும்

“முகைவாய் அவிழ்ந்தகைகூழ் ஆகத்து”
(முருகு. 139)

4. தார்: மார்பில் அணிவதற்கு உரியமாலை

“உருள்பூந் தண்டார் புரளும் மார்பினன்” (முருகு. 11)

5. மாலை: பூக்களால் தொடுக்கப்படுவது

“பெருந்தண் கணவீரம் நறுந்தன் மாலை”
(முருகு. 236)

6. கண்ணி: தலையில் அணிவதற்கு உரியமாலை

“பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்”
(முருகு. 44)

7. வதுவை: மணமாலை

“வானர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட”
(முருகு. 117)

8. தெரியல்: அடையாளமாலை அரசர்களுக்கு உரியது

“அரவாய் வேம்பின் அங்குழைத் தெரியலும்”
(பொரு. 144)

9. ஆரம்: முத்துமாலை

“அணிமுலைத் துயல்வளூஉம் ஆரம் போலச்” (சிறு. 2)

10. தொடை: தலைமயிரின் கண்ணேபிச்சிப் புவான்
இயன்தொருமாலை

“அந்தொடை ஒருகாழ் வளைஇச் செந்நீ” (கு.பா.118)

11. தொடையல்: தொடுக்கப்பட்டமாலை

“தண்ணுறுந் தொடையல் வெண்போழ்க் கண்ணி”
(கு.பா. 115)

மலை:

பிங்கலநிகண்டு ‘மலையைக்’ குறிப்பதற்கு ‘54’
சொற்களைக் கூறியுள்ளது. அவை,

“விலங்கல், சயிலம், விண்டு, வெற்பு, சிலம்பு,
சிமயம், சிகரி, சிலோச்சயம், பொருப்பு, பொங்கர்,
பொறை, கோ, பூதரம், பருப்பதம், பதலை, பறம்பு,
பாதவம், அத்திரி, நகம், அடுக்கல், நவிரம், குத்திரம்,
குவடு, கோத்திரம், குன்று, தாணு, அசலம், சாறு, மேரு,
ஓதி, வீரம், கிரி, காண்டம், ஓங்கல், பீலி, திகரி, அரி,
பிறங்கல், மாதிரம், கல், வரை, பொகுட்டு, தரணி, சிமிலம்,
சையம், பத்திரம், வேதண்டம், இரவி, மேதரம், சாரல்,
பொற்றை, நாலம், சிலை, போதி”⁷ என்பனவாகும்.

திவாகரநிகண்டு ‘மலையைக்’ குறிக்க ‘38’
சொற்களையும், உரிச்சொல் நிகண்டு ‘18’
சொற்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளது.

பத்துப்பாட்டில் மலையைக் குறிக்கும் 1.அடுக்கம்,
2.குன்று, 3.சிலம்பு, 4.கல், 5.வரை, 6.சாரல், 7.பொறை,
8.குன்றம், 9.பொருப்பு, 10.விண்டு, 11.விற்பு,
12.விலங்கல் ஆகிய பன்னிரு சொற்கள்
இடம்பெற்றுள்ளன.

1. அடுக்கம்: பக்கமலை

“மந்தியும் அறியா மரன்பயில் அடுக்கத்துச்”
(முருகு. 42)

2. குன்று: சிறுமாலை

“குன்றகச் சிறுகுடிக் கிளையுடன் மகிழ்ந்து” (முருகு. 196)

3. சிலம்பு: எதிரொலிக்கும் மலை

“சீர்திகழ் சிலம்பகம் சிலம்பப் பாடிச்” (முருகு. 40)

4. கல்: மலைமுழஞ்சு

“பெருங்கல் விடரளைச் செறியக் கருங்கோட்டு”
(முருகு. 314)

5. வரை: உயரமானமலை

“விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ”
(முருகு. 267)

6. சாரல்: மலைப்பக்கம்

“கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி” (சிறு. 100)

7. பொறை: சிறுமலை

“குறும்பொறை நன்னாடு கோடியர்க் கீந்த” (சிறு. 109)

8. குன்றம்: மலையகம்

“பொழிமழை துறந்த புகைவேய் குன்றத்துப்” (பெரும்.
19)

9. பொருப்பு: மலை-சிறப்பாகப் பொதியமலையைக்
குறிக்கும்

“வரைதாழ் அருவிப் பொருப்பிற் பொருந” (மது. 42)

10. விண்டு: பெரியமலை

“தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய” (மது. 202)

11. வெற்பு: மூங்கில் வளர்ந்தமலை

“கருங்காற் குறிஞ்சி சான்ற வெற்பணிந்து” (மது. 300)

12. விலங்கல்: மேல்மலை

“விலங்கல் மீமிசைப் பணவைக் கானவர்”
(மலை. 298)

யானை:

‘யானை’ என்னும் ஒருபொருளைக் குறிப்பதற்கு
கூடாமணிநிகண்டு ‘24’ சொற்களைக் கூறுகின்றது.
அவை,

“தும்பி, மாதங்கம், தூங்கல், தோல், கறையடி,
எறும்பி, உம்பல், வாரணம், புழைக்கை, ஒருத்தல்,
வல்விலங்கு, நாகம், கும்பி, நால்வாய், பூடகை, குஞ்சரம்,
கரேணு, அத்தி, வேழம், உவா, கரி, கயம், களிறு,
கைம்மை”⁸
என்பனவாகும்.

யானையைக் குறிப்பதற்குத் திவாகரநிகண்டு
‘38’ சொற்களையும், பிங்கலநிகண்டு ‘45’
சொற்களையும், உரிச்சொல் நிகண்டு ‘19’
சொற்களையும் கூறுகின்றன. பத்துப்பாட்டில் ‘யானை’
என்னும் பொருளைக் குறிக்கும் சொற்களாக, 1.பிடி,

2.களிறு, 3.பிணிமுகம், 4.வேழம், 5.புகர்முகம், 6.ஒருத்தல், 7.உம்பல், 8.நாகம், 9.தோல் என்னும் ஒன்பது சொற்கள் வருகின்றன.

1. பிடி: பெண் யானை

“இரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பெருங்களிற்று”
(முருகு. 304)

2. களிறு: ஆண் யானை

“இரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பெருங்களிற்று”
(முருகு. 304)

3. பிணிமுகம்: முருகன் ஏறும் யானை இதனை நச்சினார்க்கினியர் ‘பட்டம்’ என்பார்.

“ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி” (முருகு. 247)

4. வேழம்: காற்றுப் போல ஓடும் யானை

“கால்கிளர்ந்தன்ன வேழமேற் கொண்டு” (முருகு. 32)

5. புகர்முகம்: புள்ளி உடைய முகத்தைக் கொண்ட யானை

“பொறிவிரிப் புகர்முகந் தாக்கிய வயமான்”
(பெரும். 448)

6. நாகம்: போர்க்களத்தில் புறங்கொடாது விழுப்புண் பட்டு இறந்தயானை

“பொருதொழி நாக மொழியெயி றருகெருந்து”
(நெடு. 117)

7. ஒருத்தல்: யானைகளுள் தலைமைபொருந்திய யானை

“இலங்கேந்து மருப்பின் இனம்பிரி ஒருத்தல்”
(மலை. 297)

8. உம்பல்: உயர்ந்தது

“உம்பல் அகைத்த ஒண்முறி யாவும்” (மலை. 429)

9. தோல்: யானைக்கூட்டம்

“புரைதவ உயரிய மழைமருள் பஃறால்”
(மலை. 377)

தொகுப்புரை:

ஒருபொருளைக் குறிப்பதற்குப் பலசொற்கள் வருவதற்கான காரணம் படைப்பாளன் தமதுகருத்தைப் புதுப்புது முறையில் சொல்லவேண்டும் என்பதாகும். மேலும் பண்டைத் தமிழர்கள் பலவாறான சொற்களைப் பயன்படுத்தியதும், அவர்களின் வாழ்க்கைச் சூழலும் சொல்வளம் பெருகுவதற்குக் காரணமாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கா.கோவிந்தன், க.ரத்தினம் (தமிழாக்கம்), திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், பக். 84-85.

2. சு.சக்திவேல் & ச.இராஜேந்திரன், சொற்கள், ப.17

3. செ.வை.சண்முகம், மொழி ஆய்வு, ப.39

4. மேலது, ப.39

5. தேவநேயப்பாவாணர், பண்டைத் தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும், ப.27-28

6. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழ் நிகண்டுகள், தொகுதி - 1, ப.841

7. மேலது, ப.495

8. மேலது, ப.203.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்வு எழுத்து

இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்வு எழுத்து பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)

செய்து கொள்ளலாம்.

இணைய இதழ்

சிறுகதைகளில் குடும்பம்

இணையம்

இன்றைய நூற்றாண்டின் அறிவியல் வளர்ச்சிக்கும் அதன் வாயிலான சமுதாய மேம்பாட்டிற்கும் கணினியின் செயற்பாடுகள் மகத்தானவை. திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு எனும் தமிழ் முதுமொழிக்கு மாறாக நாம் இருக்கும் இடத்தில் நாம் விரும்பும் நேரத்தில் நமக்குத் தேவையான அறிவுச் செல்வங்கள் தரவுகள் நம்மை நாடி வந்தடையும் வாய்ப்பை இன்று கணினியின் மூலமாக இணையம் நமக்கு வழங்குகிறது.

கு. டாலி ஆரோக்கியமேரி,

பகுதிநேர முனைவர் பட்ட
ஆய்வாளர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி.

இணைய இதழ்கள்

இணையத்தின் பயன்பாட்டினை தமிழ்மொழி அதிகமாக பயன்படுத்தி வருகிறது. அச்ச இதழ்களும், இணைய இதழ்களும் தொழில்நுட்ப ரீதியாக வெவ்வேறு ஊடகங்களைச் சார்ந்துள்ளன. இணைய இதழ்கள் மக்களைக் கவரும் வகையில் பல படைப்புகளைக் கொண்டு வெளிவருகின்றன. அச்ச வடிவில் வரக்கூடிய சில இதழ்கள் இணையத்திலும் வெளிவருகின்றன. இணையத்தில் மட்டுமே வரக்கூடிய இதழ்களும் உள்ளன. சில இதழ்கள் கட்டண சேவையுடன் செயல்படுகின்றன.

இணைய இதழ்கள் சிறப்பம்சங்கள்

இணைய இதழ்கள் ஒவ்வொன்றும் தனக்கென ஒரு எழுத்துருவை பயன்படுத்துகின்றனர். படைப்பாளர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான எழுத்துருவைத் தேர்ந்தெடுத்து தங்கள் படைப்புகளைக் காண முடிகின்றது. இதழ்களைத் துய்ப்போர், தமது கருத்துக்களை இதழ் நிர்வாகத்துடனும், படைப்பாளர் மற்றும் பார்வையாளர்களோடும் பரிமாறிக் கொள்ள முடிகின்றது, இதழ்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. சில ஆண்டுகள், பல மாதங்கள் கடந்த முந்தைய இதழ்களையும் தேவைப்படும் நேரங்களில் இருந்த இடத்திலேயே கண்டுபிடித்துப் படிக்க முடிகின்றது.

இணையத்தில் சிறுகதைகள்

ஐந்து முதல் முப்பது பக்கம் கொண்ட சிறுகதைகள் இணைய இதழில் இடம்பெறுகின்றன. முகப்பு பகுதியில் கதையின் தலைப்பு ஆசிரியர் பெயருடன் வெளியிடப்பட்டிருக்கும். நமக்கு வேண்டிய சிறுகதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படிக்கலாம். சில படைப்புகள் தொடர் கதைகளாக வெளிவருகின்றன.

குடும்பம்

சமுதாயத்தின் கட்டமைப்பில் முதன்மைப்பங்கு வகிப்பது குடும்பம் ஆகும். குடும்பங்கள் சிறந்து விளங்கும் போதுதான் சமுதாயங்கள் சிறந்ததாக

அமைகின்றது. சிறந்த சமுதாயங்கள் ஒன்றிணைகின்ற போது நாடு சிறக்கின்றது. சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் உயர்வுக்கும் முதன்மையாய் விளங்கக் கூடிய குடும்பங்கள் சிறக்கக் குடும்ப உறவுகள் தம்நிலை வழுவாது வாழ்தல் அவசியம். ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டும், விட்டுக் கொடுத்தும் வாழ்கின்ற போது குடும்ப உறவுகள் சிறந்து அமைகின்றன. பசியும் பாலுணர்வும் எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவானவை. மனிதன் மட்டுமே அவ்வுணர்வுகளை நெறிப்படுத்தி வாழத் தெரிந்திருப்பதுடன் தன் வருங்கால சந்ததியினருக்கும் வழிகாட்டும் தடயங்களை வைத்துச் செல்கிறான். மொழியும், மொழியின் அடிப்படையில் தோன்றும் கலை இலக்கியங்களும் அவன் வாழ்வின் வளர்ச்சியைத் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கும் சாதனங்களுள் சிலவாகும்.

குடும்ப உறவுகள் சிதையுமேயானால் சமுதாய அமைப்பே நிலைதடுமாறி போய்விடும். ஆக்கப்பூர்வமான சமுதாய அமைப்புக்கு உறுதியான குடும்ப உறவுகள் தவிர்க்க முடியாதவை ஆகும்.

ஆண் பெண் இணைந்த குடும்பம்

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பன்பும் பயனும் பயக்கும்”

என்னும் குறளுக்கேற்ப கணவன் மனைவி இணைந்து வாழ்தலே நலம் பயக்கும்.

மனையறத்திற்கு உரிமை உடையவளாக மனைவி விளங்கினாள். மனையறம் காப்பதைக் கடமையாக மகளிரும், வினையறம் மேற்கொண்டு புறவாழ்க்கை நாகரிகத்தைப் பேணிக் காப்பதை ஆடவரும் தத்தம் கடமையாக மேற்கொண்டனர் என்பதை,

“மனைக்கு விளக்காகிய வானுதல் கணவன் முனைக்கு வரம்பாகிய வென்வே னெடுத்தகை”

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. இதனை விளக்கும் வகையில் ‘தார்மீக வேலிகள்’ என்னும் கதை அமைந்துள்ளது.

சிவாவைத் திருமணம் செய்துகொண்டு அமெரிக்காவில் வந்து குடியேறியவள் வித்யா. சிவாவின்

நெருங்கிய நண்பனாக மணி இருக்கிறான். வித்யா வந்தவுடன் அவளுடனும் நல்ல நட்புடன் நடந்து கொள்கிறான். ஆனால் நாட்கள் செல்ல செல்ல அவனுடைய பேச்சு பார்வை வித்யாவிற்குச் சங்கடத்தை ஏற்படுத்துகிறது. கணவன் இல்லாத நேரங்களில் தன்னைச் சந்திக்க அவன் முயற்சிப்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். இது குறித்து கணவனிடமே பேசி விடுகிறாள். அவளின் தெளிவான பேச்சு, சிந்தனை, வார்த்தை, மனநிலை இதை சிவா புரிந்து கொண்டாலும், நண்பனின் மீது தான் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையில் தெளிவாக இருக்கிறான். இதனைப் புரிந்து கொண்ட வித்யா, மணியுடனான நட்பில் தனக்குத் தானே ஒரு வேலியை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறாள்.

“ராதா மோகனோட அபியும் நானும் டி.வி.டி (D.V.D) வந்திருக்காம். நம்ம வீட்டுக்கு மணி எடுத்துக்கிட்டு வரானாம். பார்க்கிறாயா அவனோட!” “அடுத்தவாரம் நாம இரண்டு பேரும் சேர்ந்து பார்க்கலாம்.” “இரண்டு பேருக்கும் களைப்பா இருக்கு. தூங்கப்போறோம்னு சொல்லிடுங்க. பட்டென்று வந்தது பதில் அங்கே ஒரு தார்மீக வேலி எழுந்தது.”

இவ்வாறு கணவன் மனைவியிடையே பகிர்வு, விட்டுக்கொடுத்தல், புரிந்து கொள்ளுதல் முதலியவை இருக்கும் போது பிரச்சனைகள் குறைய வாய்ப்பிருக்கிறது. குடும்பம் சந்தோச நிலையை அடைய முடியும் என்பதை ஆசிரியர் இக்கதையின் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

‘ரோபோ’ என்னும் கதையில் மணி உமாவை காதலித்து திருமணம் செய்து கொள்கிறான். ஆட்டோ ஓட்டுநராக இருக்கும் மணி ஐந்தாண்டுகளில் குடிப்பழக்கத்திற்கு ஆளாகின்றான். மனமுடைந்த உமா விஷம் குடிக்கிறாள். பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்து விடுகிறாள். சந்தர்ப்பவசமாக அனைவரும் பிழைத்து விடுகின்றனர். மணி அதிலிருந்து குடிப்பழக்கத்தை மறந்து குடும்பம் நடத்துகிறான். மனைவியின் பேச்சை மறுக்காத, அவள் கட்டளையிடும் செயலை உடனே செய்யும் ரோபோவைப் போலச் செயல்படுகின்றான்.

“ஆண் தன் ஆக்கிரமிப்பில் சந்தோசமடைகிறான். பெண் அதை பெற்றுக் கொள்வதில் சந்தோசமடைகிறாள் இது அடிமைத்தனம் இல்லை. இயற்கை ஆண் தன் ஆக்கிரமிப்பை முறைப்படுத்திக் கொள்வதும் பெண் அதை பெற்றுக் கொள்வதை

முறைப்படுத்திக் கொள்வதும் தான் லாவகமான அழகான ஆண் பெண் உறவு.”

இவ்வாறு கணவனின் ஆக்கிரமிப்பில் கிடைத்த சுகம், அவன் அடங்கிய நிலையில் மனைவிக்குக் கிடைக்கவில்லை. உமாவின் வாழ்க்கை நிறைவின்மையுடன் சென்று கொண்டிருந்தது. தன் கணவன் மாறியதை நினைத்து ஒருபுறம் சந்தோசமடைந்தாலும், உமாவின் வாழ்க்கையில் நிறைவு இல்லை. கணவனின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வாழ்வதில் தான் இன்பம் இருப்பதாக ஆசிரியர் கதையைப் படைத்துள்ளார்.

ஆண் - பெண் இணைந்த குடும்பம்

அமெரிக்க கலாச்சாரத்தில் காதல், திருமணம், பிள்ளைபேறு என்பதெல்லாம், நமது கலாச்சாரத்திற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது. அவர்களுக்குள் பாசம், பகிர்வு விட்டுக்கொடுத்தல் முதலியன அமைந்திருந்தாலும், குடும்ப வாழ்க்கை முறை என்று பார்க்கும் பொழுது சில கருத்துக்களை நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லை. இதனை விளக்கும் வகையில் “அடைக்காக்கும் சேவல்கள்” என்னும் கதை அமைந்துள்ளது.

ரகு, ராப் என்னும் அமெரிக்கக் குடியிருப்பினருக்கு அருகில், இந்திய குடியிருப்பினராகிய காயத்திரி, குமார் இருவரும் வசித்து வருகின்றனர். தன் வீட்டு விசேஷம் ஒன்றிற்கு அருகில் இருந் ரகு, ராய் இருவரைத் தவிர அனைவரையும் அழைத்து உபசரிக்கிறாள் காயத்திரி. காரணம் ரகு, ராப் இருவரும் ஆணாக இருந்து குடும்பம் நடத்துவதும், அவர்களுக்கு பெண் குழந்தை ஒன்று இருப்பதும் காயத்திரிக்குப் பிடிக்காததுதான் காரணம். ஒரு நாள் ஆபிசிலிருந்து ராப் திரும்பி வரும்போது விபத்து ஒன்றில் சிக்கிக் கொண்டதாகவும் தன் மகள் கமலா பள்ளியிலிருந்து வந்ததும் உடன் வைத்துக் கொள்ளுமாறு உதவி கேட்கிறான். காயத்திரி யோசிக்காமல் சரி என்று கூறிவிடுகிறாள். கமலா வந்ததும் அவளுடன் பேசிய போது தான் அவளின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ரகுவை அப்பா என்றும் ராப் டாடி என்றும் அழைக்கிறாள்.

அவர்கள் இருவருக்கும் இவள் தத்துப்பிள்ளை என்பதையும் அறிந்து கொண்டு அவர்களுக்குள் இருக்கும் பாசம் பகிர்வு உணர்வு இவற்றைப் புரிந்து கொண்டு அவர்களை ஏற்றுக் கொள்கிறாள்.

“ஆண்-ஆண், பெண்-பெண் என்று இருவரைப் பார்த்தால் அவர்கள் உறவை வெறும் செக்ஸ் சம்பந்தப்பட்ட உறவாக மட்டுமே தானே நாம் பார்க்கிறோம்! அவர்களும் நம்மை போன்று எல்லா உணர்வுகளும், உறவுகளும் கொண்ட மனிதர்கள் தானே! அதை ஏன் நாம் யோசிப்பது இல்லை. அம்மா-அப்பா-குழந்தை என்று இருந்தால் தான் குடும்பமா? அன்பும் பாசமும் அரவணைப்பும் நிறைந்த அமைப்பு தானே குடும்பம். இரண்டு அப்பா இருந்தால் என்ன தப்பு?

இவ்வாறு காயத்திரி தன் மனநிலையை அந்நாட்டு கலாச்சாரத்திற்கு ஏற்ப மாற்றிக் கொள்கிறான். மனிதனின் உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து ஆசிரியர் கதையைப் படைத்துள்ளார்.

ஆண் - திருநங்கை இணைந்த குடும்பம்

பிறப்பால் ஆணாகப் பிறந்து வளர வளர பெண்ணின் குண இயல்புகளோடு இருப்பவர்கள் குடும்பத்தினராலும், சமூகத்தினராலும், சமூகத்தாலும், நிராகரிக்கப்பட்டு அவர்கள் தங்களுக்கென ஒரு வாழ்க்கை முறையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். இதன் அடிப்படையில் “யார் அந்த சண்முகம்” எனும் கதை அமைந்துள்ளது.

திருமூலம், செண்பகம் இருவருக்கும் திருமணமாகி மூன்று ஆண்டுகள் முடிந்தும் குழந்தை இல்லாததால், திருமூலத்தின் பெற்றோர்கள் குறி சொல்பவனைப் பார்த்து பலன் கேட்டுவர திருமூலத்தை அழைக்கின்றனர். அவன் மறுத்து விடவே அவனுக்குத் தெரியாமல் அவன் அடையாள அட்டையை எடுத்துச் செல்ல திட்டமிடுகின்றனர். அப்பொழுது செண்பகம் கைப்பையில் சண்முகம் என்ற பெயர் கொண்ட அடையாள அட்டையைக் கண்டு அவளுக்கு தவறான உறவு இருப்பதாக நினைத்து, திருமூலத்தை அழைத்து செண்பகத்தை விசாரிக்கின்றனர். சண்முகம் செண்பகம் இருவரும் ஒருவரே. இவள் ஆணாகப் பிறந்து பெண்ணாக மாறியவள் என்று திருமூலம் கூறிய பதிலைக் கேட்டு பெற்றோர் மயங்கி விழுகின்றனர். தன் மகன் மூன்று ஆண்டுகளாக ஒரு ஆணுடன் குடும்ப நடத்தியது கூடத் தெரியாமல் இந்த வீட்டில் இருந்திருக்கோமே என நினைத்து வருந்துகின்றனர்.

“பிறப்பால் வேணும்னா நான் ஆம்பளையா பொறந்திருக்கலாம். ஆணா

இப்ப நான் ஒரு குடும்பப் பொம்பள மாமா. செண்பகம் நிலையறிந்துதான்

சொல்கிறாளா? எனக்கு மயக்கமே வந்து விட்டது. கீழே விழும்போது என்னைக் கைத்தாங்களாகப் பிடிக்க செண்பகம் அல்லது சண்முகம் ஓடிவர “சீய் கைய விடுபா என்றேன்”

இவ்வாறு கதை அமைந்துள்ளது.

குடும்ப தலைவி மற்றும் வாரிசை தீர்மானிக்கும் அரசாங்கம்

சமுதாயம் குழந்தைச்செல்வம் உடையவர்களையே மதிக்கின்றது. அச்செல்வம் இல்லாதவர்களை இழித்துரைக்கின்றது. பெண் இதில் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறாள். கணவன் மனைவி இருவரும் ஒருவரிடம் குறையிருப்பின் குழந்தைப்பேற்றினை அவர்கள் அடைய முடிவதில்லை. மனைவிக்குத் தாயாகும் தகுதியிருந்தும் கணவனுக்கு அக்குறையிருப்பின் சமூகம் பெண்ணையே குறை கூறுகின்றது. உண்மையை அறியாமல் மறுமணம் செய்துகொள்ள கணவனும், செய்து வைக்க மனைவியும் பிறரும் தயாராக உள்ளனர்.

“பெண் குழந்தை” என்னும் கதையில் அந்நாட்டு அரசாங்கம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பிறப்பு எண்ணை நிர்ணயித்திருக்கின்றது. அந்த எண்ணைக் கூறியே அழைக்கப்படுகிறார்கள். பருவ வயதை அடைந்த ஒவ்வொரு ஆணின் விந்தை எடுத்து பரிசோதனை செய்து வாடகைத் தாயாக இருக்கும் பல பெண்ணின் கருமுட்டையுடன் இணைக்கிறார்கள். அதிகளவில் என்ன குழந்தை பிறக்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறதோ அதையே அவன் பெற்றெடுக்க வேண்டும். பிறகு கருக்கலைப்பு செய்யப்படுகிறது. வேப்பேஜில் அவன் திருமணம் செய்து கொள்ளும் பெண்ணின் புகைப்படங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அவர்களுள் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

இக்கதையில் மணி என்பவன் அரசாங்கம் நிர்ணயித்திருக்கும் பெண்ணைத் தவிர்த்து தான் காதலித்த வேறு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறான். அவனுக்கு அரசாங்கம் நிர்ணயித்திருக்கும் குழந்தை பெண் குழந்தை. மணியின் மனைவி கருவுற்று மருத்துவ பரிசோதனைக்குச் செல்கிறாள் பரிசோதனை முடிந்து மருத்துவரிடம் தனக்கு என்ன குழந்தை பிறக்கும் என்று கேட்கிறாள். அதற்கு மருத்துவர் அரசாங்கம் பெண் குழந்தை தான்

நிர்ணயித்துள்ளது. இது தெரியாமலா திருமணம் செய்து கொண்டாய் என்று கேட்கும் போது தான் காதலித்து திருமணம் செய்து கொண்டதைக் கூறுகிறாள். மருத்துவர் ஆண் குழந்தை பிறந்தால் உன் கணவன் உயிர் போகும் என்பது தெரியுமா என கேட்கிறாள். கண்களில் கண்ணீரோடு வெளியே வருகிறாள் குழந்தையுடன் சேர்ந்து பயமும் வளர்கிறது.

“ஒரு ஆணின் விந்தை பத்து வெவ்வேறு மாநில பெண்களின் கருமுட்டைகளோடு சேர்த்து பரிசோதிப்பார்கள். அதில் அதிகமாக எந்த குழந்தை பிறக்கிறதோ அதை அந்த ஆண் பெற்றெடுக்க வேண்டும் என்கிறது அரசாங்கம். பிறகு பரிசோதனை செய்த பெண்ணின் படங்களை அதற்குரிய ஆணின் வெட்டிங் பேஜில் அப்லோடு செய்கிறார்கள். இதற்கு மேல் ஒரு அரசாங்கம் ஜனத்தொகையைக் கட்டுப்படுத்த என்ன செய்ய முடியும்.

ஒரு ஆணின் வாழ்க்கை துணையையும், வாரிசையையும் தீர்மானம் செய்வது அரசாங்கமும் இயந்திரமுமே. மனிதனின் உணர்வுகளுக்கும் எண்ணங்களுக்கும் இடமில்லை என்பதை இக்கதையின் மூலம் அறியலாம்.

ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ வழிசெய்யும் திருமணத்தின் அடிப்படையில் குடும்பம் அமைகிறது. ஆயினும் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து வாழ்வதால் மட்டும் அதனைக் குடும்பம் என்று கூற இயலாது. பாசம், பகிர்வு, விட்டுக் கொடுத்தல், புரிந்து கொள்ளல் இவை அனைத்தும் நிறைந்ததே குடும்பமாகும். இதனை இணைய இதழ் சிறுகதைகள் மூலம் அறியலாம்.

சங்க இலக்கியம்

காட்டும் கலைஞர்கள்

ஒரு சமுதாயத்தின் பொருளாதார, பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் வெளிப்பாடு கலையாகும். அக்கலைத் தொழிலில் திறன் மிக்கவர்களைக் கலைஞர்கள் என்று அழைப்பர். அவர்கள் சமுதாய எதார்த்தங்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும், பண்பாட்டுக் கூறுகளையும், அரசின் நடவடிக்கைகளையும், சமூகச் சீர்கேடுகளையும் தங்களின் கலைத்திறத்தால் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். அக்கலைஞர்களின் சமூக மதிப்பு, மதிநுட்பம், நன்றியுணர்வு, சுற்றம் காத்தல், அரசனின் புகழ், வீரம், கொடை முதலியவற்றை எடுத்துரைக்கும் பாங்கு குறித்து 'சங்க இலக்கியம் காட்டும் கலைஞர்கள்' என்ற பொருண்மையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

அ.இளையராஜா,

முழுநேர முனைவாட்ட

ஆய்வாளர்,

தமிழாய்வுத்துறை,

அரசு கலைக் கல்லூரி,

அரியலூர் - 621 713.

கலைகள்

கலை என்பது மக்களின் கண்களையும், காதுகளையும் கவர்ந்து புறச் சிந்தனையை மறைத்து மனதில் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தும் செயலாகும். இக்கலை "மனிதனின் நாகரிகம், பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை, சமூக அமைப்பு, சமுதாய உணர்வு, சமயக் கோட்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சீர்திருத்தங்கள், சிந்தனைகள் அனைத்தும் கலைகளின் வழி வெளிப்படுகின்றன. சிறப்புடைய கலை உன்னதமான அமைப்பில் உருவாக்காத எந்த நாடும் உயர்ந்து வளர்வது இல்லை. கவின்கலைகள் இல்லையானால் அந்நாட்டில் உயிர்ப்பும், உணர்ச்சியும் இல்லை என்றுதான் பொருள். கலை மனித வாழ்வின் சிறப்பான வளர்ச்சிக்கு உயிரோட்டமாக உள்ளது"¹ எனக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

கலைஞர்கள்

அறிவாற்றலும், நடிப்புத்திறனும், இசைக்கருவிகளை இசைக்கும் ஆற்றலும், கருத்துக்களைக் கலைநயத்துடன் வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் உடையவர்களைக் கலைஞர்கள் எனலாம். ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் உள்ள 'கலை' அனுபவமே அவர்களைக் கலைஞர்களாக மாற்றம் செய்கிறது. அக்கலைஞர்கள் சமூகத்தின் உயர்வைப் போற்றவும், சமூக அவலங்களை எடுத்துக்காட்டி உரக்கக் கூறவும், சமூக மாற்றத்தைத் தங்களின் கலைவடிவங்கள் மூலம் நிகழ்த்தி மக்களை விழிப்புணர்வு அடையச் செய்யவும் பயன்பட்டுள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் பாணர், பாண்மகன், பொருநர், வயிரியர், அகவுநர், ஆடுநர், இயவர், கண்ணுளர், கலப்பையர், கிணைவர், கிணைமகள், கூத்தர், கோடியர், துடியர், பறையர், பரிசிலர், பாடுநர், முழுவர், பாடினி, பாண்மகள், பாடுமகள், ஆடுமகள், விறலியர் முதலிய கலைஞர்கள் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

“நரம்பிசைக் கருவி மீட்டிப் பண்ணுடன் பாடல்களைப் பாடியோர் பாணர், பாடினி, விறலியர் எனப்பட்டனர். தோல் இசைக்கருவிகளை இசைத்தோர் குழலர், கோடியர், வயிரியர், இயவர், கோவலர் எனப்பட்டனர். இசைக்கேற்ப ஆடிப் பாடி அபிநயத்தோர் கூத்தர், கூத்தியர், கண்ணுளர் எனப்பட்டனர். அரண்மனையில் அரசனின் துயிலெழுப்பி நன்னிமித்தமாகப் பாடியோர் கூதர், வேதாளிகர் எனப்பட்டனர். போர்க்களத்தில் பாடியோர் பொருநர் எனப்பட்டனர். ஊர்தோறும் கழைக் கூத்தினை நிகழ்த்தியோர் ஆரியக் கூத்தர் வேழம்பர்”² எனக் கலைஞர்களை அவர்களின் கலைத்தொழிலின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

கலைஞன் என்பவன் “இயற்கை அமைப்புக்களைக் கூர்ந்து கவனித்தல் வேண்டும். பொருள்களின் பல்வேறு இயல்புகளையும் அவற்றுக்கேற்ப பொருத்தத்தையும் நன்கு தெளிதல் வேண்டும். தன் நினைவில் தோன்றுவனவற்றைக் காவியமாகவோ, ஓவியமாகவோ, சிற்பமாகவோ, வேறொன்றாகவோ வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். கலையின் பொருளையும், வாழ்க்கை முறையையும் நன்கு அறிந்து தெரிந்திருத்தல் வேண்டும். கலைஞன் சிறந்த ஒழுக்கம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.”³

கலை நிகழ்த்தும் இடங்கள்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த கலைஞர்கள் தங்களின் கலைத்திறத்தை அரசர்களின் அரண்மனையிலும், அரண்மனை வாயில்களிலும், குறுநில மன்னர்களின் அவைக்களங்களிலும் வள்ளல், செல்வந்தர், தமிழ் ஆர்வலர்கள் முதலியோரின் வீடுகளிலும், பாமர மக்களுக்கு ஊரின் பொது மன்றங்களிலும் கலை நிகழ்ச்சி நடத்தியுள்ளனர். இவ்வாறாக கலையைப் பலதரப்பட்ட மக்களிடமும் கலைஞர்கள் கொண்டு சேர்த்துள்ளனர். இதனை,

“மன்றம் போந்து மருகுசிறை பாடும்
வயிரிய மாக்கள் கடும்பசி நீங்கப்
பொன்செய் புனையிழை யொலிப்பப் பெரிதுவந்து
நெஞ்சமலி யுவகைய ருண்டுமலிந் தாடச்
சிறுமகி ழானும் பெருங்கலம் வீசும்
போரடு தானைப் பொலந்தார்க் குட்டுவ”⁴

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

கலைஞர்களின் நாடோடி வாழ்க்கை

பறவைகள் உணவிற்காகப் பழங்கள் நிறைந்த பழுத்த மரங்களை நாடிச் செல்வது போல வறுமையில்

வாடும் கலைஞர்கள் தங்களின் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்ள அரசர், குறுநில மன்னர், வள்ளல், செல்வந்தர் முதலியோரை நாடிச் சென்றுள்ளனர். அவர்களிடம் தங்களின் கலையை நிகழ்த்திக்காட்டி அதற்காகப் பரிசுப்பொருள்களைப் பெற்றுள்ளனர். இவ்வாறு கலைஞர்கள் தங்களின் வாழ்வியல் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள பொருள்கள் கிடைக்கும் இடங்களை நாடிச்சென்று நாடோடி வாழ்க்கையாக வாழ்ந்துள்ளனர். ஓரிடத்தில் நிலைத்து தங்காமல் நாடோடி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டுள்ளனர். இதனை,

“பழுமரந் தேரும் பறவை போலக்
கல்லென் சுற்றமொடு கால்கிளர்ந்து திரிதரும்
புல்லென் யாக்கைப் புலவவாய்ப் பாண”⁵
என்ற பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

கலைஞரின் மதிநுட்பம்

பாணர் ‘நிரம்ப ஓதியப் புலமையும், வாய்மையும், துறைபல முற்றிய அறிவும், இசைக்கலை நுட்பமும், உரைக்கும் பொருளில் தெளிவும், சொல் வன்மையும், நிலைத்தப் புகழும்’ உடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். இவர்கள் அரசர், குறுநில மன்னர், வள்ளல், பாமர மக்கள் என அனைவருக்கும் ஏற்படும் சமூகம் சார்ந்த பிரச்சனைகளுக்கும், சிக்கல்களுக்கும் தீர்வுகாணும் மதிநுட்பம் உடையவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். இதனை,

“தீசைபெறு திருவின் வேத்தவை யேற்பத்
துறைபல முற்றிய பைதீர் பாணரொ”⁶
என்ற அடி விளக்குகிறது.

சுற்றம் காத்தல்

கலைஞர்களின் ஒற்றுமை உணர்வும், தான் சென்று பரிசுப் பொருள்களைப் பெற்ற வள்ளல்களிடம் பிற கலைஞர்களையும் ஆற்றுப்படுத்தும் மரபும், அக்கலைஞர்கள் தங்களின் கலைத்திறத்தால் பெற்ற பரிசுப் பொருள்களை வறுமையில் வாடும் சுற்றங்களுக்கும் கொடுத்து உதவும் ஈகைப் பண்பும் கொண்டு, தங்களின் இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்து குழுவாக வாழ்ந்துள்ளனர். இதனை,

“கட்கேள்விக் கவை நாவின்
நிறனுற்ற வராஅப் போலும்
வறனொர்இ வழங்குவாய்ப்ப
விடுமதி யத்தை கடுமான் றோன்றல்”⁷
என்ற பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

கலைஞர்களின் நன்றியுணர்வு

கலைஞர்களின் வறுமையினை அறிந்து, அவர்களின் வறுமை நீங்க பொருள்களைக் கொடுத்த அரசர், குறுநில மன்னர், வள்ளல், செல்வந்தர் ஆகியோர் இறந்த காலங்களில் பாணர்கள் தங்களின் தலையில் பூவைக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் செய்த உதவிக்காக அவர்களின் இறப்பு தங்களுக்குத் துன்பம் அளிப்பதாகக் கருதி, தங்களின் ஒப்பனைகளைக் களைந்து கொள்ளும் வழக்கமும், தலையில் பூச்சூடாமலும் அத்துக்கத்தைக் கடைப்பிடித்துள்ளனர். இத்தகைய நன்றியுள்ளம் உடையவர்களாகக் கலைஞர்கள் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். இதனை,

“நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கி
பாணன் சூடான் பாடினி யணியாள்
ஆண்மை தோன்ற வாடவர்க் கடந்த
வல்வேற் சாத்தான் மாய்ந்த பின்றை”⁸
என்ற பாடல் விளக்குகிறது.

அரசரின் புகழை எடுத்துரைத்தல்

சங்க காலத்தில் பெண்களுக்குச் சம உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. பாடினி, விறலியர் இருவரும் வீரத்தில் சிறந்த பெண்ணாகவும், கல்வி, கலைத்திறத்தில் நுட்பம் உடையவளாகவும் விளங்கியுள்ளனர். இவர்கள் ஆடல், பாடல், இசைத்தல் என்று மும்பரிமாணங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கியுள்ளனர். அரசர் மற்றும் குறுநில மன்னர்களின் புகழ், கொடை, வெற்றி, வீரம் என அவர்களின் தனித்திறத்தைத் தங்களின் கலைத்திறத்தால் மக்களுக்கு எடுத்துரைத்துள்ளனர். இதனை,

“நகைவ ரார நன்கலஞ் சிதறி
ஆடுசிறை யறுத்த நரம்புசே ரின்குரற்
பாடு விறலியர் பல்பிடி பெறுக”⁹
என்ற பாடல் விளக்குகிறது.

பெண் கலைஞர்களாகிய பாடினிகள் மன்னர்களின் வீரத்தையும், படை வீரர்களின் போர்த்திறனையும் எடுத்துரைத்துள்ளனர். இதனை,

“புறம்பெற்ற வயவேந்தன்
மறம்பாடிய பாடினியும்மே”
என்ற பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

பாசறையில் கலைஞர்களின் செயல்

போர்களத்திற்குச் சென்று பகைவர்களுடன் போரிட்டு, பின்பு மாலை நேரங்களில் ஓய்வு எடுக்கப் பாசறையில் தங்கியுள்ளனர். அச்சூழலில் போரில் காயம் அடைந்த படை வீரர்களையும், அரசர்களையும்

மகிழ்விக்க கலைஞர்கள் கலை நிகழ்ச்சி நடத்தியுள்ளனர். அத்தகைய கலைஞர்களான பாடினியும் விறலியும் இசை நுணுக்கமும், குரலில் தெளிவும் கொண்டு மன்னரின் அவைக்களம் மட்டுமின்றிப் பாசறையில் தங்கியுள்ள படை வீரர்களுக்கு உற்சாகம் ஊட்டும் வகையில் கலை நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்த்தியுள்ளனர். இதனை,

“உரவுக் களிற்றுப் புலா அம் பாசறை
நிலவி னன்ன வெள்வேல் பாடினி
முழுவீற் போக்கிய வெண்கை”¹¹
என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

வேற்று நாட்டு அரசனுடன் போர் செய்ய அரசன் பாசறையில் தங்கி ஓய்வு எடுக்கும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளது. பாசறையில் படை வீரர்களுடன் தங்கிய அரசனை துயில் எழுச் செய்வதற்குப் பொருநர்கள் காலை நேரத்தில் கிணை என்னும் ஒருவகை இசைப்பறையைக் கொட்டி துயில் எழுச் செய்துள்ளனர்.

“எஃதீரு எகற்று மேமப் பாசறை
வைகறை யரவாங் கேளியர் பலகோட்
செய்தார் மார்ப் வெழுமதி துயிலெனத்
தெண்கண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப வொற்றி,
நெடுங்கடைத் தோன்றி யேனே யதுநயந்”¹²
என்ற பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

திருவிழாவில் கலை நிகழ்த்தும் கலைஞர்கள்

மக்களின் பண்பாட்டு பழக்க வழக்கங்களில் முதன்மையானது திருவிழாவாகும். அத்திருவிழாவில் அனைத்து மக்களும் திருவிழா நடைபெறுமிடத்தில் ஒன்றுசேர்ந்து விழாவை சிறப்பித்துள்ளனர். அவ்விழாவில் மக்களை மகிழ்விக்க கலைஞர்கள் தங்களின் குழுக்களோடு ஒன்று சேர்ந்து திருவிழா நடைபெறும் ஊர்களுக்கு சென்று கலைகளை நிகழ்த்தி மக்களின் மதிப்பையும், பரிசுப் பொருள்களையும் பெற்றுள்ளனர். அக்கலைஞர்கள் திருவிழா முடிந்த பிறகு, இதுபோன்று வேறு எந்த ஊரில் திருவிழா நடைபெறுகிறது என்று அறிந்து அவ்வூர்களுக்கும் சென்றுள்ளனர். இதனை,

“அறா அ யாண ரகன்றலைப் பேரூர்
சாறுகழி வழிநாட் சோறுநசை யுறாது
வேறுபுல முன்னிய விரகறி பொருந்”¹³
என்ற பாடல் அடிகள் விளக்குகிறது.

மக்களுக்குத் தங்களின் கலைத்திறத்தைக் கலைஞர்கள் எடுத்துக்காட்ட அவர்களுக்குத் தேவையான இசைக் கருவிகளையும், ஒப்பனைப் பொருள்களையும், தனித்தனி உரைகளில் கட்டி, காவடிப் போல திருவிழா நடைபெறும் ஊர்களுக்கு எடுத்துச் சென்றுள்ளனர். இதனை,

“தீண்வார் விசித்த முழுவொ டாகுளி
நுண்ணுருக் குற்ற விளங்கி அடர்ப் பாண்டில்
.....
நொடிதரு பாணிய பதலையும், பிறவும்
கார்தோட் பலவின் காய்த்துணர் கடுப்ப”¹⁴
என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

கலைஞர்களின் அழகு

விறலி, பாடினி இருவரும் அழகும், அறிவாற்றலும் மிக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்களின் அழகை பல பொருள்களோடு ஒப்பிட்டு, தலை முதல் பாதம் வரை சங்கப் புலவர்கள் வருணனைச் செய்துள்ளனர். இதனை,

“யறல் போற் கூந்தற் பிறைபோற் றிருநுதற்
கொலைவிற் புருவத்துக் கொழுங்கடை மழைக்க,
.....
ணன்பக லந்தி நடையிடை விலங்கலிற்
பெடைமயி லுருவிற் பெருந்தகு பாடினி”¹⁵
என்று பாடினியின் அழகையும்

“யைதுவீ முகுபெய லழகுகொண் டருளி
நெய்கனிந் தீருளிய கதுப்பிற் கதுப்பென
.....
முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியன்
மடமோ னோக்கின் வாணுதல் விறலியர்”¹⁶
என்ற பாடினியின் அழகையும்,

“யைதுவீ முகுபெய லழகுகொண் டருளி,
நெய்கனிந் தீருளிய கதுப்பிற் கதுப்பென
.....
முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியன்
மடமோ னோக்கின் வாணுதல் விறலியர்”¹⁶

என்ற அடிகள் விறலியின் அழகையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள் மக்களின் பண்பாடு, கலாச்சாரம், பழக்க வழக்கம், நம்பிக்கைகள்

முதலியவற்றை பிரதிபலிக்கின்றன. மக்கள் அன்றாட தேவைகளான உணவு, உடை, இருப்பிடம் ஆகிய மூன்றையும் பெற ஏதேனும் ஒரு தொழிலை மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. புலவர்கள் மன்னர்களைப் பாடி புகழ்ந்து அதற்குப் பரிசாகப் பொருள்களைப் பெறுவது போல கலையில் சிறந்து விளங்கிய கலைஞர்கள் தங்களின் கலைத்திறத்தால் அரசன் முதல் பாமர மக்கள் வரை எல்லோரிடமும் சமூக விழுமியக் கருத்துக்களைக் கலைநயத்துடன் எடுத்துக்கூறி நடித்துக்காட்டி அவர்களிடமிருந்து பரிசுப் பொருள்களைப் பெற்று வாழ்க்கை நடத்தியுள்ளனர் என்பதையும், பல்துறைகளில் மதிநுட்பம் மிக்கவர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. அ.நா.பெருமாள், தமிழர் இசை, ப.4.
2. முனைவர் க.காந்திதாசன், சங்க இலக்கியத்தில் பாணர் வாழ்வியல், பக். 45 - 46.
3. தமிழ்க்கலைக் களஞ்சியம், தொகுதி - 3, ப.341.
4. ஓளவை. சு.துரைசாமிப்பிள்ளை, (உ.ஆ.), பதிற்றுப்பத்து, பா. 23: 5-10.
5. ந.சி.கந்தையா, (உ.ஆ), பத்துப்பாட்டு, பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி. 20 - 22.
6. மேலது, மலைபடுகடாம், அடி. 39-40.
7. ஓளவை. சு.துரைசாமிப்பிள்ளை, (உ.ஆ.), புறநானூறு, பா. 382: 14-17.
8. மேலது, பா. 242:2 - 5.
9. மேலது, பதிற்றுப்பத்து, பா. 43: 20-23.
10. மேலது, புறநானூறு, பா. 11:10-11.
11. மேலது, பதிற்றுப்பத்து, பா.61: 15-17.
12. மேலது, புறநானூறு, பா.397: 7-11.
13. ந.சி.கந்தையா, (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு, பொருநராற்றுப்படை, அடி. 1-3.
14. மேலது, மலைபடுகடாம், அடி. 3 - 12.
15. மேலது, பொருநராற்றுப்படை, அடி. 25 - 47.
16. மேலது, சிறுபாணாற்றுப்படை, அடி. 13 - 31.

புரட்சியாளர் அம்பேத்கர் வழியில் தலித் இலக்கியம்

புரட்சியாளர் அம்பேத்கர் இந்திய மண்ணில் பல நூற்றாண்டு காலமாக நிலவிவந்த சாதிய படிநிலை அமைப்பிற்கு எதிராக கருத்தியல் ரீதியாகவும், களப்பணியிலும் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக்கொண்டு கோடானக்கோடி ஒடுக்கப்பட்ட, வஞ்சிக்கப்பட்ட, வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு சமூக விடுதலையை பெற்று தந்த மகத்தான மாமனிதர் ஆவார்.

சி. மனோகரன்,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
எஸ்.கே.எஸ்.எஸ் கலைக்
கல்லூரி,
திருப்பனந்தூர்.

பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் “ஊமைகளின் தலைவர்” (மூக்நாயகி) என்ற இதழ் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து மகாபரிநிர்வானம் வரை 1920 முதல் 1956 வரை உள்ள காலம் என்பது தலித் மக்களின் பொற்காலம் ஆகும். அம்பேத்கரின் எழுத்துக்களும், பேச்சுகளும், அரசியல் செயல்பாடுகளும், போராட்டங்களும் தலித் மக்களிடையே சமூக விழப்புணர்வை ஏற்படுத்திய காலமாகும். குரலற்ற மக்களின் சமூக விடுதலைக்கும், அடிப்படை மனித உரிமைக்கும் தலித் மக்களின் குரலாய் ஓங்கி ஒலித்தவர். அன்றைய காலக்கட்டத்தில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள் இலக்கியங்கள் அனைத்தும் தலித் இயக்க வரலாற்றில் பாபாசாகேப்பின் காலத்தை மறுமலர்ச்சி காலம் எனலாம்.

புரட்சியாளர் அம்பேத்கரின் சிந்தனைகள் மூலை முடுக்குகளிளெல்லாம் ஊடுறுவிய பின்னரே தலித் சமூகம் அடிமைத்தனத்தை உணர ஆரம்பித்தது. தன்னுடைய அழகையின் அவலக்குரலை பாபாசாகேப்பின் குரல் ஒலி மூலம் கேட்டனர். இதுபோன்ற துயரங்கள் நிறைந்த கோபம்தான் தலித் இலக்கியத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ளது. இது ஒரு தனி நபர் துயரமல்ல. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக போராடி மடிந்த கோடிக்கணக்கான தலித்துகளின் கொடுந்துயரமாகும். தலித் இலக்கியத்தின் துயரம் என்பது தனிமனித துயரமல்ல. புறந்தள்ளப்பட்ட ஒரு சமூகத்தினுடைய துயரமாகும்.

தலித்துகள்

தலித் இலக்கியங்களில் வரும் தலித் என்பவர்கள் தீண்டப்படாதவர்கள், புதிய பௌத்தர்கள், ஆதிவாசிகள், நிலமற்ற விவசாய கூலிகள், தொழிலாளர்கள், நாடோடிகள், குற்றப் பரம்பரையினர், பொருளாதாரத்தில் அடிநிலை மனிதர்கள் இவர்கள்தான் தலித்துகள்.

தலித் இலக்கியம்

தீண்டாமை என்கிற கருவிலிருந்துதான் தலித் இலக்கியமே பிறக்கின்றது. தீண்டப்படாதவர்கள் மீது நடத்தப்படுகின்ற சாதிய கொடுமைகளுக்கு எதிர்வினை ஆற்றும் விதமாக ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக தலித் மக்கள் படும் வேதனைகளை அனுபவங்களை எடுத்து கூறுவது. தலித் மக்களின் வேதனை, வலி, இடையூறு, அடிமைத்தன அனுபவம், இழிநிலை, ஏளனம், வறுமை ஆகியவற்றை கலை நுட்பத்துடன்

வெளிப்படுத்தும் அழகியலே தலித் இலக்கியமாகும். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்ட, உரிமைகள் பறிக்கப்பட்ட மக்களின் நிலையை வெளி உலகுக்கு ஓங்கி ஒலிக்கின்றன. இவ்விலக்கியம் மாணுததை மையப்பொருளாக்குகிறது. மக்களின் இன்ப துன்பங்களால் நிரம்பி வழிகின்றது. மனிதனை முதன்மையாக்குகின்றது, தலித்துகளை புரட்சியின் பாதைக்கு இட்டுச்செல்கிறது, தலித் சமூகத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த உதவுகிறது.

அம்பேத்கரின் சிந்தனைதான் தலித் இலக்கியத்திற்கு ஊற்று

புரட்சியாளர் அம்பேத்கரின் சிந்தனைகளே தலித் இலக்கியத்தின் கருவும், உந்து சக்தியும் ஆகும். சமத்துவமற்ற சமூக அமைப்பை மறுதலிப்பதோடு சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்திரம் என்ற சமூக நீதியை வலியுறுத்துகிறது. நானும் மனிதர், மனிதர்களுக்குள்ள அனைத்து உரிமைகளையும் நானும் பெறவேண்டும் என்ற வேட்கையை தூண்டுகிறது. தலித் இலக்கியங்களைப் பற்றிய அழகியல் மதிப்பீடுகள் அனைத்தும் புரட்சியாளர் அம்பேத்கரின் கருத்தியல் சார்ந்ததாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் ஓர் இலக்கியத்திற்கு மதிப்பு என்பது அது இந்த சமூகத்தின் மதிப்போடு தொடர்புடையதாக இருக்க வேண்டும். தலித் இலக்கியம் என்பது தலித்களின் துன்பத்துயரங்களை மட்டும் பதிவு செய்வது அல்ல. மாற்றத்திற்கான அம்பேத்கரின் சிந்தனைகளை தீர்வாக இலக்கியங்களில் பதிவு செய்திருக்க வேண்டும். ஏற்றத்தாழ்வான இந்த சாதிய படிநிலை அமைப்பிற்கு எதிராக தலித்துகளை போராட தூண்டியது அம்பேத்கரின் சிந்தனைகள்தான். தலித்துகளைப் பற்றிய உண்மை வரலாறு வெளிவர வேண்டும் என்றால் தலித் உணர்வும், அம்பேத்கரின் சிந்தனைகளை உள்வாங்கிய எழுத்தாளர்கள் தான் தலித் இலக்கியம் படைக்க முன் வரவேண்டும். தலித் இலக்கியங்களில் தங்கள் உண்மையான வாழ்வியலை அனுபவங்களை உள்ளபடியே பதிவு செய்திருக்கின்றனர். இது தலித் எழுத்தாளர்களின் உள்ளார்ந்த அனுபவங்களால் உந்தப்பட்டு எழுதப்பட்டவையாகும்.

தலித் இலக்கியத்தில் அனுபவங்கள்

புரட்சியாளர் அம்பேத்கரின் “விசாவுக்காக காத்திருக்கிறேன்” என்ற படைப்பானது தலித் இலக்கியத்திற்கு மிகச்சிறந்த சான்றான இலக்கியப் படைப்பாகும். தன்னுடைய வாழ்வில் நேர்ந்த அனுபவங்களை மிகத்தெளிவாக பதிவு செய்துள்ளார். இதிலிருந்து தலித் இலக்கியத்திற்கு பல தனிச்சிறப்புகள் உண்டு. தற்பரிசோதனை, சுயதேடல், சுயமரியாதை, இந்து மதத்தையும் பாரம்பரிய குறியீடுகளையும்

அடியோடு தூக்கி எறியும் கருத்தை தன் அடி நாதமாகக் கொண்டு எழுதுவதுதான் தலித் இலக்கியமாகும். பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள அனுபவங்கள் விடுதலை வேட்கையுடன் சொல்லப்படுவதால் அதற்கு கூட்டு சமூக குணம் உண்டே தவிர, தனிநபர் குணம் என்பது இல்லை. குழுவாக கூட்டாகப் பார்க்கின்ற சிந்திக்கின்ற அனுபவம்தான் தலித் இலக்கியங்களை எழுது தூண்டுகின்றன.

தலித் இலக்கியம் தனித்தியங்கும் தன்மை கொண்டது

இந்திய நாட்டில் சமூக அமைப்பில் சாதிய படிநிலை சார்ந்தும், உளவியல் சார்ந்தும், எந்த மாற்றமும் முன்னேற்றமும் நிகழவில்லை. கிராமப்புற பாரம்பரிய முறையில் மாற்றம் வரவில்லை. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இன்னமும் கிராமத்தில் வெளியேதான் குடியிருப்பு உள்ளது. புரட்சியாளர் அம்பேத்கர் அவர்களால் இட ஒதுக்கீடு என்ற சமூக நீதியை அமுல்படுத்தாமல் அபகரிக்கும் ஆட்சியாளர்களின் தலித் விரோதப் போக்குகளை தலித் எழுத்தாளர்கள் தங்கள் இலக்கியங்களின் வாயிலாக வெளிக்கொணரும் போது சாதி இந்துக்கள் இவ்விலக்கியத்தை தனித்தியங்கும் தன்மைக் கொண்டதாக பார்க்கின்றார். தலித் இலக்கியத்தின் சிறப்பம்சம் என்பது குழுவாக சேர்ந்து போராட்ட களம் காண்பது. தலித் எழுத்தாளர்களின் அனுபவம், சேரி மக்களின் மொழி நடை, மாணு விடுதலைக்கான பொறுப்பு இவைகளோடு புரட்சியாளர் அம்பேத்கரின் சிந்தனை தாக்கத்தோடு அமைவதுதான் தலித் இலக்கியத்தின் தனித்தியங்கும் அடையாளங்கள் ஆகும்.

இந்திய இலக்கியத்திலிருந்து இதுவரை பதிவு செய்யப்படாத புதிய அனுபவங்கள் வரவாக உள்ளதால் புதிய பாத்திரப்படைப்புகள், புதிய கதாநாயகர்கள், பொதுவானதிலிருந்து வேறுபடுகின்ற மாற்றுப் பாதை, துன்பம், வலி, கலகம் போன்ற புத்துயிர் கலைகள் தலித் இலக்கியங்களிலிருந்து வெளிவருகின்றன. புதியபுதிய இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தோன்றியதால், இந்திய இலக்கிய விமர்சன எல்லை சற்று பரந்து விரியத் தொடங்கியது. இந்திய இலக்கிய திரைச்சீலையில் தலித் இலக்கியம் தவிர்க்க முடியாத இடத்தை பிடித்துவிட்டது. இந்திய மண்ணில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கும் வரை தலித் இலக்கியம் தனித்ததாகவும், புதுமையானதாகவும், தனித்தியங்கும் தன்மைப் பெற்றதாக இருக்கும். சாதியப் படிநிலை முற்றுப்பெறும் வரை அதற்கு எதிரான போராட்ட கலகமும் தொடர்ந்து கொண்டேதான் இருக்கும். வரலாற்று அடிப்படையில் தலித்துகளுடைய வாழ்க்கை உண்மையுடனும், நேர்மையுடனும், நீதியுடனும் பதிவு செய்யப்படாமல் புறக்கணிக்கப்பட்டு வஞ்சிக்கப்பட்டதால்

ஏமாற்றமும், அவமானத்தையும் சந்தித்த தலித் எழுத்தாளர்களால் தங்கள் மக்களின் சொந்த பிரச்சனைகள், உரிமைப்பறிப்பு, சுரண்டல் முறை, சாதியக் கொடுமை, வலி, துன்பம் அனைத்தையும் தம் மக்களின் மொழியில் பதிவு செய்து அம்பேத்கர் சிந்தனை வழியில் வன்முறையற்ற ஜனநாயகப் பாதையில் போராட மக்களை தயார்ப்படுத்துவதுதான் தலித் இலக்கியத்தின் தனிச்சிறப்பாகும்.

தலித் இலக்கியத்தின் நோக்கம்

தலித் இலக்கியம் படைக்கப்படுவதின் நோக்கமே ஒவ்வொரு தலித்தும் தன் அடிமை நிலையை உணர்ந்து சமூக மாற்றத்திற்கு போராட முன் வரவேண்டும் என்பதுதான். நம் மீது சுமத்தப்பட்ட அவமானங்களையும், இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளையும், தவறான நடத்துதலையும் வெளி உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டுவதுதான் தலித் இலக்கியத்தின் நோக்கமாகும். ஒரு சமூகத்திற்கு இழைக்கப்பட்ட அவமானங்களையும், அத்துமீறல்களையும் வெளிப்படுத்துவது அந்த சமூகத்திற்கு தலைகுனிவு என்பதை ஏற்க முடியாது.

தலித் இலக்கியத்தில் புதினத்தின் பங்கு

சோ.தர்மன் எழுதிய பல புதினங்களில் தலித் மக்களின் வாழ்வியல், அனுபவங்கள், அவமானங்கள், சுரண்டல் முறைகள், துன்பம், வலி, இடம்பெற்றிருக்கிற நிலையில் அவருடைய கூகை புதினத்தில் அனைத்து வகை ஒடுக்குமுறைகளும், போராட்டங்களும் தலித் எழுச்சியும், உள்ளது. உள்ளபடியே பதிவு செய்யப்பட்டு அம்பேத்கர் சிந்தனை வழியில் தீர்வும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

கூகை நாவல் (புதினம்)

தலித் மக்களுக்கு ஏற்ற மொழி நடை, வட்டார வழக்கு சொற்களும் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆதிக்க சாதிகளின் வன்புணர்ச்சி, பாலியல் கொடுமைகள் நாவலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்நாவலில் “கூகை குழறினால் தீமை நடக்கும்” என்ற மூடநம்பிக்கை எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. “சாகுருவி கத்தினால் யாரோ ஒருவர் உயிர் இழப்பர்” என்பது பண்டைய நம்பிக்கையின் எச்சமாக நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளது. வன்முறையில் இறங்கினால் வன்முறைக்கு பலியாவர். என்னும் கருத்தும் கதாபாத்திரங்களின் வாயிலாக கூறப்பட்டுள்ளது.

அறியாமை

படிப்பறிவு இல்லாத பாமர மக்கள் படும் துயரங்களை ஆசிரியர் ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். “செம்பட்டையனும், ராக்கனும், மாடுகள் வாங்க செல்லும் போது கிருட்டின தேவர் மாட்டின் விலை அறுநூறு என்றார். இவர்களோ தொள்ளாயிரம்

ரூபாய்க்கு மாட்டை விலைக்கு கேட்டனர்” அறுநூறுக்கும், தொள்ளாயிரத்துக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் இருப்பதை ஆசிரியர் பாத்திரமாக படைத்து கல்வியறிவின்மையின் அவலத்தை சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

தலித் மக்களின் அவல நிலை

தலித் மக்களின் எழுச்சியை எடுத்துரைப்பதே கூகையின் கருவாக உள்ளது. தலித்துகளின் அவலநிலை, எழுச்சிக்காரணங்கள் எழுச்சியின் போது படும் துன்பங்கள், எதிர்ப்புகள், விடிவு ஆகியன முறையே விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. தலித்துகளின் துன்ப வாழ்க்கை, உணவுக்கு அல்லல் படும் நிலை, சமூக மதிப்பின்மை, மனைவியைக் கூட விட்டுக்கொடுக்க வேண்டிய அவலம், மேல் சாதியினரின் அடக்கு முறை கொடுமைகள், காவல் துறையினரின் வரம்பு மீறிய அதிகாரம், ஆதரவின்மை, கல்வியறிவின்மை ஆகியன கூகை நாவலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“கூகை” பொருத்தமான தலைப்பு

கூகை வலிமையுள்ள பறவை எனினும் பகலில் கண் தெரியாது. அதன் காரணத்தால் மற்ற சிறு பறவைகள் கூட அதனைக் கொத்தி குதறுகின்றன. அத்தனை கொடுமைகளையும் பொறுமையோடு சகித்துக் கொள்கிறது. கூகை இரவில் முழுவலிமையோடு வலம் வருகின்ற பறவைகளின் அரசனாக வாழ்கின்றது.

கூகை புதினத்தில் அம்பேத்கர் சிந்தனை:

தலித் மக்கள் கூகையை போல் வலிமையுடையவர்கள் ஆயினும் அறியாமையால் மற்றவர்களிடம் அடிமையாக இழிந்த வாழ்க்கை வாழ நேர்கிறது. தங்களின் வலிமையை உணர்ந்து எழுச்சிக் கொள்ளும் போது மற்றவர்கள் அடங்கி ஒதுங்கி செல்கின்றனர். வாக்குரிமை என்ற மகத்தான வலிமையைக் கொண்டு விழிப்புணர்வோடு ஒருங்கிணைந்து அதிகாரத்தை கைப்பற்றும் போது ஆதிக்க சாதியினர் தானாக விலகி ஓடி விடுவர் என்ற அம்பேத்கர் அரசியல் சிந்தனை வழி நின்று கூகையை உருவகமாக்கி கதைக்கேற்ப படைத்து தலித் மக்களின் வாழ்க்கை நிலையினை படைத்துள்ளார்.

நூல் ஆதாரம்

1. தலித் இலக்கியம் விடுதலையின் திசைகள் - அன்புச் செல்வம்
2. கூகை - சோ. தர்மன்

தமிழியக்கங்களின் வளர்ச்சியும் செயல்பாடுகளும்

முன்னுரை

மு. பாலசுப்பிரமணியன்,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
மா.மன்னர் கல்லூரி,
புதுக்கோட்டை.

தமிழகத்தில் இலக்கியம் தோன்றிய காலத்திலேயே அவ்விலக்கியத்தை முன்மொழிதல், இலக்கியங்களைச் சான்றுகளாகப் பயன்படுத்தல் போன்ற நிலையில் இயக்கச் சாயலுடனான செயல்பாடுகள் தொடங்கிவிட்டன என்றே கருதலாம்.

சங்க காலத்தில் இருந்த முதல், இடை, கடைச் சங்கங்கள் இலக்கிய இயக்க அடிப்படை வாய்ந்தனவே ஆகும். பலர் ஒன்றாக ஓரிடத்தில் கூடி ஒரு பொருள் பற்றிச் சிந்திப்பது அல்லது படைப்புகள் பற்றி ஆராய்வது என்ற நிலையில் அமைந்தது சங்கம் என்ற அமைப்பாகும். குழு மனப்பான்மையுடன் பலரும் உயர இலக்கியத்தின்வழி வழி காண்பது இலக்கிய இயக்கமாகின்றது.

சைவ சமய எழுச்சி காலத்தில் பக்தி இலக்கியம் கொண்டு சமுதாயத்தில் பெருந்த விழிப்புணர்ச்சியை அருளாளர்களால் ஏற்படுத்த முடிந்தது. “இலக்கிய வரலாற்றிலும் தமிழக வரலாற்றிலும் தனியிடத்தைப் பெற்றது பக்தி இயக்கம். இவ்வியக்கம் கலைக்குப் புத்துயிர் அளித்தது. பல்வகை இடங்களுக்குச் சென்று பதிகம் பாடியும், இறைவடிவங்களைப் பாசுரங்களில் ஓதியும், இறையடியார்களுக்குக் காப்பியம் புனைந்தும், இறைநலம் சார்ந்த பிரபந்தங்களை உருவாக்கியும் இலக்கிய வளம் சேர்த்தது இவ்வியக்கம்.”¹ என்றவாறு பக்தி இயக்கப் பணிகள் குறிக்கத்தக்க இடத்தைத் தமிழக வரலாற்றில் பெற்றுள்ளன.

தொடர்ந்து வந்த தனித்தமிழ் இயக்கம், சுயமரியாதை இயக்கம், விடுதலை இயக்கம், மார்க்சிய இயக்கம் ஆகியன தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலும், தமிழக வரலாற்றுப் பரப்பிலும் குறிக்கத்தக்க எழுச்சிகளை, மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தன. இவை இலக்கியம் சார்ந்த இயக்கங்களாக மட்டும் அமையாமல் அரசியல், ஏற்றத்தாழ்வு இன்மை போன்ற சமுதாயக் காரணங்களுக்காக மட்டும் அமையாமல் அரசியல், வளர்ச்சியை இவை சார்ந்திருந்தனவாக அமைந்தன என்பது கொள்ளத்தக்கது.

தனித்தமிழ் இயக்கம்

தனித்தமிழ் இயக்கம் என்பதைக் கி.பி. ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துப் பதினோறாம் ஆண்டில் மறைமலையடிகள் தோற்றுவிக்கிறார். “தூய

தமிழ்ச்சொற்களையே பயன்படுத்த வேண்டும். பேச்சு, இலக்கியம் ஆகிய இரண்டிலும் தனித்தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டை விதித்துக்கொண்டது’’² என்ற கொள்கையை இவ்வியக்கம் பெற்றிருந்தது. இவ்வியக்கத்தை நீலாம்பிகை அம்மையார், பரிதிமார் கலைஞர், தேவநேயப் பாவாணர், பெருஞ்சித்தனார் போன்ற பலர் வளர்த்தெடுத்தனர்.

திராவிட இயக்கம்

தந்தைப் பெரியாரால் தோற்றுவிக்கப்பெற்ற இவ்வியக்கம் அரசியலில் நேரடிப் பங்குபெறாது தமிழ் மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கான வழிகளைக் காட்டியது. பகுத்தறிப் பாதையைக் காட்டியது. தமிழகத்தில் நிலவிய மூடப்பழக்கவழக்கங்களை எதிர்த்து அவற்றைப் போக்கப்பாடுபட்டது. ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து இருபத்தாறாம் ஆண்டு தொடங்கப்பெற்ற இவ்வியக்கம் தமிழகத்தின் பல ஊர்களுக்குப் பரவியது.

பெரியோரின் புரட்சிக்கருத்துகளை உள்ளமைத்து திராவிட இயக்கம் சார்ந்த படைப்பாளர்கள் படைப்புகளை படைக்க ஆரம்பித்தனர். புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன், அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் மு.கருணாநிதி என்று மிகத் தேர்ந்த திராவிட இயக்கம் சார்ந்த படைப்பாளிகள் இதனுள் உருவாகினர். இவர்கள் பகுத்தறிவு இலக்கிய இயக்கத்தை முன் நடத்திச் சென்றனர்.

நாளடைவில் அறிஞர் அண்ணா இவ்வியக்கத்தில் இருந்து பிரிய தனித்தனிக் கட்சிகளாக திராவிட இயக்கக் கட்சிகள் பிரிந்து பரந்து வளர்ந்தன. இன்றுவரை அரசியலில் பகுத்தறிவு கொள்கை சார்ந்த இலக்கிய இயக்கமாக திராவிட அரசியல் இயக்கங்கள் செயல்பட்டுவருகின்றன. “மக்கள் வாழ்வின் பிரச்சினைகளையே கலையாகவும், இலக்கியமாகவும் ஆக்கவேண்டும் என்பது அவர்கள் கொள்கை’’³ என்ற மேற்கோள்வழி இவர்களின் கொள்கையை அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

மரக்கிய இயக்கம்

ஆதிக்க சக்திகள் தொழிலாளர் வர்க்கத்தைச் சுரண்டும் சுரண்டலுக்கு எதிரான உலகத்தைப் படைக்க முன்வந்த இயக்கம் மரக்கிய இயக்கம். இவர்கள் உழைப்பாளி - முதலாளி என்ற இரு வர்க்கப்பிரிவுகளின் போராட்ட வரலாறே உலக வரலாறு என்று எடுத்துரைத்தனர். “சுரண்டலுக்கு எதிர்ப்பும், உழைப்புக்கும் பாட்டாளிக்கும் பாராட்டும்,

வர்க்கப்போராட்டத்துக்கும், சமுதாய மாற்றத்திற்கும் வரவேற்பும் பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்திற்கு ஆதரவு அளிப்பதும் மரக்கிய இயக்கத்தின் நோக்கங்கள் ஆகும்.’’⁴ என்று இதன் தன்மை எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

ப.ஜீவானந்தம், பட்டுக்கோட்டைக் கல்யாணசுந்தரம், தொ.மு. சி. ரகுநாதன் போன்ற மரபுக்கவிஞர்களும், மீரா, தமிழன்பன், புவியரசு, வெண்மணி போன்ற புதுக்கவிஞர்களும், பொன்னீலன், சூரிய தீபன், ஜெயகாந்தன் போன்ற கதையாளர்களும் இவ்வியக்கப் பின்னணியில் எழுதிய முக்கியமான படைப்பாளிகள். இவர்களில் வலது, இடது என்ற பாகுபாடு உண்டு. தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் என்ற அமைப்பும், தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் படைப்பாளர் சங்கம் என்ற அமைப்பும் இவ்வியக்கச் சார்பில் இலக்கியம் வளர்ப்பன. சிற்பி, காமராசு, பொன்னீலன், சந்திரகாந்தன் போன்றோர் கலை இலக்கியப் பெருமன்ற வார்ப்புகள். முத்துநிலவன், கந்தர்வன், தமிழ்ச்செல்வன், ராஜாஜி, மேலாண்மைப் பொன்னுச்சாமி போன்றோர் முற்போக்கு எழுத்தாளர் கலைஞர்கள் பிரிவினர். இவ்விரு வகையாரும் இணைந்துத் தற்போது அரசியல் நிலையில் இலக்கிய நிலையில் செயல்பட்டு வருகின்றனர்.

காந்திய இயக்கம்

மகாத்மா காந்தியடிகளின் அமைதி, அகிம்சை சார்ந்த போராட்டம், எளிய வாழ்க்கை முறை இவற்றைக் கற்றுத்தரும் இயக்கம் காந்திய இயக்கம் ஆகின்றது. மகாத்மா காந்தியடிகள் விடுதலை பெற்றபின் தனக்கு அதிகாரப் பதவிகள் வேண்டாம் என்று இருந்தவர். அவரின் பாதை இந்தியாவை நல்ல உயர்ந்த பண்புகள் கொண்ட நாடாக உலக அரங்கில் தலைநிமிர்த்தும் என்ற கொள்கையில் அசையாதவர்கள் காந்திய இயக்கவாதிகள்.

நாமக்கல் கவிஞர், கல்கி, சுத்தானந்த பாரதியார், பாரதியார் போன்றோர் இவ்வியக்கம் சார்ந்த கவிதைகளைப் புனைந்தோர் ஆவர். அகிலன், மு.வரதராசன் போன்றவர்கள் காந்தியம் சார்ந்த கதையாளர்கள் ஆவர். திரு.வி.கல்யாண சுந்தரனார், வ.உ.சிதம்பரனார், சாமிநாத சர்மா, ஆயோத்திதாச பண்டிதர், வேங்கடரமணி போன்றோர் இவ்வியக்கம் சார்ந்த சான்றோர்கள் ஆவர்.

சான்றாண்மையும், அமைதியும், எளிமையும், அரசியலிலும் வாழ்விலும் இலக்கியத்திலும் தேவை என்பதை வலியுறுத்தி காந்திய இயக்கம் இலக்கியப் படைப்பாக்கத்திலும் செயல்பட்டு வருகின்றது.

இவ்வியக்கங்கள் ஓரளவிற்கு அரசியல் சார்ந்த இயக்கங்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. முழுக்க முழுக்க இலக்கிய இயக்கங்களாக வளர்ந்த சில அமைப்புகளும் தமிழ், இலக்கியப் பரப்பில் உள்ளன. புதுக்கவிதைக் காலக்கட்டத்தை மணிக்கொடிக்காலம், எழுத்து பரம்பரை, வானம்பாடி பரம்பரை என்று மூவகையில் அடையாளப்படுத்துவர்.

“மணிக்கொடி காலம் - 1930 - 1945

எழுத்து பரம்பரை - 1950 - 1970

வானம்பாடி பரம்பரை - 1971 ஆம் ஆண்டிற்குப்பின்”

என்ற நிலையில் இவ்வியக்கங்களுக்கு கால எல்லை வரையறுக்கப்பெற்றுள்ளது.

மணிக்கொடி இயக்கம்

மணிக்கொடி என்ற இதழ் கு.சீனுவாசன், வ.ரா.டி.எஸ் சொக்கலிங்கம் ஆகியோரால் ஆரம்பிக்கப்பெற்றது. “மணிக்கொடி வாழ்க்கையின் எதார்த்த நிலையைக் காட்டாது கனவுலகைச் சித்தரித்து இலக்கியத்தைப் பொழுதுபோக்குச் சாதனமாகப் பயன்படுத்தும் நோக்கிற்கும், வணிகமயமாக்கும் போக்கிற்கும் எதிராக தேசிய உணர்வை ஊட்டும் இலக்கியப் போக்கை உணர்த்துவதற்கு மணிக்கொடி இதழ் தோன்றியது”⁶ என்று இவ்விதழ் தோன்றிய கீழ்க்கண்ட அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இவ்விதழின் வழியாக ந.பிச்சமூர்த்தி, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், வல்லிக்கண்ணன் போன்றோர் வெளிப்பட்டனர். தேர்ந்த இலக்கிய இயக்ககாலம் மணிக்கொடி காலம் ஆகும்.

எழுத்து இயக்கம்

சி.சு.செல்லப்பாவின் முயற்சியால் விளைந்த இதழ் எழுத்து இதழாகும். புதுக்கவிதைக்கு இவ்விதழ் முக்கிய இடம் தந்தது. சிட்டி, தருமுசிவராமு, சி.மணி, எஸ்.வைத்தீஸ்வரன், க.நா.சுப்பிரமணியன் போன்ற எழுத்தாளர்கள் எழுத்து இதழின் இலக்கியம் சார்ந்த கொடையாளர்கள் ஆவர்.

வானம்பாடி இயக்கம்

உலகைப் புரட்டப் போகின்ற நெம்புகோல் கவிதையைப் படைக்கும் ஆர்வத்துடன் புறப்பட்ட புதிய இளைய கவிஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டது வானம்பாடி இயக்கம். சிற்பி பாலசுப்பிரமணியன், புவியரசு, இளமுருகு, மேத்தா, சக்திக்கனல், அறிவன் போன்றோர் இவ்வியக்கம் சார்ந்தோர் ஆவர். இவ்வகையில் தமிழகத்தில் தோன்றிய இலக்கிய இயக்கங்கள் பல நிலைகளில் தமிழ் படைப்புக்களத்தை மெருகூட்ட மேன்மைப்படுத்த உதவின.

இவைதவிர இலக்கியத் திறனாய்வு

அடிப்படையில் பற்பல இயக்கங்கள் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிற்குக் கிடைத்தன. அவற்றைப் பின்வரும் பகுதி அறிவிக்கின்றது. “கருத்து முதல்வாதம், ஆன்மீக வாதம், ஆன்ம மெய்மைக் கோட்பாடு, ஐயுறவு வாதம், ஊழ்வுலி வாதம், இயற்பண்பியல் வாதம், முன்மை மரபியல், புனைவியல், லோகயாதம், பொருள் முதல் வாதம், இயந்திரவியல் பொருள் முதல்வாதம், வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம், அடிப்படை அமைப்பும் மேற்கட்டுமானமும், மனிதாபிமானம், சீர்திருத்த இயக்கம், சீர்திருத்த வாதம், பயன்பாட்டுக் கொள்கை, தப்பி ஓடல், கலை கலைக்காகவே, அழகியல் வாதம், நனவோடை உத்தி, உருவவாதம், இருண்மை வாதம், கருத்துப் பதிவுக் கலைத்திறம், படிமக் கோட்பாடு, குறியீட்டியல், வெளியீட்டியல் பாங்கு, எபிகூரிய வாதம், சிற்றின்ப வாதம், இருப்பியல் வாதம், தனிநபர் வாதம், பிராய்டிய வாதம், டாடாயிசம், மிகை எதார்த்தவியல், கிறிஸ்துவ சம தர்ம வாதம், நாற்காலி சோசலிசம், பேபியின் சோசலிசம், மார்க்சிய தத்துவம், கற்பனாவாத சோசலிஷம், சமதர்மம், பொதுவுடைமை, எதார்த்த வாதம், சோசலிஸ்ட் எதார்த்த வாதம்”⁷ போன்ற ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட இலக்கிய இயக்கங்கள் இருப்பதாக ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

மேலும் “அமைப்பியல், பின்னை அமைப்பியல், நவீனத்துவம், செவ்வியல், கற்பனாவாதம், முற்போக்கு அழகியல், மீயதார்த்தவாதம், மீப்பொருண்மைவாதம், மாய எதார்த்தவாதம், பெண்ணியம், கறுப்பின் இலக்கியவாதம், தலித்தியம், வரலாற்றுவாதம், அதி வரலாற்றுவாதம், அநிருபணவாதம், அனுபவ வாதம், இருபொருள் வாதம், இலட்சியவாதம், இறையியலியம். எதிர்காலவாதம், ஒலிமைய வாதம், கருத்து முதல்வாதம், சமூகவியல், சொல்மைவாதம், தர்க்கவாதம், துன்பியல்வாதம், நடப்பியல், நடைமுறைவாதம், நாடரியல் வாதம், நுண்இறைவாதம், பழக்கவாதம், பிரச்சார வாதம், மறுப்புவாதம், வட்டார வழக்கு வாதம், ஒருமைவாதம்”⁸ என முப்பத்தைந்து இலக்கிய இயக்கங்கள் தமிழ்ச்சூழலில் காணப்படுகின்றன.

இவ்வகையில் தற்காலத்தில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட இலக்கியத் திறனாய்வுப் பார்வைகள் தோன்றி அவற்றின் வாயிலாக இலக்கிய இயக்கங்கள் பல வளர்ந்து வருகின்றன. இலக்கியங்கள் ஆராயப் பெற்று வருகின்றன. இவைதவிர இலக்கிய அமைப்புகள் என்ற நிலையில் தமிழகத்தில் பற்பல இயக்கங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. அவை பின்வருமாறு.

“1. திருவள்ளூர் இயக்கங்கள், திருக்குறள் கழகம், புதுக்கோட்டை, திருக்குறள் பேரவை, குன்றக்குடி,

குறளாயம், திருக்குறள் நெறி பரப்பு மையம், தமிழக அரசின் நிறுவனம், திருக்குறள் உயராய்வு மையம், முனைவர் கோ.மோகனராசு, வள்ளுவர் வழி (கல்லை. தெ.கண்ணன்) இதழின் வழியான இயக்கம், இடுக்கி ஆதித்திருவள்ளுவர் ஞானமடம், திருவள்ளுவர் தெய்வ வழிபாட்டியக்கம், நங்கைநல்லூர், திருவள்ளுவர் சங்கம், பெங்களூர், கொழும்பு தமிழ் மறைக்கழகம்.

2. தனித்தமிழியக்கம், 3. தமிழிசை இயக்கம், 4. உலகத் தமிழ் அமைப்புகள், 5. உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 6. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், 7. யாழ்ப்பாண நூலகம், 8. கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம், 9. பெங்களூர் தமிழ்ச்சங்கம், 10. தில்லித் தமிழ்ச்சங்கம், 11. தலைநகர்த் தமிழ்ச்சங்கம்,

12. பலவண்ணத் தமிழ் அமைப்புகள்: பாவேந்தர் பாசறை, காரைக்குடி இந்துமதாபிமான சங்கம், பாரதி கலைக்கழகம், ஓய்.எம்.சி.எ. பட்டிமன்றம், தமிழ் இளைஞர் கழகம், சரசுவதி மகால், தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், புத்தகச் சந்தை, இலக்கிய வட்டம், தமிழ்ச்சான்றோர் பேரவை, தமிழாசிரியர் கழகம், தமிழ் வளர்ச்சி நடவடிக்கைக் குழு, தமிழகப் புலவர் குழு, பேராசிரியர் மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், தமிழ்ச் சுரங்கம், பாவாணர் கோட்டம், கோவை தமிழ்ச்சங்கம், அனைத்திந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், 13. உலகத் தமிழ் மாநாடுகள், 14. வரலாற்றை நிலைநாட்டி நிற்கும் அமைப்புகள், சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கம், தமிழ் வழிக்கல்வி இயக்கம்”⁹

முதலான பல இலக்கிய அமைப்புகள் தமிழகத்தில் வேரூன்றித் தொடர்ந்து பல இலக்கியப் பணிகளைச் செய்து வந்தன.

இவற்றில் விடுபட்டுப் போனவும் உண்டு. தமிழகத்திலும், பல வெளிநாடுகளிலும் கம்பன் புகழ் பாடும் கம்பன் கழகம் (குலைமையகம் - காரைக்குடி), தென்காசி திருவள்ளுவர் கழகம், மதுரை திருவள்ளுவர் கழகம், திருச்சிராப்பள்ளி தமிழ்ச்சங்கம் போன்ற பல குறிக்கத்தக்க அமைப்புகள் தமிழ் இலக்கியங்கள் மக்களிடம் பரவ வழி செய்துள்ளன.

இவைதவிர சமய இலக்கியங்கள் சார்ந்த அமைப்புகளும் தற்போது வீறு பெற்று எழுந்துவருகின்றன. சைவ சமய இலக்கியங்கள், சாத்திரங்கள் சார்ந்து சைவ சித்தாந்த சபை, பன்னிரு திருமுறை மன்றம், தேவார திருவாசக மன்றங்கள், சேக்கிழார் ஆராய்ச்சி மையம் போன்றனவும், வைணவ

இலக்கியங்கள் சார்ந்து ஆழ்வார் ஆராய்ச்சி மையம் போன்ற அமைப்புகளும் சமண சமய இலக்கியம் சார்ந்து இயங்கும் அமைப்புகளும் இங்கு இவ்வகையில் இணைத்துக் காணத்தக்கன.

முடிவுகள்

மேற்காட்டப்பெற்ற கருத்துகளில் இருந்துக் கீழ்காணும் முடிவுகளுக்கு வரமுடிகின்றது.

1. தமிழ் இலக்கியங்களை முன்னிறுத்தி அவற்றின் நேரிய வழியை மக்களுக்கு நினைவுபடுத்தி, செம்மையான வாழ்க்கை வாழ எழுத்து வழியாகவோ, பேச்சு வழியாகவோ செயல்கள் வழியாகவோ சாதி, மதம், இனம், அரசியல் சாராது இவ்வேறுபாடுகளுக்கு இடம் தராது பலர் கூடி நடைபெறுத்தும் இயக்கம் இலக்கிய இயக்கம் ஆகின்றது.

2. அவரவர் மனம் கவர்ந்த இலக்கியத்தின் உயர் தன்மைகளை உயர்த்திப்பிடிக்க, அதன் கீழ் மற்றவர்களை இணைக்க இயக்கங்கள் உதவுகின்றன.

3. இலக்கியப் படைப்பாக்கங்களுக்கும் இயக்கங்கள் உதவுகின்றன. இயக்கங்களை வளர்க்கவும் இயக்கங்கள் உதவுகின்றன. இலக்கியங்களை மீட்டெடுக்கும் முயற்சி, சமுதாயத்திற்கு நினைவுபடுத்த அவ்விலக்கியம் காட்டும் அறவழியில் நடக்க செய்யும் ஆக்கம் ஆகியன இலக்கிய இயக்கங்களால் விளையும் பயன்களாகும்.

4. புதிய இலக்கிய இயக்கங்களை உருவாக்குவதைவிட இருக்கும் இலக்கிய இயக்கங்களை இயக்குமுடையதாக மாற்றுவது என்பது தற்காலத்தேவையாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சிவ.மங்கையர்க்கரசி, இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.8.
2. சிவ. மங்கையர்க்கரசி, இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.8.
3. சிவ. மங்கையர்க்கரசி, இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.10.
4. சிவ. மங்கையர்க்கரசி, இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.11.
5. சிவ. மங்கையர்க்கரசி, இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.87.
6. சிவ. மங்கையர்க்கரசி, இலக்கிய இயக்கங்கள், ப.87.
7. மு.சாதிக் பாட்சா, நவீனப்புதினங்களும், இலக்கிய இயக்கங்களும், ப.56.
8. மு.சாதிக் பாட்சா, நவீனப் புதினங்களும், இலக்கிய இயக்கங்களும், பக். 56-57.
9. த.சுந்தரராசன், தமிழ் அமைப்புகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்.

பெண்ணிய வாசிப்பில் உதயண குமார காவிய முதன்மைக் கதை மாந்தர்கள்

முன்னுரை

மு.பத்மா,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
மா.மன்னர் கல்லூரி,
புதுக்கோட்டை.

காப்பிய இலக்கிய காலம் என்பது தமிழகத்தின் மிக முக்கியமான கால

கட்டம் ஆகும். காப்பியங்கள் முழு மனிதரின் அவர் சார்ந்த சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை முறையை எடுத்துரைக்கும் நிலையில் ஒரு முழுமைத் தன்மையைப் பெறுகின்றன. தமிழில் தனித்தனிப்பாடல்களாக இருந்த நிலையை மாற்றி தொடர் நிலைச் செய்யுள், பாத்திரங்களின் முழுமைத்தன்மையை உணர்த்தும் போக்கு ஆகியனவற்றைக் கொண்டுக் காப்பியங்கள் செய்யப்படுவதன் காரணமாக படிப்பவருக்கும் ஒரு முழுமையைத் தரிசித்த மனநிறைவு ஏற்படுதாயிற்று.

காப்பியங்கள் ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள், பிற்கால காப்பியங்கள் என்றுப் பிரிக்கப்படும் நிலையில் அவை தோன்றிய காலத்தின் தனிமனித வாழ்க்கை, அவன் சார்ந்த சமுதாய வாழ்க்கை ஆகியனவற்றை அவை எடுத்துரைப்பனவாக விளங்குகின்றன. ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகியன வடமொழி சார்பில்லாத கதைகள் என்பதால் அவை தரும் செய்திகள் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை அப்படியே பிரதிபலிப்பன. மற்ற காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள், பின்வந்த காப்பியங்களான கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம், தேம்பாவணி, சீறாப்புராணம், ஆகியன பிறமொழிக் கதைகளைத் தழுவி அமைந்தன என்றாலும் தமிழ்ப்படைப்பாளர்களால் தமிழ்ச்சமுதாயத்திற்காகப் படைக்கப்படும்பொழுது அவை தமிழ்சமுதாயத்தின் படைப்புகளாக விளக்கம் பெறுகின்றன. இக்காப்பியங்களை பல்வகை நோக்கில் ஆராய்வது என்பது காலத்தின் தேவையாகும். இக்கட்டுரை பெண்ணிய நோக்கில் உதயண குமார காவியத்தை ஆராய்கின்றது.

உதயண குமார காவியம் அறிமுகமும் அதன் முதன்மைப் பாத்திரங்களும்

ஐஞ்சிறுங்காப்பியங்கள் என்ற பகுப்பில் அடங்கும் கௌமணி, நீலகேசி, யசோதரகுமாரகாவியம், நாககுமாரகாவியம், உதயணகுமார காவியம் ஆகியன தமிழ்ப்படைப்பாளர்களால் படைக்கப்பெற்ற வடமொழித் தழுவல் சார்ந்த

காப்பியங்கள் என்றாலும் இவற்றின் படைப்புத் தமிழ்ச்சமுதாயத்தை நோக்கி அமைந்தன என்பது கருத்தக்கது. உதயண குமார காவியத்தை எழுதிய ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை என்ற கழலிலும் அவர் தமிழ்ச்சமுதாயத்திற்கு அளித்த காவியம் அது என்பதால் அதனுள் தமிழ்ச்சமுதாயக் கூறுகளை, கருத்துக்களை மதிப்பீடு செய்வது என்பது அவசியமாகும். இந்நூல் முன்னூறுக்கும் மேற்பட்ட விருத்தங்களால் ஆனது. ஆறு காண்டங்களை உடையது. இக்காப்பியத்தில் உதயணன் காவிய நாயகனாக விளங்குகின்றான். உதயண குமார காவியத்தின் முதன்மை இடம் வகிக்கும் பெண் தலைமை மாந்தர்கள் பலராக விளங்குகின்றனர். இக்காப்பியத்தில் வாசவதத்தை, விரிசிகை, பதுமாபதி, மானனீகை போன்ற நான்கு பெண்மணிகளும் முதன்மைப் பாத்திரங்களாகக் கருத்தக்கவர்கள்.

காப்பியங்களைப் படைத்தவர்கள் ஆண்கள் என்ற நிலையிலும், ஆணாதிக்கம் தலை தூக்கியிருந்த காலகட்டத்தில் காப்பியங்கள் எழுதப்பெற்றிருந்தன என்ற நிலையிலும் ஆண் சமுதாயத்திற்கு முக்கியத்துவம் தந்து காப்பிய ஆண்படைப்புகள் படைப்பாளர்களால் படைக்கப்பெற்றிருப்பது தவிர்க்க இயலாததாகின்றது. இருப்பினும் இக்காப்பிய படைப்புகளில் பெண் பாத்திரங்களும் உரிய நிலையில் காப்பிய சுவைக்காகவும், காப்பிய நடப்பிற்காகவும் இணைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவ்வாறு இணைக்கப்பெற்றுள்ள பெண் பாத்திரங்களின் நடப்புகள், அவர்களின் பண்புகள் ஆகியவற்றின் வாயிலாக காப்பிய கால பெண் சமுதாய இயல்புகளை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. பெண்ணாக இருந்து ஒரு காப்பியத்தை பெண் சமுதாயத்தின் உண்மை நிலையை அறிய உதவுவது பெண்ணியத்திறனாய்வு ஆகின்றது. அவ்வழியில் உதயண குமார காவியம் என்ற காப்பியக் கதையில் இடம்பெறும் முதன்மைப் பாத்திரங்களை மட்டும் இக்கட்டுரை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றின் இயல்புகளை பெண்ணிய நோக்கில் ஆராய்கின்றது.

வாசவதத்தை

வாசவதத்தைக்கு யாழிசை கற்றுத்தரும் நிலையில் அவள் அறிமுகமாகின்றாள்.

“வேந்தன் தன் மக்கட்கெல்லாம்
வேல்முதல் பயிற்றுவித்தும்
பூந்துகில் செறிமருங்குல்
பொருகயல் கண்ணி வேய்த்தோள்
வாய்ந்த வாசவதத்தைக்கு
வருவித்தும் வீணை தன்னைச்
சேர்ந்தவன் நிகரில் இன்பில்

செல்வனும் மகிழ்வற்றானே”¹

என்ற பாடலில் வாசவதத்தை அறிமுகமாகின்றாள். பூந்துகில் உடுத்திய இடையை உடையவள். கயல் மீன்களைப் போன்ற கண்களைக் கொண்டவள், மூங்கில் போன்ற தோளிரை உடையவள் என்ற நிலையில் அழகு சார்ந்து வாசவதத்தை அறிமுகப்படுத்துகிறாள். இவளின் அறிமுகம் தன் உடன் பிறந்த ஆண்பிள்ளைகளின் அறிமுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது இப்பாடலின் முன்னிரண்டு அடிகளைக் கண்டாலே தெரியவருகிறது. வேந்தன் தன் மக்கட்கெல்லாம் என்று ஒரே அடியில் அழகு, கவர்ச்சி முதலியன இல்லாமல் மகன்கள் அறிமுகமாகின்றார். ஆனால் மகள் அழகுடன் அறிமுகம் ஆகின்றாள்.

பின்னாளில் வாசவதத்தையுடன் உதயணனுக்குத் திருமணம் நடைபெறுகின்றது. வாசவதத்தையுடன் இன்பம் நுகர்ந்து கடமை மறக்கிறான் உதயணன். அவனை நல்வழிப்படுத்த வாசவதத்தையை சில காலம் மறைந்திருக்கக் கூறுகிறான் யுகி என்ற அமைச்சன். இதன்மூலமான பெண்களின் நெருக்கத்தைத் தவிர்த்ததால் நற்கடமைகளை ஆற்ற முடியும் அவர்கள் அருகில் இருந்தால் ஆற்ற இயலாது என்பது தெரிய வருகின்றது.

பதுமாவதி என்ற பெண்ணை உதயணன் மணந்ததும் வாசவதத்தை ஊடுகிறாள்.

“வென்றிவேல் கண்ணி னாளும் வெகுண்டுரை
செப்புகின்றாள்

கன்றிய காமம் வேண்டாக் காவல போக என்றாள்”²

என்ற நிலையில் ஊடல் கொண்டு உதயணனின் மற்றொரு பெண்ணிடத்துள்ள காதலைக் கடிந்துரைக்கிறாள். இந்த ஊடலும் உதயணனால் தணிவிக்கப்படுகிறது. இதன் காரணமாக ஊடுதல் என்பது பின்னால் கூடுவதற்கான வழி என்ற மரபு இங்கு பின்பற்றப்பட்டுள்ளது என்பது தெரியவருகின்றது.

இதுபோன்று மானனீகை என்ற பந்தாடும் கலை வல்ல பெண்ணை மணக்கும்போது அவள் ஊடுகிறாள்.

“பிடிமிசை மாதர் போந்து பெருமணக் கோயில் புக்கார்
கடிமலர்க் கோதை மன்னன் காவி நன் விழி மானனீகை
இடிமின்னி நுகுப்பினாளை இன்புறப் புணர்ந்திருப்பத்
துடியிடைத் தத்தை கேட்டுத் தோற்றிய சீற்றத்தானாள்”³

என்ற பாடலில் மீளவும் வாசவதத்தை ஊடுகிறாள். மீண்டும் அவளின் ஊடல் தணிவிக்கப்படுகிறது.

பின்பு ஒரு மகனைச் சமுந்தநிலையில்

வான்வெளியில் பறக்கும் ஆசை வாசவதத்தைக்கு வருகின்றது. அதனையும் விருப்பத்துடன் முடித்து வைக்கிறான் உதயணன். பின்னாளில் தன் மகன் நாரவாகணன் காந்தருவலோகத்தைத் திறமுடன் ஆள வழிசெய்து அமைதியடைகிறான் வாசவதத்தை.

வாசவதத்தை ஊடலும் மறுப்பும் உதயணனால் மாற்றுவிக்கும் அளவிற்கு எளிமை உடையன. ஆனால் உதயணன் திருமணம் செய்து கொண்ட பெண்கள் வாசவதத்தையுடன் வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொண்டவர்கள் என்பது இங்குக் கருதத்தக்கது.

பதுமாபதி

உதயணனன் வாசவதத்தை பிரிந்த நிலையில் மகத நாட்டு மன்னனின் தங்கை பதுமாவதியைக் காணுகின்றான். அப்போது பதுமாபதி அறிமுகம் ஆகின்றாள்.

“பருவமிக் கிலங்கும் கோதைப் பதுமை தேர் ஏறி வந்து பொருவில் காமமையே காணப் புரவலன் கண்டு கந்து மருவும் வாசவதத்தைதான் வந்தனள் என்றுரைப்பத் திருநகர் மாதும் கண்டு திகைத்துளம்கவன்று நின்றான்”⁴

என்ற இப்பாடலில் பதுமாபதி அறிமுகமாகின்றாள். பார்ப்பதற்கு அவள் வாசவதத்தை போல இருப்பதாக உதயணன் மனம் எண்ணுகின்றது. இருப்பினும் வாசவதத்தைக்கும், பதுமாபதிக்கும் வேறுபாடு இருப்பதாகச் சுட்டி அவ்வேறுபாட்டை வாசவதத்தையின் ஊடல் தீர்க்கும் நேரத்தில் எடுத்துரைக்கிறான் உதயணன்.

“ஊடியதேவி தன்னை உணர்வினும் ஒளியானாலும் நாடின்றி நக்கன்னாடா நந்திணை யல்லள் என்றான்”⁵

என்ற பாடலில் வாசவதத்தை பதுமாபதியை விடச் சிறந்தவள் என்கிறான் உதயணன். பெண்களின் அணுக்கம் வேண்டியபோது வேண்டிய அளவில் ஏற்றியும் இறக்கியும் சொல்வது ஆண்களின் இயல்பு என்றும் அதனை நம்பி ஏமாறுவது பெண்களின் தன்மை என்றும் இதன்வழி அறியமுடிகின்றது.

இதற்குப்பின்பு வாசவதத்தை போல் தானும் உதயணனிடம் யாழ் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணுகிறாள் பதுமாவதி. அவ்வாசையும் நிறைவேறுகிறது. கோமுகன் என்ற மகன் அவளுக்குப் பிறக்கின்றான். அவனுக்கு மண்ணுலக அரகை நல்குகிறான் உதயணன்.

மானன்கை

ஒருநாள் வாசவதத்தையின் இருப்பிடத்தில் பந்தாடும் போட்டி நடைபெற்றது. அதில் ஆரியை என்ற பெண் மூவாயிரம் பந்துகளை இட்டு அவற்றைக் கொண்டுப் பந்தாடினாள். இதனைவிட யார் நன்றாக ஆட முடியும் என்ற எண்ணம் அவள்மனதில் இருந்தது. இவளைத் தோற்கடிக்க எண்ணி வாசவதத்தை தன் தோழியரைப் பார்த்தாள். அவளின் தோழிகளுள் ஒருத்தி மானன்கை. அவள் இப்போட்டியில் கலந்துகொள்ள முன்வந்தாள்.

“ஒருவரும் ஏற்பார் இன்றியோர்ந்து அவள் நெஞ்சம் சூர்ந்து திருநுதல் மாதா நொந்து சிறப்பின்றி இருந்த போழ்தின் மருவு கோசலத்து மன்னன் மகளுருவரிவை நாமம் சாரிமுல் மானன்கை சொலற்கருங் கற்பினாளே”⁶

என்ற இப்பாடலில் மானன்கை அறிமுகம் ஆகின்றாள். இவள் அறிமுகம் ஆகின்றபோதே பந்தாடலில் வெல்லுதல் வேண்டும் என் நோக்கத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறாள். என்பது தெரிந்துவிடுகிறது.

இவள் பந்தாடும் அழகை

“சிலம்பு கிண்கணி சில சீர்க்கலன்கள் ஆர்ப்பவும் வலம்புரி மணிவடம் வளர் இளமுலைமிசை நலம் பெற அசைந்திட நங்கை பந்தடித்திடப் புலம்பு வண்டு தேனிணம் பூங்குழல்மேல் ஆடவே”⁷

என்ற இப்பந்தாடல் வருணனை ஆண்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இவளைக் களவில் மணம் புரிகின்றான் உதயணன். தன் மனைவியின் தோழி என்பதால் அவளை மணம் புரிவதில் அவனுக்கு எச்சிக்கலும் எழவில்லை. ஆனால் தத்தை ஊடல் கொள்ளுகின்றாள்.

விரிசிகை

இவளும் உதயணனால் மணம் கொள்ளப்பெற்றவள், சோலை ஒன்றில் இவளைக் கண்ட உதயணன் இவளை மணந்து கொள்ளுகின்றான். இவளே இரண்டாவதாக மணந்து கொள்ளப்பட்டவள் என்றாலும் இவளை உதயணன் நான்காவதாக வேள்வி முறைப்படி மணந்து கொள்ளுகின்றான்.

“தேவியர் மூவர் கூடத் தேர் மன்னன் சேர்ந்து செல்நாள் காவின்முன்மாலை சூட்டிக் காரிகை கலந்துவிட்ட பூவின்மஞ்சரியைப் போலும் பொற்புநல்விரிசிகையை தாவில் சீர் வேள்வி தன்னால் தரணீசன் மணந்தான் அன்றே”⁸

இவ்வாறு உதயணனின் விருப்பத்திற்கு இறைபவர்களாக உதயண குமார காவியத்தலைவியர்

இவ்வாறு உதயணனின் விருப்பத்திற்கு எதிர் செய்பவர்களாக யாவரும் படைக்கப்படவில்லை என்ற நிலையில் ஆண்களின் விருப்பத்தின்படி நடப்பதே பெண்பிறவியின் பயன் என்பதான கருத்தாக்கத்தில் இப்பாத்திரங்கள் படைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன என்ற முடிவிற்கு வரமுடிகின்றது.

உதயணன்

யாழ் வாசிக்கத் தெரிந்தவன். அமைச்சர்களால் நல்வழிப்படுத்தப்படுபவன். தான் கண்ணுறும் பெண்களின் அழகில் மயங்கி அவர்களைச் சேர நினைப்பவன். பெண்களின் ஊடலைத் தீர்க்க வல்லவன் என்பன போன்றன உதயணனின் பாத்திரப்பண்புகளாகக் கொள்ளத்தக்கன.

காமமயக்கம் அதிகமுடையவன் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“இழந்த தன் நிலத்தையும் எளிமையும் நினைத்திலன்
கழிந்தறமும் மெய்மறந்து காங்குவும் பகல்விடான்
அழிந்தியன்பில் புல்லியே அரிவையுடை நன்னலம்
விழுந்து அவள் மயக்கத்தில் வேந்தன் இனிச்
செல்கின்றான்”⁹

என்ற இப்பாடல் உதயணனின் காமத்தியல்பை எடுத்துரைப்பதாக உள்ளது.

வாசவத்தையின்பால் ஆறாக்காதல்
கொண்டவனாகவும் உதயணன்
படைக்கப்பெற்றுள்ளான்.

“சயந்தியின் எல்லைவிட்டுச் சாலவுமகத நாட்டுக்கு
இயைந்து நன்கு எழுந்து சென்றே இரவியின் உதயம்
உற்றான்
நயந்தனன் தேவி காதல்நன்மனத்து அமுங்கிப் பின்னும்
வியந்து நல் அமைச்சர் தேற்ற வெங்கடும் கானம்
புக்கான்”¹⁰

என்ற இப்பாடலில் உதயணன் தன் மனைவியைக் காணாது வருந்தும் பாத்திரமாகப் படைக்கப்பெற்றுள்ளான். இவ்வளவில் பெண்ணின்பம் நுகர்பவனாக, அதற்காக, ஏங்குபவனாக உதயணன் பாத்திரம் அமைந்துள்ளது.

முடிவுகள்

இக்கட்டுரையின் வாயிலாகப் பெறப்படும் முடிவுகள் பின்வருமாறு

1. உதயண குமார காவியத்தைப் படைத்தவர் யார், அவர் எப்பாலினர் என்று தெரியாத நிலையில் மேற்கண்ட ஆண்சார்புக் கருத்துகளால் உதயண குமார ஆசிரியர்

ஆணாகத்தான் இருப்பார் என்ற முடிவிற்கும் வர முடிகின்றது.

2. ஆண்களின் சொல் கேட்டு நடக்கும் சிந்தனை உடையவர்களாகவே இக்காப்பிய பெண்கள் படைக்கப்பெற்றுள்ளனர் என்பதும் இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் வழியாகத் தெரிய வருகின்றது.

3. ஆண்கள் தன்னளவில் தன் விருப்பப்படி நடக்க ஐஞ்சிறு காப்பிய கால சமுதாயம் இடம் தந்துள்ளது.

4. உதயணன் என்ற பாத்திரம் வடமொழி மூலக்கதைக்கு ஒத்து அமைய வேண்டிய காரணத்தினால் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற நிலையில் அமையாமல் பெண்ணின்பம் பெரிதும் விழைபவனாகப் படைக்கப்பெற்றுள்ளான்.

5. உதயணன் வேறு பெண்களை மணந்து கொண்டபோது தன் எதிர்ப்பாகப் பிற பெண்கள் ஊடல் கொள்ளுகின்றனர். இவ்வூடல் மரபு தமிழ் மரபு சார்ந்தது என்பதும், இம்மரபில் சிறுகாப்பியம் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

6. ஊடலில் கதைத்தலைவியர் தோற்றுத் தன் தலைவனை அவர்கள் அடைக்கலம் புகுமாறு காவியக் கதை நடைபெறுவதால் இக்காப்பியத்தின் ஆண் சார்புத்தன்மை தெற்றென வெளிப்பட்டுவிடுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. உதயணகுமாரகாவியம், உஞ்சைக் காண்டம், பாடல்எண். 103
2. உதயண குமார காவியம், வத்தவ காண்டம், பாடல் எண். 201
3. உதயண குமார காவியம், வத்தவ காண்டம், பாடல் எண். 238
4. உதயண குமார காவியம், மகத காண்டம், பாடல் எண். 157
5. உதயண குமாரகாவியம், வத்தவ காண்டம், பாடல் எண். 202
7. உதயணகுமார காவியம், வத்தவகாண்டம், பாடல் எண்.235
8. உதயண குமார காவியம், வத்தவ காண்டம், பாடல் எண். 240
9. உதயண குமார காவியம், இலாவண காண்டம், பாடல் எண். 124
10. உதயண குமார காவியம், மகதகாண்டம், பாடல் எண். 151.

கம்பராமாயணத்தில்

புறநானூறு

முனைவர் போ.சத்தியமூர்த்தி,

உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழியல்துறை,
மதுரை காமராசர்
பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 625 021.

தமிழ் இலக்கியங்களில் மிகவும் தொன்மையானவையும், கிடைத்திருக்கும் நூல்களில் முதன்மையானவையுமான சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியல் களஞ்சியங்களாகும். சங்க இலக்கியங்களுக்குப் பின்னர் தோன்றிய இலக்கியங்களில் சங்க இலக்கியத்தின் கருத்துக்களோ, தொடர் அமைப்புகளோ, வடிவ அமைப்புகளோ அமைந்திருப்பது இயல்பானதாகும். அந்த அடிப்படையில் கம்பன் காவியத்தில் காணப் பெறுகின்ற சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள் பாடலாகிய புறநானூற்றுச் செய்திகள், கருத்துக்கள் அமைந்துள்ளமையை எடுத்துக்காட்டுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் ஒன்றான புறநானூற்றில் சோழன் இளஞ்சேட்சென்னியை ஊன்பொதி பசங்குடையார் என்ற புலவர் பாடிய பாட்டில் (பா. 378) ராமாயண நிகழ்வு இடம் பெற்றுள்ளது. அரசன் கொடுத்த அணிகலன்களைப் பாடினியர் அணிந்து கொண்ட காட்சியைக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“கடுந்தெறல் ராமனுடன் புணர் சீதையை
வலித்தகை அரக்கன் வவ்விய ஞான்றை
நிலம்சேர் மதரணி கண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பெருங்கிளை இளைப் பொலிந்தாங்கு”

என்ற பகுதி இடம் பெற்றுள்ளது. அதாவது இராமனும் சீதையும் காடு சென்றிருந்த பொழுது சீதையை இராவணன் தூக்கிச் சென்றான். அவ்வாறு தூக்கிச் செல்லும் பொழுது சீதை தான் கடத்தப் பட்டிருப்பதை - கடத்திச் செல்லும் வழியை அறிவிப்பதற்கு இணங்கத் தான் அணிந்திருந்த அணிகலன்களை விமானத்திலிருந்து கீழே எறிந்து சென்றனள். அதனைப் பின்னர் கண்டெடுத்த குரங்கினங்கள் விரலில் அணிவதைக் காதிலும், காதில் அணியும் அணியை விரலிலும், மிடற்றில் அணியும் அணியை இடையிலும், இடையில் அணிய வேண்டியதை கழுத்திலும் அணிந்து கொண்டன. அதுபோல மன்னவன் கொடுத்த அணிகலன்களைப் பாணர் மகளிர் மாற்றி அணிந்து கொள்ள அவ்விடத்தில் சிரிப்பொலி எழுந்தது என்று புலவர் பாடியுள்ளார். எனவே சங்க இலக்கியமான புறநானூற்றில் ராமாயணச் செய்தி இடம் பெற்றிருப்பதை உணரும் பொழுது ராமாயணக் கதை மரபு சங்க காலத்திலேயே நிலவி வந்திருக்கிறது என்பது புலப்படுகிறது. எனவே சங்க இலக்கியப் பகுதிகளில் ராமாயணச் செய்தி இடம் பெற்றிருப்பது போல, வடமொழியைத் தமிழில்

பெயர்த்த கம்ப ராமாயணத்தில் புறநானூற்றுக் கருத்தமைவுகள் இடம் பெற்றிருப்பதை ஒப்பீட்டு ஆய்வு நோக்கில் காணுகின்றபொழுது பெறப்படுகின்றன.

யான் வாழும் நாளும் மன்னன் வாழிய

புறநானூற்றில் சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணனைச் சோழன் குளமுற்றுத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் பாராட்டிப் பாடிய பாடல் அமைந்துள்ளது. பாடுகின்ற சோழவளவன் பண்ணனோடு நெருங்கிய நட்பினன் ஆவான். இருவரும் ஒருசேர இருக்கும் பொழுது, சோழன் மன்னனின் கொடைத்திறனைப் பாராட்டி, தான் நேரில் பாடாது பாணன் ஒருவன் பாடுவது போலப் புறநானூற்றுப் பாடலைப் பாடியுள்ளான்.¹ அப்பாடலில் மன்னனின் கொடைத் திறனைப் பாராட்டி அவனைப் பசிப்பிணி மருத்துவன் என்று கூறி, அவன் பல்லாண்டு வாழவேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறான் அவ்வாறு வாழ்த்தும் பொழுது சோழன் தன்னுடைய வாழ்நாளையும் சேர்த்துக் கொண்டு பண்ணன் வாழவேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறான். தன் வாழ்நாளையும் சேர்த்துப் பண்ணன் வாழட்டும் என்று சோழன் சொல்லுகின்ற புறநானூற்றுக் கருத்தின் சாயல் கம்ப ராமாயணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

அயோத்தியா காண்டத்தில் கையேயி கும்பினைப் படலத்தில் இச்செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. அதாவது தனக்குப் பின் இராமன் முடி சூடவேண்டும் என்ற செய்தியைத் தயரதன் இராமனிடம் அறிவிப்பதற்காக இராமனை அரசவைக்கு அழைத்து வரக் கட்டளை இடுகிறான். அதன்படி இராமன் அரசவைக்குப் புறப்பட்டு வருகிறான். தெருவில் அவன் வருகின்ற காட்சியை மகளிர்கள் கண்டனர். இராமனின் அழகையும், அவன் நடையையும் புகழ்ந்து பேசுகின்றனர் அவ்வாறு புகழ்ந்து பேசும் சில மகளிர்.

“உய்ந்தது இவ்வுலகம் என்பார்
ஊழிக் காண்கிற்பாய் என்பார்
மைந்த நீகோடி எங்கள்
வாழ்க்கைய யாவும் என்பார்” (பா. 91)

இப்பகுதியின்படி இராமன் தங்கள் வாழ்க்கை நாட்களையும், அவன் வாழ்க்கை நாளோடு ஏற்றுக் கொண்டு நீடு வாழ்க என மகளிர் கூறுவது இடம் பெற்றிருக்கிறது. இது புறநானூற்றில், “யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய என்ற கருத்தை அடியொற்றி வழிமொழிந்ததாகக் கொள்ளலாம்.

சிபி வரலாறு

புறநானூற்றில் சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் வரலாறு இடம் பெற்றுள்ளது. அவ்வரலாறு இடம் பெற்ற

புறநானூற்றுப் பகுதிகளில் ஒன்று தாம்பல் கண்ணனார் பாடிய பாட்டில் உள்ளது. சோழன் நலங்கிள்ளியின் தம்பி சோழன் மாவளத்தானுடன் தாம்பல் கண்ணனார் ஒருமுறை தாயம் விளையாடினர். அப்பொழுது ஏற்பட்ட சிறு சச்சரவில் தாயக் கட்டையைச் சோழன் தாம்பல் கண்ணனார் மேல் எறிந்தான். அவனுடைய கோபத்தைக் கண்ட தாம்பல் கண்ணனார் பாடிய பாட்டு அது. இப்பாட்டில் சோழன் சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் மரபில் வந்தவனா இப்படிக் கோபப் படுவது? என்று புலவர் பாடியிருக்கிறார். அப்பொழுது சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் வரலாற்றைப் புலவர் பாடலில் இடம்பெற வைக்கிறார்.

“அவிர்சடை முனிவரும் மருளக் கொடுஞ்சிறை
கூர்அகிர் பருந்தின் ஏறுகுறித்து, ஓர்ஈ
தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புரவின்
தபுதி அஞ்சிக் சீரை புக்க
வரையா ஈகை உரவோன் மருக”²

என்பது பாடற் பகுதியாகும். இதில் சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் மரபோ? என்று கேட்பது போல, கம்பராமாயணத்திலும் சிபிச் சக்கரவர்த்தி மரபில் வந்தோர் கொடுத்த வாக்குறுதியை மறக்கலாமா? என்ற வினாப் பகுதி அமைந்துள்ளது. அயோத்தியாக் காண்டத்தில் கையேயி தயரதனிடத்தில் முன்னர்க் கொடுத்த வரத்தை மீண்டும் கேட்ட பொழுது தயங்கிய தயரதனிடம் கையேயி கூறுகின்ற கூற்றில் இவ்வினா அமைப்பு அமைந்துள்ளது.

“அரிந்தான் முன்னோர் மன்னவன் அன்றே அருமேனி
வரிந்து ஆர்வில்லாய் வாய்மை வளர்ப்பான் வரம்நல்கி
பரிந்தால் என்ஆம் என்றனள் பாபும் கனலே போல்”
(பா. 47)

என்பது கம்பரின் வாக்காகும். இப்பகுதியில் முன்னோர் மன்னவன் என்பது சிபிச் சக்கரவர்த்தியைக் குறிப்பதாகும். எனவே இரண்டு இலக்கியங்களிலும் சிபிச் சக்கரவர்த்தி புறாவிற்குக் கொடுத்த வாக்குத் தவறாமையே நிகழ்ச்சி வினா அமைப்பில் இடம் பெற்றிருப்பது ஆய்வு நோக்கில் மகிழ்வுக்கு உரியதாகும்.

வெற்றி எனும் நம்பிக்கை

புறநானூற்றில் பாமுளர் எறிந்த சேரமான் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னியை உண்பொதி பசங்குடையார் பாடிய பாடலில் பகைவரின் கோட்டையை வெற்றி பெறுவதற்கு முன்னே, அக்கோட்டைச் செல்வத்தைப் பாணர்களுக்குக் கொடுக்கும் அரசனின் இயல்பு பாராட்டப் பெறுகிறது. அதாவது புலவர் சேரமாணைப் பாடுகின்ற பொழுது, மன்னனே பகைவர்

கோட்டை அவர்களுக்கு உரிமையாக இருக்கும் பொழுதையே அதனை நீ வெற்றி கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் பாணர்களுக்கு அக்கோட்டைச் செல்வங்கள் நுமது எனப் பாணர்களிடம் கூறுகின்ற வள்ளல் தன்மை உடையவனே என்று கூறிப் புலவர் பாராட்டுகின்றார்.

“நீயே ஒன்னார்
ஆர் எயில் அவர்கட் தாகவும் உமதுஎனப்
பாண் கடன் இறுக்கும் பள்ளியோய்
ஊண் கடன் எந்தை நீ இரவலர்ப் புரவே”³

இவ்வாறு வெற்றி பெறுவதற்கு முன்னமேயே அதன் பயனை மற்றவர்க்குக் கொடுக்கும் புறநானூற்று மரபு கம்பராமாயணத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளது. யுத்த காண்டத்தில் வீடணன் அடைக்கலப் படலத்தில் இராமன் வீடணனை ஆற்றுப் படுத்தும் முகத்தான் இலங்கைச் செல்வத்தை உமக்குத் தந்தேன் என்று வீடணனிடம் கூறுகின்றான்.

“ஏழினொடு ஏழாய் நின்ற உலகம் என் பெயரும் எந்நாள்
வாமும் நாள், அன்றுகாறும், வாள் எயிற்று அரக்கர்
வைகும்
தாழ் கடல் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே, தந்தேன்”
என்றான். (பா. 139)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். இலங்கையைப் போரிட்டு வெற்றி பெறுவதற்கு முன்னமேயே வீடணனுக்கு அளித்து இராமன் முடிசூட்டி வைத்தது, முன்குறித்த புறநானூற்றுப் பகுதியை நினைவு படுத்துவதாகும்.

தன்மானம்

தமிழர்தம் வீரம் போரில் புறங்கொடா வீரமாகும். விழுப்புண் பட்டு இறந்தாலே உடம்பு இறந்ததாகக் கொள்வது தமிழர்தம் பண்பாடாகும், போருக்குப் போகாமல் குழந்தை இறந்தாலும் அது விழுப்புண் பெற்றே ஆக வேண்டும் என்பதற்காக வாளினாலே இறந்த குழந்தையின் உடம்பைக் கீறி மண்ணில் புதைப்பது பண்டைத் தமிழரின் தன்மானமாகும் இத்தகைய மரபுடைய தமிழகத்தில் சேரன் கணைக்கால் இரும்பொறை என்ற மன்னன் சோழ அரசன் செங்கணான் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு, போர்த்தோலியை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவனுக்குத் தண்ணீர் தாகம் ஏற்பட்டது. பகையரசரின் காவலரிடம் தண்ணீரை யாசித்தான். தண்ணீர் கிடைத்தது. ஆனால் அத்தண்ணீரைப் பார்த்த

சேரன் தன்னுடைய யாசித்த நிலைக்கு வருந்தித் தானே பாடுகிறான் பாட்டு.

“குழவி இறப்பினும், ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆள் அன்று என்று வாளின் தப்பார்
தொடர்ப்புடு குமலியன் இடர்ப்படுத்து இரீஇய
கேள்அல் கேளீர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை இன்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாம் இரந்து உண்ணும் அளவை
ஈண்மரோ இவ்வுலகத் தானே”⁴

என்பது மன்னவனின் தன்மான உணர்ச்சிப் பாடலாகும். சங்கிலியால் கட்டப் பெற்ற நாய்போல அடைக்கப் பெற்றுச் சுற்றமில்லாத பகைவர் தந்த சிறிய பதமாகிய உணவை வயிற்றுப் பசி தீர உண்டு உலகத்தில் வாழத்தான் வேண்டுமா என்று கூறி உயிரை விடுத்தான் மன்னன் கணைக்கால் இரும்பொறை. இந்தத் தன்மான உணர்ச்சியைக் கம்பராமாயணத்திலும் காண முடிகிறது. தாயின் சூழ்ச்சியால் அயோத்தி அரசு தனக்கு உரித்தாக்கப் பெற்றிருக்கிறது என்பதை அறிந்த பரதன் பெரிதும் வேதனைப்படுகிறான். அண்ணன் காடு ஏகத் தான் இந்த அரசாட்சியைப் பெறுவது உடம்பைச் சில மணி நேரம் காப்பதற்காகப் பகைவரின் இல்லத்தில் சென்று, உணவை யாசிக்கக் கையேந்திய நிலை போன்றதாகும். எனவே ஆட்சியை ஏற்க மாட்டேன் என்று பரதன் குறிப்பிடுகின்றான்.

“வில்லினும் வாளினும் விரிந்த ஆண் தொழில்
புல்லிடை உகுத்தனென் பொய்யம்மை யாக்கையைச்
சில்பகல் ஓம்புவான் செறுநீர்ச் சீரிய
இல்லிடை இடும்பதம் ஏற்க எண்கையால்”
(அயோத்தியா காண்டம், பள்ளியடைப் படலம், பா. 113)

என்பது பாடல். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் பகைவரின் உணவு பதம் என்ற சொல்லால் குறிக்கப் பெற்றிருப்பது ஒப்புநோக்கத்தக்கதாகும். இத்தகைய தன்மானம் பண்டு தொட்டு இலக்கியங்களில் இடம் பெற்று வருவது தமிழரின் தனி நாகரீகமாகும்.

அதைப் போலவே புறநானூற்று அரசர்கள் தாங்கள் படையெடுத்துச் செல்லும் போரில் வெற்றி பெறவில்லை என்றால் மற்றவர் போற்றாது இகழ்டும் என்று கட்டியங் கூறுகின்ற பண்பாட்டினை உடையவர்கள் ஆவார்கள். புறநானூற்றில் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்து நெடுஞ்செழியன் இவ்வுணர்ச்சியைத் தன் பாடலாகப் பாடுகின்றான். “சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை

அருஞ்சமம் சிதையத் தாக்கி முரசொடு
ஒருங்கு அகப்படேன் ஆயின் பொருந்திய

.....

குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக
ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆகப்
புலவர் பாடாது வரைக இந்நிலவரை”⁵

என்று நெடுஞ்செழியன் தன் வெற்றியைப் பற்றிய நம்பிக்கையை, தன்மானத்தைப் பெற்றிருந்தான். இதன்வழிக் கம்பன் காவியத்திலும் இந்திரசித்துவின் கூற்றாகக் காண முடிகிறது. நாகபாச படலத்தில் இலக்குவனை வாட்டி வீழ்த்தி வருவேன் என்று தன் தந்தையிடம் கூறி, அவ்வாறு வெற்றி பெறவில்லை என்றால் தம் குலப் பகைவர்களாகிய தேவர்கள் சிரிக்கட்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றான்.

“வெங்கண்நெடு வானரத்தானையை வீற்று வீற்றாய்ப்
பங்கமுற மூறி இலக்குவனைப் படேனேல்
அங்கம்தர அஞ்சி எண்ஆணை கடக்கலாத
செங்கண் நெடுமால் முதல் தேவர் சிரிக்க என்னை”
(பா. 10)

என்பது பாடற் பகுதி. நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் கூறியது போல இந்திரசித்தும் தன்மானத்தை, தன்னம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தி இருப்பதைக் காணும் போது, சங்க இலக்கிய மரபு புலனாகிறது.

உவமை மாண்பு

புலவர்கள் தத்தம் இலக்கியங்களில் வாசிப்போர் மனம் மகிழப் பலவிதமான உவமைகளைப் பயன்படுத்துவர் சங்க இலக்கியப் பனுவல்களில் உவமை என்னும் தவறலுங்கூத்தி களிநடம் புரிந்திடுவாள். புறநானூற்றிலும் ஒப்பற்ற உவமைகள் இடம் பெற்றுத் தமிழ்க் கவிஞர்களின் உள்ளப் பாங்கிளைப் பெருமையாக வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒல்லையூர் பூதப் பாண்டியனுடைய தேவி பெருங்கோப்பெண்டு தன் கணவன் இறந்து எரியுட்டுகின்ற ஈமத் தீயில் புக முற்படுகின்றாள். அமைச்சர்களும் அறிஞர்களும் மூதின் மகளிராம் அவளைத் தடுக்கிறார்கள். அப்பொழுது உயிரற்ற உடலைச் சுடுகின்ற ஈமத்தீ உயிரோடு கூடிய தனக்குத் தீமை தரும் என்றா என்னைத் தடுக்கின்றீர்கள்? இந்த ஈமத் தீயும் தாமரைத் தடாகமும் எம் போன்ற பெண்களுக்கு ஒத்ததே என்று தன்னுணர்ச்சியைப் பாட்டாக வெளிப்படுத்தித் தீயில் புகுந்தாள் என்பது வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகும். பல்சான்றீரே என்று தொடங்கும் அவளின் பாடலின் ஒரு

பகுதி.

“பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்
நுமக்கு அரிதாகுக தில்ல எமக்குஎம்
பெருந்தோள் கணவன் மாய்ந்தன அரும்புஅற
வள்இதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நள் இரும்பொள்கையும் தீயும் ஓற்றே”

என்பதாகும். பெருங்கோப் பெண்டுக்கு ஈமத்தீயும் தடாகமும் எவ்வாறு ஒன்றாகத் தோன்றியதோ அவ்வாறே கம்பராமாயண அயோத்தி நாட்டு மகளிருக்கும் ஒரே தன்மையாகத் தோன்றிற்று. மகன் காடு சென்ற பிரிவால் தந்தையான தயரதன் மூச்சிழந்து மாண்டு போயினன். அதனைக் கேள்விப் பட்ட அவனுடைய அரண்மனையில் இருந்த அவனுடைய அன்புக்குப் பாத்திரமான மகளிர் பலர் தீயில் மூழ்கி இறந்தனர். அந்தக் காட்சியைக் கம்பர் ஒரு உவமையின் மூலமாக அதாவது பெருங்கோப் பெண்டு கூறிய கருத்தையே உவமையாக்கிப் பாடியுள்ளார்.

“குழயையும் மாமலர்க் கொம்பு அணார்கள்தாம்
தழையில் முண்டகம் தழுவ காணிடைக்
முழையில் மங்கை போல் எரியில் மூழ்கினார்”
(அயோத்தியாகாண்டம், பள்ளியடைப் படலம், பா. 136)

என்பது பாடலாகும். இதில் மலர்க்கொம்பு போன்ற இடைபெற்ற பெண்கள் தயரதன் இறந்ததினால் தாமரை மலர்கள் பூத்திருக்கும் பொய்கையில் மயில் கூட்டம் நுழைவது போலத் தீயில் மூழ்கி இறந்தனர் என்ற கருத்து இடம்பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியக் கருத்து அதாவதுஈமத் தீயானது தாமரைப் பொய்கை போன்றதாகும் என்று எண்ணிய கருத்து, கம்பன் காவியத்தில் உவமை நிலையில் அமைக்கப் பெற்றிருப்பது சங்க இலக்கிய மறு பதிப்பாளன் கம்பநாட்டாழ்வான் என்பதை உறுதியாக்குகின்றது.

மற்றொரு உவமைக் காட்சி இரண்டு இலக்கியங்களிலும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. மதுரைப் பூதன் இளநாகனார் என்னும் புலவர் ஓர் போர் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு, அப்போரில் ஒரு வீரனின் நடைமுறையைப் பாராட்டிப் பாடுகிறார். அவர் பாடிய பாட்டில் ஒரு வீரனின் நடைமுறை பாராட்டப் பெறுகிறது. அதில் இடம் பெற்ற உவமை குடப்பால் சில் உறை போல என்பதாகும். அதே உவமை கம்பனின் காவியத்திலும் அமைந்துள்ளது. புறநானூற்றுப் புலவனின் பாடற் பகுதி, “நறுவிரை துறந்த நாரை வெண் கூந்தல்

இராங்காழ் அன்ன கீறங்குகண் வறுமுலை
செம்முது பெண்டின் காதலம் சிறாஅன்
மடப்பால் ஆய்மகள் வள்உயிர்த் தெறித்த
குடப்பால் சில்உறை போலப்
படைக்கு நோயெல்லாம் தான் ஆயினனே”

என்பது உவமை இடம் பெற்ற பாடலாகும். இப்பாடலில் மூதீர் பெண்டிராகிய ஒருத்தி பெற்ற மகன் போர்க்களத்தில் எல்லாத் திக்குகளிலும் சுழன்று, படைகளை அடித்தான் என்று கூறவந்த புலவர், பாத்திரத்தில் உள்ள பாலில் நெகத்தால் சிறிதீடப் பட்ட புறைப்பால், பால் முழுவதும் பரந்து தயிராக ஆக்கியது போலப் பிறரை அழித்து வெற்றியைத் தந்தான் என்று கூறப்பெற்றிருக்கிறது. இந்தப் புறப்பொருள் உவமையைக் கம்பர், அகப்பொருள் உவமையாகக் கொண்டு மகிழ்வார் அதாவது இராமனைக் கண்ட சீதையின் மனம் காமத்தால் வருந்தியது. அதாவது கண்வழி சென்ற காதல் உயிரெலாம் பரவி வருத்தியது. அது எதுபோல என்றால் இந்த உவமை போன்றதாகும் என்று பாடியுள்ளார்.

“மால்உற வருதலும் மனமும் மெய்யும்தன்
நூல்உறு மருங்குபோல் நுடங்குவாள் நெடுங்
காலுறு கண்வழிப் புகுந்த காதல் நோய்
பாலுறு பிறையெனப் பரந்தது எங்குமே”
(பாலகாண்டம், மிதிலைக் காட்சிப் படலம், பா. 41)

பாலில் சேர்க்கப் பட்ட பிறை மோரானது சிறு துளியாக இருந்தாலும், பால் முழுவதிலும் பரவித் தயிராக்குவது இயல்பாகும். இவ்விரு இலக்கியங்களில் புறநானூற்றில் படை முழுவதும் பரந்து திரிந்த வீரனின் வீரத்திற்கும், கம்பராமாயணத்தில் கண்வழிப் புகுந்த காதல் உடம்பு முழுவதும் பரவி இருந்தது என்பதற்கும் மேற்குறித்த உவமை பயன்படுத்தப் பெற்றிருப்பது இரு கவிஞர்களின் கவி நயத்தைக் காட்டுகிறது.

வானத்தில் உலவும் திங்களாம் சந்திரன் பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒருமுறை வளர்வதும் தேய்வதுமாக இயங்கும். திங்கள் வளர்வதையும், தேய்வதையும் உவமையாக்கிப் புறநானூறு இலக்கியமும், கம்பராமாயண இலக்கியமும் பாடல்களைத் தந்திருக்கின்றன. புறநானூற்றில் உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்ற புலவர் சோழன் நலங்கிள்ளியைப் பாடிவரும் புலவரின் நலம் பாராது பரிசில் வழங்க வேண்டும் என்று கூறும் பாடலில் இவ்உவமையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“தேய்தல் உண்மையும் பெருகல் உண்மையும்
மாய்தல் உண்மையும் பிறத்தல் உண்மையும்

அறியா தோரையும் அறியக் காட்டி
திங்கள் புத்தேள் திரிதரும் உலகத்து”⁸
என்பது பாடற் பகுதியாகும்.

இப்பகுதி மூலம் புலவர் உலகில் தேய்ந்த பொருள் பெருகுதலும் உண்டு, பெருகிய பொருள் தேய்தலும் உண்டு என்பதை அறியாதவர்களுக்கு அறியக் காட்டுவது போலத் திங்களானது தேய்ந்து வளர்கின்றது என்று உவமையைப் பயன்படுத்தி அறம் கூறுகின்றார். அது போலக் கம்பன் காவியத்தில் சீதையைப் பிரிந்து வருந்தும் இராம இலக்குவர்க்குக் கழுகின் வேந்தனான சடாயு இவ்வுவமையைப் பயன்படுத்தி அறம் கூறுகிறார்.

“பொங்கு வெங்கோள் அரா விசம்பு பூத்தன
வெங்கதிர்ச் செல்வனை விழுங்கி நீங்குமால்
அம்கண் மாஞாலத்தை விளக்கும் ஆய்கதிரத்
திங்களும் ஒருமுறை வளரும் தேயுமால்”
(ஆரணிய காண்டம், சடாயு உயிர்தீர்த்தபடலம், பா. 109)

என்பது கம்பராமாயணப் பாடற் பகுதியாகும். இப்பகுதியில் சூரியனை கேதுக்கள் விழுங்கி மீண்டும் விடுவது போலவும், திங்கள் தேய்ந்து வளர்ந்து, வளர்ந்து தேய்வது போலவும் துன்பம் வருவதும் போவதுமாக இருக்கும் என்ற அறம் இடம் பெற்றுள்ளது. இரண்டு இலக்கியங்களிலும் நல்லறம் ஒன்றை விளக்கத் திங்கள் உவமை பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது ஒப்பிட்டுக் காணத்தக்கதாகும்.

இவ்உவமைகளைப் போல மற்றுமோர் உவமை இரண்டு இலக்கியங்களிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றது கொல்லன் உலைக் களத்தில் காய்ச்சப் பெற்ற இரும்பில் தெளிக்கப் பெற்ற நீர் மீள்வது இல்லை என்ற உவமை பயன்படுத்தப் பெற்றிருக்கின்றது. கானப்பேர் என்ற காளையார்கோவில் கோட்டை வேங்கைமார்பன் என்ற மன்னனுக்கு உரியது அதை உக்கிரமப் பெருவழி என்ற பாண்டியன் வென்றான். அவன் வென்றதை அறிந்த வேங்கைமார்பன் தான் இழந்த கோட்டை மீண்டும் தனக்கு உரித்தாகாது என்று வருந்தும் பொழுது இந்த உவமையைப் பயன்படுத்தி வருந்தினான் என்று புலவர் ஐயூர் மூலங்கிழார் பாடுகின்றார்.

“கதிர்நுழை கல்லா மரம்பயில் கடியிளை
அருங்குறும்பு உடுத்த கானப் பேரெயில்
கருங்கைக் கொல்லன் செந்தீ மாட்டிய
இரும்புண் நீரினும் மீட்டற்கு அரிதுஎன
வேங்கை மார்பன் இரங்க”⁹

என்பது பாடற் பகுதியாகும். இப்பகுதியில் கொல்லன் உலைக்களத்தில் இரும்பு உண்ட நீர் மீண்டாலும் கோட்டையை மீட்க முடியாது என்பது மேற்குறித்த உவமை மூலம் விளக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இதே அமைப்பைக் கம்பன் காவியத்திலும் காண முடிகின்றது. சீதையைக் கவர்ந்து செல்லும் இராவணன் சடாயுவிடம் இந்த உவமையைப் பயன்படுத்தித் தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துகிறான்.

“வரும் புண்டரம் வாளி உன்மாப்பு உருவிப்
பெரும் புண் திறவா வகைப் பேருதிநீ
இரும்பு உண்டநீர் மீளினும் என்னுழையின்
கரும்பு உண்டசொல்லீள் திலக்காணுதியால்”

(சடாயு உயிர்நீத்த படலம், பா. 18)

என்பது கம்பரின் பாடலாகும். இப்பாட்டில் இராவணன் சடாயுவை நோக்கி என்னுடைய அம்பு உன்னுடைய மார்பிலே தைத்துப் பெரும்புண் உண்டாகி இறந்து போகாதே. விலகிப் போய்விடு. கரும்பு போன்ற சொல்லை உடைய சீதை கொல்லன் உலைக் களத்தில் தீயில் காய்ச்சப் பட்ட இரும்பின்மேல் ஊற்றிய நீர் மீண்டாலும் என்னிடம் இருந்து மீள மாட்டாள் என்று கூறுகிறான். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் இரும்பு உண்ட நீர் மீள இயலாது. அப்படியே ஒருக்கால் மீண்டாலும் கைக்கொள்ளப் பெற்ற பொருள் மீளாது என்பது உவமையால் பெறப்படுவது படித்து இன்புறத் தக்கதாகும்.

புறநானூறு பண்டைத் தமிழரின் வீரம், கொடை இவற்றைக் குறிப்பிடுவதோடு நல்அறங்களையும் குறிப்பிடுகின்ற பாடல்களைத் தன்னகத்தே கொண்டதாகும். அறம் கூறும் பாடல்களில் ஒன்று..

“ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாண் இழை மகளிர் கருச் சிதைத்தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கில் கழுவாயும் உள என
நிலம் புடைப் பெயர்வது ஆயினும் ஒருவன்
செய்தி கொண்டோர்க்கு உய்திலில் என
அறம் பாடின்றே ஆயிழை கணவ”

என்பது சோழன் குளமுற்றுத் துஞ்சிய கிள்ளவளவாணை ஆலத்தூர் கிழார் பாடிய பாட்டின் பகுதியாகும். பசுவினுடைய காம்பை அறுத்து அதனால் பெறுகின்ற பயனைக் கெடுத்த தீவினையாளர்க்கும், நல்ல ஆபரணங்களை உடைய மகளிரது கருவை அழித்தோர்க்கும், தந்தை தாயரை பிழைத்துக் கொண்டு

தொழிலைச் செய்தோர்க்கும் அவரவர் செய்த பாதகத்தினைப் போக்கிக் கொள்ளப் பரிகாரம் ஆகிய கழுவாய் உண்டு. ஆனால் பூமி கீழ் மேலாக மாறினாலும் ஒருவன் செய்த நன்றியை மறந்தோர்க்கு வாழ்வு இல்லை என்று அறநூல்கள் கூறுகின்றன என்பது இப்பகுதியின் பொருளாகும். இதே கருத்தைக் கம்பராமாயணத்தில் கிட்கிந்தைப் படலத்தில் சுக்ரீவனைச் சினத்தோடு தேடி வருகின்ற இலக்குவனும், அவனை எதிர் கொண்ட அனுமானும் உரையாடுகின்ற பகுதியில் காணமுடிகிறது.

“சிதைவு அகல் காதல் தாயைத் தந்தையைக் குருவைத்
தெய்வப்

புதவி அந்தணரை ஆவை பாலரை பாவை மாரை
வதை புரிகுணர்க்கும் உண்டாம் மாற்றல்ஆம் ஆற்றல்
மாயா

உதவி கொன்றார்க்கு ஒன்றாலும் ஒழிக்கலாம் உபாயம்
உண்டோ” (கிட்கிந்தைப் படலம் - பா.62)

என்ற இப்பாடல் அனுமன் கூற்றுப் பாடலாகும். புறநானூற்றுப் பாடலைப் போல இப்பாடலிலும் தவறுகள் பல அடுக்கிக் கூறப்பெற்று அவற்றுக்குப் பரிகாரம் உண்டு என்றும், செய்ந்நன்றி கொன்றோர்க்கு அவர்தம் பாவத்தை நீக்க எந்தப் பரிகாரமும் உண்டோ, இல்லை என்ற செய்தியும் வலியுறுத்தப் பெற்றிருக்கின்றன. எனவே இவ்விரண்டு இலக்கியங்களிலும் செய்ந்நன்றி மறந்தோர்க்கு எந்தப் பரிகாரமும் இல்லை. அவர்கள் சிறப்புடன் வாழவும் முடியாது என்ற அறக் கருத்து வலியுறுத்தப் பெறுகிறது.

இவ்வாறு புறநானூற்றுக் கருத்துக்கள், அமைப்புகள் காணப்படும் அதே நேரத்தில், புறநானூற்றில் இடம்பெற்ற சிந்தனைக்குப் பதிலாகக் கம்ப இராமாயணத்தில் புதிய சிந்தனையைக் காணவும் முடிகிறது. புறநானூற்றில் மோசிகீரனாரின் பாடல் கீழ்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
அதனால் யான் உயிர் என்பது அறிகை
வேல்மிகு தானை வேந்தர்க்கு கடனே”

இப்பாடலின் பொருள் - வேந்தனாகிய உயிரை உடையது இந்த உலகம். அதனால் இவ்வுலகத்தார்க்கு நெல்லும் உயிரன்று நீரும் உயிரன்று. எனவே அரசன் ஒருவன் உலகத்திற்குத் தான் உயிர் என்பதை அறிவது அரசனுடைய கடமையாகும் என்பது பொருளாகும். இதில் உலகம் உடலாகவும், அரசன் உயிராகவும் கூறப் பெற்றிருக்கிறது. இதே கருத்தை மாற்றி ஒரு புதிய

சிந்தனையைக் கம்பர் தன் காவியத்தில் இடம்பெற வைத்திருக்கிறார்.

“வயிர வான் பூண் அணி மடங்கல் மொய்ம்பினான்
உயிரெலாம் தன்னுயிர் ஒக்க ஓம்பலால்
செயிர்இலா உலகினில் சென்று நின்று வாழ்
உயிர் எலாம் உறைவது ஓர் உடம்பும் ஆயினான்”
(பாலகாண்டம், அரசியல் படலம் - பா. 10)

வயிரம் இழைத்த சிறந்த அணிகலன்களை அணிந்த சிங்கம் போன்ற வலிமை உடையவனான தயரதன், உலகத்து உயிரை எல்லாம் தன் உயிர் போலப் பாதுகாத்தலால், குற்றமற்ற உலகத்தில் உள்ள அசைந்தும் அசையாமலும் இருக்கின்ற எல்லா உயிர்களையும் தாங்குகின்ற ஒப்பற்ற உடலை ஒத்திருந்தான் என்பது பொருளாகும். இவ்விரண்டு இலக்கியங்களில் புறநானூறு மன்னனை உயிராகச் சித்தரிக்க, கம்பராமாயணம் மன்னனை உடலாகச் சித்தரித்திருப்பது கருத்து மாற்ற வளர்ச்சியாகும்.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தில் ஒன்றான புறநானூற்றின் தாக்கம் கம்ப ராமாயணத்தில் இடம் பெற்றுக் கம்பரின் சங்க இலக்கியப் பயிற்சியையும், கருத்துவள ஒற்றுமையையும், அறிய முடிகின்றது. இங்கு கூறியவை ஒருசில எடுத்துக்காட்டுகள். இன்னும் ஒப்பிட்டால் பல செய்திகள் கிடைத்திடும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. புறநானூற்றுப் பா. 173
2. புறநானூறு, பா. 43
3. மேலது, பா. 203
4. புறநானூறு, பா. 74
5. புறநானூறு, பா. 72
6. புறநானூறு, பா. 246
7. புறநானூறு, பா. 276
8. புறநானூறு, பா. 27
9. மேலது, பா. 21
10. புறநானூறு, பா. 34
11. புறநானூறு, பா. 186.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு
இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து
இதழ்களையும் எங்களது
www.pallavipathippakam.in
இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து
பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)
செய்து கொள்ளலாம்.

வாஸந்தி நாவலில் பெண்ணிய நோக்கு

முன்னுரை

பெண்ணிய நோக்கில் இலக்கியங்களை அணுகி ஆராய்வது, சில அடிப்படை சமூக உண்மைகளைத் தோல் உரித்துக்காட்டும் என்பது பெண்ணியத் திறனாய்வாளர்களின் ஒருமித்த கருத்தாகும். வாஸந்தியின் நாவல்களில் 'கடைசிவரை' என்ற நாவல் முழுக்க முழுக்க பெண்ணிய நோக்கோடு எழுதப்பட்ட நாவலாகும். இந்நாவலை இத்திறனாய்வு முறைக்கு உட்படுத்தி உண்மைகளை வெளிக்கொணர்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கு. அங்கயற்கண்ணி,

முனைவர் பட்ட
பகுதிநேர ஆய்வாளர்,
கணேசர் கலை அறிவியல்
கல்லூரி,
மேலைச்சிவபுரி,
புதுக்கோட்டை - 622 403.

வாஸந்தியின் 'கடைசிவரை' என்ற நாவல் பெண் தொடர்பான பல பிரச்சனைகள் கதைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெண் சிசுக் கொலையும், குறிப்பாக பெண்ணின் தனித்து இயங்கும் போக்கும் மையமாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

வாஸந்தி இந்நாவலின் நாயகி 'மனோகரி' யைச் சுயசிந்தனை உடைய பெண்ணாகவும் 'கடைசிவரை' தன் சுயசிந்தனையில் இருந்து நழுவாத தனித்துவப் போக்குடைய பெண்ணாகவும் படைத்துள்ளார். வாஸந்தி இந்நாவலில் இந்தியச் சூழலில் பெண்ணியத்தை அடையாளம் கண்டுள்ளார். பெண்களுக்கு விலங்காக அமைந்துள்ள மரபுத்தளைகளில் அதிலும், குறிப்பாகப் பெண்களின் இலக்காகச் சமூகம் நிர்ணயித்துள்ள 'திருமணம்' என்ற தளையில் கடைசிவரை சிக்காமல் தன்னைக் காத்துக் கொள்கிறார் மனோகரி. ஒரு பெண் கடைசிவரை தனித்து இயங்க முடியும். அவளால் ஆண் சார்பில்லாது ஆண் செய்ய நினைக்கும் அனைத்தையும் செய்து வாழ்க்கையைச் சுயமாக நடத்த இயலும் என்பதையும் மனோகரி கதாபாத்திரம் மூலம் வாஸந்தி இனம் காட்டியுள்ளார். அவர் கதையின் பின்னணியாச் சேலத்தைச் சுற்றியுள்ள ஒரு கிராமத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டுள்ளார். பெண் சிசுக்கொலை அதிகம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இடங்களில் சேலம் சார்ந்த கிராமப் பகுதியில் உசிலம்பட்டிக்கு அடுத்ததாக முன்னணியில் இருக்கின்றன. அதனால் கதைக்களமாகக் அதைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டுள்ளார் ஆசிரியர்.

'கருக்கலைப்பு' என்பது இன்று அரசு அங்கீகாரம் பெற்ற ஒன்று என்றாலும், பெண் கருவை மட்டும் கலைப்பது என்பதுதான் பெரும்பான்மையான இடங்களில் நடைமுறையாக அமைந்துள்ளது. குடும்பப் பெண்கள் மட்டுமின்றி ஆண்களின் பாலிய பசிக்குப் பலிகடாவாகும் ஆதரவற்ற பெண்களும், விதவைப் பெண்களும் கருக்கலைப்புக் கொடுமைக்கு ஆளாகுகிறார்கள். சுயக்கருக்கலைப்பாலும் முறையற்ற கருக்கலைப்பாலும்

இறப்பைத் தழுவும் அவர்களை அதிலிருந்து மீட்க முயற்சித்தும் மனோகரி பல சமயங்களில் தோல்வியைத் தழுவுகிறாள். எந்த ஒரு மனஷியாலும் இச்சமுதாயக் கொடுமையைத் தடுத்து நிறுத்தி விட முடியாது என்பதுடன் அவர்களை அறிவியல் பூர்வமாக எத்தனை சொல்லியும் சீர்திருத்த முடியாது என்பதையும் மனோகரி உணர்ந்து கொள்கிறாள். இறுதியில் அவர்களுடைய மூடநம்பிக்கைகளை வைத்தே அவர்களைச் சீர்திருத்த நினைக்கிறாள். அது ஒன்றுதான் அவர்களைச் சீர்திருத்தும் வழி என்பதையும் உணர்ந்து செயல்படுகிறாள். பெண் குழந்தை எல்லாம் இன்று கல்வி கற்றுச் சிறப்பாக வாழ்கின்றன என்பதை நேரடியாக அன்றி ஒரு நம்பிக்கையாகக் கற்பிக்கிறாள்.

“இந்த கிளிநிக்கிலே பிறக்கும் பெண் குழந்தைகள் பிறந்த வீட்டை அமோகமா ஆக்கப் போறாங்க” என்று “பெயர்ணமி பூசையிலே மங்கம்மா ஆவி சொல்லிச்சு”¹ என்று கூறி நம்பிக்கையை விதைக்கிறாள்.

திருமணமான பெண் கணவன் வீட்டிற்குச் சென்று வாழ்வது ‘தமிழ்ப் பண்பாடு’ ‘பெண்’ மட்டுமே தான் வளர்ந்த கழலைவிட்டு, தன் பெற்றோர் உடன் பிறந்தார்களை விட்டு, வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் வேலையையும் விட்டு விட்டு அல்லது மாற்றல் வாங்கி கொண்டு செல்ல வேண்டும். திருமணத்திற்குப் பின் ஓர் ஆண்மகன் இத்தகைய இடப்பாடுகளுக்கு ஆளாவதில்லை. இது ஓர் எழுதப்படாத சமூகச்சட்டமாகும். இதனால் பெரும்பான்மையான பெண்கள் மனத்தளவில் பாதிக்கப்பட்டுப் பின் மீள்கின்றனர். இதை, இக்கதையில் மற்றொரு சிக்கலாக வாஸந்தி எடுத்துச்செல்கிறார். கதாநாயகி மனோகரி சொத்து சுகம் உடைய தன் பெற்றோருக்கு ஒரே பெண். தாய் இறந்தபின் தந்தையைப் பேண வேண்டிய பொறுப்பிலிருக்கிறாள். அவள் ஒரு பெண் திருமணத்திற்குப் பின் பிறந்த வீட்டிலிருந்து புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற பழக்கத்தை விபரம் தெரிந்த நாளாகவே வெறுக்கிறாள். தன்னைத் திருமணம் செய்து கொண்டால் தன்னோடு வந்து இருக்க வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதிக்கிறாள். தன் தோழி இதுபற்றிக் கேலி செய்தபோது, “கல்யாணமானா புகுந்த வீட்டுக்கு மறுபேச்சில்லாம பொம்பளைதான் போகணுமா? மனைவி வீட்டுக்குப் புருஷன் வரக்கூடாதா?” என்று கேட்கிறாள். ‘எவனும் வரலேன்னா போயிட்டுப் போறது. நான் இப்படியே இருக்கேன்’² என்று கூறும் மனோகரி. “ஆம்பிள்ளைப் பிள்ளை இல்லாத வீட்டிலே மருமகள்தான் பொறுப்பேத்துக்கணும்”³

என்பது போன்ற வேலைக்காரர்களின் பேச்சை எல்லாம் வெறுக்கிறாள்.

மனோகரியின் சிந்தனையையும், நடத்தையையும் பார்த்த அவள் பாட்டி, “நீ ஆம்பிளையா மாறிட முடியாது. பேசாம கெட”⁴ என்று கூறும்போது அப்பேச்சு அவளை உள்ளத்தளவில் மிகவும் பாதிக்கிறது. மகாபாரதத்தின் சிகண்டி யோடு தன்னை ஒத்துப்பார்த்துக் கொள்கிறாள். சிகண்டியிடம் “ஆண்மையில்லாத உன்னுடன் போரிடுவது இழுக்கு” எனப் பீஷ்மர் சொன்னதை நினைத்துப் பார்க்கிறாள். ‘ஆணாக நான் விரும்பவில்லை’⁵ என்று தானே மனத்துக்குள் சொல்லிக் கொள்கிறாள்.

ஆணுக்கு என்று முத்திரைக் குத்தப்பட்ட செய்கைகளை, ஏன் தான் செய்யக் கூடாது? என்று நினைக்கும் அவள் தான் நினைத்தவற்றை செய்ய விரும்பினாலோ தவிர ஆணாக விரும்பவில்லை. மேலும் பெண் என்பதினால் பெருமை என்று நினைக்கிறாள்.

மனோகரியின் தந்தை, தான் இறந்தால் கொள்ளிபோடப் பையன் இல்லையே என்று ஏங்கி இன்னொரு திருமணம் செய்து கொள்ள முன் வந்தபோது அதை மனோகரி சண்டையிட்டுத் தடுக்கிறாள். “நானே வாரிசு” என்று அவரிடம் உறுதியாகக் கூறும் “நான் ஏன் கொள்ளி போட முடியாது? என்ற வாதத்தையும் வைக்கிறாள். “இது என் வீடு” என்று பெற்ற மகளிடமே சட்டம் பேசும் தந்தையின் மனதை மெல்ல மெல்ல மாற்றித் தன்னை வாரிசாக ஏற்றுக்கொள்ள வைக்கிறாள். இறுதியில் அவருக்குக் கொள்ளியும் போட்டு ஒரு பெண்ணால் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்ய முடியும் என நிரூபிக்கிறாள்.

இப்படி பெண் நினைத்தால் பல சாதனைகளையும் செய்ய முடியும் எனக் கதைப்படுத்தும் ஆசிரியர். “எதையாவது சாதிக்க வேண்டுமென்றால் பெண் தனது இன்பங்களை மட்டுமல்ல பெண்மையின் அடையாளங்களையே தியாகம் செய்ய வேண்டும்”⁷ என்று இன்றைய பெண்ணிய வாதி்களின் கருத்தையும் எடுத்துரைக்கிறார். “அவ்வையாரும் காரைக்கால் அம்மையும் இளமையைப் பலியிட்டார்கள், கண்ணகியும், ஆண்டாளும் தங்கள் முலைகளைக் கிள்ளி எறியச் சித்தமானார்கள்”⁸ என்று வாஸந்தி இலக்கிய உதாரணங்களை காட்டி ‘பெண்’ என்று தனித்து அடையாளப்படுத்தும் அழகையும், அங்கங்களையும் மேலும் மேலும் அதிகப்படியாக இனம்

காட்டிக் கொள்ளும் அலங்காரங்களை வெறுத்து ஒதுக்க வேண்டும் என்றும் விளக்கியுள்ளார்.

முடிவுரை

இவ்வாறாக வாஸந்தி 'கடைசிவரை' நாவலில் பெண்ணியக் கருத்துக்களை ஆழ வேரூன்ற வைத்துள்ளார். அவர் 21-ம் நூற்றாண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கும் பெண்கள் ஆணின் அண்மையும் சிநேகிதமும் தன் வாழ்விற்கு முழுமை தரும் வாழ்க்கைத் துணை இல்லாத வாழ்க்கை பட்ட மரமாகும் என்பன போன்ற மரபு கண்ணோட்டங்களை எல்லாம் புறந்தள்ளி முன்னேறி விட்டனர் என்று மனோகரியின் வாழ்வின் மூலம் படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இன்று சிநேகிதம் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் என்ற வார்த்தைகளின் பரிமாண எல்லை விரிவடைந்து விட்டது என்பதையும், 'கடைசி வரை' என்ற மனோகரியைத் தனித்து இயங்கும் பெண்ணாகவே முடிப்பதன் மூலம் பெண்ணியத்தை நிலைநிறுத்த முற்பட்டுள்ளார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கடைசிவரை ப.135
2. மேலது ப.14
3. மேலது ப.14
4. மேலது ப. 29
5. மேலது ப.21.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து

இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)

செய்து கொள்ளலாம்.

வாஸந்தியின் நாவல்களில் குடும்ப உறவுகள்

முன்னுரை:

கு. அங்கயற்கண்ணி,

முனைவர் பட்ட
பகுதிநேர ஆய்வாளர்,
கணேசர் கலை அறிவியல்
கல்லூரி,
மேலைச்சிவபுரி,
புதுக்கோட்டை - 622 403.

சமூகத்தில் மனிதர்களின் பாதுகாப்பு அரண் உறவுகள்தான். அவ்வுறவுகளில் குடும்ப உறவு என்பது வாழ்க்கைக்கு உயிர் நாடியாக இருக்கிறது. உறவு இல்லையேல் மனிதன் சமுதாயத்தில் வாழமுடியாது. இதனை “மனிதர்கள் குழு ஒருவருக்கொரிடமுள்ள இரத்த சம்பந்தப்பட்ட உறவை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உறவினர்கள் ஆவதே குடும்பம்” என்று அறிஞர் டேவிஸ் கூறுவது உறுதிப்படுத்துகிறது. ஒருவருக்கொருவர் உறவினர்களாக அமைவதனைச் சமூகவியலார் ‘குடும்ப உறவு’ என்று உரைக்கின்றார்.

மனிதன் தோன்றிய காலம் முதல் அறிவியல் வளர்ச்சி பெற்றுள்ள இன்றுவரை மற்ற உயிர்களிடமிருந்து தனித்த பண்புகளை மனிதன் இன்று இயற்கைக்கு சவால்விட்டு முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் அறிவியலாளனாக மாறியுள்ளான். இம்மாற்றம் பல மகத்தான அனுபவங்களையும் சில இடர்பாடுகளையும் ஏற்படுத்தியுள்ளதை மறுக்கவியலாது. வரையறுக்கப்பட்ட பாலியல் கட்டுப்பாடுகள் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகே முறையான மனித உறவுகள் மலரத் தொடங்கின. அக்கட்டுப்பாடே மனிதனின் இன்றைய முன்னேற்றத்திற்கான திறவுகோலாக அமைந்தது. இவ்வாறு ஏற்பட்ட குடும்ப உறவுகளை வாஸந்தியின் நாவல்கள் வழி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

குடும்ப உறவுகள்

கணவன், மனைவி உறவில் மிக முக்கியமான விஷயம் சார்ந்திருப்பதே. கணவன் மனைவியைப் பல விஷயங்களில் சார்ந்திருப்பதும், மனைவி கணவனைச் சார்ந்திருப்பதும் தான் குடும்பம் என்ற நிறுவனத்தைப் பாதுகாக்கும் என்று கூறுவதன் மூலம் குடும்பத்தின் சிறப்புப் புலப்படுகிறது.

மனித சமூகத்தின் உயிர் நாடியாக இருப்பது குடும்பமே. குடும்ப உறுப்பினர் அனைவரும் செயல்படும் போது குடும்பம் வெற்றிகரமாக

இயங்குகிறது. குடும்பத்தில் உள்ளோர் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுக்கும் நிலையிலும், செலுத்தும் அன்பிலும் உறவு புலப்படுகிறது. இவ்வறவு சீர்குலையுமாயின் குடும்பம் சீர்குலைந்துவிடும். குடும்ப உறவுக்கு அடிப்படையாக இருப்பது திருமணம். திருமணம் புரிந்து கொண்ட ஆணும், பெண்ணும் அன்பு கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் போது சுயநலம் மறந்து குடும்ப நலம் கருதக்கூடிய சிறப்புப் புலப்படுகிறது.

குடும்பத்தில் அன்பு அரவணைப்பு, ஆதரவு, பாதுகாப்பு, வலிமை போன்றவற்றைக் கணவனிடத்தில் மனைவி எதிர்பார்க்கிறாள். கணவன் மனைவியிடம் அன்பு, காதல், பென்மை ஈடுபாடு, உதவி, எதிர்பார்ப்பு போன்றவற்றை எதிர்பார்க்கிறான். குடும்பத்தில் குழந்தைகள் பிறந்தபின் இந்தப் பிணைப்பு மேலும் வளர்கிறது. இத்தகைய நெருக்கமான பிணைப்புகள் உள்ள கணவன்-மனைவி, தந்தை-மகன், தந்தை-மகள், தாய்-மகன், தாய்-மகள், அண்ணன்-தங்கை ஆகிய உறவுகள் குடும்பத்தின் முதல்நிலை உறவுகளாகும். இந்த உறவுகளில் 'யாதுமாகி' என்ற நாவல்களில் கணவன்-மனைவி உறவைப் பற்றி ஆசிரியர் கூறியுள்ளதைக் கீழ்க்கண்டவாறு காணலாம்.

கணவன், மனைவி உறவு

கணவன், மனைவி உறவு என்பது குடும்ப உறவில் மிகவும் புனிதமானது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு வாழவேண்டும். கருத்து வேறுபாடு ஏற்படாதவாறு இருவருமே தத்தம் செயல்களைச் செய்ய வேண்டும். இல்லையெனில் குடும்பம் சீர்குலையும் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை, சகிப்புத்தன்மை இரண்டும் கணவன் மனைவி இருவருக்கும் இருந்தால் குடும்பத்தில் சச்சரவுகள் ஏற்படாது.

“யாதுமாகி என்ற நாவலில் வேலைக்குச் செல்ல சுதந்திரம் இருந்தாலும் அவற்றை முழுமையாகச் செயல்படுத்த முடியாத நிலை நிலவுகிறது. இதற்கு கணவனே காரணமாக உள்ளான் என்பதை இந்நாவலின் மூலம் அறிய முடியும். “உனக்கு உன்னைப் பத்தி நிறைய கர்வம் இருக்கு நீ பெண்

என்கிறதுதான் உனக்கு மறந்து போயிடறது.... உனக்கு அத்தனை ஆண்கள் இருக்கிற இடத்திலே உன்னை மட்டும் பொறுக்கிப் பிரமோஷன் கொடுக்கிறான்..... உள்காரணம் இல்லாமல் இருக்காது”¹. ஒரு பெண் சுயமாக சம்பாதித்து வாழ நினைக்கிறாள் ஆனால் அவள் கணவனே அதற்கு முட்டுக்கட்டையாக உள்ளான். அவனைவிட அவள் உயர்ந்த பதவிக்குச் சென்றால் தன்னை மதிக்க மாட்டாள் என்பதை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு அவள் மேல் அதிகாரிக்கும், இவளுக்கும் தொடர்பு உள்ளதாகப் பொய் சொல்லி அவனைத் திட்டுகின்றான். அவளை பணிக்கு அனுப்ப மறுக்கிறான். கணவன் மனைவி மீது நம்பிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். ஆணுக்கு நிகர் பெண் சமமானவள் ஆண்களை போலவே அறிவுத்திறன் உடையவள். ஆணின் ஈடுபாடுகளில் அவளைப் போலவே அவளுக்கும் சுதந்திரமும் உரிமையும் உண்டு. உயர்ந்த பதவி வசிக்க உரிமையுண்டு. ஒரு குடும்பத்தில் கணவன் மனைவி இருவரும் இரு சக்கரங்கள் போன்றவர்கள். வாழ்க்கை என்ற வண்டியை இழுத்துச் செல்ல இருவரும் துணைபுரிந்தால்தான் அவர்களின் வாழ்க்கை தங்கு தடையின்றி ஒழுங்காகச் செல்ல முடியும் என்பதை ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

குடும்ப உறவில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுவது கணவன்-மனைவி உறவு. குடும்ப பாசமும், மனைவியின் மீது நம்பிக்கையும், குடும்பத்தின் ஆணியே ஆகும். குடும்ப வாழ்வு சிறப்புடன் திகழ வேண்டுமென்றால் கணவன் மனைவி எவ்வாறு செயல்பட வேண்டும் என்பதை ராஜம்கிருஷ்ணன் கூறுகின்றார். “உடல் வலிமையாலும் அறிவின் வளத்தாலும் ஆணை மானுடவர்க்கத்தின் மேம்பட்டவன். எனவே அவளால் ஆளப்பட வேண்டியவள் தான் பெண்” என்ற வாதங்கள் ஒரு புறம் இருந்தாலும் அவற்றை எல்லா நிலையிலும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதில்லை. குடும்பத்தில் கணவன் - மனைவி ஒரே முழுமையின் இரு சக்திகளைப் போன்றவர்களாவர்; ஒருவருக்கு மற்றவர் இன்றியமையாதவர் ஆவார் இருசக்திகளையும் கூட்டுறவும், தோழமையுமாக இசையச் செய்து வையத்து வாழ்வை நெறி மிகுந்ததாகி அன்பும் இன்பமுமாக மிளிரச் செய்யலாம்”² என்ற உண்மையை நாம் கருத்தில் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்கிறார்.

பெண்ணுக்கென்று தனியான விருப்பு வெறுப்பு இருப்பது அரிதாகவே உள்ளது. குடும்பத்தலைவனின் விருப்பமே அவளின் விருப்பமாக எண்ணுகின்றாள். சுஜாதா அலுவலகத்தில் அவளின் அதிகாரி அருண் அவளை புதிய வேலைக்கு ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார்களா? என்று கேட்கிறான். அதற்கு அவள் “ப்ராப்ளம் என்னவென்றால் இந்த புதுவேலையே ராத்திரி லேட்டா வர வேண்டிருக்கும் என் ஹஸ்பெண்டுக்குப் பிடிக்கலே”³ என்று சுஜாதா வாயிலாக அவளின் திறமைக்கு ஏற்ற தகுதியான வேலைக்கிடைத்தாலும், அதனை ஏற்று செயல்பட அவள் கணவன் ஒத்துழைப்பு அவசியம் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது.

பெண்கள் தங்கள் குடும்ப நலனை மனதில் கொண்டு ‘கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்’ என்ற பழமொழிக்கு ஏற்பச் செயல்படுபவர்கள். பெண் என்பவள் தன் கணவனின் நலனுக்காக எதையும் செய்பவள். தன் நலனை எதிர்பாராமல் கணவனின் நலன்களிலேயே கவனம் செலுத்துபவள் தான் கணவனிடமிருந்து புறக்கணிக்கப்படுகின்றோம் என்று தெரிந்தும் அந்த ஏமாற்றத்தை தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவளாய் மனதுக்குள்ளேயே பூட்டி வைத்து நொந்து கொள்பவளாகவும், பாசத்திற்கு பெண் என்பவள் சீக்கிரம் அடிமைப்படுவளாகவும் கதையின் போக்கில் வெளிப்படுகிறது. சுஜாதா கணவன் அவளுக்கு மனதளவில் பல பிரச்சனைகள் தந்தாலும் சுந்தருக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்றவுடன் மிகவும் துடித்துப் போகிறாள். “எத்தனையோ விஷயங்களுக்கெல்லாம் மனசு கலங்கல்லே கான்சரே எனக்கு வந்தாலும் நான் பயந்திருக்க மாட்டேன் ஆனால் சுந்தருக்கு உடம்பு சரியில்லை என்றால் தாங்க முடியல்லே”⁴ என்பதன் வாயிலாக கணவன் தவறுகள் செய்தாலும் அதனை மறந்து மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது குடும்ப உறவுகளின் முக்கிய கடமையாக உள்ளதை ஆசிரியர் நாவலின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

முடிவுரை

குடும்ப உறவுகளில் கணவன் மனைவி உறவு கருப் பகுதியாகும். குடும்பத்தில் அன்பு, மரியாதை போன்றவைகளை ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்து வாங்க வேண்டும். விட்டுக்கொடுத்தல், ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்ளாதல் போன்ற இயல்புகளை

கடைப்பிடித்தால் குடும்ப உறவுகளிடையே சிக்கல்கள் ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. குடும்பத்தில் தவறு இருப்பின் மன்னிப்பதும் எதையும் பெரிதுபடுத்தாமல் நல்லதை எடுத்துக்கொண்டு தீயதை விளக்குவதும் நல்ல குடும்பத்தின் நலத்திற்கு ஆதாரமாகிறது.

குடும்ப இயக்கத்தில் பெண்களின் பங்கு மிகுதி. பெண்கள் உயர்வான பதவியில் இருந்தாலும் கணவனை அரவணைத்துச் செல்ல வேண்டும். கணவன்-மனைவிக்கிடையே உள்ள முரண்கள் நான்கு சுவர்களுக்குள் இருப்பதுதான் நல்லது என்று குறிப்பிடுகின்றார். அவ்வகையில் பெண் அருங்குணங்களைப் பெற்றவளாய்க், கணவனைப் புரிந்தவளாய், ஆற்றல் உள்ளவளாய் இருக்க வேண்டும் என்பதை ஆசிரியர் வலியுறுத்துகின்றார் என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. வாஸந்தி ‘யாதுமாகி’ ப. 31.
2. திரு. ராஜம்கிருஷ்ணன் புதியகீதம் இசைக்கின்றனர் ப.15.
3. வாஸந்தி, ‘யாதுமாகி’ ப.14.
4. மேலது ப.74.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download) செய்து கொள்ளலாம்.

எண்ணங்களின் எச்சங்கள்

Dr.ம.ஜெயந்தி,
உதவிப் பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
தனலட்சுமி சீனிவாசன்
மகளிர் கலை மற்றும்
அறிவியல் கல்லூரி,
பெரம்பலூர்.

எண்ணங்களே மனதைப் பண்படுத்துகின்றன. நம்முடைய மனதில் எழும் இலட்சக்கணக்கான எண்ணங்களுக்கு நாம் ஒவ்வொரு நாளும் எஜமானர்களாக இருந்து வருகிறோம். எண்ணங்கள் செயல்களாக மாறும் தருவாயில் வெற்றிகிடைத்தால் பிறரோடு மகிழ்கிறோம் தோல்வி கிடைத்தால் நாம் மட்டும் புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறோம். அடிப்படையில் நாம் ஒவ்வொரு நாளும் எதற்காகவோ ஏங்கி ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆசைகள் நிறைவேறாத பட்சத்தில் பிறரின் ஆறுதலுக்காகவும் அனுதாபத்திற்காகவும் ஏங்கிவருகிறோம்.

இந்நிலையே இன்று உலகம் முழுவதும் நிலவுகிறது. ஏக்கங்கள், ஆசைகள், தேவையில்லாத இச்சைகள், அழுக்கனை எண்ணங்கள் இவை அனைத்தும் ஒட்டுமொத்த மனித சமுதாயத்தின் பண்பாட்டிற்கு கேடுவிளைவிக்க கூடிய நிலையில் அமைந்து விடுகின்றன. இந்நிலையை ஏற்படுத்துவதும் நாம்தான்.

ஆன்றோர்கள், சான்றோர்கள், அறிஞர்கள், மகான்கள் பலர் நம் வாழ்க்கையின் நலனுக்காக எண்ணங்களைத் தூய்மையாக நினைத்துவிட்டால் போதும், அவற்றின் மூலம் செய்யும் செயல் நல்லதாகவே அமையும் என்பதைக் கூறுகின்றனர். வள்ளுவப் பெருந்தகை வாழ்வியலின் சாராம்சத்தை ஒட்டுமொத்தமாக ஏழுசீர்களில் கொடுத்துள்ளது மிகப்பெரிய வரப்பிரசாதமாகும்.

தம்மைப் பத்துமாதம் சுமந்து பெற்ற தாய் பசியில் கிடந்தாலும் சான்றோர் பழிக்கக்கூடிய செயலைப் பிள்ளைகள் செய்யமாட்டார்கள் என்ற கருத்தை

**“ஈன்றாள் பசிகாண்பான் ஆயினுஞ் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை”.**

எவ்வளவு பொருத்தமாக கூறியுள்ளார். பிறர் பழிக்கக்கூடிய செயல்களைச் செய்வதற்கு எவர் ஒருவர் தயங்குகிறாரோ அவரே நற்சிந்தனையுடன் செயல்படுவர்.

பெரும்பாலான நேரங்களில் அவமானம், தோல்வி, விரற்தி இவை எல்லாம் சேர்ந்து தீய எண்ணங்களைத் தோற்றுவித்து செயல்படுவதற்கும் துணிச்சலை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. யோசிக்காமல் செயல்படுவதால், எண்ணற்ற இழப்புகள் ஏற்படுகின்றன. அந்த இழப்புகள் எதைச் சார்ந்ததாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். தாய், தந்தை, கணவன், மனைவி, பிள்ளைகள், மற்றவர்களுடன் பழகும் நிலையிலும், பொருள் நிலையிலும், வேலையின் சூழலிலும், பிறரிடம் தொடர்பு கொள்ளும் நிலையிலும் நாம் உண்மைத்தன்மையும், நம்பத்தன்மையும் இழக்க நேரிடுகிறது.

தீய செயல்களால் வாழ்க்கையே பாழ்பட்டதாகின்றது. தீயவினை எவ்வாறு நமக்கு ஆபத்தாக அமையும் என்ற நிலையை

**“தீயவை தீய பயத்தால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும்”.**

இக்குறளின் வழி இயம்புகின்றார்.

புரணாங்களும், இதிகாசங்களும், இலக்கியங்களும் தமக்கென ஒன்றை வகுத்துக்கொண்டு வாழ்வில் மக்களை கடைப்பிடிக்கச் சொல்லவில்லை. மாறாக

மக்களின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்ததையும், நிகழுவதையும் உற்றுநோக்கி, நிகழப்போவதும் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதை எடுத்துக்கூறுகின்றது. மனிதன் ஒவ்வொரு சூழலிலும் தாம் வாழ்ந்ததற்கான அடையாளத்தை ஏதாவது ஒன்றின் வாயிலாக விட்டுச் செல்கின்றான். அதனுடைய எச்சங்கள் என்றும் முற்றுப் பெறுவதில்லை. தலைமுறை தலைமுறையாக அவை தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கும். ஆரம்ப காலகட்டங்களில் மக்கள் தொகை குறைவாக இருந்தநிலையிலும், இன்று அதிகமாக ஆகிவிட்ட நிலையிலும் வாழ்வின் விழுமியங்கள், எண்ணங்களாலும் அவற்றின் மூலமாக நிகழும் செயல்களாலும் எவ்வாறு இருக்கின்றன, அதனால் இச்சமூகமதிப்புகள் எந்நிலையில் உள்ளது என்பதையும் நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

கலைநயம் மிக்க கண்களுடன் இவ்வுகலத்தை நாம் காண்பது நல்லது எனில், களைகள்மிக்க உலகத்தையும் நாம் காண்பதை தவிர்க்க வேண்டும். களைகளைக் களைதல் வேண்டும். களைகள் மிகுவதற்கு நம்மிடம் எழும் எண்ணங்கள் மூலகாரணமாக அமைகின்றன. நல்ல எண்ணங்களை வளர்த்துக் கொண்டு தன்னம்பிக்கையுடன் செயல்படுவதுடன் மட்டும் நாம் இருந்து விடுகிறோம். ஆனால் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் நாம் அவற்றைக் கடைப்பிடித்து உலக நலனுக்காக செயல்படவேண்டும். கல்வியிலும், பொருளாதாரத்திலும், முன்னேற்றத்திலும் வெற்றிகண்டு விடப்பிறகு இவ்வுலகம் எக்கேடுகெட்டுப் போனால் என்ன என்ற மனநிலையை விட்டொழிக்க வேண்டும்.

நம்முன்னோர்கள் சான்றோர்கள் மொழிந்த எண்ணங்களை உலகம் உள்ள வரை கடைப்பிடித்து, பிறருக்கும் தெரியும்படி இயம்புவதே ஒப்பற்ற வாழ்க்கை. அன்பு, பண்பு, அறிவு, செறிவு போன்றவற்றை தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தால் உலகம் உயர்வுபெறும். இலக்கியங்கள் வாழ்வின் விழுமியங்கள் பற்றி பல நிலைகளில் இயம்பியுள்ளன.

**“பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுதல்
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாமை
அறிவெனப்படுவது பேதையார்சொல் நோன்றல்
செறிவெனப்படுவது கூறியது மறாமை
நிறையெனப்படுவது மறைபிறறியாமை
முறையெனப்படுவது கண்ணோடா துயிர் வெளவல்
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்”**

என்ற கலித்தொகை பாடல் வழி வாழ்வின் பண்புகளை அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

மேற்கூறிய அனைத்து பண்புகளும் நிறைந்தவர்களை சான்றோர்கள் என்று கூறுகின்றோம். நாம் எப்படி இச்சமூகத்தில் அழைக்கப்பெறவேண்டும், விளங்க வேண்டும் என்பதை நாம்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். அதற்கு நம்முடைய எண்ணங்களும் மிகமுக்கிய காரணமாக

அமைகின்றன, என்றால் ஐயமில்லை. எண்ணங்களைச் சீர்தூக்கிப்பாருங்கள். இச்சமுதாயமும், அச்சமுதாயத்தில் வாழும் மக்களும் ஒளிபெறுவர். நல்ல எண்ணங்களால், நல்ல மாற்றங்களை நாம் விளைவித்தால் அதைவிடச் சிறப்பு வேறொன்று மில்லை. இவ்வுலகம் நம்மை அரிதினும் அரிதாகப் பார்க்கும். அப்பொழுது நமது நல்ல எண்ணத்தின் எச்சங்கள் அடுத்த தலைமுறையைத் தொடர்கின்றது என்ற பெருமிதத்துடன் நமது செம்மார்ந்த பார்வை மேலும் தொடரும்.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு
 இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து
 இதழ்களையும் எங்களது
www.pallavipathippakam.in
 இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து
 பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம்(Download)
 செய்து கொள்ளலாம்.

கவிஞர் மு. மேத்தாவும் படைப்புகளும்

காலத்தை வென்று வாழும் வல்லமை படைத்த கவிதைகளுக்குச்

சொந்தக்காரரான மு. மேத்தா 'புதுக்கவிதையின் தாத்தா' என்று தமிழ் இலக்கிய உலகில் எல்லோராலும் அழைக்கப்படுபவர். புதுக்கவிதையில் புதிய நடையைப் பாய்ச்சிய இவர் புதுக்கவிதை உலகின் மூன்றாம் தலைமுறையினராகவும் இன்றையைப் பாடும் நோக்கில் கோவையிலிருந்து புறப்பட்ட மானுடம் பாடிய 'வானம்பாடி' இயக்கத்தின் முன்னோடிகளுள் ஒருவராகவும் திகழ்கிறார்.

உ. அலிபாவா

இணைப் பேராசிரியர்

தமிழியல்துறை

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்

திருச்சிராப்பள்ளி - 620 024

alibavapkgmail.com

05.09.1945 அன்று தேனி மாவட்டம் பெரியகுளத்தில் பிறந்த மேத்தா, 'காதலின் மீது கொண்ட தாகம், சமூகத்தின் மீது கொண்ட கோபம் என்னைக் கவிதை எழுத வைத்தது' என்கிறார்.

மலைகளின் இளவரசி என்று பெயர் பெற்ற கொடைக்கானல் மலையின் அடிவாரத்தில் உள்ள பெரியகுளம் எனும் தம் ஊரைப் பற்றிக் கூறும் மேத்தா, 'பெரியகுளம் என்னும் சின்னஞ்சிறு ஊரில் பிறந்தவன் நான்; பெரியகுளம் சின்னஞ்சிறு ஊர் தான்; அது தான் என் உலகம்' என்று நெகிழ்ந்தும் பெருமையுடனும் கூறுகிறார்.

எழுத்தையும் வாழ்க்கையையும் வெவ்வேறாகக் கருதி வாழும் இன்றைய உலகில் இரண்டையும் ஒன்றாகவே எண்ணி வாழும் கவிஞர் மேத்தா பல்வேறு அரசுக் கல்லூரிகளில் பல்லாண்டு காலம் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்த பழுத்த அனுபவம் மிக்க தமிழறிஞர். இறுதியாக அவர் சென்னையிலுள்ள மாநிலக் கல்லூரியில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றார்.

பெரியகுளம் அரசுப் பள்ளியில் படிப்பைத் தொடங்கிப் பின்னர் மதுரைத் தியாகராசர் கல்லூரியில் பயின்ற இளநிலைத் தமிழ் இலக்கியப் பட்டம் பெற்றார். பள்ளி நாட்களிலேயே கையெழுத்துப் புத்திரிக்கை நடத்திப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் பாராட்டுதலையும் பெற்ற சிறப்புக்குரியவராகவும் அவர் திகழ்கிறார்.

கல்லூரி நாட்களிலேயே ஆசிரியர்களிடம் அணுகிப் பழகித் தம் தமிழ் உணர்வையும் கவிதை ஆற்றலையும் புலப்படுத்தியதுடன், எழுதிய தேர்வைக் கூட மரபுக் கவிதையிலேயே எழுதித் தம் கவிதையுணர்வை வெளிக்காட்டிய திறத்தையும் கவிஞர் மு. மேத்தாவின் ஆசிரியர்கள் நினைவு கூர்வர்.

கல்லூரிப் பேரவைக்கும் தமிழ் மன்றத்திற்கும் நடைபெற்ற தேர்தலில் தம் அணிக்கு வாக்களிக்க விடுத்த வேண்டுகோளைக் கூட,

செந்தமிழ்போல் இனிக்கின்ற 'ஆண்டியப்பன்'
சீர்மிக்க பூந்தொட்டி 'போத்தி ரெட்டி'
குந்தாது செயல்புரியக் குதித்தெ முந்து
குமுறுகிற 'மித்திரன்' நம் அண்ணன் மேலும்
'வந்திருக்கும் தமிழ்ப்பகையே வாவா' என்றே

வரவேற்கும் 'கோபால கிருட்டிண' னோடு
கிந்தை அணு ஒவ்வொன்றும் தமிழே என்று
சீறுகிற 'மேத்தா' விற் களிப்பீர் வாக்கு!

என்று மரபுக் கவிதையில் விடுத்த தமிழ் உணர்வாளர் மேத்தா.
தியாகராசர் கல்லூரியில் பயின்ற பின்னர் சென்னைப்
பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைத் தமிழ்ப் பட்டம் பெற்றார்.

கவிஞர் மு. மேத்தாவின், சொல் புதிது; சுவை புதிது.
இரும்புப் பெட்டியிலே தூங்கிக் கிடந்த தீந்தமிழை எடுத்து
இலக்கிய உலகுக்குப் பரிமாறியவன் பாரதி. புதுக்கவிதையில்
புதிய நடையைப் பாய்ச்சி யார் இந்த மேத்தா? என்று
எல்லோரையும் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தவர் மு. மேத்தா.
புதுக்கவிதையின் தரத்தை நிலை நிறுத்தப் போராட்டம் நடத்திய
மிகப் பெரிய புதுக்கவிதை உணர்வாளராகவும் கவிஞர்
மு. மேத்தா திகழ்கிறார்.

தமிழ் வாழும் நாடுகளெங்கும் வாழும் தமிழர்
இதயங்களில் வாழும் மேத்தாவின் கவிதை நயமும்
சொல்லாட்சியும் மனிதநேயமும் எல்லோரையும் கவரும்;
ஈர்க்கும்.

1970 களில் தீபம் இதழில் வெளிவந்த 'தேசப்
பிதாவுக்கு ஒரு தெருப்பாடகனின் அஞ்சலி' என்னும்
கவிதையின் வாயிலாகத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் கால் புதித்த
அவர், பின்னர் தமிழர் நெஞ்சங்களில் நிரந்தரமாகக்
குடியேறினார்.

அவருடைய முதல் நூலான 'கண்ணீர்ப் பூக்கள்'
முப்பத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட புதிப்புகளையும் பல இலட்சம்
பிரதிகளையும் கண்ட பெருமைக்குரிய நூலாகும். பாரதி,
பாரதிதாசன், கண்ணதாசன் ஆகியோரது கவிதைகளுக்கு
அடுத்த நிலையில் விற்பனையில் பெருஞ்சாதனை புரிந்த
கவிதைகள் மேத்தாவின் கவிதைகள்.

கண்ணீர்ப் பூக்களில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகள்
ஒவ்வொன்றும் விலை மதிப்பற்றவை. ஒவ்வொரு அடியும்
உயிர்ப்புள்ளவை. தாசுவினுடைய கவிதைகளைப் படித்த
எஸ்ரா பவுண்டு அவற்றைக் 'சுதிரீ காலக் குளிரின் சுகமான
தழுவல்' என்று குறிப்பிட்டதே - கண்ணீர்ப் பூக்களைப்
படித்ததும் நம் நினைவுக்கு வருகிறது. வாழும் உலகோடு
உறவு கொள்ளாத எந்தக் கலையும் மகத்தானதாவதில்லை
என்று ஜெரோம் கூறிய உண்மையைப் புரிந்து கொண்டு
எழுதும் மேத்தாவைப் போன்ற கவிஞர்கள் தமிழைப் புது
வளர்ச்சியில் செலுத்துவார்கள் என்ற நம்பிக்கை பிறக்கிறது
என்று கண்ணதாசன் கூறி மகிழ்ந்தார்.

மேத்தாவின் கவிதை நடை எல்லோரையும் ஈர்க்கும்
நடை; மீண்டும் மீண்டும் படிக்கத் தூண்டும் உன்னத நடை;
சமூகப் பிரக்ஞையைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் நடை.

அவருடைய நடையில் 'உயிர்த் துடிப்பும் உணர்ச்சிக்
கொந்தளிப்பும்' இருப்பதாகப் பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தம்
குறிப்பிடுகிறார். அவருடைய நடையே அவரை ஆயிரமாயிரம்
ஆண்டுகள் வாழ வைக்கும். தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின்
பெருமையைப் பறை சாற்றும்.

மரத்தையும் வாழை மரத்தையும் செருப்பையும் பேச
வைத்த பெருமைக்குரிய மேத்தா எந்த இலக்கணப்
புலவனுக்கும் வேலை வைக்காத எளிய நடைக்குச் சொந்தக்
காரர். மேத்தாவின் எளிய நடையே அவரது கவிதையின்
தனிச்சிறப்பு என்கிறார் பாலா.

மேத்தாவின் கவிதைகளைப் படித்துப் படித்து
இரசித்து இரசித்து மகிழ்ந்த தத்துவக் கவிஞர் இ. பதுருத்தீன்,

உன் புகழ்க் குத்து விளக்கொரிய
என் பத்து விரல்களைத் தீக்குச்சியாக்குவேன்

என்று மேத்தா பற்றி எழுதியுள்ளார்.

எது புதுக்கவிதை என்ற வினாவிற்குக் கவிஞர் மு.
மேத்தா,

இலக்கணச் சொங்கோல்
யாப்புச் சிம்மாசனம்
எதுகைப் பல்லக்கு
மோனைத் தேர்
தனிமொழிச் சேனை
பண்டித பவனி
இவை எதுவுமே இல்லாத
கருத்துக்கள் தம்மைத்
தாமே ஆளக்
கற்றுக் கொண்ட
புதிய மக்களாட்சி
முறையே புதுக்கவிதை!

என்று புதுக்கவிதையிலேயே விடை அளித்துத் தம் நடைக்கும்
புதிய இலக்கணம் வகுத்துக் கொடுத்தவர். அவருடைய
வாழைமரம் கூட,

மண்ணில் வேரோடி
மாநிலத்தில் கால் பதித்து
வீசும் புயற் காற்றை
விழும் வரைக்கும்
நின்றெதிர்க்கும்

வல்லமையுடையது. அவரின்,

வாசனை இல்லாத இந்தப் பூக்கள்தான்
இதயமுள்ள எந்த மனிதனையும்

இன்னொருவர்க்காக ஈரப்படுத்தும்
என்னும் அடிகள் எல்லோர் நெஞ்சையும் இன்னொருவர்க்காக
ஈரப்படுத்தும் சக்தி கொண்டவை.

மேத்தாவின் கற்பனை நயமும் சந்த நயமும்
தனித்துவமானவை. ‘மானுட ஆண்மைக்கு மண் கொடுத்த
சீதனங்கள் மரங்கள்’, ‘மரங்களில் நான் ஏழை - எனக்கு
வைத்த பெயர் வாழை’ எனபன இவற்றைக் காட்டுகின்றன.

கற்பனை நயத்துடன் யதார்த்தத்தைத் தம்
கவிதையில் பதிவு செய்யும் யதார்த்தவாதி மேத்தா.
‘செல்லரித்த மானுடத்தைச் சீர்திருத்தப் பாடினேன், சீர்திருத்தப்
பாடியதால் பேரெதிர்ப்பைத் தேடினேன்’, ‘அற்பர்களின்
சந்தையிலே அன்பு மலர் விற்றவன், அன்பு மலர் விற்றதற்குத்
துன்ப விலை பெற்றவன்’ என்பனவற்றை மேத்தாவின்
கவிதைகளில் இருக்கும் யதார்த்தங்களுக்குச் சான்றாகக்
காட்டலாம்.

பாரதியைப் போன்ற பரந்துபட்ட பார்வையையுடைய
மு. மேத்தா பாரதியின் அடிச்சுவட்டைத் தாம் பின்பற்றியதை
நாட்டுப்புற நடையில்,

கொட்டும் மழையினில் வெட்ட வெளிதனில்
குடும்பம் நடத்துகிற - எங்கள்
பட்டினித் தோழரைக் கட்டி யணைத்திட
பாரதி வந்திருந்தான் - அவன்
தொட்ட இடமெல்லாம் வீரம் பிறந்தெங்கள்
தோளைத் தழுவிடவே நான்
சட்டென ஓடித் தலைவன் அவன்பதம்
நாடிச் சரண் புகுந்தேன்!

என்று எடுத்துக்காட்டுகிறார். பாரதியின் அடிச்சுவட்டைத் தாமும்
அப்படியே பின்பற்றியதாகவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

கண்ணீர்ப் பூக்கள், தமிழக அரசின் முதற் பரிசு
பெற்ற ஊர்வலம், மனச் சிறகு, அவர்கள் வருகிறார்கள்,
முகத்துக்கு முகம், நடந்த நாடகங்கள், காத்திருந்த காற்று, ஒரு
வானம் இரு சிறகு, திருவிழாவில் ஒரு தெருப்பாடகன்,
நந்தவன நாடகம், இதயத்தில் நாற்காலி, என்னுடைய போதி
மரங்கள், கனவுக் குதிரைகள், கம்பன் கவியரங்கில், என்
பிள்ளைத் தமிழ், ஒற்றைத் தீக்குச்சி, மனிதனைத் தேடி,
சாகித்திய அகாதெமி விருது பெற்ற ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு
ஆகிய பதினெட்டுக் கவிதை நூல்களைப் படைத்துள்ளார்.
2004-இல் சாகித்திய அகாதெமி விருது பெற்ற
ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு எனும் கவிதைத் தொகுப்பிலும்
கவிஞர் மேத்தா, தாய், சுவராட்டித் தலைவர்கள், ஞானம்,
கும்பகோணத்தில் மகாவதம், இதயத்தின் தொலைபேசி எனத்
தம் முத்திரையைப் பதித்துள்ளார்.

‘வெளிச்சம் வெளியே இல்லை’ எனும் கவிதைச்

சிறுகதையையும் ‘மு. மேத்தா சிறுகதை’ எனும் சிறுகதை
நூலையும் ‘சோழ நிலா’, ‘மகுட நிலா’ ஆகிய இரு
புதினங்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

மு. மேத்தா முன்னுரைகள், நானும் என் கவிதையும்,
நினைத்தது நெகிழ்ந்தது, பக்கம் பார்த்துப் பேசுகிறேன்,
புதுக்கவிதைப் போராட்டம், அவளுக்கு ஒரு கடிதம், அன்புடன்
ஆகியன இவருடைய கட்டுரை நூல்கள்.

இதய வாசல், திறந்த புத்தகம் என்பன இவருடைய
பேட்டி நூல்கள்.

‘நாயகம் ஒரு காவியம்’ என நபிகள் நாயகம் (ஸல்)
அவர்களின் வாழ்வியலைப் புதுக்கவிதையில் நயமுடன்
காவியமாகப் பாடியுள்ள மேத்தாநானூறுக்கும் மேற்பட்ட திரைப்படப்
பாடல்களையும் பாடியுள்ளார். மேலும் மு. மேத்தாவின் திரைப்படப்
பாடல்கள் - 1 எனும் நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

எல்லாவற்றையும் சேர்த்து முப்பத்து மூன்று
நூல்களை வெளியிட்டுள்ள மேத்தாவின் நூல்கள் பிற
மொழிகளிலும் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ‘Selected Poems
of Mu. Metha’ என ஆங்கிலத்தில் கவிஞர் பாலா மொழி
பெயர்த்திருக்கிறார். ‘மனிதனைத் தேடி கவிதை நூலை
ஜமுனா என்பார் இந்தியில் பெயர்த்துள்ளார்.

பன்முகப் படைப்புத் தளம் கொண்ட மு. மேத்தாவின்
கவிதைகள் தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களிலும்
கல்லூரிகளிலும் பாடமாக வைக்கப்பட்டுப் பல்லாண்டு
காலமாகப் பயிலப்பட்டுவரும் சிறப்புக்குரியன.

இவருடைய நூல்கள் இவருடைய ஆசிரியர்கள்
தனியாக எம்.ஏ. பயின்ற காலத்தில் அவர்களுக்குப் பாடமாக
இருந்தது என்பதை அவர்களே குறிப்பிட்டு மகிழ்கின்றனர்.

மேத்தாவின் படைப்புகளை ஆய்வு செய்து பலர்
எம்.ஃபில்., பி.எச்.டி. பட்டங்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

தமிழகத்தின் மிகப் பெரிய வாழும் வானம்பாடிக்
கவிஞரான மேத்தா தம்முடைய இதய வாசலைத் திறந்து
எல்லோரையும் வரவேற்கும் மகத்தான மனிதர் மட்டுமன்று
மானுடநேயரும் ஆவார்.

ஈரவிழிக் காவியங்கள்
எழுதி வெளியிட்டவன்
எழுதி வெளியிட்டதனால்
இதயங்களைத் தொட்டவன்

என்று சந்த நயத்துடன் எழுதும் மேத்தாவின் கவிதைகளில்
சமுதாய அவலங்களும் சமூகப் பிரக்ஞையும் மேலோங்கி
நிற்கின்றன.

வைகறைப் பொழுதுக்கு
வார்த்தை தவமிருக்கும்
வானம்பாடிகளே - ஓ
வானம்பாடிகளே!
இந்தப்
பூமி உருண்டையைப்
புரட்டி விடக் கூடிய
நெம்புகோல் கவிதையை
உங்களில்
யார் பாடப்போகிறீர்கள்?

என்று வினாத் தொடுத்து எல்லோரையும் புதுக்கவிதை எழுத அறைகூவல் விடுத்த மேத்தா மரபில் மண்டிக் கிடந்த தமிழ்ப் புலவர்களையும் அறிஞர்களையும் புதுக்கவிதையின்பால் திருப்பி விட்ட திருப்புமுனைக் கவிஞராகவும் தமிழ் இலக்கியத்தின் விடி வெள்ளியாகவும் திகழ்கிறார்.

மாணவப் பருவத்திலேயே தம் வாழ்வின் தனி அங்கமாய்க் கவிதைகளை ஆக்கிக் கொண்ட மேத்தாவின் கவிதைகளில் காணப்படும் எளிமையான வெளிப்பாடே அவர் கவிதைகளின் 'உயிர் நாடி' யாக அமைந்துள்ளது.

செருப்புடன் ஒரு பேட்டி, வாழை மரம், மரம், சுயதரிசனம், அரளிப்பூ அழுகிறது போன்ற கவிதைகள் அந்நாட்களிலேயே எல்லோரையும் கவர்ந்தவை. 'பாரத தேசம் தன்னை வாழ்விக்க வந்த காந்தி மகாத்மா' பெற்றுத் தந்த சுதந்திரத்தை இன்றைய அரசியல்வாதிகள் பிச்சைப் பாத்திரமாக்கிய அவலத்தை,

அமுத சுரபியைத் தான்
நீ தந்து சென்றாய்
இப்போது
எங்கள் கைகளில்
இருப்பதோ
பிச்சைப் பாத்திரம்

என்று பதிவு செய்கிறார்.

ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில் போடப்படும் திட்டங்கள் ஏழைகளைச் சென்றடையாமல் மீண்டும் பண முதலைகளையே சென்றடைவதைக் கண்ட மேத்தா இதனை,

அணைக் கட்டுகளில்
திறக்கப்படும் தண்ணீர்
பள்ளங்களை ஏமாற்றிவிட்டு
மேட்டை நோக்கியே
பாய்கிறது

என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

வறுமையில் வாடும் ஏழைகள், சுரண்டும் அரசியல்வாதிகள், வரதட்சணைக் கொடுமை, வேலையில்லாத திண்டாட்டம், தன்னம்பிக்கை, மனித உணர்வு மற்றும் மனித நேயம் பற்றி எழுதியுள்ள மேத்தா பாரதியைப் போன்று தமிழ், தமிழன், தமிழ்நாடு, இந்தியா, உலகம் என்னும் பரந்துபட்ட பார்வைகளைத் தம் கவிதைகளுக்குப் பாடுபொருள்களாய் அமைத்துக்கொண்டவர்.

சொந்த தேசத்தவரை மட்டுமன்றி அன்னிய தேசத்தவரையும் நேசிக்கும் உள்ளம் கொண்ட மேத்தா தம் கவிதைகளில் அமெரிக்க எதிர்ப்புடன் ஈராக், ஈழம் போன்ற நாடுகளைப் பற்றிய தம் உணர்வுகளையும் வெளியிடுகிறார்.

தொடர்ந்து தமிழ்த் தேசியத்தை வலியுறுத்தினாலும் உலகெங்குமுள்ள மானுடம் எங்கு காயப்படுத்தப்பட்டாலும் அங்கங்கெல்லாம் சென்று அவர்களின் காயங்களுக்குத் தம் கவிதைகளால் மருந்துபோடும் சர்வ தேசியக் கவிஞராகவும் மேத்தா திகழ்கிறார். பெண்ணியம் பேசும் பெண்ணிய எழுத்தாளர் பலரைப் போன்று எழுத்தைக் கொச்சைப் படுத்தி யாருடைய மனதையும் புண்படுத்தும் இயல்பினர் அல்லர் மேத்தா.

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், திரைப்படப் பாடல், வசனம், இலக்கிய இதழியல் எனப் பல்துறையிலும் புலமையுடைய மேத்தா, 'தென்றல் வரும் தெரு' என ஒரு திரைப்படமும் தயாரித்துள்ளார்.

சாகித்திய அகாடெமி விருது (2004), தமிழக அரசு விருது, பாவேந்தர் விருது, எம்.ஜி.ஆர். நினைவு விருது, கலைமாமணி விருது, இலக்கிய வேந்தர் விருது (கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்), கண்ணதாசன் விருது, முரசொலி அறக்கட்டளை வழங்கும் கலைஞர் விருது எனப் பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்றுள்ள கவிஞர் மு.மேத்தாவின் கவிதைகள் காலத்தை வென்று வாழும் வல்லமையுடையவை.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து

இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம் (Download) செய்து

கொள்ளலாம்.

சந்திராலோகமும் இலக்கண ஆக்கமும்

தமிழில் அணி இலக்கண நூல்கள் பலதோன்றியுள்ளன.

பொதுவாக அணியிலக்கணம் என்பதுபாகங்களில் அமைந்துள்ள அணிகளின் இயல்பை விளக்கி உதாரணங்களுடன் கூறும் நெறிமை கொண்டது. மாறனலங்காரம், தண்டியலங்காரம், குவலயானந்தம், சந்திராலோகம் என்பன குறிப்பிடத்தக்க அணியிலக்கண நூல்களாகும். தமிழ்மொழியின் அடித்தள இலக்கணமாக அமைவது தொல்காப்பியம். இதில் உவமையணியை மட்டுமே ஓர் இயலாகவகுத்து இலக்கணப்படுத்தியுள்ளார். காலத்தின் மாற்றங்களினாலும் வளர்ச்சியினாலும் பல்வேறுபாட்டியல் நூல்கள் தோன்றிப் புதிய இலக்கண நெறிகளுக்கும் பழைய மரபுகளுக்கும் பாலம் அமைத்துள்ளன. அதனால் யாதொரு இலக்கண நூலுக்கும் அடித்தளம் தொல்காப்பியமே. அதனைப் பின்பற்றியே பின்வந்த இலக்கண நூல்கள் பொருள்சார்ந்த நிலையில் எழுத்து சொல், பொருள் யாப்பு, அணி என்னும் வகைமையில் ஒன்றாகவோ அன்றி இரண்டு, மூன்று நெறிகள் உள்ளடக்கி இலக்கண நூல்களை ஆக்கியுள்ளனர்.

முனைவர் தி.நெல்லையப்பன்

உதவிப்பேராசிரியர்,

தொலைதூரக் கல்வி

இயக்ககம்,

அண்ணாமலைப்

பல்கலைக்கழகம்,

அண்ணாமலைநகர்-608 002

செய்யுளுக்கு உயிர்மை தந்த தொல்காப்பியரின் உவமை எண்ணத்தக்கது. முத்துவீரியத்தில் அணி இலக்கணத்தை அவ்வசிரியர் ஓர் அதிகாரமாக அமைத்துள்ளார். அணி இலக்கணத்தைத் தனி நூலாக உருவாக்கியவர் தண்டி. அதைத் தொடர்ந்து வந்தது மாறனலங்காரம். தொன்னூல் விளக்கத்தில் பல புதிய அணிகளை வீரமாமுனிவர் படைத்தார். இலக்கண விளக்கம், சுவாமிநாதம், அறுவகை இலக்கணம் ஆகியனவும் அணியிலக்கணம் பேசும் நூல்கள் என்பதும் கருதத்தக்கது.

அணி என்பதன் விளக்கத்தை முதன் முதலில் மாறன் அலங்காரம் என்ற நூலில்தான் பார்க்கமுடிகிறது. அந்நூற்பா,

“பொருளினும் சொல்லினும் புனையறுசெய்யுட்கு
அணியறம் புணர்த்தலின் அணிஎனும் பெயர்த்தே”

(மாறன் அலங்காரம்-86)

என்பதாகும். அழகுறச் செய்வதால் அணி என்பது பெறப்படும் கருத்தாகும். இதற்குப் பின்னெழுந்த இலக்கண விளக்கத்தில்.

“அணிஎனப் படுவதுதுணிபுஉறக் கிளப்பின்
குணம் அலங்காரம் என இரு திறத்தால்
பொருள் புலப்படுப்பதுஎன்மனார்புலவர்”

(இலக்கணவிளக்கம்-620)

ஈண்டு குணமும் அலங்காரமும் என்ற இரண்டின் குணம் என்பது செய்யுளின் இயல்பையும் அலங்காரம் நாம் குறிப்பிடும் அணியையும் சுட்டுவதாகும். பொருள் புலப்பாட்டிற்கு இவர் முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளார். இரு நூல்களின் கருத்தும் இணையும் பொழுதுதான் அணியின் நெறியை உணர்ந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

அணியைப் பொருத்தமட்டில் அது இரண்டு வகைகளில் அமைகிறது. ஒன்று சொல்லணி மற்றொன்று பொருள் அணி. இவ்விரண்டின் வேறுபாட்டை தொன்னூல் விளக்கம் நெறிவகுத்துள்ளது. சொல்மாற அணி கெடுவது சொல்லணி எனப்படும். அவ்வாறு மாறினாலும் நிலைக்கும் அணி பொருள் அணி எனப்படும். பொருளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு பெயரிடப்படும் அணிகள் பொருள் அணிகளாம். அவையே மேம்பட்டன. சொற்களின் அமைப்புக்கே சிறப்பிடம் கொடுத்துப் பொருள் அமைப்பைப் பற்றிப் பெரிதும் கவலைப்படாது அமைவது சொல்லணிகள். இவை பொருளணி போன்று சிறப்புடையன அல்ல. பொருள் நயத்தினை விட ஓசை நயத்திற்கும் சொல் நயத்திற்கும் சிறப்பிடம் தருவன.

உவமை, உருவகம், உயர்வுநவ்ற்ச, தற்குறிப்பு, வேற்றுமை என்பன போன்று பொருள் அழகுபற்றி வருவன பொருளணி எனப்படும். மடக்கு, சித்திரகவி என்பன சொல்லழகு பற்றிவருவன சொல்லணிகள் என்று ச.வே.சுப்பிரமணியர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (சந்திராலோகம், குவலயானந்தம், முன்னுரை, ப.8)

வடமொழி அணி இலக்கண நூலான சந்திராலோகம் தமிழ் வடிவில் உருவாகக் காரணமாய் அமைந்தது விசாகப் பெருமானையரின் அணியிலக்கண நூலாகும். வடமொழி சந்திராலோகத்தை முதலில் இவர் உரை நடையில் மொழிபெயர்த்தார். அதற்குக் கவிதை உருவத்தை முத்துசாமி ஐயங்கார் என்பார் அளித்தார். 1909களில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தால் முதன் முதலில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. (சந்திராலோகம், ப.52)

வடமொழி சந்திராலோகத்தைக் காளிதாசர் இயற்றியதாகக் குவலயானந்தம் இரண்டு நூலில் காணப்படுகிறது. சந்திராலோகத்தில் 126 நூற்பாக்கள் உள்ளன. நம்மாழ்வாரை வாழ்த்தித் தொடங்கியுள்ளார். இதில் பொருளணிகளின் இலக்கண நெறியை மட்டுமே புலப்படுத்தியுள்ளார். பொருளணியின் விரியாக நூறு வகைகளைச் சுட்டியுள்ளார்.

உவமை, பொது நீங்கு உவமை, புகழ் பொருள் உவமை, எதிர்நிலை, உருவகம், திரிபு, பலபட்புனைவு, நினைப்பு, மயக்கம், ஐயம், ஒழிப்பு, தற்குறிப்பு, உயர்வு நவ்ற்சி, ஒப்புமை மக்கூட்டம், விளக்கு, பின்வருவிளக்கு, தொடர்முழுது உவமை, எடுத்துக்காட்டு உவமை, காட்சி, வேற்றுமை அணி, உடன் நிகழ்ச்சி, இன்மை நவ்ற்சி, சுருங்கச் சொல்லல், கருத்துஉடை அடை அணி, கத்து உடை அடைகொளி, பல்பொருள் சொல் தொடர், புனைவிலிபுகழ்ச்சி, புனைவுளிவிளைவு, பிறிதின் நவ்ற்சி, வஞ்சப்புக்கழ்ச்சி வஞ்சப் பழிப்பு, இறை, முரண் வளைந்து அழிவு, பிறிது ஆராய்ச்சி, காரண ஆராய்ச்சி, கூடாமை, தொடர்பின்மை அணி, தகுதி இன்மை, தகுதி, வியப்பு, பெருமை, சிறுமை, ஒன்றற்கு ஒன்று உதவி, மெய்த்தற்குறிப்பு, காவுவெளிப்பகுப்பு, சிறப்புகுறிநிலை தன்குளம்மிகை, சிறப்பு, காரண ஆராய்ச்சி, கற்றோர் நவ்ற்சி, உய்த்துணர்வு, வெளிப்படை நவ்ற்சி, விதி, யுத்தி, மேன்மேல் உயர்விமுரண்விளைந்து அழிவு, மிகுதி நிலைநவ்ற்சி, மற்றதற்கு ஆக்கல், சிறப்புநிலை, காரணமாலை, ஒற்றைமணிமலை, மாலைவிளக்கு, மேன்மேல் உய்ச்சி, நிரல்நிறை, முறையிற்படர்ச்சி, மாற்றுநிலை, ஒழித்துக்காட்டல். உறழ்ச்சி, கூட்டம், வினைமுதல் விளக்கு, எளிதின் முடிவு, விறல் கோள், தொடர்நிலைச் செய்யுள் பொருள்பேறும், தொடர்நிலைச் செய்யுள் குறி, வேற்றுப்பொருள் வைப்பு, மலர்ச்சி, கற்றோர்நவ்ற்சி, உய்த்துஉணர்வு, பொய்த்தற் குறிப்பு, வனப்புநிலை, இன்பம், துன்பம், அகமலர்ச்சி, இகழ்ச்சி, வேண்டல், இலேசம், அரதனமாலை, பிறிதின் குணம்பெறல், தொல்லுருப்பெறல், பிறிதின் குணம் பெறாமை, தண் குணம் மிகை, மறை, பொதுமை, மறையாமை, சிறப்புநூட்டம், கரவு வெளிப்படுப்பு, வஞ்சநவ்ற்சி, குறிப்பு நவ்ற்சி, வெளிப்படை நவ்ற்சி, உத்தி, உலகவழக்கு நவ்ற்சி, வல்லோர் நவ்ற்சி, மடங்குதல் நவ்ற்சி, தன்மைநவ்ற்சி, நிகழ்வின் நவ்ற்சி, வீறுகோள், மிகுதிநவ்ற்சி, விரிநிலைநவ்ற்சி, விலக்கு, விதி, ஏது என்பனவாகும்.

இவற்றுள் தண்டியலங்காரம் கூறாத 29 அணிகள் மாறனலங்காரமும், இவற்றிலில்லாத 4 அணிகளைத் தொன்னூல் விளக்கமும் இவற்றில் இல்லாத 21 அணிகளை முத்துவீரியமும் குறிப்பிடுகின்றன. இவை எதிலும் பேசப்பெறாத 36 அணிகளைச் சந்திராலோகம் முன் மொழிந்துள்ளது. சந்திராலோகம் குறிப்பிட்டுள்ள புதிய அணிகளில் அரதனமாலை குறிப்பிடத்தக்கது. தான் சொல்லக்கருதிய பொருளை வரிசை முறைவழுவாது கூறல் அரதனமாலை எனப்படும். மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவாசகத்தில் அமைதி போற்றித் திருவகவல் இவ்வாறு அமைகிறது.

ஒருமதித் தான்றியின் இருமையில் பிழைத்தும்
 இருமதிவிளைவின் ஒருமையில் பிழைத்தும்
 மும்மதிதன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்
 ஈர்இருதிங்களின் பேர் இருள் பிழைத்தும்
 அஞ்சுதிங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்
 அறுதிங்களில் ஊறலர்பிழைத்தும்
 ஏழுதிங்களில் தாழ்புவிபிழைத்தும்
 எட்டுத்திங்களில் கட்டமும் பிழைத்தும்
 ஒன்பதில் வருதருதுன்பமும் பிழைத்தும்
 தக்கதசமதிதாயொடுதான் படும்
 துக்கசாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்
 (திருவாசகம் போற்றித் திருவகவல், 15-25)

என்றுபாடியுள்ளார். இப்பாடலில் சிசுவின் தோற்றத்தில் உள்ள இடர்ப்பாடுகளை உணர்த்த விரும்பி அதனை வரிசையாக ஒன்று முதல் பத்துத்திங்கள் ஈறாக முறைவழுவாது கூறியுள்ளமை அரதனமாலைக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

உய்த்துணர்வு என்ற அணியானது இவ்வாறு செய்தால் இவ்வாறு ஆகும் என்று ஒரு செயல் முடிவினை உணர்வது உய்த்துணர்வு ஆகும்.

கடை ஏழுவள்ளல்களில் ஒருவரான ஆய் அண்டிரனின் கொடைப்பண்பினைப் பாராட்ட வந்த உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் என்னும் புலவர்,

“ஆய் அண்டிரன் அப்போர்அண்ணல்
 இரவலர்க்குசுத்தயானையில் கரவின்று
 வான்மீன் பலபூப்பின் ஆனாது
 ஒருவழிக் கருவழி இன்றிப்

பெருவெள் என்னில் பிழையாதுமன்னே”
 (புறம்.129-5-9)

என்னும் பாடலில் ஆய் அண்டிரன் இதுவரைப் பிறருக்கு வழங்கியுள்ள யானைகளின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு இருக்கும் என்று ஒருவர் கேட்டுவிட்டார். அதுவும் ஆய் அண்டிரனின் அன்புக்குரிய முடமோசியாரிடமே. அதனால் புலவர் தன் புலமைக்கு ஏற்றாற் போல் அவன் பெருமையையும் வள்ளல் தன்மையையும் அழகாகப் பாடி வெளிப்படுத்திய நிலை உய்த்துணர்வு அணிக்குச் சான்றாகும்.

ஆய் கொடுத்த யானைகளின் தொகையினைக் கணக்கிட்டால் மேகத்தில் மறைத்தல் இன்றி விண்மீன்கள் மலர்ந்தால் எத்தனை இருக்குமோ அவ்வளவு கூட ஒத்து வராது. விண்ணில் ஒரு சிறு கருமை கூட இன்றி முழுமையும் ஒளிக்கூட்டம் ஆமாறு வானமீன்கள் நிறைந்திருப்பின் அவற்றின் தொகை தப்பாமல் ஒக்கும் என்று பதில் அளித்தார். விண்மீனை எண்ணிச் சொல்லவியலாது. அவ்வாறே ஆய் அண்டிரன் தந்த யானைகளின் எண்ணிக்கையும் இருந்தன என்று கேட்டவர்க்கு உய்த்துணரவைத்த நிகழ்வு எண்ணத்தக்கது. இதனை உணர்த்தும் சந்திராலோகம் நூற்பா,

இவ்வாறுஆயின் ஈது உறும் எனஒரு
 காரியமுடிவைக் கருதல் உய்த்துஉணர்வே
 (சந்திராலோகம்-நூற்.90)

என்பதாகும்.

இவ்வாறு சந்திராலோகத்தில் பல புதிய அணிகளுக்கும் மரபு சார்ந்த தொல்காப்பிய உவமையணி முதல் தண்டியார் உரைத்துள்ள பல அணிகளும் இடம் பெற்று முன்னை மரபுகளுக்கும் பின்னைப் புதுமை நெறிகளுக்கும் வழிவகுத்துள்ள அலங்கார நூலாகத் திகழ்கிறது சந்திராலோகம்.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்த எழுத்து

இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்த எழுத்து பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம் (Download)

செய்து கொள்ளலாம்.

கலைஞரின் சங்கத்தமிழ்

முனைவர் இரா.மலர்விழி

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழியல் துறை

அண்ணாமலைப்

பல்கலைக்கழகம்

அண்ணாமலைநகர்

கலைஞர் திறம்பட புலமை பெற்றவர். தமிழ் இலக்கியங்களைப் பழுதறப் பயின்றவர். புரட்சி நடையைக்கையாளுவதில் நிகரற்றவர். நாடகம், கவிதை, உரைநடை, கடிதம் போன்ற பல துறைகளில் காலூன்றியவர். 120-க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியவர். இளமைதொட்டே சங்க இலக்கியத் தமிழ் மீது அளவற்ற பற்று உடையவர். அவர் தீட்டிய முதல் தமிழ் இலக்கியம் சங்கத் தமிழ் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்கத் தமிழ்ப் பாடல்கள் சாதாரணப் படிப்பு உடையோரால் கற்று உணர்வதற்குச் சற்று கடினமானவை. அவற்றை இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழும் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் படித்துணரும் வண்ணம் அதில் 100 பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அகமாகவும் புறமாகவும் எளிய நடையில் சுவையான மறுமலர்ச்சித் தமிழில் கற்போர் மகிழ்ந்து படிக்கும் வண்ணம் கலைஞர் “சங்கத் தமிழ்” என்ற நூலாக ஆக்கித் தந்துள்ளார். இதனை, “சங்கத் தமிழுக்கு எளிய நடையில் நான் தந்துள்ள விளக்கக் கவிதை வரிகளின் தொகுப்பு” எனக் கலைஞரே இந்நூலைப் பற்றி முன்னுரையில் கூறியிருப்பதிலிருந்து அறியலாம். மேலும் முதுபெரும் அறிஞர் ஆட்சிமொழிக்காவலர் கீ. இராமலிங்கனார் இந்நூலுக்கு வழங்கியுள்ள அணிந்துரையில்,

“சங்கக் காலத் தமிழ்ச்சொல் ஓவியங்கள் சிறவற்றை இன்றைய தமிழர் இனிது படித்து உணர்ந்து உவகை கொள்ளும் வகையில் தெள்ளத் தெளிந்த தமிழ்க் கவிதைகளாக ஆக்கியளிக்கும் இனிய பனுவல் என்றும், உள்ளத்தைக் கவ்வும் பாங்கிலும், நெஞ்சத்தில் தோயும் செஞ்சொற்களாலும் வடிக்கப்பெற்றிருப்பதால் உள்ளபடியான கவிதை நூலாகும் இது” என்று இந்நூலைப்பற்றிக் கூறியிருப்பதாலும் அறியமுடிகிறது. கலைஞர் தமிழ் மீது இயல்பாகவே நெஞ்சம் தோய்ந்தவர். அதிலும் சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்கள் மீது அளவு கடந்த ஆர்வமும் மதிப்பும் உடையவர். இதனை,

“சங்கப்புலவர்கள் பாடிய தமிழை

குங்குமம் இதழில் நூறுகிழமை

எளிய நடையில் எழுதிட முனைந்து

என்னால் இயன்ற பணியினை முடித்தேன்

கடல்குளித்து முத்தெடுக்கும் போதும்

கணிகள் வெட்டிப் பொன் குவிக்கும் போதும்

களிப்பு துள்ளும் உள்ளத்தைப் போலே - இந்தக்

கவிஞனது உள்ளமுமே துள்ளுவது உண்மை”

(சங்கத்தமிழ், ப. 2)

என்று இவரே கூறுவதால் அறியலாம். இந்நூலில் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த வீரப்பெண்மணிகட்கு முதலிடம் தந்து அவர்கள் மன உணர்வைச் சித்தரித்து வெளிப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார். போர்க்களத்தில் போரிட்டு மடிந்த தன் காதல் கணவன், வீரமகன் ஆகிய இருவரும் அம்பு பட்டு இறந்துகிடக்கும் நிலையை உள்ளத்தைத் தொடும் ஒரு தாலாட்டுப் பாடலாகப் பாடியுள்ளார். இதனை,

“தாலாட்டப் பிள்ளை ஒன்றைத் தந்துவிட்டும்

போராட்டக்களம் சென்று என்னவரோ தமிழ் மண்ணின் பண்பாட்டுக் கேற்றவாறு தடமார்பில் வேல்தாங்கி

நடுகல்லாய் நின்று விட்டார்”
(சங்கத்தமிழ், ப. 94)

என்று கணவன் வீரப்போரிட்டு மடிந்து நடுகல்லானமையைப் பாடியுள்ளார்.

“வானதிரப் புவிவாழ்த்துகின்ற மானத்தை ஊனமின்னறிக் காப்பதற்கு உறுதியூண்டு உயர் வீரக்குடிமகனாய்ப் பிள்ளைதனை வளர்த்தேன்

கட்டியணைத்துக் களித்த என் கணவனது நெஞ்சத்தை

வெட்டிப் பிளந்து வீழ்த்திவிட்ட பகைப்புலத்தை

எட்டியுதைத்துத் துரத்தி ஏற்றிடுக வெற்றிக்கொடி என்றும்

எதிரிகளின் கோட்டையிலே நம்முரசு முழங்கட்டும் என்றும்

உச்சிமோந்து திலகமிட்டுக் குடுமமிதனைக் கோதிவிட்டு

உடைவாளைக் கையில் தந்து சென்றுவா மகனே

என அனுப்பிவைத்தேன்”
(சங்கத் தமிழ், ப. 94)

என அத்தாயின் வீர உள்ளத்தை ஓவியப்படுத்துகிறார். கலைஞரின் இந்த பாடல்,

“கெடுக சிந்தை கடிதுஇவள் துணிவே மூதின் மகளிர் ஆதல் தகுமே

மேல்நாள் உற்ற செருவிற்கு இவள்தன்னை

யானை எறிந்து களத்து ஒழிந் தனனே

நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன்

பெருநிரை விலக்கி ஆண்டுபட் டனனே இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விருப்பற்று மயங்கி

வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித்து உடஇப்

பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி

ஒருமகள் அல்லது இல்லோள்

செருமுகம் நோக்கிச் செல்க என விடுமே”
(புறம். 279)

என்ற புறப்பாடலை அடியொற்றுவதைக் காணலாம். சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வில் வீரமும், காதலும் முதன் இடம் பெற்றிருந்தன. வீரர்கள் களத்தில் போரிட்டு வீர சுவர்க்கம் அடைவதைப் பெருமையாகக் கருதினார். போர் என்றால் தனி ஆர்வத்துடன் எழும் மன உணர்வை இயல்பாகப் பெற்றிருந்தனர். சங்க காலம் தமிழர்களின் வீரயுகமாகப் போற்றப்பட்டது என்கிறார் கைலாசபதி.

ஊர்ப்பொது மன்றத்தில் மரக்கிளையில் கட்டியுள்ள பறை காற்றில் அசைந்து ஒலி எழுப்புமாயின் அதுபோர்ப்பறை என்று மகிழ்ந்தனர் தமிழ் மறவர் என ஒரு புறப்பாடல் கூறுகிறது.

“பொதுவில் தூங்கும் விசயுறு தண்ணுமை

வளிபொரு தெண்கண் கேட்பின்

அதுபோர் என்னும் என்னையும் உள்ளே”
(புறம். 89:7-9)

என்ற பாடலில் இதனைக் காணலாம். எனவே சங்ககாலம் வீரர்கள் விளைந்த விளைநிலமாக அமைந்தது. சங்கப்பாடல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையாக வீரத்தையும் காதலையும் போற்றுகின்றன.

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம்கலந் தனவே”
(குறுந். 40)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலின் பொருளையும் நயத்தையும் கலைஞர் சங்கத் தமிழில்,

“அவள் நிலமானாள்

அவன் மழையானாள்”

(சங்கத்தமிழ், ப. 175)

என்று நான்கே சொற்களில் நறுக்குத் தெறித்தாற்
போல் விளக்கியுள்ளார். மேலும்,

“உயிரே ஒன்றுகேள் உன்னையும்
என்னையும்

உலகில் பிரிக்கின்ற சக்தி எதுவுமில்லை

உன்னைப் பெற்றதாய் யார் என்றோ

என்னை ஈன்ற தாய் யார் என்றோ

உன் தந்தைக்கும் என் தந்தைக்கும்

உறவுமுறை என்னவென்றோ

இருவர் நாம் எவ்வழியில் வந்தோம்
என்றோ

அறிந்திட விரும்பாமலே அறிமுகம்
ஆனோம்

எங்கிருந்தோ வந்தாள் என உன்னை
நானும்

எங்கிருந்தோ வந்தான் என என்னை நீயும்

ஏற்றுக்கொண்டோம் இதயத்தில்

ஏற்றுக்கொண்டோம் இனியவளே

செம்மண் நிலத்தில் மழைபொழிந்தால்
- அந்த

நிலத்தொடு கலந்த நீரில்

சிவப்பு வண்ணத்தைப் பிரிக்க
முடியாதன்றோ

அ.:தேபோல் நமது

நெஞ்சங்கள் இரண்டும் இணைந்து
விட்டன

எனவே பிரிவு எனும் நினைப்பை

இக்கணமே அகற்றிவிடு”

(சங்கத்தமிழ், ப. 179)

என்ற பாடல் குறுந்தொகைப் பாடலின் இருபதாம்
நூற்றாண்டு பட்டப்படிப்பு ஆகும்.

இக்கட்டுரையின் மூலம் கலைஞர்
பழையகோட்பாடுகளை ஆராய்ந்து புதிய
கோட்பாடுகளை வகுத்திருப்பது அறியமுடிகிறது. மேலும்
அவருக்கு மற்ற எல்லா நூல்களையும் விட
சங்கத்தமிழில் மிகுந்த பற்றுண்டு என்பதும்
புலனாகின்றது.

படைப்பாளர்களின் கவனத்திற்கு

இதுவரை வெளியான, அனைத்து ஆய்வு எழுத்து

இதழ்களையும் எங்களது

www.pallavipathippakam.in

இணையதளத்தில், இதழ்கள் - ஆய்வு எழுத்து
பகுதியில் முழுமையாக பதிவிறக்கம் (Download)

செய்து கொள்ளலாம்.